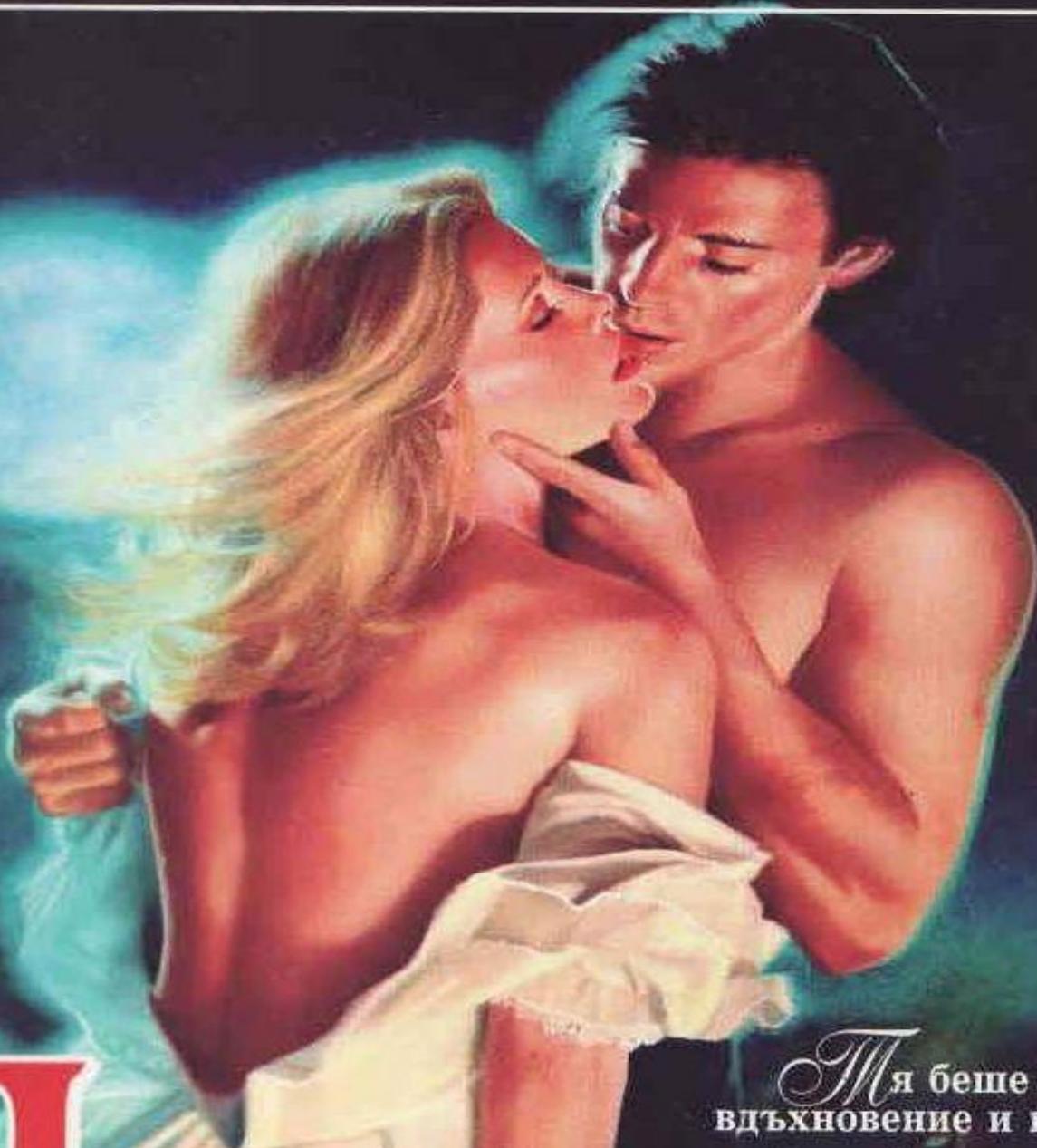

МЕГАН ЧАПІС

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪША

ПОРТРЕТ

*Мя беше негово
вдъхновение и гибел...*

МЕГАН ЧАНС ПОРТРЕТЪТ

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

Джонас Уитакър е блъскав и неустоим, мъж с тъмни страсти и неконтролируеми емоции. Самият той е ужасен от дявола в душата си. Докато на пътя му не застава непокорната и своенравна Имоджин, решена на всичко, за да узнае тайната на Джонас.

ГЛАВА ПЪРВА

*Ню Йорк Сити,
краят на октомври 1855
Най-после беше тук.*

Имоджин Картър застана пред вратата. Стипчивият мириз на терпентин и бои изпълни ноздрите ѝ, примесен с дъх на плесен, прах и къртеща се мазилка.

Миризмите на възможностите.

Стомахът ѝ се сви. Възможности. Думата бе колкото вълнуваща, толкова и страшна. Цялото ѝ бъдеще зависеше от тази среща. Избърса потните си длани в полата, неспособна да се преори с нервното си напрежение. Не можеше да си го позволи — не и днес. Трябаше да бъде спокойна и с ясна мисъл. Баща ѝ никога нямаше да ѝ прости, ако се провалеше.

— Сигурна ли си, че все още желаеш това, скъпа?

Кръстникът ѝ се обади зад гърба ѝ и младата жена се обърна да го погледне; веднага забеляза тревожните бръчки на лицето му, притесненото изражение.

Имоджин кимна отривисто и направи опит да му се усмихне успокояващо.

— Сигурна съм. Искам го. Наистина го искам.

Томас се поколеба малко по-дълго, отколкото трябаше. За момент тя се уплаши, че ще откаже да ѝ съдейства. Най-после той прекара пръсти през снежнобелите си коси и въздъхна примирено.

— Добре тогава — рече кръстникът ѝ. — Както желаеш.

И почука рязко на вратата. Никакъв отговор.

Възрастният мъж се намръщи и почука пак.

Отново никакъв отговор. Младата жена затаи дъх в очакване.

— Той знае, че ще дойдем, нали?

— Да, разбира се. — Изгубил търпение, този път Томас почука по-настойчиво. — Уитакър! Уитакър, там ли си? Отговори ми, човече!

— Влез.

Гласът иззад вратата прозвуча раздразнено и сякаш отдалеч. Имоджин хвърли несигурен поглед към кръстника си; той само поклати глава, натисна дръжката на вратата и пусна напред кръщелницата си.

Младата жена спря рязко, неспособна да овладее любопитството си. Тук миризмата на терпентин и боя беше по-силна и към нея се прибавяше миризът на безир и плесен, но освен от тях вниманието ѝ бе привлечено от още много други неща. През прозорците в единия край на голямото помещение се процеждаше студена слънчева светлина и осветяваше изпокапания с боя дъсчен под и огромната маса, отрупана с недовършени платна, клинове за тяхното изпъване и бурканчета за смесване и приготвяне на боите, чието съдържание блестеше като мед на слънцето.

Навсякъде имаше картини; те висяха по високите стени, бяха подпрени в ъглите или струпани една до друга. Някои дори бяха нарисувани направо върху мазилката. Сред тях имаше все още незавършена сцена с две сплетени тела и напълно готов натюроморт, който заемаше долната половина на далечната стена. Цветовете бяха съвсем истински; крушите, зрели и сочни, като че ли всеки момент щяха да се отделят от мазилката.

Толкова много картини, толкова много цветове. Имоджин забрави дадиша, омаяна от гледката. Толкова ѝ се искаше един ден и тя да може да рисува така. Това желаеше, на това се надяваше. Мечтата, наследена от баща ѝ, я обзе отново с все сила, успокои ѝ; беше така стремителна и великолепна, че я изпълни със сили. Тук наистина можеше да стане художничка. Можеше да бъде всичко, което бе Хлое. Можеше да накара баща си да се гордее с нея.

Усмихната, младата жена понечи да се обърне към Томас, но спря, щом зърна мъжа, застанал пред залетия от ослепителна светлина прозорец.

Възбудата ѝ секна така бързо, както се бе появила; напрежението я обзе отново. Мъжът — трябва да беше Джонас Уитакър — съзерцаваше огромното платно пред себе си. Дългите черни коси бяха разпилени върху раменете му, а присъствието му изпълваше стаята, макар да не бе погледнал към новодошлите. Всъщност той като че изобщо не усещаше присъствието им. Беше насочил вниманието си върху триノжника, сръщил гъстите си черни вежди.

Нямаше нищо общо с онова, което бе очаквала. Беше си представяла някой като... като... Николас. Очарователен, красив и артистичен. Някой с грация във всяко движение и усмивка в погледа. Този мъж обаче нямаше нищо общо с годеника на сестра й. Той беше изумителен. И някак си изнервял.

Томас се обади с мек, успокоителен глас иззад гърба ѝ.

— Уитакър, това е Имоджин Картър, студентката, за която ти говорих.

Джонас Уитакър не вдигна поглед. Дори не помръдна. Найнакрая кръстникът ѝ се изкашля и направи крачка напред.

— Уит...

— Каза, че името ѝ било Картър, нали? — Младият мъж все така не отделяше очи от картината. Гласът му бе дълбок и толкова melodичен, че Имоджин с изненада чу как от устата му вместо музика излизат думи. — Картърови от Чарлстън ли?

Тя поклати глава.

— Не, от Нашвил.

— Нашвил. — Художникът процеди през зъби името на града, изви нагоре едната си вежда и отметна глава. — Аа, малкият американски Рим.

И със странно сковано движение остави встрани палитрата си и се обърна към тях. Профилът му бе суров, с прав ястrebов нос, четвъртита брадичка и дълбоко разположени очи, но когато се обърна с лице към тях, остротата на чертите му сякаш изчезна. Сега носът му беше само прав и добре оформлен, а челюстите издължаваха овала на лицето. Скулите му обаче бяха все така високи и добре изразени, а тънките му устни като че ли се подсмиваха надменно, сякаш знаеше за някаква жестока шега, неизвестна на целия останал свят.

А очите му все едно, че я пронизваха.

Имоджин не трепна под погледа му, макар сърцето ѝ да тупкаше диво, макар в очите му да виждаше собствената си присъда. Не ѝ се вярваше, че я оглежда така старателно, само за да прецени таланта ѝ.

Младата жена изправи рамене и повдигна брадичка. В същия миг той се обърна.

И отправи поглед към Томас.

— Може ли да рисува?

Пълната липса на внимание от негова страна я накара да се почувства унизена.

Кръстникът ѝ като че ли не забелязваше нищо.

— Последните три години учи в училището на Аткинсън в Нашвил.

— Аткинсън ли? Какво е това? Девически пансион?

— Страхувам се, че в Нашвил няма кой знае какъв избор — намеси се с извинителен тон Имоджин. — Но аз изучавах акварели и...

— Не преподавам акварели.

— Баща ѝ мисли, че тя може да открие истинския си талант в маслените бои — додаде спокойно Томас. — Или в темперните.

Джонас Уитакър го изгледа подигравателно и на устните му се изписа едва забележима усмивчица.

— Баща ѝ ли? Да не би да е изучавал изобразително изкуство? Или пък знае нещо за таланта?

Тонът му бе обиден. Младата жена надмогна трепета, който я обхвана, и се обръна към своя кръстник. Той бе вперил немигащ поглед в Уитакър, а когато заговори, в гласа му долови твърди, непознати нотки.

— На млади години Самюъл е учили изобразително изкуство в Рим. Той обучи и голямата си дъщеря Хлое, която успя да спечели признание като художник.

При тези думи Имоджин усети познатата болка, вълна от мъка и чувство за вина, които нараснаха още повече, когато Уитакър се намръщи и насочи погледа си към нея.

— Хлое? — попита объркан той. — Щом художничката е тя, защо тогава тук е сестра ѝ?

Младата жена усети ръката на Томас върху лакътя си; това ѝ подейства успокоително.

— Хлое умря преди пет години — произнесе едва чуто той.

Уитакър не отговори. Присви устни, а погледът, който насочи отново към нея, стана дори още по-преценявящ. Имоджин реши, че ще откаже да я вземе. Тази мисъл я изпълни с отчаяние, толкова голямо, че не можеше да го понесе.

Трескаво опита да насочи разсъжденията си върху нещо друго. Хлое... разбира се, какво щеше да направи в такъв случай Хлое? Образът на сестра ѝ се изправи пред нея. Представи си нейната

жизненост, нейната усмивка, сияйната ѝ руса красота. Хлое щеше да се приближи до него, да грабне четката от триножника и да му покаже, че може да рисува. Щеше да го принуди да се съгласи.

Във въображението си Имоджин видя ясно всичко това. После само се потопи в картината и почерпи сили от нея. Представи си, че тя е Хлое, погледна към Уитакър, право в светлозелените му очи, и направи крачка към него...

Художникът се обърна към триножника си.

Видението се стопи. Преди да успее да каже нещо, да помоли и изобщо да направи каквото и да било, Уитакър заговори.

— В понеделник сутринта, точно в девет. Донесете собствени материали.

Младата жена го изгледа като ударена от гръм, сигурна, че не е чула правилно. Но после погледна към Томас, видя усмивката му и разбра, че това не е било плод на въображението ѝ. Нито пък сън.

Облекчението ѝ бе толкова голямо, че коленете ѝ омекнаха и трябваше да се хване за облегалката на близкия стол, за да не падне.

— Е, в такъв случай те оставяме да си работиш — рече Томас.

Имоджин хвърли поглед към Уитакър. Той вече бе забравил за тях. В момента нанизваше палитрата върху палеца на облечената си в ръкавица ръка. Момичето разбра, че няма да чуе нито дума повече; за него те все едно вече си бяха тръгнали. Това нямаше значение. Беше ѝ дал шанса, който желаеше, беше направил онова, от което тя имаше нужда. Помисли си какво щеше да каже баща ѝ, когато разбереше, че Уитакър я е приел, представи си усмихнатата му физиономия, топлината в думите му: „Накара ме да се чувствам много горд, Имоджин. Ами да, ти се справи така добре, също като Хлое, проклет да съм, ако не е така.“

Тези думи бе очаквала през целия си живот — думи на одобрение, на обич. Знаеше, че най-после има шанс да ги чуе, да бъде дъщерята, която баща ѝ винаги бе искал да има, дъщерята, която бе изгубил със смъртта на Хлое.

Този път нямаше да се провали.

Не и този път.

Джонас се взираше в платното пред себе си, като опитваше да се концентрира върху нахвърляните линии и извивки и да не обръща внимание на забързаните стъпки по изкорубените дъски на пода в коридора. Всяка една от тях обаче скърцаше, а звуците усиливаха гнева и почерняха още повече мислите му, докато рисунката пред него се превърна в някакво сбогище от линии, дефектни и подигравателно изкривени.

Това трябваше да бъде неговият шедъровър, видението, което витаеше в главата му от години — нехайно облегната гола жена, пласт светла боя на тъмен фон, непрощаваща, безкомпромисна куртизанка. Беше я сънувал, бе смесвал цветовете във въображението си, бе си представял безупречната игра на светлосенките и най-сетне изливаше многогодишната си мечта в гладка, полутечна действителност от боя.

Но сега тя се превръщаше в провал. Едва бе привършил с нахвърлянето на контурите и страстта му към идеята вече си бе отишла, огънят бе угаснал. В началото беше отдал това на модела. Тя бе една глупава малка кокетка, танцьорка, любовница на един от приятелите му. На нея й допадаше да позира гола поради известността, която й предстоеше, но не допринасяше с нищо друго за създаването на картината. В очите й рядко проблясваха интелигентни искрици.

Макар че на него не му трябваше интелект. Тя отговаряше чудесно на нуждите му — беше закръглена точно колкото и както трябва и имаше лъскавите черни коси от неговото видение. Не, проблемът не беше в нея.

Не беше и в липсата на талант от негова страна. Беше готов за тази картина; практически бе готов от мига, в който го бе споходила идеята в Барбизон преди четири години.

Не, проблемът не беше нито в едното, нито в другото. До днес съзнаваше, че нещо в творението му не е наред, но не знаеше какво. Сега вече знаеше. Можеше да обясни съвсем точно, защо видението го бе изоставило.

Заради стъпките, които се отдалечаваха по коридора. Заради Гозни. Заради Имоджин Картър.

Тази мисъл породи нова, изгаряща вълна от гняв. Джонас дръпна рязко палитрата от ръката си, захвърли я настрани и с мрачно задоволство чу как тя изтрака върху пода. Господи, колко мразеше това. Ненавиждаше го със сила, каквато отдавна не бе изпитвал. Гозни,

с типичната си изисканост, беше направил всичко да изглежда като огромно благоволение; сякаш Джонас бе изявил желание да учи Имоджин Картър поради доброто си сърце, сякаш това бе един великодушен и безкористен жест.

Изнудване обаче сигурно бе прекалено непристойна дума за джентълмен като Томас Гозни.

Джонас изсумтя. Не, Гозни никога не би употребил подобно определение, но Уитакър не виждаше по какъв друг начин би могло да се обрисува онова, което той бе сторил с него. Днешната среща беше просто един фарс. Тя даваше възможност на Джонас да се преструва, че разполага с някаква власт, да запази малкото достойнство, което му бе останало. Беше ги накарал да чакат, тъй като искаше Томас да се почувства неудобно, и не им бе обърнал внимание, защото мразеше да го прекъсват.

Тези дребни машинации обаче не значеха нищо. И двамата знаеха добре, че той вече бе „отстъпил“ пред молбата на Гозни. Щеше да обучава кръщелницата на своя покровител, тъй като Томас бе заплашил, че в противен случай ще оттегли подкрепата си, а и на двамата бе добре известно как щеше да се отрази това върху кариерата на младия художник. Макар по принцип да му се искаше да забрави, че Гозни го бе създал — или поне бе създал пазар за творбите му — това бе самата истина. Нюйоркчани бяха като овце; не знаеха какво да харесват, докато някой не им каже. И преди две години Томас Гозни им бе казал да харесват Джонас Уитакър.

Младият мъж се намръщи. Гозни бе важна, влиятелна особа. Ако оттеглеше подкрепата си, другите му покровители несъмнено също щяха да се изпарят, парите щяха да изчезнат. Вече бе преживял гладните художнически години и нямаше желание те да се повторят въпреки презрението си към повечето богати, пълни мъже, които му плащаха добре, за да ги увековечи.

„Щуротии на богаташите“ — помисли си той, като потърка разсеяно болезнената си лява ръка. За нещастие печелеше именно от тези щуротии и най-неприятното беше, че само допреди няколко седмици Гозни му бе много симпатичен. Той не скъпеше нито парите, нито похвалите си и не искаше почти нищо в замяна: портрет на съпругата си, пейзаж на река Хъдзън, покрита с лед. Джонас бе късметлия. Покровителството на Томас бе Божия благословия. Досега.

До появата на Имоджин Картър.

Джонас се взираше в платното настъпващо, без да го вижда, и мислеше за жената, която току-що бе напуснала ателието му. Имоджин Картър. Не можеше да си спомни как изглежда, макар че само допреди минута тя стоеше на сред студиото му. Приличаше му на вързоп сива вълна и светловиолетово; имаше бледо овално лице и големи кафяви очи, които го наблюдаваха сериозно изпод ужасната червеникавокафява шапка.

Не му беше нужно повече, за да разбере що за жена е. Беше виждал и преди подобни на нея галеници на съдбата, безлични светски дами, които си играеха с водни бои и рисуваха сладки къщички, когато отидаха в провинцията. Жени, които мислеха, че имат талант, макар в най-добрия случай да бяха посредствени рисувачи на скици, които не разбираха нищо от пропорции и още по-малко — от изкуство. Жени, които припадаха при вида на разголен модел.

И въпреки това се бе съгласил да я учи как да рисува. Идеята беше абсурдна. Смехотворна. Вбесяваща. Боже, нямаше търпение да се разправя с нечия глезена кръщелница, особено такава, дето щеше да й прималее още първия път, когато доведе жив модел в ателието. И която щеше да избяга при първата по-рязка дума от негова страна...

Джонас затвори очи и си пое дълбоко въздух, като се запита отново, защо Гозни бе изbral точно него за учител на мис Картър. Макар Томас никога да не бе проявил грубостта да спомене за това, младият художник предполагаше, че слуховете са стигнали и до ушите на неговия благодетел; може би дори ги бе препредал по-нататък по веригата. Всички го правеха.

Нищо чудно Гозни да мисли, че Джонас има известни задължения към него. Задължения, които щяха да го накарат да се замисли, преди да навреди на нежната, любезна мис Картър. В такъв случай не го очакваше нищо добро. Покровителството никога не бе променяло нещата за Джонас, когато станеше въпрос за държанието му. Нищо не можеше да промени това положение.

Истински ад!

Отблъсна тези мисли. По дяволите, бе се озовал в капан. Не можеше да си позволи да изгуби подкрепата на Гозни и в същото време нямаше да понесе този човек да го контролира. Не и заради някаква лишена от талант рисувачка на акварели, която не знае за света нищо

друго, освен наученото в едно от онези назадничави девически училища.

Джонас се сети отново за вида ѝ, докато стоеше до кръстника си — безформена и нервна, разглезена и отгледана като цвете в саксия — и отново помисли: „от онези жени, които ще избягат още при първата рязка дума...“ Беше се вторачил намръщено в прозореца. Имоджин Картър беше от този тип жени, от бегълките. Каквото и да бе научила в онази нашвилска гимназия, то не можеше да бъде достатъчно, за да я подготви за неговите уроци. Един ден с честни критики, евентуално два, и тя нервно щеше да отлети обратно при своите акварели и своята мама.

Тази мисъл му се стори привлекателна. Толкова привлекателна, колкото увереността, че ако мис Картър се откаже сама от уроците му, той вече нямаше да дължи нищо на Гозни. Ако тя решеше да не продължава, Джонас не само щеше да запази репутацията си — колкото и незавидна да бе тя — а и подкрепата на Томас.

Най-хубавото от всичко бе това, че от него нямаше да се иска друго, освен да бъде самият себе си, т.е., да се отнася към нея така, както към останалите си трима ученици — младежи, учили в Рим и в „Екол де бозар“ в Париж, преди родителите им да прекъснат издръжката и те да дойдат при него. Ученици, които бяха виждали платната на големите холандски и италиански майстори. И които имаха и талант, и любов към изкуството, но въпреки това се чувстваха недостатъчно сигурни и се смущаваха под зоркия му, прецизен поглед.

И при това сред тях нямаше рисувачи на акварели, завършили девическа гимназия.

Спомни си Имоджин Картър и изльчващата се от нея крехкост — едно от деликатните цветчета на нашвилското общество.

Можеше да я унищожи само с една дума.

И дори щеше да му достави удоволствие да го направи.

ГЛАВА ВТОРА

Събуди се от стигащия до слуха му шепот, от мърморенето, което се чуваше през тънките стени, разделящи спалнята му от ателието, от приглушените движения, от които завесата на входа на стаята се полюляваше леко. Джонас погледна джобния си часовник, който висеше на украсената с дърворезба колона на леглото му, и изпъшка наум, когато видя часа. Девет и десет. Боже, беше се успал.

Уморено се повдигна на лакът. Скърцането на леглото му подейства като удар с чук по главата. Закри очи с длан, като се опитваше да си спомни какво точно се бе случило предишната нощ и дали пулсиращата болка в слепоочията не се дължеше на него. Не беше пил чак толкова много, беше почти сигурен, но все пак може би се лъжеше. Бе престанал да обръща внимание на виното в мига, в който в помещението беше влязла малката актриса.

Не чак толкова малка, поправи се той, спомнил си щедрите прелести на Кларис. Беше отишъл да търси нещо, което да върне вдъхновението му, и единственото, което бе открил, се намираше между едрите гърди на една червенокоса жена с определен интерес към художниците и изпълнена с любопитство към изкуствените ръце.

Джонас изпъшка отново, седнал в леглото и сграбчи полираната си дървена ръка от нощната масичка. Кларис просто не можеше да отдели очи от нея; оглеждаше извитите, неподвижни пръсти и кожените кайшки, които висяха от пропритата от носене възглавничка за китката. Той се запита цинично, какви ли мисли се бяха въртели из похотливото й мозъче и почти веднага осъзна, че всъщност вече знаеше. Тя не беше по-различна от останалите. Откакто преди четири години бе изгубил ръката си, младият мъж бе изумен от откритието, колко много жени намираха това положение за... интригуващо.

„Интригуващо — помисли си подигравателно той, като гледаше встрани, докато прикрепяше дървената длан към китката си, закопчаваше кожените кайшки и слагаше мека ръкавица от ярешка

кожа върху неподвижните пръсти с лекота, резултат от дългата практика. — Като че ли всичко това е само една преструвка.“

Ударите в главата му се усилиха при тази мисъл.

Младият мъж си пое дълбоко въздух и се изправи на крака. Трябаше да отмени днешните занимания. Чувстваше се изтощен и все още не се бе освободил от раздразнителността и тревогата; надеждата му, че една нощ с Кларис ще го отърве от тях, се бе оказала напразна.

Нищо не се беше получило. Притесненията продължаваха да избуяват дълбоко в него и изчакваха търпеливо подходящ момент, за да изскочат на повърхността.

Джонас вдигна от пода изпоцапаните с боя панталони и ги обу. Гласовете на учениците му бяха станали по-силни, чу, че се тревожат и се чудят дали да не го събудят или пък дали няма да се повтори случката от миналата пролет...

Той прогони този спомен от съзнанието си, дръпна грубо една риза от колоната до леглото и я навлече, без да я закопчава. Отметна завесата и се отправи забързано към обляното в светлина ателие.

— Боже! — Прикри с длан очите си и потрепна от болката, която ярката светлина породи в главата му. — Прекалено е светло тук. — Опита се да привикне със слънцето, да различи фигурите пред себе си. — Макбрайд, напомни ми да попитам онова копеле Тейт за някакви заве...

Спра насред изречението. Между Питър Макбрайд и Тобаяс Харингтън стоеше жена, която не бе виждал никога досега. Беше ниска и — като се изключат обемните дипли на полата ѝ — с деликатен вид, със светлокестенява коса, опъната назад в свободен възел по начин, за който не можеше да се каже, че е модерен. Кожата ѝ изглеждаше невъзможно бледа на фона на светлорозовата рокля.

Имоджин Картьр.

Обхвана го раздразнение и едва сега си даде сметка, че всъщност не бе очаквал да я види тук; беше се надявал, че срещата им отпреди два дни е била достатъчна, за да я уплаши и да не се появи повече пред него.

Той ѝ се усмихна хладно.

— А, мис Картьр — произнесе бавно младият мъж. — Приятно ми е да видя, че сте толкова пъргава.

Тя не отклони поглед, макар бузите ѝ да порозовяха едва забележимо, когато Джонас започна бавно да закопчава ризата върху голите си гърди.

— Казахте точно в девет — отвърна Имоджин.

— Точно така — кимна художникът, като се наслаждаваше на видимото ѝ смущение. — Жалко, че ме сварихте неподгответен. Нямах търпение да ви запозная с останалите. — И той посочи към тримата студенти, застанали неловко до нея. — Но, доколкото виждам, вие, джентълмени, вече сте се запознали с нашата новачка.

Питър Макбрайд пристъпи напред. Движението на слабата му източена фигура се получи непохватно.

— Ами, да, сър, ние...

— Добре. Тогава да не се бавим, а да се захващаме с работа.

Никой не помръдна, просто стояха и го гледаха с неописуема тревога — с изключение на мис Картър, която го гледаше така, сякаш очакваше той да направи някакво голямо разкритие.

Това го раздразни. Момичето бе дяволски наивно. Някое училище по изобразително изкуство би трябвало да избие идеализма от навлажнения ѝ поглед, преди дори да бе помислила да идва при него.

Даниъл Пейдж направи крачка напред и прокара нервно длан през въгленовочерните си коси.

— Ъъ... сър... — започна колебливо той.

— Какво има?

— Урокът, сър. Какво... какво ще рисуваме тази сутрин?

Джонас се вторачи неразбиращо в него. Какво да рисуват тази сутрин ли? По дяволите, нямаше и понятие. Огледа стаята, като търсеше нещо подходящо и същевременно се опитваше да си спомни дали бе мислил по този въпрос, макар да знаеше, че дори не се бе сетил. Беше прекалено обсебен от портрета на куртизанката, по-точно от недоволството си във връзка с него, прекалено отаден на усилията да изкопчи вдъхновение от платното, което мълчеше подигравателно насреща му.

Мислите за празното платно събудиха отново гнева му, силен и трептящ. Той погледна Имоджин Картър и се запита, колко време щеше да му бъде нужно, за да я накара да изскочи от ателието още днес, като същевременно се чудеше дали да не им даде да рисуват

някоя от статуетките в колекцията си. Може би резбата върху слонова кост изобразяваща „Реещи се във въздуха пеперуди“, или пък едрогърдата южноамериканска богиня на плодородието със закръглен корем. Как ли щеше да реагира на това? Идеята беше привлекателна, но Джонас се отказа от нея. Беше прекалено лесно; не можеше да не признае, че част от него очакваше с нетърпение играта — никаква дребнава, садистична част, която изискваше справедливо наказание за нахалството на Гозни и желаеше да види как бузите й поруменяват от смущение, а лицето й помръква още при първата остра критика. Не, искаше по-голямо предизвикателство, нещо не толкова очевидно. Нещо много тънко, че да няма как да хукне да се оплаква на Гозни от него.

Погледът му светна, когато попадна върху вазата с изсъхнали червени далии край вратата. Спомни си съмътно, че Мари ги беше оставила последния път, когато бе идвали да позира — преди около седмица, достатъчно време, за да увехнат. Бяха порядъчно безлични, а и така или иначе, не разполагаше с нищо по-подходящо. Младият мъж прекоси стаята с няколко големи крачки, грабна вазата и я стовари в средата на масата. По очуканата й повърхност изпадаха листчета.

— Това — заяви троснато той. — Рисувайте това.

Никой не попита нищо. Никога не му задаваха въпроси.

Тримата младежи разположиха триножниците си и започнаха да подготвят палитрите, като работеха с икономични движения, едновременно грациозни и експедитивни.

Едва тогава забеляза, че мис Картър стои неподвижно, смиръщила вежди и загледана съсредоточено в действията на останалите.

— Мис Картър — рече тихо Джонас.

Имоджин се обърна с плаха усмивка на лицето.

— Не съм сигурна как да започна — отвърна тя. — Страхувам се, че нямам триножник.

О, знаменито! Превъзходно! Художникът чу трепването на учениците си така ясно, сякаш беше изречено; усмихна се студено и тръгна към нея, като спря само на крачка, достатъчно близко, за да я накара да отстъпи. Забеляза тревожни искрици в погледа й.

— Нямате триножник — повтори той.

Усмивката й потрепна. Тя поклати глава.

— Не, сър, нямам.

— А платно?

Тя се засмя тихо и сведе очи към кутията в ръцете си.

— Ние работехме главно върху хартия...

— Имате ли платно? — настоя той.

Този път от усмивката ѝ не остана следа. Погледна го; пръстите ѝ стиснаха по-силно кутията, погледът ѝ стана непроницаем.

— Не, сър.

Джонас трябваше да положи усилия, за да запази спокойствие.

— Нямате триножник. Нямате платно. Кажете ми, мис Картьър, какво възнамерявате да правите тази сутрин? Да гледате ли?

Мълчание. Брадичката ѝ потрепна. Младата жена бе забила поглед в ръцете си.

Джонас се изпълни с подозрение, по-скоро — с мрачна сигурност. Тя бе даже по-неопитна, отколкото бе мислил. Внезапно разбра, че никога в живота си не се бе докосвала до платно, че боите в кутията ѝ са абсолютно неподходящи за маслена живопис. За момент се запита мрачно дали изобщо може да рисува.

— Грундирали ли сте някога канаваца, мис Картьър?

Тя поклати глава.

— Не, сър.

— И никога не сте стривали бои.

— Не, сър.

— Правили ли сте някога кехлибарена лакова замазка?

Младата жена облиза устни, а когато заговори, гласът ѝ бе толкова тих, че той трябваше да напрегне слух, за да я чуе.

— Никога, сър.

— Господ да ми е на помощ.

Джонас се извъртя рязко на пети. При това внезапно движение останалите студенти изведнъж се оживиха, протегнаха вратове и започнаха да съзерцават далият така, сякаш те ненадейно бяха затанцуvalи пред очите им. Без да им обръща внимание, художникът закрачи към Тобаяс Харингтън. С пъргав жест на единствената си ръка, нещо, което бе развил до съвършенство през последните години, той разгъна един статив, грабна грундирано платно от подпряната до стената купчина и го стовари на мястото му така яростно, че триножникът се залюля.

— Ето — заяви той, като посочи към него, без да се старае да прикрие иронията в гласа си. — Мис Картър, защо не mi покажете дали изобщо можете да правите нещо? Може пък да имаме късмета да видим, че рисуването vi е напреднало дотолкова, че сте минали стадия на неподвижните фигури.

Тя отметна глава и Джонас застинава в очакване; ученичката му да избухне в плач, да увеси нос. Тя обаче само си пое дълбоко въздух и кимна — кратко, отривисто — а на лицето ѝ се изобрази решимост, каквато не бе очаквал да види, твърдост, която не желаеше. Внезапно разбра, че тя няма да избяга, че ще остане пред платното и ще се опита да го впечатли с майсторството си, вероятно на ниво, което той бе надминал още на десетгодишна възраст.

Разбра всичко това и когато Имоджин изправи рамене и тръгна към него, той не помръдна, а остана да я изчака, като се опитваше да прикрие разочароването и изненадата си, че в нея все пак имаше известна устойчивост.

Чудеше се дали тя имаше представа, дали Гозни ѝ беше казал доколко обвързан с обещанието си да я учи бе той, Джонас. Имаше прекалено голяма решимост в начина, по който мина покрай него, в начина, по който се настани на табуретката и пое подадения въглен. По всичко личеше, че вижда и приема риска. Тази жена искаше да успее, осъзна ненадейно той и се запита каква беше причината.

Застана зад нея и впи смръщено поглед в бялата канаваца. Не можеше да отрече, че не е лишена от сила. Макар все още да не знаеше точно колко.

Скоро обаче щеше да открие. Съвсем скоро.

Кръстоса ръце пред гърдите си и се приведе напред, като дишаше във врата ѝ; изпита задоволство, когато тя настръхна и се отмести.

— И така, мис Картър — прошепна бавно той и дъхът му накара къдиците край ухото ѝ да затанцуват. — Нарисувайте mi една далия.

Джонас Уитакър не я хареса, това бе повече от очевидно. Имоджин се облегна на меката седалка на затворения файтон и се загледа мрачно през прозореца към отминаващите тухлени къщи по Уошингтън скуеър. Неприязната му я бе изненадала. Знаеше, че

понякога хората оставаха разочаровани от нея при първата им среща; онези, които познаваха Хлое и баща ѝ, очакваха цялото семейство Картър да притежава подобно на тяхното обаяние. На Имоджин ѝ бяха добре познати погледите, начина, по който радостта от запознанството се изпаряваше още с произнасянето на първото ѝ тихо „Здравейте“; затова се обръщаше към баща си или Хлое да продължат разговора, в който никога не я включваха и никога нямаше да я включат.

Беше свикнала да ги наблюдава, да желае да бъде онова, което искаха от нея, да може да ги забавлява с усмивка или с думи. До смъртта на сестра ѝ, тя беше тази, която оставаше винаги незабележима, на втори план, забравена, докато разговорът се въртеше около семейство Картър.

— Олив е толкова сладък и непременно трябва да се запознаете със Самюъл... а Хлое... ах, скъпата Хлое...

Вярно, бе свикнала да не ѝ обръщат внимание, да я отминават, но никога преди не бе събуждала неприязън, поне не такава, не толкова... силна.

Повтаряше си, че само си въобразява, че онова, което бе забелязала в очите му, не може да е било презрение. Знаеше много добре обаче, че не бърка — бе го видяла във всеки негов жест, във всеки поглед, беше го чула във всяка дума, която ѝ бе казал.

Нямаше представа как бе предизвикала неприязънта му, нито пък какво да прави. Не можеше да си тръгне; прилошаваше ѝ само при тази мисъл. Спомни си думите на баща си, преди да тръгне от Нашвил, привичното му пренебрежение.

— Каква по-добра възможност да се отървеш от тези рисунки с водни и млечни бои, а, дъще? Уитакър е точно това, което ти трябва, струва ми се. Нещо, което да ти даде малко закалка, да влее малко стомана в гръбнака ти.

Дори сега, след време, думите му я нараняваха. Имоджин се постара да не мисли за тях, а за вчерашия ден и за гордостта, която си представяше да сияе върху лицето му. Знаеше прекрасно какво щеше да види, ако прекратеше уроците и се върнеше у дома сега. Разочарование. Гняв. Прекалено много бе заложила, за да си позволи да се провали. Това бе единственият ѝ шанс да се издигне в очите на баща си, в собствените си очи.

Единственият ѝ шанс да компенсира факта, че бе надживяла Хлое.

Младата жена прегълтна и извърна поглед от прозореца; затвори очи, обзета от мъчителните спомени: сестра ѝ, която се извива от болки, неутешимостта на баща им, докосването на ръката на Николас...

Не, нямаше да се прибере победена в Нашвил, независимо какво изпитваше към нея Джонас Уитакър. Може и да не я харесваше, но не можеше да я изгони, не и преди да е научила онова, за което бе дошла.

Не и докато не изпълни даденото на сестра си обещание.

Решимостта я изпълни със сила и когато каретата стигна до северния край на Уошингтън парк и спря пред готическите колони на дома на Гозни, Имоджин вече се чувстваше по-добре, по-уравновесена. Затова когато Томас я посрещна на вратата, тя му се усмихна успокоително.

— Ще дойдеш да пием заедно чай, нали? — посочи към кабинета си той. — Точно се готвех за това, когато чух файтона. Нямам търпение да науча как мина денят.

Младата жена усети, че усмивката ѝ изневерява, и събра сили да излъже, че всичко е било чудесно. От самото начало кръстникът ѝ се бе възпротивил на тази идея. Беше се заел да ѝ помогне, само защото баща ѝ бе настоял, а тя бе заявила, че действително желае това. Томас обаче искрено се тревожеше за нея, знаеше това, и ако разбереше, че Джонас се е държал зле с нея, веднага щеше да сложи край на уроците и да я изпрати у дома. Имоджин прегълтна и окачи пелерината и шапката на закачалката до входа. Не можеше да рискува да каже на Томас истината за Уитакър. Не още.

— Разбира се — прошепна тя и последва кръстника си към огромната портална врата, която водеше към неговото „светилище“.

Имоджин се настани в един от дълбоките бургундскочервени столове около камината от розов мрамор.

— Е, какво стана днес? — попита привидно безгрижно Томас.

Тя обаче забеляза беспокойството в тъмносините му очи, докато ѝ наливаше чаша горещ, ухаещ чай.

Имоджин търсеше отчаяно какво да каже, така че да сложи край на притесненията му, да го успокои, че сутринта бе минала добре, без

това да бъде пълна лъжа. Пое чашата и сведе поглед към нея; разклати светлата златиста течност, чийто аромат започна да се издига нагоре.

— Рисувахме далии.

— Далии?

— Червени.

— Ясно. — Томас стискаше своята чаша с дългите си, красиви пръсти. — Червени далии. Колко интересно.

Имоджин кимна. Усещаше напрежението в гърба си, между лопатките, на лицето си.

— Той е прекрасен учител.

Кръстникът ѝ я погледна за миг и тя остана с впечатлението, че не бе казала каквото трябва. Той не отвърна и между тях се въззари мълчание, изпълнено с напрежение. Най-после младата жена се запита дали не е по-добре да измисли някакво извинение, за да излезе от стаята.

Преди да изпълни намерението си обаче, Томас наруши тишината.

— Имоджин — произнесе бавно той и си пое дълбоко въздух, стиснал толкова силно чашата в ръката си, че кръщелницата му се притесни да не я счуши.

Имаше чувството, че ще сподели нещо, което му причинява мъка, но той само повтори онова, което вече ѝ бе казвал и преди.

— Имоджин, аз... просто искам да знаеш, че съм тук до теб, скъпа. Ако имаш някакви проблеми, от какъвто и да е род, с Уитакър...

— Не, разбира се, не. Какво би могъл да направи той?

Говореше бързо, прекалено бързо. Усетила изучаващия поглед на кръстника си, младата жена се опита да го убеди, че е напълно безгрижна, макар да не се чувстваше така.

— Нищо не е сторил. Абсолютно нищо.

Наложи си да изговори хладнокръвно тези думи. Томас винаги успяваше да надникне през обвивката ѝ, още от времето, когато бе съвсем малка и той идваше на посещение веднъж на всеки няколко месеца и ѝ носеше някоя специална книга или кукла, като казваше:

— На едно болно момиченце му е нужна причина, основание, за да оздравее, нали, миличкото ми?

Сякаш знаеше, че дори собствените ѝ родители никога нямаха време да влязат в болничната ѝ стая, че той бе единствения ѝ приятел.

Имоджин сведе поглед и се взря в тънките листенца, които плуваха към дъното на чашата ѝ; надяваше се, че ще ѝ повярва, че няма да види колко се страхуваше тя от евентуален неуспех и от това, да не загуби окончателно и интереса на баща си по начина, по който вече бе загубила интереса на майка си.

Погледна към кръстника си и се усмихна насила.

— Днешният ден мина добре, много добре. Томас, наистина.

Сигурна съм, че ще науча много от мистър Уитакър.

Гозни смръщи вежди.

— Сигурна си, така ли?

— Сигурна съм. — Тя кимна и отпи от чая си, опита да не се задави, когато горещата течност изгори езика ѝ, ощави гърлото ѝ. — Не... не би трябвало да се тревожиш толкова за мен.

— О, скъпа моя. — Томас се наклони напред, постави длан върху коляното си, а очите му бяха нежни и мили и ѝ носеха утеша, както бяха правили преди толкова много години, когато седеше до болничното ѝ легло и ѝ четеше приказки. — Ако не се притеснявам аз, кой ще го стори, а? Кой?

Младата жена се насили да се преорби с мъката, която ѝ причиниха думите му.

ГЛАВА ТРЕТА

— Рисувам ръце, мис Картър, не буци глина.

— Вижте колко деликатни са пръстите на Кларис, мис Картър. Виждате ли изобщо някаква прилика с онова, което скицирате?

— Мис Картър, все пак имате някакво понеrudиментарно понятие от пропорции, нали?

Думите му бяха като шамари, всеки следващ я жегваше по-силно, докато накрая Имоджин помисли, че ще полудее, ако още веднъж го чуе да произнася името й по този саркастичен начин. „Мис Картър, мис Картър, мис Картър...“ В устата му фамилното й име звучеше сквернословно, като проклятие, изричано толкова често, че в крайна сметка бе изгубило смисъла, но не и порочността си.

Младата жена се приведе по-близо до статива, стисна по-здраво въглена между пръстите си. С крайчето на окото си видя как Уитакър започва поредната обиколка из ателието; стисна зъби, изправи рамене и си наложи да се концентрира. Толкова й се искаше да мине поне веднъж покрай нея, без да я жегне с думите си.

Това така и не се случи. Джонас Уитакър обикаляше из стаята като неспокойен тигър, надничаше през раменете на учениците си, оглеждаше скициите върху стативите и намираше грешки у всички, а след това изстреляше критиките си със смъртоносната сила на оръдие. Единственото й успокоение бе, че никой не беше пощаден.

Макар че това едва ли беше някаква утеша. В думите му към другите се усещаше уважение, докато в коментарите му към нея имаше само присмех. Имоджин заработи още по-усърдно. Добави вени, мускули и кожа, като се опитваше да вижда ръката отвътре навън във въображението си. Това нямаше значение. Все не успяваше да я нарисува достатъчно добре за него. Младата жена погледна смръщено към грубоватия, червендалест модел пред себе си и отново положи усилия да открие деликатността, за която им говореше той, или поне някакъв намек за деликатност, но не откриваше нищо подобно. Дори

ръцете на тази жена, разположени върху дървена подставка, за да се виждат от целия клас, не можеха да претендират за подобно нещо.

„Хлое щеше да се справи с това.“ Тази мисъл увеличи решимостта ѝ. В съзнанието си видя Хлое, начина, по който сестра ѝ рисуваше скици, чистите, икономични линии и щрихи, красиво смиръщеното ѝ чело, когато се концентрираше. Имоджин знаеше точно как Хлое щеше да изрисува модела, който стоеше пред тях днес, как щеше да открие грация дори там, където не съществува.

Затвори очи за момент, за да почерпи сили от това видение, преди да опита отново. Може би една-две линии там, малко светлосенки тук...

— Това е за днес. Прибирайте се.

Гласът на Уитакър избумтя в помещението и я стресна толкова, че тя изтърва въглена си. Наведе се да го вдигне.

— С изключение на вас, мис Картър. Искам да поговорим.

Младата жена застина. Настръхнала, изви бавно глава към художника.

— Искате да говорите с мен?

Той тъкмо вдигаше подиума, върху който беше стоял моделът; обърна се към своята ученичка и я изгледа хладно.

— Нещо не ви ли е ясно, мис Картър?

Тя поклати глава и побърза да сведе поглед.

— Не, разбира се, че не. Ясно ми е.

— Добре.

И Джонас отново насочи вниманието си към модела.

Имоджин се взря в рисунката си, в несръчно изпълнените щрихи, в любителските форми; обхвана я болезнено чувство на страх, което се увеличи още повече, когато колегите ѝ започнаха да прибират вещите си. Нямаше причина Уитакър да иска да я остави след урока, не виждаше, защо и какво трябва да говори с нея.

Освен да ѝ съобщи, че я отпуска.

Младата жена си пое дълбоко въздух; опитваше се да убеди сама себе си, че греши, че той просто иска да привлече вниманието ѝ върху нещо по-незначително — може би по-фин начин за поставяне на светлосенките или кратка лекция за формите. Не ѝ се вярваше обаче, не и след начина, по който я бе критикувал през целия ден, не и след всички тези хапливи забележки. Това можеше да се объясни единствено

с желанието му да я изключи от класа си. Имоджин затвори очи и в съзнанието ѝ се завъртяха картини, прекалено ясни и брутални, за да почерпи сили от тях. Картини, в които Джонас Уитакър стоеше до нея, зелените му очи блестяха презрително, melodичният му глас звучеше дрезгаво и неприятно. „Можете да си събирате нещата и да си вървите, мис Картьер. Нямам време за губене с дилетанти, лишени от всякакъв талант...“

Нечие докосване по рамото я накара да подскочи. Отвори рязко очи и се огледа; до нея стоеше Питър Макбрайд.

— Не се притеснявай — рече тихо и успокояващо той. Хвърли поглед към Уитакър, който разговаряше с Кларис малко по-нататък. — Не си толкова слаба, колкото може да си помисли човек, като го слуша. Той е суров учител, това е всичко.

Беше ѝ невъзможно да се усмихне, но въпреки това направи опит.

— Много си мил — успя да отвърне младата жена.

— Говоря сериозно.

Светлосините очи на младежа я наблюдаваха съчувствено изпод русите вежди. Той се приближи още малко и понижи глас.

— Друг път ще те придружа до каретата ти и ще поговорим. Има някои неща, които трябва да знаеш за него.

Имоджин се намръщи, но преди да успее да попита каквото и да било, Питър се усмихна, сбогува се и побърза да излезе с другите. Младата жена хвърли крадешком поглед към своя учител и се запита какво ли означаваха думите на нейния състудент и как можеха да ѝ помогнат.

— Хайде, Кларис — рече нетърпеливо, дори малко рязко Уитакър. — Върви си вкъщи. Ще се видим довечера.

— Не забравяй, че ми обеща — изхленчи моделът. — Ще играя в „Бауъри“. Ще оставя един билет на входа. Не забравяй.

— Няма.

Кларис се изхили — високо, неприятно.

— Добре тогава. — Притисна се в обвитата му в ръкавица ръка и гласът ѝ прозвуча ниско и гърлено. — Не забравяй и това.

— Никъде не ходя без него.

В тона му се усещаше сарказъм и горчивина, които озадачиха Имоджин. Внезапно се смути, почувства се като някая натрапница;

искаше ѝ се този въпрос да приключи веднага, да я изпъди или смъмри, или каквото друго възnamеряваше да прави, само да се свърши.

Чу някакъв тих шепот, последван от досадния смях на Кларис. Вдигна глава и видя, че Джонас изпраща жената до вратата.

— До довечера, скъпи.

Кларис изпрати въздушна целувка и излезе от стаята, заобиколена от облак бургундскочервени поли и яркочервени коси.

Уитакър се обърна толкова бързо, че свари Имоджин неподгответна и тя не успя да отмести поглед.

— Не знаех, че имате такива нездрави интереси, мис Картьр — заяви той, като изви нагоре едната си вежда.

Младата жена се изчерви.

— Сър...

Той не ѝ обърна внимание. Прекоси стаята и спря до прозореца.

— Елате тук.

Имоджин си наложи да диша спокойно и равномерно. Изправи се бавно, приглади светлонилавите поли на копринената си рокля, като се стараеше да възвърне хладнокръвното си. Ако опиташи истински, несъмнено щеше да успее и да го убеди да не я отпраща. Тази мисъл отлетя почти в мига, в който се появи. Имоджин не притежаваше медения език на Хлое; дори не знаеше какво да каже.

Уитакър издърпа с пъргаво, нетърпеливо движение едно от подпрените на стената платна и го постави върху близкия, порядъчно овехтял и опръскан с боя скрин.

— Ето — заяви без много-много обяснения той. — Започвате да го грундирате.

В първия момент тя не можа да разбере какво ѝ казва. Съзерцаваше го като поразена от гръм, сигурна, че не го е чула добре, че всъщност думите му бяха нещо подобно на: „Мис Картьр, изключвам ви от групата си.“

Тогава обаче Джонас изви нагоре едната си вежда и на лицето му се появи познатата подигравателна усмивчица. Имоджин чу самата себе си да заеква смутено.

— Вие... искате да грундирате това ли?

— Струва ми се, че точно така казах.

— Но аз не знам как.

— Нима? — Тонът му бе пропит с такъв сарказъм, че сякаш я прободе през сърцето. — Защо, мислите, ви накарах да останете, мис Картър? За да обсъждаме теорията ли?

Младата жена облиза устни; страхуваше се да сподели опасенията си от страх да не се превърнат в истина. Имаше нужда обаче да разбере, да бъде сигурна.

— Мислех, че се каните да ме отпратите.

— Привлекателна идея — усмихна се ехидно преподавателят й.

— Но не днес. Днес ще стоите, докато грундирате тази канаваца.

Имоджин се опита да скрие облекчението си и изпита благодарност, когато Джонас се обърна, за да вземе нещо от масата зад себе си. Това й даде възможност да дойде на себе си.

Той обаче сякаш бе забравил за нея. С резки, решителни движения нареди още няколко неща до платното: дебела, извита туба с оловно белило, кофичка, в която имаше тънки листа от някакво втвърдено, мътно вещество, шпакла и парче стъкло, бурканче терпентин и друго — пълно с ленено масло. След това Уитакър кръстоса ръце пред гърдите си и погледна към ученичката си.

— Вече свърших част от вашата работа — информира я той. Изчака тя да кимне, преди да продължи. — Намокрих платното и го опънах на рамката. Сега то вече е изсъхнало.

— Разбирам — отвърна тя.

Без да ѝ обръща внимание, Джонас продължи да говори.

— Първата ви работа е да пригответе лепилото.

Младата жена кимна.

— Какво трябва да правя?

— Какво да правите ли? Ами да ме слушате внимателно. Ето тук има желатин... — И той посочи към кофичката. — Започнете да го варите в малко вода, докато се получи нещо подобно на желе. На печката има тиган.

Без да добави нищо повече, Уитакър се подпра на прозореца, все така с кръстосани ръце; пръстите на ръката в ръкавицата излъчваха напрежение и бяха някак зловещи на фона на бяло-сивата риза. Цялото му тяло изглеждаше сковано, сякаш се опитваше да удържи напиращата вътре в него енергия. Но очевидно не успяваше напълно.

Тя се излъчваше от очите, макар че външно беше напълно спокоен; освен това Имоджин имаше странното усещане, че той не пропуска нищо, че забелязва всяко нейно движение, докато тя взема съда с желатина и прибавя няколко парченца от него във водата.

Неотстъпното му внимание я караше да действа бавно и предпазливо. Постави тигана на малката печка.

— Докато заври ли? — попита тя.

— Докато заприлича на желе — отвърна той.

— А после?

— Ще стигнем до това, когато му дойде времето — рече спокойно Джонас. — А сега бих искал да науча нещо повече за образованието ви, мис Картър. Кой не си е направил труда да ви научи как се грундира платно? Онези в училище „Альн“, или както там му беше името?

— „Аткинсън“.

— А, да, „Аткинсън“. На какво ви учеха там? Освен да скицирате хубави къщурки и да рисувате акварели на тема залез?

Имоджин си наложи да не обръща внимание на подигравките му. Това, че все още не я бе изпъдил от класа си, не означаваше, че няма да го направи. Той само търсеше грешки и тя не можеше да си позволи лукса да допусне дори една, не можеше да му даде повод да я унижава. Повика на помощ цялата си сила и заговори тихо, уравновесено.

— Училището беше много добро.

— Няма съмнение — отвърна той; гласът му определено прозвуча още по-раздразнено. — И на какво са ви научили? Може би сте чели Шекспир и Милтън? Джон Дън?

Тя поклати глава.

— Не.

— Тогава значи сте учили гръцки? Или латински?

Желатинът започна да ври. Младата жена насочи цялото си внимание върху бързо сгъстяващите се мехурчета и неприятната миризма; искаше ѝ се да знае какво да му отговори, искаше ѝ се да бъде пъргава и умна, каквато беше Хлое. Тя щеше да отметне глава, да го изгледа предизвикателно и да заяви: „Учиха ни на правилно поведение, мистър Уитакър. На добри обноски. Добре би било вие също да ги понаучите.“

— Е, мис Картьр. Какво изучавахте там? Моля ви, осветлете ме по този въпрос, умирам от желание да науча.

Без да го поглежда, Имоджин прошепна:

— На добри обноски.

— Какво казахте?

Тонът му беше настоятелен, безжалостен.

— Желето ври — рече тя.

— Оставете го да си ври. Попитах ви какво казахте.

— Нищо. Нищо не казах.

— Добри обноски. Това беше, нали? — Сега вече гласът му прозвуча развеселено, непогрешимо и болезнено сурово. — И какво, по дяволите, е това?

Думите отново изникнаха сами в съзнанието ѝ. „Възпитано държане, мистър Уитакър. Вие също би трябвало да понаучите нещичко по този въпрос.“ Младата жена отвори уста, за да ги изрече. Но не се чу никакъв звук.

Преди да успее да отговори, художникът се отдели от стената.

— Достатъчно ли се сгъсти сместа? — попита нетърпеливо той.

Темата за „Аткинсън“ бе изоставена така внезапно, че Имоджин се запита дали всичко това не е било плод единствено на фантазията ѝ.

Впи поглед в тигана, като същевременно опитваше да се успокои. Пушекът дразнеше очите ѝ. Сивкавите мехурчета се пухкаха шумно.

— Така мисля — отговори тя; беше ѝ олекнало от внезапната му загуба на интерес.

— Тогава го донесете тук. Веднага.

Имоджин уви с парцал дръжката на съда, повдигна го внимателно и го отнесе до мястото, където стоеше преподавателят ѝ. Той посочи към скрина; тя постави тигана отгоре му и отстъпи крачка назад. Дланите ѝ отново се бяха изпотили; усети напрежение в раменете си, в лицето, докато чакаше.

На устните на Уитакър се появи ехидната усмивчица, която тя толкова мразеше.

— Работата е от лесна по-лесна. Дори вие би трябвало да можете да се справите с нея.

Младата жена се престори, че не е чула обидата му, сякаш той изобщо не бе проговарял.

— Какво да правя сега?

— Размажете лепилото върху канавацата. Мислите ли, че ще успеете да направите това, мис Картър?

Започваше да намразва името си.

Преподавателят й посочи към дебелата четка, поставена до платното.

— Използвайте нея за тази цел. В това няма нищо трудно, нали така, мис Картър?

Странно колко мелодично звучеше гласът му, как тази насмешлива нотка се носеше от него като леко неприятна миризма. Имоджин взе четката и я потопи в желатина. Гъстото желе залепна на дебел пласт по нея и когато я повдигна, няколко парченца цопнаха обратно в тигана.

— Прекалено гъсто е — обади се Джонас. — Казах ви да го варите, докато стане като желе, а не да ври, докато всичката вода се изпари.

— Казахте ми...

Спра насред изречението. Пръстите й се обвиха още по-здраво около четката; стисна зъби.

— Така или иначе — ще трябва да го използвате. Няма повече от него. — Уитакър се отдели от стената. — Размазвайте на тънък пласт, мис Картър. На тънък пласт.

Имоджин хвани платното със свободната си ръка. То се изпълзна изпод пръстите й, но в същия миг младият мъж се озова до нея и го задържа дотогава, докато тя успя да го хване отново. Този път Имоджин сграбчи здраво платното, като впи пръсти в дървената рамка. След това доближи четката до повърхността на канавацата и я прокара бавно, изпитателно, като усещаше непрестанно погледа на своя преподавател върху себе си. Толкова й се искаше поне това да направи както трябва.

Лепилото падаше на огромни желирани капки, плъзгаше се по плата и се събираще върху рамката. Тя размазваше, изпълнена с решимост, опитваше се да го разпредели равномерно, но желето бе прекалено стегнато. Не можеше да го нанесе на равномерен слой, не успяваше да го подчини на волята си. То продължаваше да се събира на трепкащи като живи бучки.

— По-тънко, мис Картър.

Младата жена стисна зъби, потопи отново четката в тигана. Този път лепкавото вещество потече надолу по полата ѝ и се плъзна върху обувката ѝ, преди да успее да го хване и да го постави върху канавацата.

— Разпределяйте го равномерно. И по-тънко.

Гласът му прозвуча остро. Той се приближи още повече, така че застана непосредствено зад нея.

Имоджин потопи отново четката. Сега пък гъстата лепкава течност пълосна в средата на платното. Тя побърза да я размаже, но вместо това се образуваха безредни пресичащи се линии.

— Равномерно — озъби се Джонас. — Нищо няма да излезе от това.

Младата жена се бореше отчаяно да запази търпение.

— Не мога...

— Боже мили.

Той измъкна платното от ръцете ѝ и го захвърли встрани. То се удари в стената и падна на пода. Уитакър грабна друго платно, по-малко, от купчината под прозореца и го тръшна пред своята ученичка.

— Започнете отново.

Нямаше да му позволи да я пречупи. Нямаше. Имоджин натопи четката и я прокара веднъж, а след това и втори път по повърхността на плата.

— По-тънко!

Тя опита пак.

Преподавателят ѝ отново издърпа платното от ръцете ѝ. То се приземи на пода до другото. А после стовари третото върху олющния скрин с такава сила, че старата мебел се олюля.

— Повторете всичко отначало.

Младата жена усети как в очите ѝ напират сълзи на безсилие и прехапа устна с надеждата, че болката ще ги накара да изчезнат. Усети капките желатин по обувката си, твърдия натиск на дръжката на четката върху пръстите си. „Не, не може да ме накара да се предам. Не може да ме накара.“ Ядосано избърса сълзите си с опакото на дланта и се опита да съсредоточи вниманието си върху платното, което художникът поставил пред нея.

— Отново!

Имоджин прехапа устна толкова силно, че усети соления, метален вкус на кръв. Мрачно, несръчно тя допря четката до канавацата. Натисна. Платното се олюя. Младата жена посегна да го хване, но не успя да го достигне — то падна върху скрина и се плъзна от ръба му.

Джонас се спусна да го задържи. Видя го как подхвани платното току, преди да падне на пода. Едната му ръка го обгърна, другата имаше странно непохватен вид. Нещо в движенията му, в начина, по който хвани рамката, по който сложи обратно платното върху скрина — във всичко това имаше нещо необичайно, дори смущаващо. Младата жена се намръщи, забравила за платното, за четката, взря се в обвитата в ръкавица ръка, в извитите, но неподвижни пръсти...

Ръката му беше изкуствена.

Дъхът на Имоджин секна, сърцето й заседна в гърлото от изненада, от изумление. Усещането й за безсилие се изпари. Той имаше изкуствена ръка. Не можеше да повярва, че не е забелязала това по-рано — та то бе очевидно. Фактът, че носеше ръкавица само на едната си ръка, вечно неподвижните пръсти, начинът, по който се грижеше за лявата си ръка. Колко странно, че не бе разбрала досега. Откри, че й се иска да я разгледа по-отблизо. Наложи се да употреби цялата си воля, за да не се вторачи в нея; вдигна поглед и се опита да не гледа натам, а към лицето му, към стената зад него, към каквото и да било, но не и към ръката му. Но тя сякаш я примамваше; само след миг откри, че отново я съзерцава. Чувстваше се странно успокоена при вида на застиналите в едно положение пръсти, някак си... по-близка...

— Какво чакате, мис Картър? — попита рязко той и я погледна.
— Направете го...

В този миг Уитакър замръзна. Цялото му тяло настръхна, очите му се впиха в нейните, блестящи и зелени, с толкова горчивина и цинизъм в тях, че тя просто не можеше да погледне встрани, макар да й се искаше, Боже, как само й се искаше. Погледът му обаче не я пускаше и тя нямаше друг избор, освен да го наблюдава как вдига бавно сакатата си ръка, безкрайно бавно, сантиметър по сантиметър, а после я обхваща с другата си длан с интимен, едновременно нежен и чувствен жест. Имоджин усети, че кръвта се качва в главата й от смущение, почувства се объркана и невъзпитана, едновременно отвратена и изпълнена с любопитство.

— Не са ви казали — заяви без повече церемонии той.

Младата жена поклати глава.

— Съжалявам.

Той издаде някакъв тих, бълбукащ звук, нещо подобно на смях.

— За какво, по дяволите?

Не знаеше какво да отвърне, какво трябва да каже в подобен случай човек. Уроците по добри обноски на мис Аткинсън никога не бяха засягали подобна ситуация. Дори мисълта за Хлое не й помогна да намери отговор. Имоджин заби нокти в дръжката на четката и изрече първото — единственото — което й дойде наум.

— Защото трябва да ви се иска все още да я имате.

Той не каза нищо. Просто стоеше пред нея, плъзгаше пръсти по кожената ръкавица, наблюдаваше я с типичното си странно изражение. В този момент в главата й се появи поразителната идея, че изкуствената ръка бе най-реалното нещо в него, че именно тя, кой знае как, му помагаше да се чувства човешко същество. „Не сме чак толкова различни с него.“ Тази мисъл бе внезапна и неочеквана. Той не беше кой знае колко по-съвършен от нея. Отвори уста, за да му предложи утеша или може би просто разбиране — и тя не знаеше какво точно.

Преди обаче да успее да издаде звук, Уитакър кимна към лепилото.

— Не сме свършили — заяви неочеквано той. — Ще трябва да грундирате всеки ден по едно платно, докато се научите да го правите правилно.

Мигът отлетя почти, преди да е разбрала за неговото съществуване, разтвори се в топлината на стаята, изпари се навън. Имоджин впери поглед в своя преподавател, в грациозните му движения, когато взе друго платно. Те я изненадаха. Даде си сметка, че сега, след като вече знаеше за изкуствената му ръка, очакваше той да бъде много по-непохватен. Нямаше обаче нищо подобно. Отлетелият момент не бе отслабил решимостта му, не бе породил ново вдъхновение. Нищо не беше променил.

А може би все пак бе променил нещичко?

Младата жена наблюдаваше плавните движения и аргантното му изражение и разбра, че греши. Нещо все пак се бе променило. Нещо си бе отишло. Сега, когато го погледнеше, вече не виждаше в него учителя, който има власт да я пречупи. Сега, когато го погледнеше,

виждаше пред себе си просто... един човек. Човек, който можеше да я научи само при положение, че пожелае да го направи. Човек, който не можеше да я принуди да си тръгне против волята си.

Решимостта породи внезапно спокойствие, даде ѝ сила, която от своя страна подхрани допълнително решимостта ѝ. Тя имаше точно толкова власт над своето бъдеще, колкото и той, може би дори повече. Той не можеше да я принуди да си върви и тя нямаше да го стори. Тази мисъл я накара да се усмихне.

Имоджин натопи отново четката и се обърна към платното.

— Добре тогава, мистър Уитакър — рече невъзмутимо тя, без да трепне под погледа му. — Точно колко тънко трябва да го размажа?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Тя се оказа по-различна от онова, което бе очаквал.

Тази мисъл го преследваше през целия следобед, въртеше се в главата му като досадна приспивна песничка. Не можеше да я забрави, макар нарочно да бе посетил заведението на Томи Чен, за да се опита да направи точно това, а сега се бе обградил с гръмки гласове, музика и хора. С прекалено много хора. Тази вечер театър „Бауъри“ бе претъпкан.

Джонас погледна към сцената и потърка очи. Въздействието на опиума, който бе пушил допреди малко, започваше да отшумява; сетивата му отново се изостряха, прилив на енергия изместваше вцепенението. Все още усещаше вкуса на вино върху езика си, а гласовете наоколо се забиваха като ножове в мозъка му; чувствуващ се леко замаян от бълскането на хората, които напираха да минат към сцената.

„Бауъри“. Боже мили, защо беше тук, а не удобно разположен в някой мек стол в „Сенчъри клъб“... а защо не и в леглото? Трябваше да се приbere, знаеше това, но не искаше да се връща в ателието. При подигравката, каквато бе за него недовършената куртизанка, в същата стая, в която мис Имоджин Картьр го бе изгледала със съжаление в големите си кафяви очи.

Съжаление. Толкова отдавна никой не бе поглеждал със съжаление към него, че бе забравил колко е неприятно, бе забравил как го караше да се чувства омърсен и безпомощен. Като че беше просяк, нуждаещ се от монета или утешителна дума. Сякаш имаше повече общи черти с момичетата, които обикаляха улиците и продаваха варена царевица и телата си, отколкото с мъжете, които прекарваха вечерите си в плющеното спокойствие на клубовете по Пето авеню. А при мисълта, че така го бе погледнал не друг, а тя, една незначителна, лишена от талант рисувачка на акварели, направо му се повдигаше.

Трябваше да я остави да си тръгне с останалите, вместо да я задържа. Сега му се искаше да бе постъпил точно така. Днес се

чувстваше толкова уверен, че това ще бъде последния й ден в неговия клас. Можеше да направи урока по грундиране толкова неприятен и унизителен, че да не ѝ остави друг избор, освен да си тръгне.

Но той се бе втурнал да хваща падащото платно и всичко се бе променило. Тя не само не бе унизена, ами бе намерила в себе си сили, за чието съществуване той и не бе подозирал, и не бе желал. Знаеше, че това се бе получило, тъй като Имоджин бе погледнала на изкуствената му ръка като на слабост, тъй като бе видяла мъж, който всъщност не бе цял.

И той нямаше как да го оспори.

Джонас пое дълбоко въздух и отново се опита да прогони тези мисли и образа на Имоджин Картьор от главата си. Постара се да се концентрира върху актьорите, подскачащи върху очуканата сцена. Затърси с поглед Кларис; внезапно почувства глад за нейната недодялана, но неподправена сексуалност, за алчността, която се появяваща в очите ѝ, щом погледнеше към изкуствената му ръка. В Кларис нямаше нито съжаление, нито лицемерие; искаше да я има тази нощ, искаше гладката ѝ кожа и нейния жар, искаше да потъне в нея и съзнанието му да се изпълни с нейните стонове и проклятия.

Господи, добре звучеше наистина. Джонас огледа отново сцената. Почувства онези особени вибрации в кръвта си, очакването, нетърпението. Щеше да я отведе в ателието си, може би дори да я притисне към пода и да я обладае пред онази проклета незавършена одалиска — нещо като жертвоприношение към музата. Тази мисъл го накара да се позасмее.

Кога най-после щеше да свърши тази проклета мелодрама? Опита се да проникне през мрака на кулисите; дразнеше го фактът, че вижда само фигури, които не може да идентифицира, хора с размазани контури.

Тогава я видя. Тя бе полускрита зад завесите, точно се показваше на осветената от прожекторите лява част от сцената. Лицето ѝ бе ярко осветено и изглеждаше с изострени черти, почти като на смъртник; цялото ѝ тяло бе напрегнато в очакване да каже репликата си. Тогава един от актьорите на сцената извика:

— Момчета, най-добре се скрийте! Ето я и нея!

Кларис излезе на авансцената — изпъчила гърди и поклащаща бедра. До слуха на Джонас стигна гърленият ѝ хрипкав глас. Стоеше

достатъчно близо, за да види, че бе гримирана прекалено силно и преиграва; забеляза капчиците пот по слепоочията ѝ и зърната на гърдите, които се очертаваха ясно под тънката материя на опънатата ѝ дреха.

Възбуди се само докато я гледаше. Да, точно от това имаше нужда тази нощ. Здраво, сладострастно съвкупление, жена, която да го източи физически, да отвлече вниманието му достатъчно, за да забрави неуместното съжаление на Имоджин Картър, неразгадаемата ѝ усмивка и факта, ме не бе успял да я пречупи така лесно, както му се искаше.

Наведе се нетърпеливо напред на пейката, на която седеше, раменете му се допряха до тези на съседите му. Миризмата на пот и тютюн и неприятно сладникавият миризъм на алкохол и гнили портокали, които се носеха в партера, започваха да го дразнят. Ушите му вече пищяха от виковете на артистите, пронизителните свиркания на зрителите сякаш се забиваха в главата му.

Кога най-после щеше да свърши проклетата пиеца?

Като че ли в отговор на мисълта си чу смях и аплодисменти. Вдигна поглед и видя, че актьорите се покланяха — движение, при което гърдите на Кларис заплашваха да прелеят през дълбокото ѝ деколте.

Гладът му се засили. Със сподавени ругатни на уста, Джонас скочи от мястото си, бълсна се в съседа си и едва не го събори на земята. Без да обръща внимание на погледа му и без да се извини, той продължи да си проправя път сред тълпата в партера и покрай продавачите на ябълки и джинджифилова напитка. Хвърли поглед към артистите, които все още се покланяха, и се засмя от сърце на ловкостта, с която избягваха летящите към сцената ябълки.

Последните крачки взе почти на бегом и скочи без усилие на авансцената. Актьорите погледнаха към него и почти веднага отместиха очи, свикнали на подобни прекъсвания. Оттук коментарите на тълпата се чуха по-ясно. Кларис беше на другия край. Спусна се към нея и не се поколеба дори когато една ябълка го улучи по бедрото. След секунда бе до нея.

— Джонас, скъпи! — възклика младата жена; той видя струйките пот, оставили диря върху грима ѝ, усети мускусното ѝ ухание под силния аромат на парфюма. — Значи все пак дойде.

Без да произнесе звук, той я сграбчи за ръката, издърпа я от сцената, натам, където въжетата за завесите и различните устройства образуваха прави линии покрай грубата неизмазана стена. Тук отзад имаше няколко човека, които местеха използваните за писата съоръжения и декори. Младият мъж обаче не им обърна внимание и изблъска Кларис в полумрака към ъгъла, скрит наполовина от проядените от молци кадифени завеси.

— О, Джонас — изкиска се тя и го бълсна с длани. — Не тук, скъпи, почакай да си сменя костюма...

Той обаче не можеше да чака. Желанието го изгаряше. Приближи се още повече, притисна се в нея, ръката му обхвана гръдта ѝ. Отстъпи само колкото да повдигне полата ѝ и да разкопчае панталоните си. Миг по-късно, преди Кларис да успее да протестира, преди да успее да каже каквото и да било, той вече бе в нея. Тя се предаде също така бързо, притисна се към него и топлият ѝ дъх опари ухото му.

Тя бе всичко, което искаше — гореща, влажна и леснодостъпна, и Джонас проникваше отново и отново в нея в очакване на забравата, в очакване да го обземе пълното безразличие.

Усещаше топлината на кожата ѝ, пълнотата на гърдите ѝ, възбудата ѝ, чуваше доволното ѝ охкане, което се смесваше с неговото. Бе затворила очи; искаше му се да ги отвори, за да се изгуби в техните дълбини и да забрави за изминалния ден. Тя обаче не ги отваряше, а той вече чувстваше пулсиращото приближаване на кулминацията; бе стигнал прекалено далеч, за да може да се контролира, бе прекалено възбуден, за да проявява деликатност.

— Погледни ме.

Долови отчаяние в думите си и съжали за тях. Съжали дори още повече, след като Кларис му се подчини; когато го погледна, вместо нейното лице видя съвсем друга физиономия. Пред него бяха големи кафяви очи, пълни съд съчувствие, потъмнели от съжаление.

Кафяви очи.

Очите на Кларис бяха сини.

Имоджин изпъшка наум, когато гипсът отново пръсна от съда и няколко капки се лепнаха върху доскоро безупречното синьо на копринената ѝ рокля. Тя вече бе изцапана до такава степен, че бе

невъзможно да се почисти. Жълтеникавобели петна бяха покрили полата и към подгъва се стичаха тънки вадички.

Цената, която трябваше да плати, не бе особено висока. За първи път от два дни правеше нещо различно от размазването на лепило върху канаваца. Погледна към квадратното платно срещу себе си. Единствено него бе успяла да грундира така, че да го задоволи, и бе благодарна за това, тъй като то означаваше, че сега ще може да мине към следващата стъпка, колкото и бавно да беше темпото.

Хвърли поглед към жената, която позираше в средата на стаята, оголила ръце, крака и почти целия си гръб за Питър, Тобаяс и Даниъл. Това напомни на Имоджин за дните, които бе прекарала в ателието на баща си, по-скоро на прага на вратата, откъдето наблюдаваше как той и Хлое рисуваха, смееха се и разговаряха за светлината, перспективата и цветовете. Младата жена въздъхна и насочи вниманието си отново към съда с гипса. Искаше да рисува, вместо да грундира, да избира цветове, вместо да добавя бяла боя към лепило и вода.

— Вижте светлосенките, мистър Макбрайд — избумтя от другия край на помещението гласът на Уитакър. — Кожата на Кларис е по-скоро розова, отколкото жълтеникова... виждате ли как светлината се прокрадва през рамото ѝ? Какво, по дяволите, е това противно кафяво, което използвате? Пробвайте с ултрамарин за сенките... или пурпурно, ако все още се опитвате да имитирате Да Винчи.

Имоджин трепна неволно от грубостта на Уитакър и изпита облекчение, че не беше насочена срещу нея... облекчение, което се изпари в мига, в който чу стъпките му да се приближават. Раменете ѝ се вдървиха. Въпреки това младата жена направи усилие да запази спокойни и равномерни движенията си. „Той е само човек — помисли за кой ли път тя, като си спомни вчерашния ден, краткия миг, в който бе видяла уязвимостта му, неговото слабо място.“

— Не може да те изгони без твоето съгласие.“

Сега той изльчваше всичко друго, но не и слабост. Усети присъствието му дълго преди да бе стигнал до нея — някаква бушуваща енергия, прилив на мисъл и движение, от които като че ли потреперваше дори въздухът. Когато застана зад гърба ѝ, тя усети погледа му така ясно, сякаш я бе докоснал.

— Изключителна работа вършите със смесването на гипса, мис Картьер. Обикновено това отнема минути, а вие успяхте да го

разтегнете почти до един час. Наистина смайващо.

Имоджин упорито не отделяше очи от канавацата, докато потапяше отново четката в гипса.

— Ето така, мис Картьр.

Младият мъж грабна четката от ръката на Имоджин и се приведе над рамото ѝ. Започна да разнася по платното подобната на мляко течност с плавни, сръчни движения, забележително равномерни и грациозни. След това ѝ подаде отново четката.

— Опитайте сега вие.

Стоеше толкова близо до нея, че тя усещаше как дъхът му раздвижва косъмчетата на тила ѝ, а по бузата си — влажната му топлина. Младата жена пое четката, без да го погледне, и съсредоточи усилията си върху това, да действа уверено с нея.

— По полата ви капе гипс, мис Картьр. — Тихият му глас прозвуча подигравателно. — Надявам се, че плащате добре на перачката си.

„Той не може да те изгони без твоето съгласие.“ Имоджин стисна по-силно четката, като разнасяше гипса колкото може по-равномерно по канавацата. Течността потече по платното. Тя побърза да я обере и да я размаже, опитвайки се да имитира плавните му меки движения. И се провали.

— Казах ви да разнесете тънък слой гипс, нали? Така ще бъде нужен цял ден, за да изсъхне. — Гласът му се превърна в шепот; Джонас се обърна, за да отмине нататък. — Изглежда, няма да имате шанса да нарисувате Кларис.

Младата жена върна умишлено в съзнанието си образа му от предишния ден, начина, по който бе хванал сакатата си ръка, мига на уязвимост и непохватност, и това ѝ даде сила. Тя се извъртя и го погледна право в очите.

— Мистър Уитакър. — Гласът ѝ прозвучава глухо и като че ли отчаяно и я накара да трепне. — Мистър Уитакър...

Той се спря и на лицето му се изписа изненада.

— Какво има?

— Мислите ли, че бих могла да я скицирам днес?

Този път изненадата му бе прекалено голяма, за да се опита да я прикрие. Младият мъж се намръщи.

— Искате да скицирате Кларис ли?

Имоджин кимна.

— Да, моля ви.

Той се поколеба и ученичката му разбра, че ще ѝ откаже. Щеше да я обрече да капе още един ден гипс по канавацата, щеше да я прикове към тези задачи, които не ѝ носеха нито вдъхновение, нито удовлетворение; при изпълнението им не научаваше нищо за цветовете, пропорциите и формите. Стисна безпомощно четката и се опита да помисли как щеше да постъпи Хлое, какво щеше да каже.

В този момент обаче той се усмихна — неприятна, смущаваща усмивка — и се изкиска тихо.

— А, добре, и на мен щеше да ми е неприятно да пропуснете напълно урока. Да разбирам, че сте донесли нещата си? Предполагам, че ще можете да нарисувате Кларис... или поне да направите опит.

Чувството ѝ за безпомощност изчезна, изместено от радост и облекчение, от усещане за победа. Припряно, преди да е променил намерението си, Имоджин сграбчи нещата за рисуване, които бе оставила до скрина, и се запъти към стола си. Усети, че напрежението на другите студенти изпълни въздуха, разбра, че я наблюдават в очакване да разгадаят играта, на преподавателя си. Срещна погледа на Питър, забеляза смутената му усмивка, която казваше „Внимавай!“. Тя също се усмихна в отговор и седна, решена да не позволи предупреждението му да ѝ попречи, да се възползва от ненадейния подарък на Уитакър. Това бе първият път в живота ѝ, когато изобщо ѝ позволяваха да се присъедини към други художници, първия път, когато бе част от нещо, и тя нямаше да позволи на нищо и на никой да развали тази възможност. Дори на Уитакър.

Вдигна поглед и го видя да се приближава с бавна, заплашителна стъпка. Имоджин си пое дълбоко въздух и без да му обръща внимание, продължи да търси по-късо парче въглен. Наложи си да възпре възбуденото, нервно треперене на пръстите си и се концентрира върху Кларис, като търсеше формата така, както я бе учили баща ѝ, неразрывно свързана със светлосянката.

След това усети Уитакър зад себе си, усети го да се привежда над нея, почувства топлината на тялото му в гърба си. Младата жена стисна устни, решена да не позволи присъствието му да наруши концентрацията ѝ. Внезапно той се наведе над рамото ѝ, почти до ухото.

— За да я нарисувате, трябва наистина да я огледате, мис Картър — прошепна той. — Погледнете я с очите на художник... на любовник. Можете ли да го направите, как мислите? Виждате ли линията на крака ѝ, мускулите на прасеца? Начинът, по който сянката пада върху глезната ѝ? Виждате ли ги?

Гласът му бе дълбок и спокоен. Имоджинолови отново ритмите, които бе чула при първата им среща, музиката, и тя бе някак си изкусителна. Тя откри, че следва изречените тихо указания, усети, че погледът ѝ проследява линията на крака на Кларис, легко закръгления прасец, коляното с трапчинка, налятото бедро. Откри, че вижда бяла пълт и пепеляви светлосенки, които не бе забелязвала никога досега.

— Аз... виждам — промълви омаяна тя.

— Наистина ли? — Той бе толкова близо, че Имоджин усети топлия му дъх в ухото си, докосването на косите му в рамото си. — Погледнете по- внимателно, мис Картър. Наистина ли виждате формата? Виждате ли структурата? По кожата ѝ има стотици цветове. Мислите ли, че ще успеете да предадете поне един?

Той изричаше думите, а тя виждаше всеки детайл, играта на светлината, различните нюанси, гладката кожа, която загрубяваше на коляното. Виждаше неща, които не бе виждала преди, и то по съвсем нов начин. И внезапно помисли: „Мога да нарисувам това.“ Усети пълната, безупречна сила на вдъхновението, въодушевлението и мощта на умението и слушаше като хипнотизирана тихия му шепот.

— Когато наблюдавате крака на Кларис, сещате ли се за Микеланджело? Не се ли учудвате откъде е намирал сили да ходи в моргите, да разрязва трупове? Искал е да изучи анатомията им, мис Картър. Искал е да разбере как са свързани мускулите, костите и сухожилията, за да го покаже в изкуството. Мислите ли, че и вие бихте могли да направите подобно нещо... в името на изкуството?

Гръмкото чукане по вратата стресна всички.

Уитакър се изправи, като с мъка сдържа ругатните си.

Магията бе разрушена. Имоджин примигна; за миг не бе сигурна къде се намира и какво се бе случило. За момент не можа да повярва, че всичко бе свършило. Отвори уста, понечи да каже: „Не, не, моля ви, не спирайте точно сега“, но Джонас вече крачеше ядосано към вратата.

— Никакви прекъсвания — мърмореше той. — Колко пъти трябва да повтарям?

Младата жена се бе вцепенила от разочарование. Проследи го с поглед. Искаше ѝ се той да се върне, ужасно много ѝ се искаше да продължи да говори. Беше я накарал да види нещо — наистина да го види — по начин, по който не го бе виждала никога преди. Но чукането по вратата прекъсна магията; в този момент то бе крайно нежелано. Сега всичко ѝ се струваше толкова нищожно и незначимо, дори неодобрението и презрението му към нея. Искаше да върне онзи миг, в който гласът и близостта му я бяха хипнотизирали и я бяха накарали да почувства, че мястото ѝ е тук, бяха събудили у нея художествения поглед към нещата. Заради него бе готова да посрещне с радост гнева и нетърпението му. В онзи миг ѝ бе помогнал да се почувства като Хлое — пълна с живот и страст. Това бе нещо, което не бе изпитвала никога в живота си и което дори не бе предполагала, че е в състояние да изпита. О, бе готова да даде всичко, за да си го върне, абсолютно всичко.

Имоджин се чувстваше на дъното на нещастието си, когато Уитакър стигна до вратата и я отвори с широк рязък жест, без да помисли за полуголата жена, която позираше в средата на стаята.

— Чайлдс — възклика раздразнено той. — Още е преди обяд, нали?

При тези думи мъжът, застанал на входа, се усмихна широко.

Имоджин затаи изненадано дъх. Той беше красив, с толкова фини черти, че изглеждаха почти женствени. Рус и висок, той бе пълна противоположност на тъмните цветове на Джонас Уитакър. Новодошлият влезе уверено, почти арогантно в ателието.

— Ще ме задушиш с любовта си, Уитакър — рече сухо той, докато сваляше ръкавиците си. — Знаех, че ще бъдеш на седмото небе от радост, като ме видиш, особено като се има предвид, че се връщам от Париж с малко от онзи коняк, по който толкова си падаш.

Огледа помещението, като отдели особено внимание на Кларис, Даниъл, Тобаяс и Питър, преди светлият му поглед да се спре върху Имоджин. Взира се в нея достатъчно дълго, за да я накара да се почувства неудобно. След това изви изненадано вежди и се обърна към Уитакър.

— Ааа, виждам, нова студентка? Нямах представа, че възнамеряваш да вземеш още един ученик.

Джонас затръшна вратата и се намръщи още повече.

— Прекъсваш часа ми, Чайлдс.

— Изпрати ги да си вървят по-рано.

Гостът повдигна рамене. При това движение светлината се отрази в дългата му светла коса. Тя блесна като истинско злато на тъмния фон на синьото му сако, като нова монета.

— Освен това ключът за ателието ми е в теб и трябва да го взема, преди да е пристигнал багажът ми.

Уитакър бе стиснал неодобрително устни. Зелените му очи горяха. Погледът му се спря подред на Даниъл, Тобаяс и Питър, след което се насочи към вратата.

— Добре тогава. Приключихме за днес.

Тримата се изправиха незабавно. Имоджин очакваше да направи изключение за нея, да ѝ каже да остане, защото иска да ѝ даде друга тема за работа, друго платно за грундиране. Джонас обаче сякаш я бе забравил и тя усети прилив на разочарование, когато той прекоси стаята и изчезна зад завесата на входа на спалнята си, видимо, без да усеща настаналата зад гърба му суетня.

Последното, което ѝ се искаше, бе да си тръгне точно сега. Въпреки това пусна въглена в кутията, събра останалите си вещи и се запъти разсеяно към вратата, без да престава да мисли за онзи вълшебен миг с Уитакър, за артистичното виждане...

— Не толкова бързо, *cherie*^[1].

Усетила леко докосване по ръката, Имоджин подскочи и се завъртя рязко, като едва не се сблъска с Чайлдс. Той се усмихваше насреща ѝ.

— Бихте ли останали, за да побъбрим, докато изчакам намусения ви учител?

Младата жена го изгледа; беше прекалено изненадана, за да успее да стори друго, освен да зяпне от учудване. Чайлдс приличаше на мъжете, които никога не биха обърнали внимание на жена като нея, на онези излъскани, изтънчени господа, които биха забелязали една Хлое, но не и една Имоджин. Приличаше на младежите, които посещаваха гостната на родителите ѝ в Нашвил и там, целите в

усмивки и олицетворение на любезността, очакваха появата на сестра й. Опитен във флирта и игричките мъж.

Също като Николас.

Нямаше представа, защо бе застанал до нея. Човек като него винаги имаше причина да го направи. Фактът, че не знае, я караше да се чувства неудобно. Бе прекалено объркана, за да размишлява, все още прекалено смяна от урока на Уитакър, за да се интересува, от каквото и да е друго.

Имоджин отстъпи назад.

— Страхувам се, че не мога — отвърна смутено тя. — Съжалявам, но трябва да си вървя.

— Трябва? И защо? — попита нехайно Чайлдс.

Все още не бе пуснал ръката ѝ и макар докосването му да бе леко, младата жена усети настоятелността в дългите му тънки пръсти. Той повдигна тъмнорусата си вежда и я погледна с особените си светлосини очи.

— Да не би причината да е в това, че не се запознахме както подобава? Уверявам ви, че мога да поправя тази грешка, *ma cherie*. — Той се поклони леко. — Аз съм Фредерик Чайлдс.

Имоджин протегна неохотно ръка.

— Имоджин Картър.

Новодошлият пусна дланта ѝ, но задържа пръстите ѝ в своите.

— Имоджин. — В неговата уста името ѝ звучеше като най-големия френски деликатес, равно и сладко. И двусмислено. — Прекрасно име. Та, кажете ми, Имоджин Картър, какво правите в ателието на моя приятел? Трябва да призная, че намирам за доста... любопитен... този факт — Джонас да учи жена.

— Кръстникът ми се познава много добре с него.

— Кръстникът ви ли?

— Томас Гозни.

— Гозни? — Веждите на Чайлдс подскочиха изненадано. На лицето му обаче почти веднага се изписа замисленост. — Колко интригуващо. — Пусна ръката ѝ и я дари с очарователна усмивка. — Е, мис Имоджин Картър, ако някой ден решите, че ви е писнало от Джонас, надявам се да дойдете да учите при мен.

„Толкова прилича на Николас.“ При тази мисъл ѝ стана неприятно и тя отстъпи крачка назад; внезапно я обзе желание да си

върви. Стисна по-здраво вещите си и погледна към вратата.

— Мистър Чайлдс...

— А виждам, че ви шокирах, мис Имоджин, но не съм искал да го правя — отвърна усмихнато той. — Моля ви, кажете, че ми прощавате. — А след това, преди тя да успее да отвърне, погледна покрай нея. — А, ето че и учителят ви идва!

— Студентите ми ли тормозиш, Чайлдс? — попита меко Уитакър; в ръката си държеше голям ключ.

Гостът го пое и го пъхна в джоба си.

— Точно казвах на мис Картьр, че може да дойде при мен, когато ти се насити.

— Вземи я още сега, ако искаш — отвърна младият мъж. После погледна към своята ученичка и повдигна саркастично вежди. — Сигурен съм, че с радост би се отървала от мен, нали така, мис Картьр.

Имоджин го изгледа изумена.

— Не, разбира се, че не.

Фредерик Чайлдс се засмя. Докосна отново ръката ѝ и се наведе толкова близо, че русите му коси погъделичкаха бузата ѝ.

— A, *ma cherie* — каза той, — истински щастлив ще бъда да ви науча как да рисувате... и на каквото друго желаете.

Неговото докосване, гласът, начинът, по който флиртуваше — всичко ѝ напомняше прекалено много, прекалено болезнено за Николас. Без да помисли, младата жена се отдръпна назад, толкова рязко, че бълсна статива си. Той падна на пода с трясък и от това тя се почувства още по-неловко.

— Няма... няма нищо — рече тя. — По-добре да си вървя.

Грабна вещите си и хвърли поглед към Уитакър. С учудване забеляза угрожената му физиономия. Стоеше тихо, дълбоко замислен и този факт, кой знае защо я смущи.

— Моля ви, не толкова скоро — прошепна Чайлдс.

— Джонас, скъпи! — провикна се Кларис иззад паравана за преобличане. — Не мога да си намеря чорапите. Да не са в спалнята?

Това бе шансът за Имоджин.

Тя се възползва от него и излетя от ателието.

[1] Скъпа (фр.) — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Чайлдс се взря във вратата и плесна ръкавиците в дланта си.

— Интересно — промърмори той и се обърна към Джонас. —

Значи кръщелница на Гозни, а? Как се получи това?

Раздразнението на Уитакър нарасна.

— Той ме помоли да я взема.

— Помолил те? — усмихна се Чайлдс. — И ти се съгласи просто така?

— Правилно.

Фредерик пъхна ръкавиците в джоба си и тръгна бавно към прозореца.

— Защо ли ми е толкова трудно да го повярвам?

— Защото си цинично копеле, ето защо.

Джонас погледна към вратата — искаше му се Чайлдс да си тръгне, за да остане сам поне за момент... толкова сам, колкото можеше да бъде в присъствието на Кларис. Имаше нужда да размисли върху нещо, върху начина, по които бе реагирала Имоджин Картьер днес, върху начина, по които бе излетяла от стаята...

— Добра ли е?

Трябващо ми известно време, за да си спомни за какво бяха говорили с Чайлдс.

— Задоволително — отвърна разсеяно той, но се прокле почти веднага, тъй като гостът му вдигна изненадано вежди.

— Задоволително? — повтори той. — Никога досега не си приемал „задоволителен“ студент.

— За всичко си има първи път.

— Това може би се отнася за другите. Но не и за теб. — Чайлдс го гледаше изпитателно, светлосините му очи горяха от любопитство.

— Защо ми се струва, че в тази история има повече, отколкото казваш?

— Нямам представа. — Уитакър посочи към изхода — Отнемаш ми времето, а имам да върша още много неща.

— А, да. — Чайлдс погледна към паравана, зад чийто тънък плат прозираше пищният силует на Кларис. Усмихна се и повиши глас. — Кларис, скъпа, още ли си там?

— Разкарай се, Рико — изруга иззад паравана тя.

Фредерик се засмя.

— Любезна както винаги, доколкото виждам. — Отново се обърна към своя домакин. — Откога е при теб?

— От една седмица.

— Само една седмица! Страда ли за мен, *cherie*? — провикна се отново към паравана той. — Затова ли ти беше нужно толкова време, за да смениш покровителя си?

Кларис не отговори.

Джонас пристъпи напред. Цялата тази история бе продължила прекалено дълго. Нямаше настроение да разговаря с Фредерик Чайлдс точно сега, макар да не го бе виждал от месеци. Не можеше да спре да размишлява върху изминалата сутрин, за да се отдае на безсмислени брътвежи. Споменът за лицето на Имоджин Картьр не го оставяше на мира. Измъчваше го, натрапваше му се. Сякаш отново виждаше колко сmutена бе, когато Чайлдс флиртуваше с нея. В цялата тази работа имаше нещо, нещо, което не му излизаше от ума...

— Струва ми се, че е прекалено да очакваш вярност от страна на онези, които обичаш — въздъхна приятелят му.

— Ха! — изсумтя Кларис. — Да не искаш да кажеш, че не си бил с малките парижки уличници?

Подаде се иззад паравана. Пищната ѝ гръд бе натъпкана в зелената атлазена рокля, краката ѝ бяха боси. Младата жена се вторачи в Чайлдс, а след това направи високомерна физиономия и се обърна към Джонас.

— Къде са ми чорапите, скъпи? Помолих те да ми ги донесеш.

— В спалнята. — Младият мъж посочи към вратата и я изчака да се скрие зад завесите, преди да насочи поглед отново към Фредерик. — Не може да се каже, че не се радвам да те видя, Рико. Но веднага си обирай крушите.

Чайлдс се ухили.

— Добре е да се убеди човек, че някои неща не се променят никога — заяви той и се настани върху перваза на прозореца, с престорено апатичен вид за ужас на своя домакин. — Аз обаче все още

не съм готов да си тръгна. Не и преди да ми разкажеш цялата история около интригуващата мис Картър.

„Интригуваща.“ Това бе най-точното определение за нея. Джонас си припомни начина, по който тя вирна брадичка и го попита дали ще може да рисува днес Кларис, начина, по който се бе взирала в модела, вместо да отмести встрани поглед, както бе очаквал. Искаше да я постави в неловко положение, но тя бе отказала да се почувства неудобно, нещо повече — вместо това бе... заинтригувана. И ни най-малко уязвима, нито пък уплашена, както бе предполагал. Уитакър се намръщи и погледна приятеля си.

— Няма никаква история.

— *Au contraire*^[1] — размаха показалец Чайлдс. — Виждам по очите ти, *ton ami*^[2]. Но дори да не го виждах, мисълта за Гозни, който те моли да я вземеш — и твоето съгласие... Прекалено апетитно ми се струва, за да мога да му устоя.

— Не е това, което си мислиш — отвърна сухо Джонас.

— Колко интересно — та аз не си мисля нищо. Просто не знам какво да мисля за всичко това, Уитакър, затова ти трябва да ми помогнеш. — Хвърли поглед към спалнята. — И ако паметта не ме лъже, на Кларис ѝ трябват цели петнайсет минути да обуе чорапите си, така че разполагаме с достатъчно време.

Джонас не отговори. Питаше се дали би могъл да накара Чайлдс да си тръгне, като просто не му обръща внимание.

— Ако не ми кажеш, Джонас, аз лично ще пусна мухата в „Сенчъри“. Я да видим как би могла да излезе историята? А, да, вероятно нещо подобно: Видял си момичето, пожелал си го и си принудил Гозни да ти го доведе тук. — Фредерик вирна брадичка; очите му блеснаха. — Или може би вече си я компрометирал?

Домакинът му го изгледа.

— Не съм я докосвал.

— И защо? — ухили се Чайлдс. — Тя е жена, а твоята репутация...

— Не и за невинни момичета.

— А, разбирам, тя е невинна, така ли? — Фредерик въздъхна мелодраматично и отпусна русата си глава назад върху стъклото на прозореца. — Наистина е чудесно една жена да се почувства толкова

неудобно при подобно безобидно флиртуване, нали така? Какво има, Джонас? Добре ли си?

„Неудобно. Безобиден флирт.“ Точно това му се изпълзниеше през цялото време. Сега вече всичко си отиде на мястото.

Разбира се. Идеята нахлу като вихър в главата му, толкова ясна и пристрастна; невероятно, че не се бе сетил по-рано за нея, а отговорът през цялото време е бил у него. Чайлдс имаше право; Имоджин Картьр бе готова да побегне и при най-малкия опит за флирт. Точно така бе постъпила днес. Това именно го измъчваше от мига, в който си бе тръгнала — уязвимостта, слабото място, което бе търсил. Загледа се в прозореца, без да вижда нито него, нито гледката от другата му страна. Затова пък пред очите му се появи образът на Имоджин Картьр в мига, в който Чайлдс ѝ се усмихваше — поруменяла и смутена, отстъпваща назад, за да не я докосне. Мис Имоджин Картьр можеше да понася критицизъм, можеше да устои на невъзможните искания на Джонас. Но станеше ли дума заекс... е, това бе съвсем друго нещо.

Младият мъж облиза устни. Спомни си нервността и непохватността ѝ и си представи как би реагирала, ако я притисне в някой ъгъл, представи си начина, по който тя щеше да се опита да му се изпълзне, как щеше да я сграбчи за полата или да я дръпне за косата. Това щеше да бъде предостатъчно да я накара да избяга, вече бе сигурен. Нищо повече от няколко добре подбрани думи, един-два погледа, може би докосване.

Това щеше да бъде най-лесното прельствяване, което бе опитвал никога.

Джонас кръстоса ръце пред гърдите си, изпълнен с дълбоко задоволство. Да, това вече щеше да има успех. До другата седмица Имоджин Картьр щеше да се превърне в полу забравен спомен с неприятен привкус. След месец щеше да я е забравил напълно. Тази мисъл го накара да се усмихне.

— Какво, по дяволите, става? — Раздразненият глас на Чайлдс прекъсна размишленията му. — Или сподели с мен щегичките си, или престани да изглеждаш толкова доволен от себе си. Доста е досадно.

Уитакър го погледна и усмивката му стана по-широка.

— Няма нищо, Рико — рече той. — Абсолютно нищо.

Внезапно изпита силна симпатия към человека, който само допреди малко го бе отегчавал толкова много, и посочи към вратата,

без да обръща внимание нито на смръщеното чело на Чайлдс, нито на суетната на Кларис в спалнята. — Хайде да вървим да ми покажеш коняка, за който ми говори по-рано. Внезапно ожадния страшно много.

Имоджин слизаше разсеяно по стълбите и на последната площадка се спъна така, че едва не отпра подгъва на полата си. Изминалият ден се въртеше в съзнанието ѝ като калейдоскоп от образи: Фредерик Чайлдс, Николас, Уитакър... Най-вече Уитакър. Мисълта за него засенчваше другите. Опитът за флирт на Чайлдс не бе ѝ причинил нищо друго, освен незначително раздразнение, спомените за Николас бяха охотно забравени, удавени в блясъка и великолепието на онези кратки мигове, през които Джонас ѝ разкрил особения художнически поглед, бе я накарал вижда... Господи, как само се разтупка сърцето ѝ, а дишането ѝ стана неравно и учестено. Кръвта ѝ кипна от възбуда; нямаше търпение да се върне утре в ателието, за да научи повече.

Беше така погълната от мислите си, че не обрна внимание на гласовете, които се носеха от превърнатия в изложбена зала вестибюл, сблъска се с двама художници, насочили се към входа, и кимна разсеяно на человека, който държеше вратата отворена за нея. Забърза надолу по каменните стъпала и се отправи към файтона; нямаше търпение да се приbere и да разкаже за случилото се на Томас.

— Мис Картър! Мис Картър!

Гласът проби бронята на обзелото я въодушевление. Младата жена смръщи вежди, забави крачка и се обръна.

Беше Питър Макбрайд.

— Мистър Макбрайд — рече тя. — Не очаквах да ви видя.

Той се бе подпрял на стената на сградата, но сега побърза да слезе по стълбището.

— Той нарани ли ви?

— Да ме е наранил ли? — изгледа го изненадано Имоджин. — Не, разбира се. Кое ви кара да мислите подобни неща?

— Сигурна ли сте, че не ви е сторил нещо лошо?

Напрегнатият му тон я поуплаши. Младата жена се намръщи, озадачена от загрижеността му.

— Не, нищо не ми е направил.

— Добре. — Питър въздъхна облекчено и пусна ръката ѝ. — Трябваше да изчакам горе. Така и смятах да постъпя. Но тогава влезе Чайлдс и вие заговорихте с него... — Изглеждаше натъжен. — Реших, че е по-добре да почакам.

— Мен ли чакахте?

Младият мъж кимна. Хвана я за лакътя и я помъкна нататък.

— Къде е вашата карета? Ще ви съпроводя до нея, ако ми позволите.

Имоджин посочи към улицата, където я очакваше лъскавият файтон на Томас.

— Вчера ви казах, че трябва да научите някои неща за него — продължи Питър и се приведе по-близо към нея, сякаш не желаеше някой да го чуе, макар наблизо да не се виждаше жив човек.

Само в другия край на улицата се разхождаха двама-трима души и очевидно се наслаждаваха на студеното есенно слънце, а насреща им със забързана, провлачена стъпка се приближаваше някакъв старец; пътьом стъпка падналите листа, които вятърът бе довял върху тротоара.

— Мисля, че е време да ги чуете.

Споменът за последните часове избледня под напора на любопитството. Тонът на Питър звучеше толкова загадъчно. За миг ѝ се стори, че чува гласа на своята майка, която я мъмри и настоява да не обръща внимание на клюките, но младата жена реши да не я послуша. Истината бе, че желаеше да узнае повече за Джонас Уитакър, сега повече отпреди. Искаше да го разбере, да си обясни как така само с думи бе успял да я накара да види Кларис, искаше да проумее блъскавия му интелект.

Обърна се към своя колега и неспособна да прикрие нетърпението в гласа си, рече:

— Да, кажете ми, ако обичате.

Ръката на лакътя ѝ я стисна още по-силно. Питър се поколеба, сякаш търсеше верните думи.

— Джонас Уитакър е... той е блестящ художник, един от гениите на нашето време. Някои от ранните му творби са чисто вдъхновение. Сигурен съм, че и вие мислите така.

Имоджин сведе поглед към огромните плочи под краката си. Макбрайд ѝ се стори изпълнен с такова почитание и благоговение; не

можеше да му признае, че единствените картини на Джонас Уитакър, които бе виждала, бяха окачените по стените в ателието му.

— Трябва да призная, че се изненадах, като ви видях в класа му — продължи да обяснява младият мъж. — Повечето жени... ами, те не го обичат много. Виждал съм негови творби, които са карали дори мен да се изчервявам. Творчеството му е донякъде дискусионно...

Тази дума не ѝ допадна. Да, Джонас Уитакър беше дискусионен, но Имоджин и друг път бе чувала да използват думата по негов адрес. За баща ѝ и за Томас тя бе нещо като оправдание — нещо, което не можеше да го обясни изцяло; то по-скоро извиняваше, отколкото поставяше под въпрос.

— Аз също съм чувала това — промълви младата жена.

— Страхувам се, че на дискусия подлежат не само картините му — рече Питър. — Говори се, че бил изхвърлен от Барбизон^[3]. Казват, че обидил един от другите художници там, някой от значимите, макар да не се знае точно кой. Носи се слух, че е бил Жан Миле. Уитакър бил прекалено близък с неговата... ъъъ... — Макбрайд я погледи крадешком. — ... с неговата съпруга. Казват, че Миле — или който и да е бил — помолил един приятел да го отърве от Уитакър. Двамата се сбили. Тогава Уитакър изгубил ръката си.

Имоджин бе смръщила чело. Историята ѝ се струваше никак си прекалено опростена, прекалено гладка; кой знае защо, случката я подсети за начина, по който Уитакър бе хванал осакатената си ръка предишния ден, за странната нежност на това докосване.

— Вярвате ли на тази история? — попита тя.

Питър я изгледа така, сякаш бе забравил за присъствието ѝ.

— Не знам. Струва ми се, да. — Изражението му стана по-суро. — Да, определено вярвам. Той е... Още не сте били дълго край него, не сте виждали онова, на което сме ставали свидетели ние. Никога не е един същ. Той е... — Младият мъж си погледа въздух.
— Уча при него вече цяла година и изобщо не го познавам. Той е... най-мрачния човек, когото съм виждал.

Звучеше объркано, сякаш думите му не бяха съвсем верни, макар и той сам да не знаеше защо.

— Наистина еечно ядосан — опита се да му помогне Имоджин. Макбрайд се изсмя.

— Днес беше — отвърна той. — И вчера. Вероятно ще бъде ядосан и утре. Но не вечно, мога да ви гарантирам. — Погледна я с толкова напрегнато изражение, че по гръбнака ѝ пробягнаха тръпки. — Струва ми се, че трябва да ви разкажа за миналата пролет.

Имоджин усети отново игличките на любопитството.

— Разважете ми.

Той се поколеба, но в крайна сметка кимна в знак на съгласие.

— Един ден, мисля, че беше март, понеделник. Спомням си, защото не бяхме виждали Уитакър от няколко дни. Пристигнахме в ателието в девет, както обикновено. Бяхме двамата с Даниъл; Тобаяс още не беше започнал уроците си. Появи се няколко месеца по-късно. Така или иначе — намерихме вратата заключена. А това бе доста странно, тъй като ни очакваше, а и не бе оставил никаква бележка, нищо, което да ни осведоми къде е отишъл и какво да правим. Затова ние зачакахме. Първо започнахме да бълскаме по вратата. Тъй като не получихме отговор, помислихме, че е отишъл да купи материали. Бяхме чакали цял час, преди да решим да си тръгнем. Точно слизахме, когато насреща ни се появи Чайлдс. Той ни попита, защо сме свършили по-рано и когато му казахме, че Уитакър го няма и не сме имали занимания, той ни погледна доста странно. Струва ми се, че пребледня, а после се втурна нагоре по стълбите. Забълска по вратата, започна да ругае... — Питър се изкашля. — С две думи, разкрештя се неистово. Двамата с Даниъл само го съзерцевахме, без да можем да си обясним какво става и защо вдига всички този шум... — Младият мъж поклати глава при този спомен. — Не след дълго още двама-трима се втурнаха към нас. Като че ли всички те знаеха какво се е случило. Започнаха да се хвърлят върху вратата, докато най-после някой не откри ключа. Тогава всички влязохме.

Спра да говори. Имоджин почувства странна нервност, докато го чакаше да продължи разказа си. Питър обаче сякаш бе потънал в мислите си, забравил всичко друго, затова най-накрая се наложи да го измъкне от унеса му.

— Продължавайте — обади се едва чуто тя.

— Никога дотогава не бях виждал подобно нещо. — Макбрайд бе вторачил в една точка невиждащия си поглед. — Навсякъде се търкаляха празни бутилки, а една от стените беше... нацапана... с черна боя. Приличаше на голям черен облак... Имаше боя и на пода —

огромни черни стъпки... пет-шест картини бяха сполетени от подобна съдба. И върху всичките имаше една и съща рисунка — нещо като... смерч, струва ми се. Не знам на какво друго да го оприлиcha. Само черно и кафяво. Толкова... черно. — Питър прегълтна. — Най-лошото от всичко обаче беше това, че той бе там. Бил е вътре през цялото време, седнал на един стол, загледан през прозореца. Когато влязохме, той не помръдна; сякаш изобщо не ни забелязваше. Просто си седеше там... След това погледна към Чайлдс и рече: „Лудостта ме очаква, Рико. Да се предам ли в ръцете ѝ?“ Това бе всичко. И как само попита: „Да се предам ли в ръцете ѝ?“, сякаш наистина щеше да го направи, ако Чайлдс му беше казал.

Ужасът от преживяното още се усещаше в гласа на Питър. Имоджин го почувства така ясно, сякаш тя също бе влязла с него в стаята, сякаш също бе чула думите на Уитакър, дълбокия му, melodичен глас, станал безизразен и мъртъв от мъка. Младата жена затвори очи.

— Какъв ужас! — прошепна тя, макар думите да не бяха достатъчно силни и тя го съзнаваше.

— Най-лошото е, че продължавам да чувам гласа му. Разбирайте ли, не мога да забравя как прозвуча. Беше... нереален, като от друг свят. — Макбрайд потръпна и поклати глава, сякаш опитваше да се освободи от смущаващия го образ. — Той остана в това състояние две седмици. Уроците бяха отменени. И внезапно получихме съобщение, една бележчица, която казваше да отидем за часове на другия ден — нищо повече. Все едно, че видяхме там друг човек. Той беше... не мога да го обясня. Това е единствения случай, в който действително ми е бил симпатичен. Бе вдъхновяващо да се намираш край него. Приличаше на падаща звезда; поне така ми се струваше, не знам. Толкова блъскав, че бе трудно да го гледаш...

Гласът му секна, сякаш това признание го бе смутило.

Бяха стигнали до файтона. Питър спря и се обърна към Имоджин.

— Нямаше да остана при него, ако не бяха тези мигове. Той е... съвсем луд.

Тези думи я изненадаха, смутиха я, но не поради причините, споменати от нейния колега. Джонас Уитакър бе луд. Младата жена се

запита, защо тази мисъл не я плаши. Би трябвало да я стресне. Би трябвало да се ужаси от перспективата да учи при някакъв побъркан.

Вместо това изпита същото чувство, както в деня, в който откри, че той е с една ръка; същото усещане, че е като нея, че в него има и слаби места, и мъка.

Замисли се върху разказаната от Питър история, върху думите на Уитакър „Лудостта ме очаква, Рико. Да се предам ли в ръцете ѝ?“. Разбираще ги по-добре, отколкото ѝ се искаше. Може и да не познаваше лудостта, нито пък страстите на Джонас Уитакър, но разбираще тези слова. Понятно ѝ беше усещането за безпомощност, непостижимостта на желанията. Знаеше какво значи човек да се изгуби, да търси толкова отчаяно нещо, за което да се залови, че и най-малката сигурност да бъде добре дошла.

Беше се чувствала така и преди. Когато умря Хлое. Когато Николас си тръгна...

Имоджин преглътна с усилие, опитвайки да се преори със спомените и мъката, която неизменно идваše с тях. О, да, разбираще прекрасно. Разбираще и още нещо, което ѝ даваше сила, което я подтикваше да се втурне обратно към ателието, да види отново Джонас Уитакър, да поговори с него. Той бе превърнал мъката в гениалност, от страданието бе извлякъл вдъхновение и изкупление. Искаше да разбере как го бе постигнал, да научи тайните, които криеше, страстта, изписана върху лицето му — същата страсть, която бе виждала често и върху лицето на Хлое.

Внезапно се почувства абсолютно сигурна, че той може да ѝ даде това. Та нали вече ѝ бе подарил такъв момент днес, когато бе започнала да вижда в цветове и мазки на четката; частта от секундата, когато бе открила формата, която Хлое винаги бе виждала.

В Джонас Уитакър гореше огън и Имоджин имаше странното и любопитно усещане, че лудостта му само го подклаждаше повече, че бляскавият му талант, за който говореха баща ѝ и Томас, някак се дължеше именно на нея. Тази лудост не бе нещо, от което трябваше да се страхува; по-скоро трябваше да я приеме — това бе цената на гениалността.

Тази мисъл я изпълни с нетърпение, с решимост по- силна от всяко го. На колко неща можеше само да я научи Джонас Уитакър, ако му станеше достатъчно близка, колко неща само знаеше...

— Мис Картьр?

Гласът на Питър прекъсна мислите ѝ. Младата жена го погледна — издълженото му изопнато лице, несигурното изражение — и почувства такъв прилив на благодарност заради искреността му, че му се усмихна ослепително, за да го успокои.

— Имоджин — рече тя. — Моля те, Питър, наричай ме Имоджин; всички приятели го правят.

[1] Напротив (фр.) — Бел.пр. ↑

[2] Приятелю (фр.) — Бел.пр. ↑

[3] Френско село, където група художници, предшественици на импресионизма, се събирали да рисуват. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Джонас я видя да влиза в стаята заедно с Питър Макбрайд. Смееше се на нещо, което той ѝ бе казал; бузите ѝ бяха поруменели от студа, нослето ѝ бе почервяло. Пак беше сложила онази чудовищна шапка. Очите ѝ обаче блестяха изпод твърдата материя. Тя я свали и я остави встрани, като в същото време разтърси глава. При това движение още няколко светлокестеняви кичурчета от косата ѝ се отделиха и започнаха да се поклащат покрай шията.

„Днес изглежда... различна“, помисли си младият мъж. Някак по-уверена. Наблюдаваше я, докато разкопчаваше пелерината си, а след това я постави на закачалката до вратата. Не преставаше да говори с Макбрайд, който също бе странно оживен, очите му бяха необично блестящи.

Нещо се бе случило помежду им, реши Джонас, като оглеждаше крадешком двамата, докато се преструваше, че се е съсредоточил върху платното пред себе си. Нещо, което ги бе свързalo. Почуди се какво ли бе то и дали това изобщо трябваше да го интересува. Може би Питър я желаеше... Уитакър се намръщи при тази мисъл, но се отказа от нея, щом видя как Макбрайд последва Имоджин до стола ѝ. Той изобщо не погледна към полите или плавната извивка на талията ѝ, не я огледа отзад така, както би направил мъжът, който желае една жена. Имоджин наистина изглеждаше бледа и изключително деликатна и крехка в тази атласена рокля на розови линии. Въпреки това се забелязваха някои форми, нежните извивки на бедрата и гърдите, чувственото загатване за талия.

Не, Макбрайд не я желаеше; тази мисъл намали напрежението на Джонас. Щеше да му бъде много по-лесно да осъществи плана си, ако наоколо не се навърташе някой неин ухажор. Макар идеята, че Питър можеше изобщо да му бъде конкурент, да бе абсурдна.

Внезапното раздвижване до вратата сложи край на размислите на Уитакър. Вдигна поглед, за да види влизането на Кларис, последвана от Тобаяс и Даниъл. Джонас махна палитрата от безчувствения си

палец и я остави встрани. Беше време да пусне в ход замислите си. Запъти се към Кларис; нетърпението му се увеличаваше с всяка следваща стъпка.

Младата жена се бореше с пелерината си. Щом се приближи до нея, тя го погледна и се намръщи.

— За какво си толкова щастлив тази сутрин? — озъби се Кларис.
— Главата ми ще се пръсне, и то по твоя вина. Твоя и на онзи проклет Рико Чайлдс.

В съзнанието му се мърнаха картини от изминалата нощ — коняк и тъмночервено вино, и преплетени тела. Той се усмихна още пошироко и протегна ръка, за да поеме горната ѝ дреха.

— Тогава не чух никой да се оплаква — рече той, докато окачваше черната пелерина. — Ти като че ли се забавляваше.

Кларис закри с длан очи.

— Не знаех, че тази сутрин ще имам такова главоболие — проплака тя. Огледа класа и въздъхна. — Така, какво искаш от мен днес, скъпи? Нещо, което ще ми позволи да си поспя, надявам се.

Джонас се приведе още по-близо, прокара устни по къносаните коси на тила ѝ, по немитата, миришеща на дим кожа.

— Гърдите ти, Кларис — прошепна ниско той. — Те са прекрасни, направо съвършени. Ще ги покажеш ли на класа ми днес?

Младата жена се изкиска и се отдръпна назад, а сините ѝ очи проблеснаха.

— Лош човек си, Уитакър. Лош, много лош човек.
Той повдигна вежди, погъделичка я под брадичката.

— Но това ти харесва, скъпа, нали?

— Харесва ми — отвърна без преструвки тя и Джонас усети прилив на задоволство.

„Ах, Кларис, колко си простосърдечна. Невероятно простосърдечна.“ Усмихна се и проследи с поглед пътя ѝ към паравана в студиото. Щом тя се скри зад него, Джонас погледна към мис Картьр и забеляза леката руменина по бузите ѝ, докато разговаряше с Макбрайд. Руменина, която, надяваше се, скоро щеше да стане много по-ярка.

Тръгна към средата на студиото. Студентите му се умълчаха в очакване. Бавно, със съзнанието, че следят всяко негово движение,

младият мъж взе един стол и го постави пред себе си, върху подиума, на който Кларис бе позирала предишния ден.

— Днес ще продължим да рисуваме етюди по модел — обяви нехайно той, като умишлено погледна към Имоджин и се усмихна вътрешно на широко отворените й очи — очевидно погълъща всяка негова дума. — Мис Картьър, мисля, че тази сутрин ще трябва отново да се екипирате с въглен. Останалите подгответе палитрите си. И никаква употреба на чиста умбра за телесните тонове, нали?

Младежите се захванаха веднага за работа, а преподавателят им зачака, докато Кларис не се появи иззад паравана, загърната в изпомачкано парче ленен плат. Тя отметна назад червените си коси и се настани на стола. Тогава, със самоувереността на жена, събличала се пред много мъже, пусна плата така, че гърдите й се оголиха.

Джонас се усмихна. Не си позволи да погледне към мис Картьър, поне не засега; предпочитаše да остане още малко на ръба на очакването, да си представя изражението й, начина, по който лицето ѝ щеше да почервенее от смущение, а ръцете ѝ щяха да затреперят. А виждаше всичко това безпроблемно в съзнанието си. Можеше да смята, че се е отървал. Зае се да намести Кларис така, че да подчертая още повече гърдите ѝ, накара я да извърти леко тяло, да повдигне брадичка, така че да издължи линията на шията си, да повдигне ръка, тъй като това автоматично повдигаше и бюста ѝ. Позволи на нетърпението си да нарасне, изчаквайки мига, като се наслажддаваше на всяка секунда.

— Обърнете внимание на цвета на кожата — даваше инструкции Джонас, докато настаняваше модела. — Опитайте първо с алено за вените, а след това замаскирайте с по-светли цветове. Спомнете си за *луче ди депано* на Тициан — вътрешната светлина. Кожата на Кларис сияе от живот, буквально блести.

Докосна бузата на младата жена, прокара пръст по челюстта ѝ, надолу по шията — бавно, гальовно.

— Запомнете, че коприната, изтъкана от червени и сини нишки, не може да бъде имитирана от коприна, просто боядисана във виолетово. Същото се отнася и за кожата на Кларис. Вижте тук, розовото на бузата ѝ, по-синкавия нюанс на челюстите. — Отпусна ръка по-надолу, към ключиците. — Гледайте как блести тук. На

светлината изглежда почти бяло, но слънцето добавя съвсем малко неаполитанско жълто...

„Вече е почти време...“ Усети нов прилив на нетърпение, сдържащ се с усилие, когато докосна горната извивка на гърдите на модела. „Сега.“ Ухили се до уши, обърна се към мис Картър.

— А тук...

И замръзна от изумление.

Тя не бе почервеняла от смущение, не бе отместила поглед, както бе очаквал, както бе искал. Не, скицираше задълбочено, хванала здраво въглена, с бавни и добре премерени движения. По лицето ѝ не се забелязваше и намек за унижение, за обида.

Обзе го разочарование, раздразнението го прободе остро.

— Мис Картър — изляя той и не изпита ни най-малко удоволствие, когато погледите им се срещнаха. — Нима знаете повече от останалите, че не ме слушате?

Младата жена се намръщи, леко объркана.

— Слушам ви — отвърна бавно тя.

— О?

— Да, аз...

И тя обърна статива си така, че да може да види нарисуваното — множество линии, фигура, която би могла да се определи като женска. И на всяко място, което той бе споменал, тя бе надраскала набързо името на някакъв цвят. Неаполитанско жълто за раменете, алено за вените, и светлосенки в ултрамарин... Всичко, което бе споменал, беше там.

Зад гърба си дочу сподавен кикот, *кашляне*. Джонас настърхна. Имоджин го гледаше със същото изражение, което имаше през първия ден, когато се бе усмихнала смутно и бе заявила, че няма статив. Видя същото наивно очакване в очите ѝ и сега, само че този път то бе много по-напрегнато. Този път, тя като че ли искаше нещо.

Младият мъж се почувства неловко. Сети се за миналия ден, когато се бе изправила пред него и бе поискала да скицира. И той отново изпита непреодолимо желание да я унижи, да отслаби тази невинна сила.

Джонас се усмихна умишлено бавно.

— Виждам — заяви с най-студения си и най-тих глас той. — Каква хубава идея, мис Картър. Думи вместо цветове. Нямах

представа, че искате да ставате писателка.

Тя го изгледа смаяна.

— Не... не искам.

— Не? — Усмивката на Уитакър изтъня още повече. — Тогава може би ще ми обясните как така тези думи могат да бъдат изобразително изкуство?

Имоджин остана объркана за момент, но след това в очите ѝ се появи разбиране, съпроводено от странно разочарование.

— Може би не сте чули нищо от онова, което казах вчера — продължи той.

— Не — възпротиви се едва чуто тя. — Чух всичко, което казахте.

— Нима? В такъв случай може би ще опитате да приложите в практиката поне част от знанията си, мис Картьр. — Отдели ръка от гърдите на Кларис и посочи към сухожилията на врата ѝ. — Тогава може би ще благоволите да ни кажете какъв цвет виждате тук например.

Ето че очакването се появи отново. Младата жена се приведе напред със замислено изражение, присви съсредоточено очи, докато изучаваше посоченото място.

— Розово — отвърна най-накрая тя.

— Розово? — Джонас повдигна едната си вежда. — Какво розово, мис Картьр? Жълтеникаво или белезниково? Виждате ли и синьо или пурпурно? Зелено или кафяво?

Стори му се, че ѝ бе нужна цяла вечност, за да отговори.

— Жълто-розово — каза най-после тя.

— Жълто-розово?

Имоджин кимна.

— А тук, мис Картьр? — Дланта му се плъзна по-надолу, към вдълбнатинката в средата между ключиците на Кларис. — Какви цветове виждате тук?

— Пурпурно. — Този път гласът ѝ прозвуча по-уверено, по-смело. — Сиво.

„Не е достатъчно уверена.“ Джонас се усмихна. Свали ръка още по-надолу.

— А какво ще кажете за тук? — попита той, като спря на зърното на Кларис. — Кой е цветът?

Чакаше реакцията ѝ. Очакваше свенливост и нервност, и яркорозовото оцветяване на смущението. Желаеше ги. И за момент, но само за момент, му се стори, че ще ги получи. Видя я как замръзна, как настръхна едва забележимо и усети прилив на въодушевление. Помисли: „Това е то. Сега вече ще избяга. Ще избяга...“

Вместо това тя го изгледа, без да мигне, облиза устни и рече невъзмутимо:

— Розово. И... кафяво.

В гласа ѝ не долови и следа от унижение. Въодушевлението му се изпари и се смени от гняв и разочарование. По дяволите, бе абсолютно сигурен, че тя ще побегне. Стоицизмът ѝ го вбесяваше, както и начинът, по който тя вдигаше очи, за да срещне погледа му, решителността и надеждата в изражението ѝ. Това го разстройваше повече от всичко друго, което бе направила, и караше кръвта му да кипи и да тече лудо във вените му. Преди да успее да се възпре, преди дори да разбере какво прави, той се озова зад нея.

— Рисувайте! — рече той; усети как грубите нотки в гласа му се отразяват в бученето на кръвта. — Започвайте да рисувате Кларис! Веднага!

Имоджин направи опит да се извърти, за да го погледне. Той обаче я сграбчи за раменете и я принуди да остане с лице към статива си. След няколко напрегнати секунди тя се подчини на волята му. Наведе се напред, допря въглена до хартията, драсна неуверено един щрих край написаните думи, добави още един. В този момент Уитакър издърпа въглена от пръстите ѝ, без да обръща внимание на сепнатия начин, по който младата жена си пое въздух, на смутолевения ѝ протест.

Той се приведе над рамото ѝ и с бързи, уверени движения започна да рисува — една линия, след нея втора, друга, за да загатне закръглеността на гръдта на Кларис, четвърта — за някакъв детайл. Чувстваше дъха на мис Картьър в ухото си, усещаше напрежението в тялото ѝ. След секунди бе готов; пусна въглена в ската ѝ и се изправи.

— Това ли се гответехте да нарисувате, мис Картьър? — попита той и посочи към гърдата, която бе изобразил върху листа ѝ.

Само една гърда с настръхнало връхче, без ръце, гръден кош или шия, за да ѝ дадат пропорции.

Уитакър сведе поглед към темето ѝ, към кестеневите коси с медени отблъсъци.

— Е? — настоя той.

Имоджин повдигна брадичка; младият мъж забеляза дълбокото повдигане и падане на гърдите ѝ под атласената рокля.

— Иска ми се да можех да го направя поне наполовина толкова добре — отвърна тя; гласът ѝ бе тих и равен, без следа от страх.

Гневът му се стопи като по магия от отговора ѝ; копнежът в думите ѝ го накара да замръзне и да се почувства неудобно. Джонас отклони очи и настръхна, когато забеляза повдигнатата вежда на Кларис и укорителния поглед на Макбрайд. Лицето на Даниъл бе непроницаемо и дори Тобаяс — мълчаливият, сервилен Тобаяс — се въртеше неспокойно на стола си. Внезапно Уитакър си даде сметка, че бе забравил напълно за плана, който бе стъкмявал през по-голямата част от предишната вечер.

Възнамеряваше да я накара да се засрами от голотата на Кларис. Възнамеряваше да я накара да побегне навън при първия намек за сексуалност. Целта му бе да я види как се изчервява и се върти неспокойно, тъй като бе прекалено невинна и наивна.

В крайна сметка именно тази наивност го бе обезоръжила и вместо да унижи нея, бе изгубил самоконтрол и бе унижил сам себе си. Наивната ѝ решимост го бе обезоръжила със същата лекота, с която го бе сразила и през онзи ден, така успешно, все едно, че го бе погледнала отново и бе произнесла пак онези глупави слова, които оттогава звучаха непрестанно в главата му. „Трябва да ви се иска все още да имате ръката си.“ Боже, какъв абсурд: тези пълни със съжаление влажни очи, съчувствието, което не желаеше. Не по-малко абсурдно от копнежа, който току-що бе чул в думите ѝ: „Иска ми се да можех да го направя поне наполовина толкова добре.“

Младият мъж се отдалечи от стола ѝ и обърна гръб на всички; затвори очи и се опита да успокои развълнуваното си сърце. Никой досега не бе успял да му въздейства по такъв начин. Никой от много дълго време насам. Бе нетърпимо, че това се случваше точно сега и бе предизвикано от жена, която не бе нищо друго, освен разглезената дъщеря на някакъв богаташ, невинно създание без ум, способности или красота. Непоносимо бе, че когато я погледнеше, виждаше всичко

онова, което мразеше — безсилието, принудило го да я вземе в класа си, своята слабост...

Своя страх.

Нямаше време за префинености. Беше нужно нещо повече от намек за сексуалност. Трябваше да прибегне до самото прельствяване. Нямаше друг избор, колкото и неприятно да му беше. Джонас потърка очи, пое си дълбоко въздух и изчака да престанат барабанните удари в главата му.

— Сър?

Това бе гласът на Даниъл — млад, загрижен и леко уплашен.

Уитакър направи знак с ръка.

— Продължавайте — нареди той.

Почака, докато чу отново стърженето на въглена по хартията, характерния звук от движението на четките и влажното всмукване на боята, а след това се приближи с възможно най-невъзмутим вид до платното с недовършената одалиска в ъгъла до прозореца и се помъчи да си спомни какво бе заложено на карта. Младият мъж се подпра на перваза, за да усети студа от стъклото и да се поохлади. Едва когато се успокoi достатъчно, за да може да се довери на гласа си, той си позволи да говори.

— Мис Картър. — Забеляза, че тя не бе помръднала и го наблюдаваше със сериозен вид от мястото си. Наложи си да приказва равно, спокойно. — Бих искал днес да останете след урока.

Имоджин кимна, но не отмести поглед и когато видя изражението в очите й, спокойния размисъл, примесен със съжаление, той усети в него отново да се разгаря задушаващ гняв, който го накара да се обърне отново към куртизанката. Видът на недовършената картина само го ядоса още повече; Джонас затвори очи и допря чело до студеното стъкло. Движението му напомни за Рико, за вчерашния ден. Къде, по дяволите, беше Чайлдс? Откри, че мисли за прекрасния френски коняк от снощи, че му се иска в ръката му да се появи чаша, пълна с кафеникавата течност. „Малко алкохол за смелост.“ При тази мисъл се усмихна иронично, като се питаше откога нещата бяха западнали дотолкова, че да има нужда от коняк, за да се осмели да целуне една жена.

„Не става дума само за една, каква да е целувка“ — напомни си той. Целувката трябваше да бъде премерена така, че да плаши.

Целувка, предназначена за жена, към която изпитва само гняв и недоволство и нито капка привличане. И как трябаше да подходи? Не можеше просто да отиде при нея и да я сграбчи. Не, най-добре беше да го направи фино, да подходи внимателно, сякаш щеше да прельстява някоя от онези богаташки дъщери, които идваха да им рисува портретите, едно от онези глупави, празноглави създания, които се усмихваха превзето и се надуваха като пуйки пред скованите си придружителки, но му хвърляха погледи на врели и кипели. Не беше трудно да ги спечели; бе имал достатъчно вземане-даване с такива като тях, за да знае за какво става дума. Бе виждал как се променят в мига, в който придружителките им се обърнаха с гръб към тях, как говореха за голяма страсть и бунт, когато единственото им желание всъщност бе ухажване, романтични истории и контета, които непрекъснато се изповядват в любов.

Имоджин Картьр обаче не беше като тях, а и неговите намерения не бяха същите. Този път не желаеше консумация на връзката. Не искаше удоволствие. До края на урока прехвърляше разни идеи в ума си, като се питаше кой бе най-добрият начин за сближаване с нея. Крачеше напред-назад из ателието, потънал в размисъл. Критикуваше работата на студентите си, даваше предложения, но в края на часа вече не помнеше кой се бе справил добре и кой — не, кой бе получил най-добри цветови съчетания, кой бе нарисувал Кларис с пропорция и грация. Изобщо не можеше да си спомни как се бе справила мис Картьр.

Даваше си сметка, че всички го съзерцаваха тревожно, и чувстваше въпросите им, които висяха неизказани във въздуха, докато се движеше от статив на статив. „Какво ли ще каже? Защо не се развива на нея, на мен? Какво го ядоса толкова много преди малко?“ Толкова много въпроси, макар че те вече сигурно бяха свикнали с ексцентричността му. Този факт го изненада, дори го накара да се почувства леко засрамен и това само още повече усили загрижеността му — дотолкова, че Джонас не каза почти нищо повече до края на урока. Просто ги изчака да приберат вещите си.

Всички, с изключение на мис Картьр. Уитакър забеляза как тя работеше с едва сдържана енергия върху рисунката си. „Нерви“ — помисли си той; задоволството му нарасна още повече, когато видя Макбрайд да се приближава неохотно към изхода.

Кларис излезе иззад паравана, като закопчаваше корсажа си. Обърна се с усмивка към младия мъж.

— Искаш ли да остана, скъпи? — попита тя.

Той поклати глава.

— Не. Ще се видим по-късно.

Кларис сбърчи чело. Погледна към Имоджин, после отново към Джонас.

— Но...

— Върви.

Тя стисна устни, при което се образува безупречна светложервена розова пъпка, и нацупено се отправи към вратата. Но не и преди да се допре мимоходом до него, не и преди да прокара пръсти по предницата на панталоните му. Изглежда, все пак не беше чак толкова разстроена от миналата нощ.

Младият мъж я изчака да излезе и тежката дъбова врата да се затръшне след нея, преди да се обърне към мис Картър.

Не каза нищо. Остави мълчанието помежду им да се проточи дотогава, докато стана почти непоносимо. Едва след това се приближи към нея и спря току зад гърба ѝ, на косъм разстояние. Усети топлината на раменете ѝ върху бедрата си. Погледна към статива на среща ѝ, към треперливите линии, неуверено направените минимални по количество светлосенки, формата на тялото на Кларис, лишено от всякакви детайли — гърдите без зърна, нищо повече от две двуизмерни тежести.

В рисунката ѝ нямаше никакъв талант; по-точно, виждаха се известни умения, но всичко бе изпълнено толкова посредствено, толкова безстрастно, само техника без магия, подобно на приятен роман без дълбочина и емоции. Тя никога нямаше да стане велик художник; най-многото, на което можеше да се надява, бе да стане приличен портретист или дори някой от онези пътуващи художници, които ходят от град на град и рисуват добре охранени прасета за обхванати от благоговение фермери. Но велик художник? А, не, в никакъв случай.

Въпреки това в нея имаше достатъчно, върху което можеше да работи, засега.

Имоджин пое дълбоко въздух.

— Сър? — попита най-накрая тя и той долови отново онази странна надежда в гласа ѝ, почувства онова леко замайване, което

увеличи допълнително напрежението на и без това опънатите му нерви. — Искахте ли нещо от мен?

Джонас се въздържа да изрече лъжата, която не можеше да понесе и на която тя нямаше да повярва. Вместо това се приведе над рамото ѝ и както преди малко, измъкна въглена от пръстите ѝ. Този път обаче се притисна в гърба ѝ, остави косите си да паднат върху рамото, да погалят бузата ѝ.

Чу как тя си пое рязко въздух, усети едва забележимото настръхване на тялото ѝ. Почти чувстваше ударите на сърцето ѝ в гърдите си.

— Изоставате от другите, мис Картър — прошепна в ухото ѝ Джонас. — Помислих, че се налага да поработя самостоятелно с вас. Освен това исках да ви се извиня за днес.

Младата жена се обърна да го погледне; в очите ѝ прочете изненада. Очакваше тя да каже нещо, да направи някоя свенлива забележчица. Имоджин обаче само кимна и се извърна отново към статива.

— Няма нищо — рече тя. — Започваме ли?

Уитакър се намръщи. Самообладанието ѝ, спокойствието, с което приемаше нещата, го изумяваха. Тогава се сети, че тя всъщност не го познава достатъчно добре, за да знае, че той рядко се извинява за каквото и да било.

— Държах се непростимо. Не трябваше да губя контрол над себе си.

Моментна пауза, последвана от:

— Разбирам.

— Наистина ли?

Приведе се още по-близо; можеше да усети излъчващата се от тялото ѝ топлина, уханието на — какво ли беше това — може би ванилия или... бадем. Много фино ухание. Почти удавено от миризмата на боя.

— Признавам — прошепна в ухото ѝ Джонас, — че не съм свикнал да имам жени в класа си. Може би съм малко по... несъобразителен... отколкото трябва. Прощавате ли ми?

Видя забързаното пулсиране на вената на врата ѝ, долови трепета под бледата ѝ кожа. Бавно, много бавно остави въглена, който бе взел от нея, и прокара палец по свитите ѝ пръсти.

Младата жена пое внимателно въздух и се отдръпна.

— Сър, ще започваме ли?

Той не се помръдна.

— Какво да започваме?

— Урока.

Опитът ѝ да продължи да поддържа илюзията го развесели.

Уитакър повдигна едната си вежда и се усмихна леко.

— Урокът — повтори той. — Но, мис Картьр, това е урокът. Вече започнахме.

Отново протегна надолу ръка и обхвана пръстите ѝ в своите. И отново погали дланта ѝ с палеца си.

— Това е например урок как трябва да се докосва. — Повдигна вдървената ѝ ръка до устните си, прокара ги по кокалчетата на пръстите ѝ и я пусна отново върху скута ѝ. — А това — това е урок по милване.

И той плъзна пръст по бузата ѝ, погали гладката, топла линия на челюстите ѝ. Кръвта нахлу в лицето на Имоджин; на младия мъж му се стори, че усети горещината ѝ.

Пръстите му слязоха под брадичката и спряха край високата кръгла якичка.

— А сега може би да опитаме една целувка...

Тя се извъртя и рамото ѝ се блъсна в гърдите му. Джонас залитна назад. Мис Картьр се изправи толкова рязко, че кракът на стола се закачи в полите ѝ и той се стовари върху пода. Уитакър успя да запази равновесие миг преди да падне на свой ред, като несръчно се подпра на здравата си ръка.

Имоджин го гледаше, дишането ѝ бе участено и неравномерно, погледът — тревожен. Беше сграбчила нещо от близката полица, очевидно за да се предпази, макар че не го държеше като оръжие и не направи опит да го използва срещу него, когато той се изправи пред нея. Изобщо не са помръдна.

Младият мъж се усмихна с презрение. А след това посочи към вратата.

— Върви, скъпа. Бягай оттук. Бягай вкъщи при кръстника си и му разкажи всичко.

Тя трепна, сякаш я бе ударил. След това нещо в погледа ѝ се промени, тревогата изчезна и се замени с друго, от което очите ѝ му се

сториха още по-големи и кафяви — почти черни. Той я гледаше, като се опитваше да реши какво бе то. Изненада се, когато Имоджин върна каменната статуетка на полицата до себе си и го погледна със странно спокойствие.

— Зная — заяви тя. Гласът ѝ прозвуча равно и невъзмутимо. — Не е нужно да се преструвате. Аз знам.

Джонас се намръщи неразбиращо. За какво, по дяволите, говореше пък сега?

— Какво знаете? — попита той.

— Питър ми каза.

— Какво ви каза?

Мис Картър погледна към вратата, а след това — отново към него.

— Знам какво говорят за вас. Че сте... луд.

Не бе и предполагал, че е способна да каже нещо, което да го засегне, и за момент дори не я разбра, помисли, че има предвид гневливостта му. След това обаче осъзна какво има предвид, преведе думите ѝ в ума си: луд... побъркан.

Побъркан.

Не беше очаквал да чуе това — най-малко пък от нея. Повечето хора никога не го споменаваха. Ето обаче, че тя го бе изтърсила като оправдание за всичко, сякаш го умоляваше да го приеме, тъй като то, кой знае как, щеше да оправи всички неразбории. Това го изуми, накара го да се почувства неудобно и, най-стрannото, причини му болка. Не толкова голяма, както когато брат му Чарли го бе казал или сестра му си го бе помислила, или когато баща му го бе написал върху листа хартия, с който го предаваше в лудницата в Блумингдейл. Въпреки това обаче го заболя. В същия миг осъзна още нещо, внезапно разбра какво бе видял в погледа ѝ и защо му се бе сторило толкова познато.

Това бе пак онова проклето съжаление, онова презряно съчувствие.

Това бе непоносимо.

— Е, щом те го казват, трябва да е вярно — рече той, приближавайки се бавно, ядосано; стана му приятно, когато тя започна да отстъпва. — Това ти дава още една причина да избягаш, нали така, скъпа? — Продължи да настъпва; видя я как се спъна в полата си,

докато се движеше назад. — Бягай. Бягай към вратата. — Вече беше почти до ъгъла, още малко и попадаше в капан. Джонас все така вървеше напред. — Побързай, докато не съм размислил.

Имоджин се блъсна в стената зад себе си. Допирът я накара да подскочи. Той видя и нервността ѝ, и начина, по който вдигна брадичка и го погледна, не потрепващото ѝ, решително изражение. Каза си, че трябва да я пусне. Нареди си да спре, но не можеше да го направи. Думата звънтеше в главата му: *побъркан, побъркан, побъркан*, искаше му се да я накаже, задето я бе изрекла, да я накаже заради начина, по който го бе сторила, сякаш не трябваше да го обвиняват за нищо, защото не можеше да се контролира.

Тъй като това бе вярно, всичко бе вярно и той го мразеше, мразеше и факта, че тя го бе забелязала.

Протегна ръце, за да я хване, чу тъпия удар на дървения си крайник в стената, усети вибрациите от сблъсъка в китката, откъдето се предадоха по-нагоре.

— Прекалено е късно — прошепна младият мъж. — Трябваше да избягаш досега.

Притисна се към нея, прилепи цялото си тяло, усети краката, корема и гърдите ѝ през обемните фусти и твърдия корсет. Тя бе неуязвима в бронята си. Въпреки това чу, по-скоро почувства беззвучното ѝ възклицание, представи си, че вижда как страхът ѝ потрепва във въздуха край тях.

„Сега — помисли си той, — сега е моментът.“ Наведе се да я целуне, да я изнасили с устните си, да я накара да побегне.

И се спря.

Тя го съзерцаваше с нежните си кафяви очи и макар да виждаше засиленото пулсиране на вената на врата ѝ, в погледа ѝ нямаше страх. Само никаква странна и убийствена почтеност, симпатия, каквато не можеше да си представи, сила, която не можеше да понесе.

— Какво? — попита Уитакър, неспособен да се спре. — Какво, по дяволите, мислиш?

— Искам да знам как бих се чувствала на ваше място — отвърна едва чуто тя. — Искам да разбера.

Колкото и тихо да бяха изречени тези думи, те прогърмяха в него, отнеха дъха му, усилиха гнева и изумлението му до такава степен, че отскочи назад, сякаш се бе докоснал до нещо отровно.

„Искам да знам как бих се чувствала...“

Посочи към вратата, смяян да открие, че трепери, че ръката му се тресе.

— Махай се! — изкреша така, че собственият му глас прониза болезнено главата му. Видя я как се сви в ъгъла и му се прииска да ѝ причини болка. — Върви по дяволите!

Този път тя се подчини. Вдигна полите си и побягна сред облак от розово и бяло. Джонас чу вратата да се отваря и да се затваря с трясък, чу стъпките ѝ по кривите дъски на пода, по скърцащата стълба.

Едва когато минаха пет минути от излизането ѝ, гневът го напусна. А без него се почувства празен и като болен.

„Искам да знам как бих се чувствала на ваше място.“

Боже!

ГЛАВА СЕДМА

— Какво те е накарал да рисуваш? — Катрин Гозни се спря изненадана и пюрето от грах падна от вилицата ѝ, увисната във въздуха. — Гол модел? О, Боже мой...

— Всички художници го правят, любов моя — намеси се спокойно Томас.

— Художниците — да, но не и младите неомъжени жени. — Фините патрициански черти на Катрин се изпънаха от негодувание. — Скъпи, не трябва ли да протестираш? Това е толкова неприлично.

Томас взе думата, преди кръщелницата му да успее да отговори.

— Уитакър е правил и по-неприлични неща от това — рече невъзмутимо той. — Помниш ли миналата пролет, когато...

— Наистина, Томас! — Катрин погледна към Имоджин. — Надали е подходящо да се води подобен разговор по време на вечеря.

— О, за бога. Имоджин е вече жена.

— Майка ѝ ще припадне, ако разбере на какво си е позволил да я учи Уитакър.

— Нямам абсолютно никакъв контрол върху онова, на което я учи Уитакър. — Възрастният мъж отпи от виното си. — Знаеш, че предупредих Самюъл.

— Сигурна съм, че не те е разbral.

Имоджин гледаше в чинията си, без да участва в разговора. Отново другите я обсъждаха, сякаш тя не беше в стаята, а след днешния ден това ѝ се струваше странно, непознато. След сутринта с Джонас Уитакър тя се чувстваше така, сякаш... предстоеше да ѝ се случи нещо. Да открие нещо ново и зашеметяващо.

— Всичко е наред — обади се тя. — Това всъщност е без значение.

След думите ѝ се възцари тишина.

Томас изглеждаше изненадан, сякаш наистина бе забравил за присъствието ѝ; след това бузите му поруменяха от смущение.

Раменете на Катрин увиснаха под виолетовата коприна на роклята ѝ. Тя въздъхна и чертите ѝ се смекчиха от истинска любов.

— О, скъпа, съжалявам. Не исках да те изключвам от разговора. Страхувам се, че малко се престарах. Просто се притеснявам, че рисуването на голи модели не е най-подходящото занимание за една млада жена.

— Говорим за млада жена, която изучава изобразително изкуство — напомни ѝ Томас. — Имоджин не може да пропилива таланта си в рисуване на цветя и залези. Чувала ли си за художник, който не е опитвал да рисува гол модел в един или друг момент от кариерата си?

— Сигурна съм, че има и такива — отвърна упорито Катрин. — Какво ще кажеш за онези, които правят пейзажи? Как се наричаха? Художниците от Хъдзън вали ли?

— Хъдзън ривър — поправи я с въздишка съпругът ѝ. — Но нашата кръщелница може би не се интересува от разни бомбастични пейзажи.

— Казваш го, само защото не ги харесваш — не се предаваше Катрин. — На нея обаче може би ѝ допадат.

Младата жена въздъхна. Това наистина нямаше значение. Така или иначе ѝ беше трудно да се концентрира върху разговора.

Не можеше да прогони Джонас Уитакър от мислите си. От вчера, когато бе усетила страстната му натура и се бе убедила колко вълнуващо може бъде изкуството, тя нямаше друго желание, освен да изпита отново това, да го вкуси, да го докосне, да го разбере. Разказът на Питър само още повече бе увеличил това обаяние и сега не минаваше и миг, без да мисли за вчерашното си преживяване и да копнее да го усети отново.

Днес също го бе желала, бе отишла в ателието с надеждата, че то ще се повтори, бе се молила той отново да се надвеси над рамото ѝ и да ѝ покаже как да открие отново този художествен поглед. Когато я бе помолил да остане след урока, Имоджин бе решила, че молитвите ѝ са чути. Пръстите ѝ се бяха разтреперили така силно от вълнение, че едва успяваше да държи въглена. А когато Уитакър се бе надвесил над рамото ѝ и бе започнал да рисува, тя си бе казала: „Да, о, да, позволи ми да го изпитам отново.“

Вместо това бе изпитала нещо съвсем различно.

Вместо това бе почувствала желание.

Гърлото на младата жена се сви при този спомен. Това желание я бе изумило. Неговите милувки, топлината на дъха му върху кожата ѝ, странно настъпителният начин, по който косите му се бяха допрели до бузата ѝ... Такова докосване не бе усещала от доста време; бе опитвала да убеди себе си, че е най-добре да не си спомня, да не го очаква. Това докосване ѝ говореше за несъществуваща близост, а тя пък ѝ припомняше други неща — изпомачкани чаршафи, разпуснати коси и лунна светлина, галеща голата ѝ кожа.

Николас.

Точно заради това се бе отскубнала от Уитакър тази сутрин, затова бе побягнала. Беше ѝ непоносимо да мисли за Николас, да изпитва желание, когато Джонас я докосваше. Знаеше, че той просто я дразни, така както правеха мъжете от бащиното ѝ обкръжение — неискрен и болезнен флирт, чиято цел беше тя. Съзнаваше, че представителите на силния пол нямат подобни интереси към нея. Знаеше го, защото Николас ѝ го беше заявил. Но дори и да не ѝ го беше казал, тя можеше да го види всеки път, когато заекваше при опита си да отвърне нещо с кокетен вид или да се усмихне, беше го виждала в усмивчиците, които говореха по-ясно от всякакви думи; то не бе нищо друго, освен задължение, което трябва да изпълнят или просто проява на състрадание.

Макар да знаеше всичко това, Имоджин бе наблюдавала как същите тези мъже флиртуваха с Хлое, бе виждала широките им усмивки и искрения им смях — и бе пожелала някой да пофлиртува така с нея поне веднъж.

Е, желанието ѝ се беше осъществило, но съвсем не както би искала. Първо с годеника на сестра ѝ, а сега с Джонас Уитакър. И се бе изложила и двата пъти. Днес просто трябваше да се усмихне многозначително на Уитакър, да се отнесе към опита му за флирт като към нещо всекидневно, да реагира така, сякаш ѝ бе казал нещо от рода на: „Надявам се, че днес се чувствате добре.“

Не трябваше да изпитва желание.

Господи, каква глупачка беше само. Този флирт не означаваше нищо за него. Беше нелепо — и опасно — да мисли, че има нещо повече. Мъже като Джонас Уитакър не забелязваха жени като нея, а и не това желаеше тя. Повтаряше си, че иска да проумее блестящия му

талант и интелект и да научи от него колкото се може повече за изкуството. Всичко друго бе пълен абсурд.

Повтаряше си всичко това и все пак не успяваше да избие Уитакър от главата си. Вниманието му я бе поласкано. То бе за нея... повече... от това. Зашеметяващо. Подлъгващо. Непреодолимо като таланта му.

Имоджин затвори очи. Слава Богу, че бе постъпил по този начин. Гневът му я бе спасил, бе я освободил от смущението, бе ѝ припомнил истинската ѝ цел...

— ... Скъпа, какво ще кажеш?

Гласът на Катрин прекъсна размишленията ѝ. Младата жена погледна неразбиращо.

— Да кажа ли? — попита тя. — За какво?

— За това да учиш някъде другаде. Може би в института „Синглър“. Разбрах, че били много добри, що се отнася до обучаването на младите жени на основите на изкуството.

Имоджин настръхна. Хвърли поглед към Томас, който я наблюдаваше съсредоточено, с топлота и загриженост, и си наложи да отговори невъзмутимо, да скрие факта, че ѝ бе прилошало от предложението на Катрин.

— Искаш да напусна класа на Джонас Уитакър ли? — попита предпазливо тя.

— Само се притеснявам за твоята репутация — отговори Катрин, като се приведе напред. — Ако се разчуе, че той използва живи модели... е, смятай, че с теб е свършено, Имоджин. Сигурно си даваш сметка за това.

Томас поклати глава.

— Не бъди толкова крайна, Катрин.

— Напълно е възможно — погледна съпруга си тя. — Сигурна съм, че Самюъл просто не е разbral колко спорна личност е Джонас Уитакър.

— Мисля, че е запознат прекрасно с този факт — отвърна сухо възрастният мъж. После погледна към своята кръщелница. — Но решението зависи от теб, скъпа моя. Ако предпочиташ да учиш някъде другаде, ще уредим този въпрос. Ще обясня положението на баща ти.

Младата жена сведе очи към своята чиния, опитвайки да се съсредоточи върху мислите си, да се пребори с паниката, предизвикана

от думите на Томас. Не заради баща си — макар че той никога нямаше да разбере — а защото кръвта ѝ се смразяваше само при мисълта да се откаже от уроците на Уитакър. Не искаше да го напусне точно сега, след като бе разбрала на какво можеше да я научи.

Катрин бутна назад стола си и носещото се от нея ухание на розова вода изпълни стаята.

— Оставям ви двамата да обсъждате този въпрос — заяви с равния си, обработен глас тя. — Ще желаеш ли чай, скъпа?

Имоджин поклати глава. Изчака Катрин да излезе и се обърна към кръстника си. Той щеше да я разбере така, както я бе разбирал винаги. Отвори уста да му каже, че не иска да сменя учителя си, но преди да успее да произнесе дори звук, Томас въздъхна.

— Катрин се тревожи за теб, скъпа моя — рече той.

Младата жена се намръщи.

— Знам.

— Тя всъщност не разбира от художници. — Кръстникът ѝ се приведе напред, лактите му се притиснаха в покривката с цвят слонова кост; изражението му беше напрегнато. — Но идеята ѝ беше добра — аз самият не се бях сетил за нея. Разбира се, че няма нищо лошо в това младите мъже да се учат направо от живота. Но една жена... при това *неомъжена* жена, Имоджин...

— Той е страшно талантлив, Томас — прекъсна го тя; дори изненаданото изражение на възрастния мъж не успя да я спре. — Никога досега не съм разбирила, какво точно означава това. Не мога да си тръгна от такъв учител — от него мога да науча толкова неща.

Томас изглеждаше объркан. Кръстоса длани върху покривката и се загледа в пръстите си.

— Но на каква цена, скъпа моя?

Тя го гледаше изпитателно.

— Лудостта му ли имаш предвид?

Разбра, че го е изненадала. Кръстникът ѝ се изправи назад върху стола си.

— Кой ти каза, че е луд?

— Питър Макбрайд.

— Това един от неговите студенти ли е? — попита мрачно Томас.

— Да — отвърна младата жена и когато забеляза скептичната му физиономия, добави: — Изглежда, не вярваш.

— Не знам — повдигна рамене той. — Зависи от това, какво разбиращ под „луд“. Ако става въпрос дали мисля, че Уитакър би причинил зло някому, отговарям „не, не мисля“. Смятам, че измъчва единствено себе си. Но ако ме питаш дали според мен е смахнат... — Томас въздъхна. — Мисля, че той е гений, скъпа моя. Мисля също така, че е нужна мъничко лудост, за да притежаваш подобен талант. Може би дори малко повече. — Вдигна поглед към своята кръщелница и сините му очи сякаш проникнаха през нея. — Това плаши ли те?

Имоджин поклати бавно глава.

— Не — отвърна тихо тя. — Не, изобщо не ме плаши. Преди два дни той ме накара да грундирам едно платно. Отново и отново, докато не се справих както трябва. Затова и се прибрах по-късно. Не ме пусна, докато не направих добре поне едно.

Възрастният мъж се намръщи.

— Не съм сигурен, че разбирам.

Тя го погледна, без да трепне.

— Сега вече мога да грундирам, Томас. Отне ми два дни, но се научих.

— Прости ми, но...

— Вчера моделът се появи за първи път в ателието — побърза да обясни Имоджин, опитвайки се да му помогне да разбере; думите се изливаха прекалено бързо, за да може да ги контролира. — И той ме накара да я погледна, да я погледна истински. Накара ме да видя неща, които не съм виждала никога преди това. Накара ме да разбера... — Пое си дълбоко въздух. — Томас, той ме попита дали съм готова да направя онова, което е сторил Микеланджело — да ходя в моргите, за да се уча. Попита ме дали съм готова да го направя в името на изкуството.

Кръстникът ѝ я наблюдаваше замислено:

— И какво отговори ти?

Младата жена се изсмя и повдигна рамене.

— Не мисля, че знаех какво да отвърна. Това нямаше значение. Томас, не разбиращ ли? Онова, което има значение, е начинът, по който ме накара да прогледна. Може да е луд, но мисля, че имаш право — талантът му е... е... — Думите ѝ преминаха във въздишка. — Искам да уча при него, Томас.

Това бе всичко. Беше толкова просто и в същото време — много, много трудно за обяснение.

Кръстникът й я погледна с любопитство; за първи път от години тя не успя да разчете изражението му, изобщо не можеше да предположи какво мисли той. Имоджин сведе поглед към чинията си, към телешкото и граховото пюре; раменете ѝ се стегнаха от напрежение, докато очакваше отговора му.

Той въздъхна. Младата жена вдигна очи и го видя да потърква брадичка с длан; беше вперил в нея замислен и изпълнен с обич поглед, който я накара да се почувства виновна. Виновна, защото той се тревожеше за нея, а тя знаеше прекрасно, че ако му кажеше какво се бе случило днес между нея и Уитакър, Томас нямаше да желае да обсъждат нищо повече, дори и от учтивост. Тогава обаче се сети за предишния ден, за разговора за Микеланджело, и усещането за вина се изпари.

— Томас — промълви тя и чу отчаянието в гласа си.

Възрастният мъж вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Разбирам — произнесе бавно той. — Или поне така си мисля. Но не съм напълно сигурен, че си в безопасност, Имоджин. Продължавам да се тревожа. Ако промениш намеренията си...

Какво облекчение само изпита. Младата жена поклати глава и се усмихна.

— Няма да ги променя. И съм в пълна безопасност, повярвай ми.

Кръстникът й я изгледа замислено и се облегна на стола си.

— Надявам се, че си права, скъпа — произнесе бавно и тежко той. — Надявам се, че наистина си права.

— Ах, скъпи, да... ах!

Думите на Кларис преминаха в охкане; тя се изви под него, заби нокти в гърба му и отметна глава така, че яркочервените кичури на косите й заиграха сред многоцветните петна по пода. Гърдите ѝ се полюляваха до гръдта му, краката ѝ обхванаха още по-здраво бедрата му, като го подканваха още по-дълбоко и по-дълбоко, докато тя пъшкаше в синхрон с ритъма на неговите тласъци.

Беше приятно да се докосва до тялото ѝ, тя бе разгорещена и възбудена и Джонас проникваше отново и отново в нея, вперил поглед

в платното над тях. Недовършената куртизанка ги наблюдаваше с непрощаваща усмивка. Младият мъж сграбчи задните части на Кларис със здравата си ръка, усещайки как евтиното, мръсно удоволствие препуска в тялото му. За момент помисли да нарисува куртизанката с разтворени крака, тъй като между разтворените крака той можеше да забрави доста неща.

Като например преследващото го лице на Имоджин Картьър, като прекалено нежните й думи: „Искам да разбера как бих се чувствала на ваше място...“.

Иисусе Христе.

Стигна до края, преди да разбере — острото, пронизващо удовлетворение отне и дъха, и мислите му, чистият хедонизъм на усещането подобри настроението му. Ето от това се нуждаеше днес следобед. Цялата вечер го бе желал, като едва се сдържаше, докато очакваше Кларис да се появи в ателието.

Джонас си поглеждаше дълбоко въздух, търкулна се встриани от нея и легна отново на пода. Допирът до студените дъски бе приятен за сгорещения му гръб, хладният въздух действаше успокоително. Той затвори очи и усети тежкото докосване на съня.

— Тук е студено.

Проплакването на младата жена го стресна в неговата полудрямка. Джонас отвори очи и я погледна. Тя бе седнала и сега отмества назад коси. При това движение гърдите ѝ се разлюляха подканящо.

— Можеш ли да запалиш огън? А къде е Рико, между впрочем? Каза, че щял да донесе пак от онова прекрасно бренди.

— Не знам. — Наблюдаваше начина, по който се движи, как се олюляха бедрата ѝ, когато се изправи, стегнатия ѝ закръглен задник и усети, че започва да се възбуджа отново. — Ела тук.

Тя се усмихна през рамо.

— О, ти си просто ненаситен, скъпи, а?

— Така изглежда. — И младият мъж потупа пода до себе си. — Не ме карай да скокна след теб.

— А защо не? Това е най-малкото, което можеш да сториш, след като ме накара да лежа върху този студен под. Ами да, аз...

Почукването по вратата стресна и двамата. Беше почти полунощ, сигурен бе в това. Нощта беше особено тъмна; тежки дъждовни

облаци бяха скрили луната, а вятърът поклащаше голите клони на фона на черното небе. Мъждукащата колеблива светлинка на свещта едва се преборваше с мрака в стаята.

— Рико? — извика той. — Чайлдс, ти ли си?

— Не. Томас е. — Гласът се чуваше трудно и звучеше неуверено.

— Уитакър, ще отвориш ли?

Гозни. Какво, по дяволите, правеше тук? Освен... Джонас се изправи и сграбчи захвърлените върху пода панталони. А после подаде на Кларис роклята ѝ.

— Обличай се — заповяда без повече обяснения той, докато се обуваше.

Едва я изчака да се закопче и отвори вратата.

Томас Гозни стоеше в преддверието; на светлината на димящите лампи фигурата му изглеждаше огромна, изправена на фона на гипсовите стени, цилиндърът му сякаш достигаше тавана. Гозни вдигна поглед към своя домакин, после го отмести към вътрешността на стаята и когато забеляза Кларис, раменете му увиснаха.

— Извинявай — рече той. — Прекалено късно е за посещения, чак сега си давам сметка. Бях в клуба и, страхувам се, съм загубил представа за времето.

Джонас го наблюдаваше и започна да изпитва страх. Посетителят му изглеждаше объркан. Споменът от изминалния ден го налегна с пълна сила; пред очите му изплува начинът, по който бе притиснал Имоджин Картьр в ъгъла и се бе опитал да я целуне. Именно затова бе дошъл Томас, вече бе сигурен. Младият мъж изруга наум — искаше му се да не бе изгубвал самообладание, да бе действал така фино, както бе възнамерявал първоначално. Сега обаче тя бе казала на кръстника си и всичко бе свършено, окончателно свършено. Тази мисъл го смазваше, изпълваше го с всепогълъщаща депресия, с черно отчаяние. Странно, бе очаквал да изпита облекчение...

Уитакър отстъпи крачка назад и покани с жест нощния посетител.

— Моля, заповядай.

Гозни се колебаеше.

— Надявах се, че ще те намеря в клуба.

— Не и тази вечер.

— Не искам да ви прекъсвам.

— Нищо не прекъсваш.

Джонас кимна към Кларис и се изпълни с изумление — и странна благодарност — когато тя послушно се запъти към спалнята. После се обърна отново към Томас.

— Мога ли да ти предложа нещо? Вино?

— Не, не.

Възрастният мъж поклати глава и влезе в ателието. Свали шапката си, като я стискаше в ръце. Не понечи да разкопче палтото си, нито пък потърси с поглед стол.

— Няма да стоя дълго.

Младият художник затвори вратата. При това движение погледът му среща очите на Гозни. Забеляза как в тях припламнаха огънчета при вида на изкуствената му ръка, на кожените кайшки върху китката, преди Гозни да успее да се овладее и да отмести поглед. Едва сега Джонас осъзна, че бе забравил да облече ризата си и така недъгът му можеше да бъде видян от всеки. Стомахът му се сви от срам. Припряно грабна ризата си от пода и побърза да скрие безполезната си ръка.

Томас не каза нищо. Просто стоеше, наблюдаваше, чакаше. След като закопча и последното копче, Уитакър се обърна към своя покровител, кръстоса ръце върху гърдите си и се приведе напред към масата в опит да възвърне самообладанието си, да събере сили за нещата, които посетителят му несъмнено щеше да каже.

— Предполагам, че си дошъл заради твоята кръщелница — рече той.

Нямаше смисъл да удължава допълнително нещата, а и внезапно почувства силно желание да отиде при Кларис.

Гозни го погледна изненадано и отвърна:

— Да.

— Ако от това ще се почувствува по-добре, знай, че съжалявам.

Възрастният мъж махна с ръка.

— О, няма за какво да съжаляваш. Аз настоях да я приемеш. Просто не си давах сметка...

— Грешката не е нито твоя, нито нейна — прекъсна го нетърпеливо Джонас, без да разбира защо Гозни не се бе ядосал, защо не го наричаше с всички имена, които заслужаваше. — Не бъди такъв мъченик. Не трябваше да го правя.

Томас поклати глава.

— Не съм очаквал да направиш друго — отвърна той. — Имоджин искаше да изучава изобразително изкуство. Предполагам, че това включва и голи модели. Не е нужно да я предпазвам от това.

Младият мъж го изгледа объркано. Голи модели? За какво, по дяволите, говореше?

— Не разбирам — промълви накрая той.

— Голият модел — обясни търпеливо Гозни. — Тя ми каза, че през последните няколко дни си им дал да рисуват гол модел. Какво друго помисли, че имам предвид?

Трябаше да минат няколко секунди, преди Уитакър да осъзнае за какво става дума, да разбере, че Имоджин Картър не бе казала на своя кръстник за случилото се този ден, че не бе побягнала вкъщи, за да се оплаче от поведението на Джонас. Не беше споменала нито за гнева му, нито за това, как я бе докосвал и галил, как я бе заклещил в един ъгъл и се бе притиснал в тялото ѝ.

Не беше казала.

Тази мисъл го накара да изпита неудобство. Не знаеше как да се чувства, нито какво да направи. Не бе сигурен как да отговори на Гозни, така че не каза нищо.

— Катрин се притеснява за нея — продължи да обяснява гостът.
— Затова реших да дойда и да поговорим, за да съм сигурен, че ще бъдеш... хм, честно казано, за да се уверя, че няма да изсилваш нещата с Имоджин и ще караш постепенно. Както си разбрали, тя не е обучавана много в тази област и си помислих — може да ѝ дойде множко, нали — гол модел само след няколко дни...

Той не довърши изречението си, сякаш темата на разговора го караше да се чувства неудобно.

— Ясно — заяви Джонас. — Значи е възмутена.

Томас поклати глава.

— Не, ни най-малко. Всъщност заяви, че иска да остане да учи при теб.

Уитакър го гледаше смяяно. Този път вече бе наистина изненадан.

— Тя иска да... какво?

— Иска да остане да учи при теб.

— Кога ти го каза?

— Тази нощ, на вечеря — въздъхна Гозни. — За да бъда абсолютно честен, Уитакър, трябва да призная, че й предложих да я преместя в института „Спинглър“. Макар да разбирам необходимостта от голите модели, не мога да не се тревожа за репутацията ѝ. А Имоджин е все още толкова крехка. Страхувам се, че никога няма да придобие силата на нормална млада жена.

Джонас бе прекалено изумен, за да отговори.

Томас прокара нервно показалец по периферията на своя цилиндър.

— Тя обаче ми отказа. Заяви, че предпочита да учи при теб, и макар да не разбирам напълно нейните основания, ще уважа желанието ѝ. Но... — Възрастният мъж вдигна поглед и очите му светнаха в мрака. — Моля те, отнасяй се внимателно с нея. Ще обучаваш студентите си така, както си го правил досега, разбира се — ти най-добре знаеш кое е за тяхно добро — но ако чуя само думичка, дори намек за лошо отношение...

Той не довърши изречението си, но младият художник чу неизречената заплаха, припомни си думите на Гозни, казани само преди около месец. „Аз те създадох, Уитакър. Не го забравяй. Достатъчно е да спомена две-три думи и картините ти няма да се продават и за половин пени.“

Този път обаче Джонас не се задави от възмущение. Нито пък изпита гняв. Усещаше... сам не знаеше какво. Беше озадачен, облекчен, разочарован. Всички тези чувства бяха тук и се фокусираха върху Имоджин Картър, тази „крехка“ млада жена, която го бе погледнала с големите си кафяви очи и бе рекла: „Искам да разбера как бих се чувствала на ваше място.“

А над всичко надделяващата паниката, боцкането на острите иглички на страха. Тя не беше казала на Гозни за днешния ден. Не беше споделила нищо и Джонас не разбираше защо, не можеше да си объясни защо не бе избягала, защо не бе поискала да го накаже чрез намесата на своя кръстник.

Ужасяващо го фактът, че не бе го направила. Сега зависеше от нейното благоволение и заради това тя му ставате още по-неприятна, увеличаваше желанието му да се отърве от нея до такива размери, че можеше да го вкуси. Всичко това нямаше смисъл. Не можеше да си объясни поведението ѝ. Беше се държал ужасно. Трябваше да избяга

отдавна и не проумяваше, защо не го е сторила досега, изобщо не можеше да си обясни мотивацията ѝ. Какво искаше от него? Талант не можеше да ѝ даде. Техниките можеше да научи от всеки. Колкото доекса... Младият мъж си спомни уплашения ѝ поглед, начина, по който тя отскачаше, когато я докоснеше. Не, неекс търсеще мис Имоджин Картьр.

Какво тогава? Какво?

— Е? — Гозни все още стоеше пред него, стиснал здраво своята шапка в обвитите си с ръкавици ръце. — Договорихме ли се?

Уитакър се усмихна насила и кимна.

— Разбира се.

Томас преглътна.

— Добре. — Постави цилиндъра върху главата си и протегна длан. — Тогава си тръгвам. Още веднъж се извинявам за късното посещение.

Джонас разтърси ръката му.

— Това е без значение.

— Ще ти се обадя другата седмица. Имам една идея и ми се иска да я опиташи. Мисля, че ще те заинтересува. Става дума за една алегория. Гръцките митове и тем подобни. Купидон и Психея. — Приближи се до вратата и я отвори. — Новата ти техника — с бледите цветове — според мен ще им подхожда добре.

— Ще очаквам с нетърпение срещата ни.

Гозни кимна.

— До другата седмица тогава. Лека нощ.

— Лека нощ.

Вратата се затвори. Подът в преддверието изскърца. Уитакър стоеше неподвижно, загледан във вратата, а главата му щеше да се пръсне от мисли. Опитваше се да ги подчини на волята си, да ги принуди да се държат добре, но те бяха прекалено хаотични, прекалено накъсани. Усещаше бученето на кръвта в ушите си; тя преминаваше през сърцето му в такт с думите, които го оглушаваха: „Искам да разбера как бих... Искам да разбера как бих...“ Те се повтаряха все по-силно и по-силно, докато накрая не затисна с длани уши; усети твърдия натиск на омразните дървени пръсти върху черепа си.

— Джонас?

Това бе гласът на Кларис от спалнята. Нисък и гърлен, той прекъсна ритъма в главата му.

— Скъпи, той тръгна ли си?

Младият мъж свали ръце; усети желанието да се надига отново в него, бързо и силно.

— Да — провикна се той. — Отиде си.

— Защо тогава чакаш?

Защо наистина?

Уитакър тръгна към спалнята, като се стараеше да прогони гласовете от главата си. Тази нощ щеше да позволи на еротичния допир с кожата на Кларис да го успокои. Тази нощ щеше да забрави за Имоджин Картър и за причината, поради която не бе казала истината на Гозни, за причината, поради която искаше да остане.

Но утре...

Утре щеше да разбере защо.

Утре щеше да я пречупи.

ГЛАВА ОСМА

— Днес ще изучаваме женския гръб.

Уитакър се приближи към подиума, където седеше Кларис, и дългите му елегантни пръсти заразкопчаваха тясната зелена рокля на модела. Бавно започна да спуска атласената материя по раменете на младата жена и да разголва гърба ѝ.

Правеше го съблазнително, бавно, пръстите му се пълзгаха по кожата ѝ. Толкова осезателно и многозначително, че Имоджин потръпна; косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Много добре си представяше усещането на тези докосвания. Прекалено добре.

Тя преглътна и фокусира вниманието си върху гърба на Кларис, като се опитваше да прогони тази мисъл, да забрави вчеращия ден и начина, по който я бе докосвал. Очевидно случката не означаваше нищо за него; тази сутрин я бе посрещнал с пламнал поглед, който ѝ напомни как ѝ бе наредил да си върви предишния ден, напомни ѝ за убийствения гняв в потъмнелите му очи.

Така бе по-добре. Не желаеше той да се допира отново до нея. От това само ѝ ставаше по-трудно да се съсредоточава, разсейваше я по пътя към истинската ѝ цел. Въпреки това продължаваше да се пита, с какво го бе разгневила и как да го успокои. Докато не минеше ядът му, тя не можеше да се надява да бъде учителя, който искаше да има. И най-вероятно събитията отпреди два дни нямаше да се повторят.

Тази мисъл ѝ подейства потискащо. Младата жена обаче стисна още по-здраво въглена и се приведе напред, когато Уитакър започна да говори; надяваше се, че може би все никак си щеше да успее да открие магията, да стигне сама до нея.

— А сега гледайте внимателно — рече Джонас и прокара пръсти по лопатката на Кларис. — Виждате ли колко гладки са мускулите? Засега се концентрирайте само върху рамото. След малко ще минем към гръбнака.

Той отстъпи встрани и Имоджин се взря в гърба на модела; искаше ѝ се да разбира по-добре човешката анатомия, така, както я бе

разбирала Хлое. Помнеше как сестра ѝ и баща ѝ се ровеха из медицинските учебници и с часове скицираха, в опити да изобразят правилно една-единствена линия. Младата жена присви очи, опитвайки се да види през погледа на Хлое, стараейки се да следва извивките на мускулите.

Доближи въглена до хартията, нарисува горния край на рамото и вдигна очи — в същия миг, в който Уитакър слезе от подиума. Той гледаше право към нея. Имоджин замръзна, смяяна от горчивината и гнева в погледа му.

— Мис Картър — рече той, а тонът му бе пълен с прикрита заплаха. Очите му просветнаха, когато посочи с показалец към нея. — Елате с мен за момент, ако обичате.

Не можа да потисне изблика на радост при това предложение, независимо от какво бе предизвикано. Ликуването ѝ бе толкова силно, че тя скочи на крака и събори статива с ръка. Джонас вече крачеше към другия край на ателието, към прозорците. Тя забърза след него, без да обръща внимание на смръщената физиономия, с която я проследи Кларис.

Приближи се до масата, върху която лежаха грундираните от нея платна, и спря на няколко крачки от него.

Учителят ѝ се обърна с лице към нея.

— Време е за друг индивидуален урок, мис Картър — заяви той.

И избута встради платната. Те се сгромолясаха върху пода. Имоджин положи усилия да не трепне.

Джонас придърпа стъклена плоча и къса шпакла към себе си.

— Предполагам, че не знаете нищо за стриването на боите — заяви той, като извади бурканче с ленено масло и друго — с лак. После вдигна очи към нея със самодоволно изражение. — Е, днес е време да научите. Приближете се.

Имоджин се поколеба. Съзнанието ѝ се изпълни с неканени спомени от предишния ден: усещането от допира на косите му в бузата ѝ, притискането на тялото му в нейното.

Младият мъж се усмихна студено.

— Е?

Ученичката му прогони натрапчивите картини. Каза си, че не трябва да обръща внимание на докосванията му, че може да контролира своите страсти, и изпълни поканата му. Приближи се

достатъчно близо, за да го чувства до себе си, макар да нямаха физически контакт. Достатъчно близо, за да усеща топлината му и трепета на въздуха, когато се движеше.

— Някои цветове трябва да се стриват повече от други — рече той с нисък, неустоим глас. — Освен това някои трябва да бъдат и промивани. Ултрамаринът е един от тях. — Младият мъж вдигна едно бурканче. На дъното се виждаше фин ултрамаринов прашец, остатък от течност, изпарила се отдавна. — Този цвят вече е промиван, първо в гореща, а след това и в студена вода.

И той наклони бурканчето над стъклената плоча. Потупа го няколко пъти с другата си ръка; Имоджин чу кухия звук от удара на изкуствения пръст по керамичния съд.

— Това е чист цвят — обясни той; дъхът му раздвижи яркосините частици. След това вдигна шишенцето с масло и изсипа няколко капки върху стъклото. — Мазнината трябва да се добавя постепенно, по малко.

Остави встрани шишето и взе шпаклата. С бързи, сръчни движения смеси двете съставки — разстилаше ги върху гладката повърхност и ги събираще отново. Внимателно добавяше капка по капка ленено масло и малко от лака, като продължаваше да ги бърка с такива точни и ритмични движения, че неговата ученичка изпадна в транс. *Наливане, разнасяне, събиране. Наливане, разнасяне, събиране.* Колко красиво го правеше, колко грациозно. Всичко изглеждаше толкова лесно и премерено; струваше ѝ се невероятно, че се справя само с една ръка.

Внезапно той изправи гръбнак. Имоджин усети допира на дървената му ръка в полите си, почувства го да се приближава, макар видимо да се бе отдалечил.

— А сега опитайте вие — прошепна Джонас; топлият му дъх погали ухото ѝ и косъмчетата на слепоочията ѝ настърхнаха.

Въздухът се изпълни с напрежение. Усети натиска му в бедрото си и въпреки решението си да не се впечатлява от неговото докосване, по гръбнака ѝ премина тръпка. Имоджин се мъчеше с всички сили да запази контрол над своите реакции, да запази равномерно дишането си, да не позволи на кожата си да се сгореши. Отстъпи една-единствена крачка, но това бе достатъчно да намали напрежението във въздуха и да уравновеси дишането ѝ.

Посегна към шпаклата и маслото, като мислеше, че той ще ѝ ги подаде и ще се отдалечи. Вместо това Уитакър се приближи още повече и пръстите му останаха за миг върху нейните, когато постави бурканчето в дланта ѝ.

Младата жена стисна зъби и се постара да не обръща внимание на близостта му. Ръцете ѝ обаче трепереха леко, когато наливаше маслото. Капчиците се пръснаха по стъклото и останаха безцветни. Бяха прекалено много. Припряно добави още боя; опита да се справи, преди да му е дала възможност да я смъмри, като се проклинаше наум, че не можеше да свърши както трябва дори тази проста работа. Очакваше го да каже нещо, чакаше избухването на гнева му.

Вместо това той застана зад нея и се вгледа през рамото ѝ. А гласът му прозвучава нисък и изкусителен в ухото ѝ.

— По-бавно — промълви той. — По-бавно, това е начинът.

Тогава ръцете му внезапно се озоваха от двете ѝ страни, а той самият — зад гърба ѝ. Здравата му длан стисна китката ѝ и я поведе нежно: напред-назад, напред-назад, *разнасяне-събиране, разнасяне-събиране*.

Имоджин се взираше в лъскавата боя, в изцапаните пръсти около китката си. Бяха дълги и добре оформени, елегантни. Избелели петънца — алено, ултрамарин и неаполитанско жълто — подчертаваха гънките над кокалчетата му, структурата на кожата. Внезапно се почувства омаяна от играта на сухожилията на ръката му, хипнотизирана от ритмичното движение, от лекия натиск на пръстите му, от топлината на тялото му, която усещаше в гърба си. Ритъмът обаче ѝ въздействаше най-силно и толкова хипнотично, че когато Джонас пусна китката ѝ, тя продължи да движи шпаклата по стъклото. Доставяше ѝ удоволствие начинът, по който се оформяше боята, по който се сгъстяваше, както и лепкавият влажен звук. Тази дейност я погълна до такава степен, че почти забрави за присъствието на Уитакър.

Докато не усети пръстите му върху бузата си. Магията се развали толкова рязко, че младата жена подскочи. Той обаче я придържаше здраво към себе си, така че тя не можеше да помръдне или да се отдръпне.

— Скъпа — прошепна той; гласът му беше нисък и съблазнителен и същевременно — натежал от омраза, а пръстите му

галеха бузата ѝ възможно най-деликатно. — Снощи имах посещение от кръстника ви. Той каза ли ви?

Думите му, гласът му, докосването му я объркаха. Тя поклати глава неразбирашо.

— Запазил го е в тайна от вас? Тц-тц-тц! — Косата му танцуваше по врата ѝ. — Искаше да ми каже нещо. И какво, мислите, бе то, мис Картьє? А?

Имоджин усети една невероятно краткотрайна целувка в ухото си, по-скоро — леко, горещо докосване на устните му.

— Не... не знам — прошепна тя.

— Помоли ме да се отнасям нежно с вас — промълви той. Направи ѝ впечатление леката ирония в гласа му, присмехът. — Забравих да го попитам, точно колко нежно. Вие може би знаете. — Влажният му дъх пареше кожата ѝ, устните галеха шията ѝ. — Така достатъчно нежно ли е, скъпа?

„Боже, о, Боже.“ Беше замаяна, трепереща и възбудена. Отчаяно помисли за Хлое, но дори това не ѝ помогна да намери някакъв изход от създалата се ситуация. „Раздвижи се — каза си тя. — Отдалечи се от него.“ Тя обаче не беше способна да пomerъдне, не можеше да стори нищо, освен да стои трепереща в обятията му, хипнотизирана от докосването, което не трябваше да желае, прелъстена от слова, от които секваха и дъхът, и волята ѝ.

— Какво искате от мен, мис Имоджин Картьє, мmm? — попита отново Джонас.

Усещаше през полите си бедрата му, притиснати в задните ѝ части. Гласът му бе по-тих от шепот, пръстите му си играеха със свободните кичурчета по шията ѝ, галеха челюстта ѝ.

— Питам се, защо не избягахте досега? Защо...

— Свали си ръцете от нея, кучи син такъв! — изпища Кларис.

Уитакър трепна, ръцете му се отпуснаха и Имоджин отскочи от него, като едва не стъпи в боята и в бързината удари хълбока си в масата. Беше забравила всички и всичко, освен Уитакър. А сега лицата на другите изпълваха полезрението ѝ, замръзнали от любопитство и ужас. Младата жена пламна; чувствуваше се унизена до болка. Те ги бяха наблюдавали. Без съмнение бяха видели как се бе облегнала в него, бяха видели колко лесно се бе оставила да я убеди, колко просто бе да я прелъсти човек. Господи, кой знае какво си мислеха за нея сега!

Опита се да срещне очите на Питър, да обясни с изражение, ако не с думи, но той не я поглеждаше. Почувства се самотна и изоставена, докато внезапно не осъзна, че не гледаха към нея. Всички се взираха в Уитакър.

Намръщи се и вдигна очи към него. Лицето му беше толкова сурово, студено и безизразно, сякаш бе изсечено от мрамор. Очевидно вече бе забравил за нея. Беше се вторачил в Кларис така, сякаш всички останали бяха изчезнали.

Кларис скочи на крака; кожата ѝ бе станала на петна, а очите ѝ горяха от справедлив гняв. Прекоси ателието и застана пред младия художник.

— Как смееш да я докосваш така? — изсъска тя.

Вдигна ръка да го защлеви.

Той я хвана с лекота.

— Не прави сцени, Кларис — заяви спокойно Джонас. — Или ще ме ядосаш.

Тя се отскубна от него.

— Хич не ми пука! Ако искам, ще направя и сцена! — После хвърли такъв унищожителен поглед към Имоджин, че тя отстъпи назад, като се подпра опипом в масата, за да не падне. — Трябва да ме мислиш за малоумна, щом правиш по този начин любов с момичето пред очите ми! Да не би да предполагаше, че няма да те видя?

— Честно казано, не ми пука кой знае колко — заяви Уитакър и се усмихна студено.

— Е, аз пък няма да се примиря с това положение — рече заплашително Кларис. — Отърви се от нея или си отивам.

— Не ми казвай какво да правя, Кларис.

Гласът на художника звучеше меко, прекалено меко и толкова заплашително, че сърцето на Имоджин спря.

Кларис обаче сякаш не забелязваше.

— Казах ти, че няма да се примиря с това положение — повтори тя.

Младият мъж повдигна рамене.

— Щом не ти харесва, винаги можеш да си тръгнеш — отвърна безгрижно той. — Всъщност, дори предпочитам да го направиш. Веднага. И не се връщай.

На Кларис ѝ бе нужна само една секунда, за да осъзнае смисъла на думите му. Тя пребледня. Кожата ѝ доби нездрав жълтеникав цвят, който подчертава сенките под очите ѝ и бръчките около устата. След това изражението ѝ стана непроницаемо, очите ѝ се присвиха.

— Кучи син! — изсъска тя и се извъртя на токовете си с гръб към него. — Вървете по дяволите и ти, и твоята уличница!

Ругатните ѝ се носеха из въздуха, когато откачи наметалото си от закачалката и отвори широко вратата.

А след това я затръшна.

Настана тишина.

Тогава изведнъж започна трескава дейност. Тобаяс грабна непохватно кутията си с бои, Даниъл внезапно се омая от своята палитра, а Питър започна да рисува като полуудял, макар моделът да си беше отишъл.

Имоджин стоеше неподвижно, изумена и невярваща. Тя бе причината за всичко това; замаяното ѝ съзнание не можеше да се примери с тази мисъл. Тя — незначителната Имоджин Картьер, бе причината за този пристъп на ревност. Беше невероятно и — странно ласкаещо. Колкото непознато да бе това чувство, то бе доста вълнуващо, почти главозамайващо. И я изпълваше с любопитство. Тя беше никой и въпреки това бе накарала Кларис да изпита ревност, а Джонас Уитакър се бе притиснал в нея, бе я целувал по ухoto, бе я галил по шията. Беше я любил, точно както бе казала Кларис, и сега младата жена се питаше защо, какво бяха видели в нея двамата, какво бе видял той в нея. Внезапно самият въпрос я плени: Какво бе видял в нея Уитакър?

Някой се изкашля в другия край на стаята. След това се чу потрепващият глас на Даниъл.

— Сър, ще... да продължаваме ли? Или да си... тръгваме?

Учителят му бавно се обърна с лице към него.

— Да си тръгвате ли? — попита той и Имоджин чу отново иронията в гласа му, лекото презрение. — А, да, това е въпросът, нали така?

Обърна се към нея и тя се почувства неловко от острия му, замислен поглед и леката му усмивчица. Въпреки това не отмести очи, а това като че ли го накара да се усмихне по-широко.

— Мис Картър — рече Джонас, като разтегна сричките на името й така, че то прозвуча почти като ласка. — Изглежда, сега ще тряба да си търсим модел.

Предложението беше тук, в гласа му, смайващо и измамно. Не можеше да повярва, казваше си да не му вярва. Не искаше да бъде модел за него. Той обаче се приближи към нея и тя забеляза въпроса в очите му, видя го още по-ясно, когато спря до нея, достатъчно близо, за да усети топлината на тялото му и миризмата на терпентин и маслени бои, която се носеше от него, примесена с остатъци от ухание на дим. Осъзна, че се е вторачила в гърдите му, в разкопчаната яка на ризата му. Потръпна, когато забеляза тъмните къдрави косъмчета, които започваха там и изчезваха под памучната тъкан. Косъмчета, каквито Николас нямаше.

Усети отново пристъп на желание, свиване в корема, откъдето чрез кръвта, по цялото й тяло се разнесе топлина чак до върховете на пръстите й. Разбра, че той умишлено се стараеше да я накара да се почувства по този начин, че всеки негов жест и дума имаха за цел да я прельстят, че въпросът му в този миг бе комплимент, предназначен да я манипулира — неискрено и пресметнато ласкателство. Младата жена отново се запита какво искаше той от нея, кого виждаше, когато я погледнеше. Тези въпроси внезапно й се сториха по-важни откогато и да било досега, изключително важни. Това беше Джонас Уитакър, красив, великолепен художник. Човек, когото желаеше да разбере и от когото искаше да научи толкова неща. Тя беше само една неопитна ученичка, жена, която не би могла да го съблазни, жена, която той най-вероятно никога не би пожелал. Защо тогава бе цялото това внимание? Защо?

Гърлото й бе пресъхнало. Имоджин трябваше да положи усилия, за да запази дишането си равномерно, когато учителят ѝ протегна ръка, обхвана брадичката й и я повдигна, като я принуди да го погледне право в очите.

— И така, какво ще правим, мис Картър? — Пръстите му галеха кожата й, гласът му звучеше меко и приласкаващо. — Другите чакат да им покажа женски гръб.

— Имоджин, Джини...

Това бе гласът на Питър, изпълнен с протест. Стори ѝ се, че се носи от мили разстояние.

Уитакър се усмихна.

— Джини? — повтори той, а след това изрече името отново, сякаш го изprobваше, сякаш го докосваше с език, усещаше вкуса му и това му доставяше удоволствие.

Надвеси се така, че тя почувства дъха му върху устните си.

— Джини, скъпа, ще ни позирате ли днес?

Ето го въпроса, който се носеше из въздуха. Сега обаче, когато чу да го изрича се сепна. Кой знае защо, бе очаквала думите да отекнат из цялото помещение като гръмка и нецензурна декларация, така че да възвърнат разсъдъка ѝ, да я отърват и да оставят емоциите и уважението ѝ непокътнати.

Вместо това словата бяха произнесени тихо, истинско забранено изкушение, пълно с комплименти. Вместо това те я ласкаеха, звучаха до кожата ѝ, танцуваха край нея. „Джини, скъпа, ще ни позирате ли днес?“ Нейните собствени въпроси отстъпваха пред тяхната сила и я оставяха слаба, поласкана и изпълнена с любопитство. „Защо аз? Какво иска от мен той? Как ме вижда?“

Господи, искаше да разбере, толкова много ѝ се искаше да разбере, че не можеше да мисли за нищо друго. Благоприличието бе изгубило своето значение, нищо друго не бе важно, освен възможността да научи нещо повече за него, да отговори на тези въпроси. О, как само ѝ се искаше да узнае отговорите! Нищо в живота си не бе желала толкова силно.

Имоджин си пое дълбоко въздух и погледна Джонас право в очите.

— Иисусе Христе!

Това бе дрезгав шепот, изпълнен с изумление. Той отпусна ръка така рязко, сякаш го беше изгорила. И отстъпи назад.

— Ще позирам — отвърна тя, без да отделя погледа си от неговия. — Ще позирам за другите... ако вие също ме рисувате.

Той я съзерцаваше. Младата жена забеляза сериозното му изражение, изпълнените с подозрение въпроси и помисли, че ще ѝ откаже, но той само кимна и рече:

— Искате да ви нарисувам?

— Моля ви.

Уитакър я изгледа, без да мигне, като я преценяваше. Най-после кимна отново и на лицето му пак се появи онази усмивчица, в която

прозираше презрение.

— Добре тогава — отвърна той.

Имоджин поклати глава, като опитваше да се пребори с вълнението, което я обсебваше, с тръпките в корема си. Пое си дълбоко въздух, за да се успокoi и протегна ръка към врата си, към копчетата отзад.

— Ще трябва да mi помогнете — рече тя.

Сама се изненада от спокойния си, лишен от всякакви емоции тон.

И без да чака одобрението му, се обърна с гръб към него. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да усети пръстите му по копчетата, с които той се справи бързо и сръчно. Якичката ѝ се разхлаби, хладният въздух в стаята погали тила ѝ. Платът се разтваряше все по-надолу по гърба ѝ. Чувстваше лекото докосване на пръстите му по тънката материя на единствената ѝ защита, долната риза, докато развързваше връзките.

Щом стигна до кръста ѝ, Джонас спря и се отдръпна назад. Стори ѝ се, че дишането му стана по-напрегнато, когато тя се запъти към стола, на който до неотдавна бе седяла Кларис. Разстоянието беше голямо; Имоджин придържаше с две ръце предницата на роклята пред гърдите си, като мислеше за Кларис и за начина, но който тази жена им бе предложила голотата си без никакви скрупули, за увереността, с която се бе движила. Имоджин се чувстваше безтегловна, безплътна, съзнаваше всяко свое движение, без да го усеща. „Сякаш съм някой друг — помисли си тя. — Някой непознат...“

Тогава забеляза прикованите в нея погледи: объркването на Питър, смущението на Даниъл и невъзмутимия поглед на Тобаяс. В реакцията им имаше нещо възбуджащо, нещо коварно и упадъчно. Те я съзерцаваха така, както мъжете не я бяха гледали никога досега. Внезапно разбра какво бяха изпитвали Кларис и Хлое. Имоджин почувства силата на движенията си, почувства тялото си както никога досега — поклащането на бедрата, мятащите се около бузите ѝ коси, шията. Прониза я непреодолимо вълнение, лицето ѝ пламна, кожата ѝ настърхна.

Чувстваше се... жива.

Сетивата ѝ бяха възпламенени, кръвта препускаше във вените ѝ. Качи се върху подиума, като спря за момент очи върху мъжете, преди

да се обърне с гръб към тях, да затвори очи и да смъкне надолу ръкавите на роклята и презрамките на долната риза. Усети студения въздух по голите си рамене, почувства и горещината от погледите им. Изпълни я задоволство, непозната и замайваща увереност, която нарасна още повече, когато Уитакър взе статив и нещата за скициране и се присъедини към своите студенти. Той щеше да я рисува. Щеше да я нарисува, а после тя по скицата му щеше да разбере какво виждаше той, когато я погледнеше. Най-после днес щеше да види през неговия поглед.

Тази мисъл я омагьоса. Можеше да си представи какво бе изпитвала Хлое, заобиколена от своите обожатели, които изпълваха гостната. За момент на Имоджин ѝ се стори, че в тялото ѝ проникна духът на сестра ѝ. Тя изправи рамене и глава, чувствайки се за първи път в живота си като жена, която заслужава внимание.

Чу скърцането на въглените и зачака.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джонас се взираше с невиждащ поглед в скицата пред себе си, докато рисуваше трескаво. Не разбираше какво се беше случило. Нещо се бе променило, нещо бе отнело контрола от ръцете му, бе накарало кръвта във вените му да кипне, бе го изпълнило със страх, с ужас и с никаква смущаваща еуфория.

Непрекъснато я бе подценявал. Тя обаче никога не бе реагирала според очакванията му. Спомни си днешната сутрин, когато се появи, облечена със синьо-лилавата коприна; тя не ѝ подхождаше както всичко останало, което носеше. С тези дрехи изглеждаше слаба и крехка и той бе позволил това впечатление да го заблуди, макар че не трябваше да му се поддава, макар да знаеше, че в действителност е по-силна.

Сега се проявяваше като два пъти по-голям глупак, тъй като вече не можеше да погледне към същата синкаво лилава коприна, без да се сети как се бе извивала под пръстите му, бавно — копче по копче — и бе разкривала девическа дантела на долната ѝ риза, гладката ѝ кожа с цвят на слонова кост. Не можеше да не си спомня, колко тъмни и мръсни изглеждаха пръстите му на фона на тази бяла плът или пък за луничките по раменете ѝ, или за малките светли косъмчета по врата ѝ, за лекия пух...

Джонас затвори очи за момент. Този път наистина полудяваше. Бе искал да я прогони, да я накара да побегне, а вместо това се бе получило така, че сега той трябваше да бяга. Защото не можеше да отдели очите си от нея. Защото така, както бе застанала с гръб към него, тя бе пленителна и мистериозна — загадка, която трябваше да разреши. Защото, когато тя бе изрекла условията си да позира, той внезапно бе изпитал силно желание да я рисува и не можеше да си обясни защо.

Каза си, че е прекалено деликатна, прекалено бледа, прекалено крехка за неговия вкус. Но слънчевата светлина, която нахлуваше през

прозорците, оцвети кожата ѝ, запали светлинки в косите ѝ с цвят на мед, придаде ѝ нежна топлина, ефирна, почти нематериална сила.

Казваше си, че не е хубава, че лицето ѝ е прекалено ъгловато, за да бъде красиво, че брадичката ѝ е прекалено дълга. Но така, както бе седнала, с вдигната под ъгъл спрямо него брадичка, той можеше да забележи деликатната структура на челюстите ѝ, леката изпъкналост на скулите, прекрасната симетрия на чертите на лицето ѝ.

Чувстваше се омагьосан от тези изразителни очи, от гладката ѝ кожа и от уханието ѝ, от странната сила на нейните думи, от тъгата, която бе усетил в тях, от заплахата за близост. „Искам да знам как бих се чувствала на ваше място. Искам да разбера.“

Зашо, по дяволите, не беше избягала?

Джонас стисна въглена между пръстите си, изпълнен с все попирастващо усещане за безсилие. Вече не знаеше какво още да опита, какво да направи, дори не си спомняше защо бе желал толкова силно тя да си отиде. Какво имаше в нея? Защо му въздействаше по такъв начин? Не си спомняше, кога за последен път някоя жена бе успяла да влезе дотолкова под кожата му...

Линиите върху хартията изведнъж като че ли замръзнаха и започнаха да се оформят пред очите му. Това не бяха отделни черти, нито пък двуизмерна равнина, не бяха просто пространство и светлосенки. Младият мъж погледна скицника пред себе си и видя жената, която бе нарисувал с най-големи подробности. Дъхът му секна. Съзерцаваше фигурата, чувствеността на формите ѝ, спокойния еротизъм. Почувства силен шок и объркане, които стигнаха чак до мозъка на костите му.

Той поклати глава. О, Иисусе, Иисусе Христе, не това. Не толкова лесно. Дни, седмици се бе борил с куртизантка. Никога не се бе получавала с такава лекота. Всяка скица бе борба, всяка линия — поражение.

Кръвта забушува още по-бясно във вените му. Тя бучеше в ушите му, пулсираше в тялото му. Уитакър остави въглена и отстъпи назад, за да не вижда повече творението си; искаше му се да отрече дори неговото съществуване. Тя беше във всичко. Всичко. Не я желаеше тук, не желаеше нито част от нея. Вдигна поглед към седналата върху подиума жена — това не бе жертвата, която бе искал да бъде. Гневът му избухна. Чувстваше се победен така, както победен го бе накарала

да се чувства куртизанката. Озлобено издърпа скицата от статива, смачка я и я захвърли върху пода.

— Обличай се! — заяви рязко той.

С мъка успяваше да произнесе думите, но те сякаш отекнаха из стаята, прекалено силни, прекалено груби.

— За Бога, обличай се и си върви! Всички си тръгвайте!

Имоджин подскочи и се изви да го погледне. Джонас видя как погледът ѝ попадна върху листа, който бе захвърлил, видя въпроса в големите ѝ кафяви очи. След това бузите ѝ поруменяха и тя се намръщи, като дръпна нагоре ръкавите на роклята си. В следващия миг Макбрайд беше на крака, устремен към нея, за да ѝ помогне да се облече. Джонас усети погледите на другите също да се насочват към него, да го обхващат като в капан; не му пukaше какво виждат или какво си мислят.

Обърна се и се насочи към платното край прозореца. Пътьом сграбчи палитрата си, твърдо решен да рисува, да зачеркне от съзнанието си младата жена, деликатните извивки на тялото ѝ и крехките черти на лицето ѝ. Беше твърдо решен да рисува куртизанката. И твърдо решен нито да поглежда повече към Имоджин Картър, нито да мисли за нея.

Чу вратата на ателието да се отваря. Младият мъж упорито не отдели очи от платното пред себе си, от пищните форми на куртизанката...

Вратата се затръшна. Уитакър вдигна поглед. Беше Чайлдс. Видът му предизвика едновременно облекчение и раздразнение.

— Какво искаш, Рико?

— Минава дванайсет по обяд, *ton ami*. — Новодошлият вдигна рамене — небрежно, красиво движение, от което златистите коси се разпиляха по раменете му. — Време е всички момчета и момичета да си ходят по домовете.

Огледа стаята. Джонас усети неприязнь, когато Чайлдс насочи усмивката си към мис Картър, която слизаше от подиума, порядъчно изчервена. Роклята вече бе закопчана и отново бе скрила онези гладки, бели рамене и шия.

— А, мис Имоджин — прозвуча обработеният глас на Чайлдс. — Колко се радвам, че ви виждам отново. Аз...

— Остави я на мира, по дяволите!

В първия момент Уитакър не разбра, че думите излязоха от неговата уста. Силата на гнева му го изуми. Забеляза как Рико се обърна към него, повдигнал изненадано едната си руса вежда, видя внезапно появилия се в погледа му интерес.

— Да вървим, Имоджин.

Джонас чу с част от съзнанието си гласа на Макбрайд. Той прозвуча доста силно в неочеквано настъпилата тишина. Забеляза начина, по който неговият ученик хвана ръката на младата жена, как я дръпна към вратата. Тя се поколеба само за миг, достатъчно, за да вдигне смачканата скица, захвърлена от учителя й. Видял колко внимателно пое творението му, като нещо безкрайно ценно, Джонас изгуби и последните остатъци от самоконтрола си.

— Да, Джини, върви, какво чакаш? — възклика той, като материализира в тези няколко думи всички гняв и ирония, които го задушаваха. — Върви по дяволите!

И макар да знаеше, че Чайлдс го наблюдава, макар да знаеше, че всичко това щеше да предизвика въпроси по-късно, Уитакър не можа да отключи погледа си от нея, докато Питър я водеше към изхода. Очакваше да изпита облекчение, когато я види най-после да си тръгва, но единственото, което почувства, бе смущаващо разочарование. И не можеше да стори нищо, докато другите си тръгваха. Когато Тобаяс Харингтън най-после затвори вратата след себе си, Джонас насочи поглед към Рико, който се беше разположил върху стола на модела и сякаш олицетворяващо безгрижието.

Това обаче не заблуди приятеля му. Той забеляза напрегнатия интерес в светлосините очи на своя гост, едва прикритото любопитство.

— Да, да. Какво беше това, *ton ami*?

Нямаше как да се оправдае. За миг се почуди какво да му каже. Какво обяснение можеше да даде, след като той самият не разбираше какво се бе случило току-що. Сети се за няколко импровизирани в момента извинения, неясни коментари, неубедителни лъжи, но по начина, по който го наблюдаваше Чайлдс, разбра, че няма да се отърве така лесно.

— Е? Ще ми отговориш ли, или ще бъда принуден аз да дам някакво обяснение? Я да видим... знам какво става... влюбил си се лудо в момичето...

— Не ставай смешен — прекъсна го Джонас.

— *Pardon*, но на мен изобщо не ми се струва смешно. Чух последните ти думи към онова невинно момиче, да не говорим за очарователните нежности по мой адрес. В никакъв случай не звучеше незаинтересовано.

— Думите лесно биват зле интерпретирани.

— Не го удрий на философия пък сега, няма да го понеса — изпъшка Рико и завъртя очи. — Довери се поне малко на моята интелигентност, а? „Остави я на мира, по дяволите!“ Тези думи не могат да се интерпретират по кой знае колко начини.

Уитакър трябваше да положи усилия, за да запази безизразно лицето си.

— Може да съм бил ядосан от нещо.

— Париж може би е в Германия?

— Не ме дразни, Рико.

— Забравяш — заяви с усмивка гостът, — че не можеш да ме заплашваш. Виждал съм те и в много по-лош вид.

— Ти така си мислиш.

— Освен това не мога да се преборя с любопитството си.

— Няма да те обиждам, като ти напомня за капана, в който падат любопитните.

— Или пък просто мога да попитам Кларис. — Чайлдс погледна към паравана; след това се намръщи и огледа стаята. — Къде е тя, между другото? Струва ми се каза, че днес ще ви позира.

Кларис. Джонас бе забравил за нея. Беше я забравил до такава степен, че му бе нужно известно време, докато реагира.

— Кларис — повтори бавно той. — Отиде си.

— Отиде ли си? — Рико смръщи чело още по-силно. — Говориш за нея така, сякаш е умряла.

— За мен е умряла. Приключих с нея.

— Приключил си с нея? Само след една седмица? — Изпитателният поглед на Чайлдс стана още по-настойчив. — Защо ми се струва, че съм пропуснал нещо?

Уитакър се постара думите му да прозвучат нехайно.

— Няма нищо, Рико. Омръзна ми, това е всичко.

— И с коя я замести?

Въпросът се заби с изненадваща острота в Джонас. Беше напълно основателен, тъй като той не оставаше никога без любовница. Онова, което го изуми, бе фактът, че беше забравил напълно за това. Прииска му се да отвърне: „С никоя. Не съм я заменил с никоя.“ Искаше му се да го повярва. Но тогава видя отново как Имоджин Картър, седнала на стола, сваля презрамките на ризата си надолу по раменете си...

Устата на младия мъж пресъхна. Прегълътна с усилие, насили се да направи неопределен жест.

— Разбирам.

Добре претегленото недоверие в тона на приятеля му го раздразни. Обърна се с гръб към него, към масата, върху която все още стоеше стъклена плочка с не докрай обработената ултрамаринова боя.

— Не е трудно да си намериш жена. Знаеш го добре.

— Да, разбира се. Колко глупаво от моя страна да подозирам, че не ми казваш цялата истина.

Уитакър трепна.

— Рико...

— Моля те, *ton ami*, звучиш така измъчено. Ако си решил толкова твърдо да запазиш цялата работа в тайна, просто го кажи и да приключваме.

— Тайна е.

— Дявол да те вземе.

Джонас усети смях в думите му и въздъхна.

— Няма нищо, за което да се тревожиш, Рико.

Настъпи мълчание. След това прозвуча гласът на Чайлдс, тих и мрачен, този път без следа от веселие.

— Наистина ли?

Уитакър затвори очи. Странно как го пронизваше тази загриженост. Направо го съсипваше. Той отвори очи и се вгледа в боята върху стъклена плочка, като си налагаше да се овладее, да измисли някоя приемлива лъжа, някакъв начин да обясни на своя приятел онова, което не можеше да обясни на самия себе си. Как можеше да обясни, че мисълта за любовници внезапно му се бе сторила противна и вулгарна? Че една безцветна, подобна на девица

жена внезапно го бе обсебила до такава степен, че не можеше да я прогони от мислите си, не можеше да я забрави?

Не беше в състояние да обясни нищо от това. И знаеше, че ако се опита, Рико само щеше да го погледне с прекалено проницателните си, прекалено сини очи и да види през него така, както бе правил винаги. Именно поради това го мразеше толкова, колкото го и обичаше; затова месеците, които Чайлдс бе прекарал в Париж, бяха истинско облекчение и за двамата.

Неволно си спомни за миналата пролет. Побърза да погребе този спомен в същия миг и си наложи да говори спокойно.

— Няма нищо, Рико. Действително няма нищо.

— Чувал съм тези думи и преди — каза тихо Чайлдс.

Господи, каква мъка му причини мекото изказване на приятеля му, каква болка предизвика споменът. Уитакър си заповядда да го забрави, да се обърне и усмихне, да се преструва, че изобщо нищо не се е променило. Положи усилия гласът му да прозвучи небрежно.

— Кажи, защо дойде днес?

Чайлдс се изсмя — кратко, презрително. Това бе по-скоро отговор на факта, че Джонас пази тайна, отколкото на въпроса му, и той разбра.

Гостът му се ухили криво.

— Добре, любов моя, ще бъда добро момче. Дойдох да те поканя у нас. Снощи забравих — донесъл съм нещо от Париж за теб — нещо от самия дявол. Помислих, че може да ти хареса — още малко дяволия към останалата, с която си пълен, а?

Уитакър не се престори, че не е разbral. Затвори очи, като си представи меката, сладникава тежест на опиума. А, звучеше добре. Обещаваше блажено спокойствие, главозамайваща забрава.

А той искаше да забрави. Искаше да забрави днешния ден. Искаше да забрави очите ѝ и възбуждащата ѝ плът с цвят на слонова кост, лекотата, с която я бе нарисувал. Искаше да забрави и днешния ден, и миналата нощ, и вчерашния ден, искаше да успокои бясното бучене на кръвта си, което се увеличаваше непрекъснато, откакто го бе погледнала право в очите и бе казала: „Искам да знам как бих се чувствала...“

Джонас поклати леко глава, сякаш за да проясни мислите си.

— Да — рече той. — Да, наистина ще ми хареса.

Чайлдс се поклони едва забележимо.

— Тогава тръгвай с мен. Как беше онова стихотворение? „Ела в моята гостна — казал паякът на мухата“... нещо такова, нали?

Уитакър се усмихна.

— Можеш да ме изкушиш да направя всичко, което си пожелаеш, Рико, но днес няма да споделям с теб никакви тайни, държа да те предупредя.

Приятелят му се засмя. Ателието сякаш запулсира в ритъма на този радостен, приятен звук.

— Вече те предупредих, че не можеш да ме заплашваш — заяви той и се запъти през коридора към своето ателие.

Беше късно, много по-късно, когато Джонас лежеше върху огромното легло в ъгъла на ателието на Чайлдс; погледът му бе замъглен, тялото — пияно от дима. Съзерцаваше как златните и черни сенки на газената лампа танцуваха по стените и по картините на Рико, по огромния парижки куфар, който все още стоеше на сърдцето на стаята с отворен капак и излагаше на показ многоцветните дрехи на своя собственик — жилетки, утринни жакети и панталони; някои от тях се въргалиха смачкани по пода, други бяха разхвърляни по леглото, трети пък бяха затиснати под краката на Джонас.

„Като кутията на Пандора е“ — помисли си той, загледан в кувертирата на леглото, чиито златни нишки изглеждаха още по-златни на светлината на лампата. Богатите бургундско червени и зелени тонове сякаш пулсираха, благодарение на наркотика. Жилището на Рико беше значително по-голямо от неговото, но единствената причина за това бе, че приятелят му сипадаше по хубавите неща, а той — не. Чайлдс обичаше лукса, меките кадифета, скъпите напитки и прекрасните парфюми. Дори сега мириසът на благовония изпълваше въздуха, примесен със сладникавия, тежък дим на опиума.

Уитакър имаше чувството, че потъва в него. Искаше му се да затвори очи и да остане вечно тук, но усещаше в кръвта си пулсиране, което опиатът все още не бе премахнал; имаше нужда от нещо повече, за да се отърве и от него.

— Още? — достигна до съзнанието му гласът на Чайлдс, апатичен и отчайващо далечен, макар всъщност да бе до него от

самото начало.

Седнал на леглото, Рико бе олицетворение на упадъчността: с лула в едната ръка, докато с другата унесено галеше приятеля си по косата, прокарваше пръсти през нея с успокоителен, интимен жест.

Джонас се протегна и взе лулата, напълни дробовете си с изгарящия дим, остави го да се извие около него. „Толкова е коварен“ — помисли си той и затвори очи. Човек никога не знаеше къде ще го отнесе наркотикът; можеше да бъде колкото опасен, толкова и опияняващ.

„Като Имоджин Картър.“ Тази мисъл изплува в съзнанието му бавно, без да го изненада. Не бе съумял да се освободи от образа й нито през дългата вечер, нито сега, в тъмните часове на ранното утро. Помнеше как я бе нарекъл, как я бе нарекъл Питър. „Джини“. Името ѝ подхождаше. Като духа, затворен в бутилката, тя беше истинско вълшебство, изкушение, опиянение. Беше опасна като опиума, щом бе успяла да обсеби така мислите му.

Не можеше да се освободи от нея. Макар да пушеше опиум, за да я забрави, всъщност видението с нейния образ ставаше още по-ясно, виждаше всяка подробност от сутринта. Помнеше колко силно я бе мразил, когато бе влязла в ателието, как бе очаквал с нетърпение възможността да я съкруши, да открие замислите ѝ и да я накара да плати за тях. Помнеше с каква наслада бе изрекъл: „Джини, ще ни позирате ли днес?“, и колко шокиран бе след това, когато малките ѝ, слаби ръце политнаха към, якичката, как се бе парализирал от плавната грация на движението ѝ. Никога не бе му се струвала толкова уверена, толкова владееща се. И, кой знае как, това също му бе въздействало съблазняващо.

Ох, Джини, Джини, която се бе обърнала с гръб към него, за да доразкопче роклята ѝ. Джини, която бе свела дългата си бяла шия почти като за жертвоприношение. Уханието на бадем, копринената топла плът, медените кичури на косата ѝ, танцуващи върху кокалчетата на пръстите му, докато я разкопчаваше — едно, две, три, и след това — снежнобяла дантела, луничава кожа и мека нежност.

Тя беше ухаеща загадка, огромно противоречие — тиха и покорна и същевременно с такава невероятна сила. Сила, която се излъчваше и от неговата скица, която се бе предала от нея към ръцете му. Искаше му се да се наслади на това откритие, да мисли за

омайващата сигурност в погледа ѝ. Той бе толкова предизвикателен, така неустоим. И го накара сега за първи път да се запита, каква ли би била в леглото. Представи си я: гладката сатенена кожа,] лекия трепет на тялото, учестеното дишане. Видя медените ѝ коси, разпилени по раменете ѝ, запита се как би ги усетила кожата му.

Тази картина едва не го подлуди. Не можеше да я забрави, не можеше да я заличи. Мислеше за нея, чувствайки забързания, трескав порив на желанието, но то бе съвсем различно от онова, което бе изпитвал към Кларис или която и да било друга жена. Това бе нещо повече от обикновено сладострастие; знаеше, че е свързано с погледа в очите на Имоджин Картър. Погледът, който превръща малкия кафяв молец в красива пеперуда. Погледът, който бе променил намеренията му, бе запратил надалече причините, поради които искаше да се отърве от нея в началото, неуловим като дима, увиснал край завесите на леглото. Заплахите на Гозни, собствената му неспособност да рисува — всичко това сега му се струваше толкова маловажно, толкова абсурдно банално.

Те нямаха значение — не и след онова, което бе почувстввал тази нощ. Тази нощ се бе издигнал на крилете вдъхновението — същото вдъхновение, което му бе отнето само преди няколко седмици от заплахата на нейното присъствие. А сега мислите се тълпяха в главата му, носеха се в призматичния танц на опиата, чисти, неясни и красиви. Стотици, те се въртяха толкова бързо и бясно, че едва успяваше да помисли за една, преди да се зароди друга, дори още по-могъща и непреодолима.

Погледна към ръката си, отпусната безжизнено върху гърдите, и тя като че ли светна от лъскавина. Отдавна, в Барбизон, Жан-Клод Миле бе казал на Джонас, че в кръвта му гори огън, и тази вечер той му бе повярвал. Тази вечер се съмняваше, че съществува нещо, което не би могъл да направи. Всичко отиваше на мястото си. Внезапно видя в най-големи подробности куртизанката, която безуспешно се опитваше да нарисува — неговия шедъровър, неговото *piece de resistance*^[1], което възнамерява да бъде най-велико, неговото върховно жертвоприношение за изложбата на Националната академия. Беше искал да покаже противоречие и желание, беше искал жената да бъде смущаваща, да покаже силата, с която разполагаха жените — онази неуловима и неопределима власт, която управляваше мъжете,

независимо дали го признаваха или не. Голотата на куртизанката, нейното презрение, нейната сила щяха да отразяват всичко това... О, Боже, това щеше да бъде най-великото му творение.

Тази сутрин ненадейно бе осъзнал какво му е нужно, онова, което му се бе изпълзвало в продължение на седмици, липсващото парче. Никога не бе успял да види лицето на куртизанката в съзнанието си, но ето, че сега то вече бе там: внимателният поглед, безцветната красота, мекият монохром на кожата ѝ. Джини Картър.

Господи, беше до такава степен блестящ, дяволски блестящ, та сам не можеше да повярва. По-раншната екзалтация все още караше кръвта му да ври, бясната радост, родена от вдъхновението нарастваше, докато изпълни душата му. Чистото великолепие на всичко това го накара да се засмее.

— Хм?

Рико се протегна край него. Джонас отвори очи; приятелят му се бе привел над него със замаяно изражение, а дългите руси коси бяха надвиснали като лъвска грива.

— Джини Картър — промълви Уитакър, като се надигна с усилие на лакът.

Чу гласа си; беше задъхан, забързан, но не можеше да го успокои.

— Тя е куртизанката, Рико. Иисусе, не го ли виждаш? Това лице — то е съвършеното лице за нея. Като пеперуда.

— Като пеперуда? — Чайлдс се облегна назад върху таблата на леглото и затвори очи, усмихвайки се. — Напълно ме обърка, *ton ami*. Лицето ѝ, казваш, било като пеперуда?

— Тя е смайваща, не виждаш ли? — И младият мъж разтърси ръката на приятеля си, докато го принуди да отвори отново очи. — Ще нарисувам нея.

— О? Мислех, че малката ти одалиска беше гола.

— Да, разбира се.

— И мис Имоджин ще свали дрехите си заради теб? А, трябва наистина да си много умен.

Гласът на Рико звучеше апатично, толкова бавно, че докато стигне края на изречението си, Джонас вече бе забравил началото. Впрочем това нямаше значение. Единственото важно нещо бе голата жена. Уитакър не можеше да мисли за друго, освен за това, че може би

щеше да бъде по-добре да я прикрие с някаква прозрачна материя, нещо, което ще придае различни нюанси на кожата ѝ, *луче ди ден tro*. Да, прекрасно. Шал или нещо подобно. Рико сигурно имаше нещо от този род.

Джонас скочи от леглото, почти без да забелязва протестите на Рико. Приближи се до куфара на сред стаята и започна да изхвърля дрехите от него — жилетки, фини ленени ризи и чорапи. По дяволите, тук трябваше да има нещо! Завъртя се на пети, огледа стаята, тежките драперии над леглото, кувертюрите с цвят на черница и възглавниците.

— Какво търсиш?

— Шал — отвърна Уитакър. — Някаква роба...

Забеляза мрежата против комари, захвърлена върху масата в ъгъла на стаята. Фино изтъканата материя проблясваща на светлината на свещите. Спусна се към нея, дръпна я рязко, преобърна няколко шишета, четки и чинийки с боя. Вдигна я така, че светлината да преминава през нея. А, да. Като пашкул на пеперуда — тънка и мека. Тя щеше да добави още един подсмисъл към картина; младият мъж се усмихна и погледна през рамо към Чайлдс, който го съзерцаваше смръщено.

Рико дръпна отново от лулата. Задържа дима за миг в дробовете си и след това го изпусна с въздишка.

— Искаш мис Картьр да сложи това ли?

— Да.

— Разбирам — усмихна се той. — Бях прав, нали? Наистина желаеш невинното момиче.

„Невинното момиче.“ Думите се сляха в съзнанието на Джонас. И имаха не по-малка власт, от нея самата. Да, желаеше я. Желаеше я по сто различни начина. Желаеше я толкова силно, че едва се сдържаше да не наеме карета и да препусне към дома на Гозни, за да я отведе със себе си.

Тогава се сети за картина, която го очакваше в ателието. Това бе дори още по-непреодолимо; видението, което гореше в кръвта му бе прекалено възбуджащо, за да отрича повече неговото съществуване или да отлага осъществяването му. Пръстите го сърбяха да започне да рисува. Преметна мрежата против комари през рамо и се отправи към вратата.

Рико се изсмя от леглото, а след това затананика бавно една популярна песничка:

— „Мечтая за Джини със светло кестенявите коси...“

Уитакър се обърна към него — беше усмихнат. Мечта, да. Точно това бе Джини Картър. Тя беше прекрасна мечта, а нощта вибрираше с цветове и живот. Дори Чайлдс, колкото и апатичен да беше, изглеждаше блъскав и красив така, както се бе отпуснал върху възглавницата, с отразяващи се в косите му светлини на свещите.

— Ела с мен — предложи Джонас. — Нощта едва започва.

— А, да. — Рико се надигна с усилие и бавно се отправи към приятеля си. — Нощта наистина едва започва. Къде отиваме? В „Бауъри“? Може би ще открием Кларис, а? Сръднята ѝ към теб сигурно вече е минала.

— Не, не там — отвърна Уитакър, като отвори широко вратата и издърпа Рико в коридора след себе си. — Имаме да вършим по-важна работа.

— О? Каква е тя?

— Ще рисуваме, приятелю — отвърна младият мъж и затвори вратата на ателието, изпълнен с такава възбуда и вдъхновение, че цялото му тяло като че ли изгаряше. — Ще рисуваме шедъровър.

[1] Основно ястие (фр.). — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Бяха изминали два дни, откакто не бе ходила в ателието. Два дни, откакто бе получила бележката чрез пратеник, когото виждаше за първи път. Един-единствен ред, надраскан върху парче хартия, откъснато от скицник, с уверен и почти неразгадаем почерк.

„Няма да имаме часове до следващото съобщение.

Дж. У.“

Това бе всичко. Никакви обяснения, никакви извинения, а когато Томас беше отишъл в ателието да попита, никой не бе отговорил на чукането му.

Всичко това ѝ напомняше разказа на Питър за миналата пролет. Питаше се дали Уитакър не седи в ателието си, заслушан в призовите на нейния кръстник, изгубен сред собствените си видения. Тази мисъл я смущаваше и беспокоеше. Все по-натрапчиво я преследваше желанието да отиде при него, ако не за друго, то поне за да се увери, че е добре. Не трябваше обаче да се поддава на този импулс. Не познаваше Уитакър достатъчно добре, за да му се натрапва и още по-важно, не знаеше каква щеше да бъде реакцията му на евентуално нейно посещение, нито пък какво щеше да изпита тя самата, когато го види отново.

Имоджин погледна към скицата, окачена над умивалника в стаята ѝ. Хартията все още изглеждаше измачкана въпреки всеотдайните ѝ усилия да приглади гънките с надеждата да разкрие тайните, скрити в тях, с надеждата, че тя ще ѝ обясни всичко. Мислеше, че рисунката щеше да обясни, защо той ѝ обръщаше толкова голямо внимание, какво искаше всъщност от нея. Вместо това скицата предизвика повече въпроси, отколкото отговори.

Портретът, който бе вдигнала от пода, беше на жена, която не познаваше, жена, чиято прилика с нея се ограничаваше до роклята и

прическата. Колкото до останалото... останалото бе някой, когото Имоджин не бе виждала никога досега, когото не познаваше.

Жената на тази картина изглеждаше деликатна и красива. Беше полуобърната към художника и в профила ѝ имаше нещо възвищено, нещо умиротворяващо и уверено в изражението ѝ, уравновесеност и грация в позата ѝ. Тя беше прекрасна и поразителна, почти... чувствена. Тя беше всичко, което Имоджин не беше. И въпреки това не можеше да отдели погледа си от нея; питаше се кого всъщност бе нарисувал Уитакър и защо след това бе захвърлил гневно творението си, сякаш в него имаше нещо грозно, нещо скверно. Тогава бе помислила, че причината е в нея самата, в това, че бе неподходящ модел и той не виждаше в нея нищо, което да си заслужава да бъде нарисувано. Скицата обаче беше толкова красива, че сега вече се чудеше дали лошото му настроение изобщо имаше нещо общо с нея.

Имоджин въздъхна и извърна поглед. Приближи се до прозореца и се загледа към парка. Искаше ѝ се тя да е жената от картината — жена, изпълнена с тайнственост и грация, жена, която можеше да го заинтригува, да го предизвика. Този стремеж я ужаси. Джонас Уитакър не беше мъжа за нея; безсмислено бе да изпитва желание или копнеж. Безполезно бе да жадува за него. Въпреки разсъжденията си обаче, не можеше да се преори с тези чувства, а знаеше колко са опасни.

Подпра глава на прозореца; усети едновременно хладното стъкло върху челото си и безизходно отчаяние. Тя не беше от типа жени, които биха привлечли Уитакър, никога нямаше да бъде сред тях и тази мисъл я изпълни с усещане за загуба, толкова силно, че беше почти непоносимо.

Толкова непоносимо, както и вероятността да не го види никога повече.

— Имоджин?

Гласът на Катрин се чу от коридора. През последните дни нейната кръстница бе грижлива и внимателна с нея, но този път Имоджин не искаше това. Не искаше да се занимава с бродерии и да пие чай. Искаше да мисли, да преодолее объркването си. Този път желаеше самотата, която бе нейния живот в Нашвил.

Катрин обаче ѝ желаеше доброто, бе сигурна в това; Имоджин въздъхна и се обърна с гръб към прозореца.

— Влез.

Вратата се открехна и кръстницата ѝ надникна през пролуката.

— О, Имоджин, ти си тук. — В тона ѝ усети огромно облекчение. — Не ме ли чу като те виках?

Младата жена смиръщи вежди.

— Не, нищо не съм чула.

— Ами... — Катрин влезе в стаята и протегна къс хартия към нея. — Това пристигна току-що за теб. Мисля, че е важно.

Имоджин се взря в бележката в ръката ѝ; видът ѝ я изпълни със странен ужас. Странен, тъй като знаеше, че е заради Джонас Уитакър, макар да нямаше причина да мисли така — не беше откъснат от скицник лист, както предишния път. Листът беше солиден, с цвят на слонова кост и говореше за пари и елегантност, коренно различен от другото послание. Толкова различен, помисли си младата жена; абсурдно бе да смята, че може да има нещо общо с Уитакър. Въпреки това дъхът ѝ секна, когато се втурна към своята кръстница, а пръстите ѝ трепереха, като пое бележката от ръката ѝ.

Катрин се намръщи, кафявите ѝ очи потъмняха от тревога.

— Имоджин, всичко наред ли е? Това... очакваше ли го?

Кръщелницата ѝ поклати глава. Хартията бе дебела и плътна. Разгъна я бавно. Част от съзнанието ѝ отбеляза факта, че тънкият калиграфски почерк ѝ е непознат. Гърдите ѝ се стегнаха тревожно. Вестите сигурно не бяха добри. Той вероятно я уведомяваше, че повече няма да я обучава. А може би положението бе още по-лошо, може би я известяваха за ненавременната му смърт или... или...

В ушите ѝ прозвучаха отново думите на Питър. „Лудостта ме очаква, Рико. Да се предам ли в ръцете ѝ?“

Затвори за момент очи, опитвайки се да прогони тази мисъл, преди да разгъне последната свивка и да прочете съобщението. Както и предишния път, то бе лаконично и семпло: „Джонас Уитакър моли за честта да ви види незабавно.“

Нямаше подпись.

Имоджин почувства внезапна луда радост, съпроводена с неудобство. Устата ѝ пресъхна от силните емоции.

— Кой го донесе?

— Чака долу — отвърна Катрин. — Настоя да те изчака. — После потупа нежно, успокоително дланта на кръщелницата си. — Скъпа, всичко наред ли е?

— Той иска да ме види.

— Кой?

— Мистър Уитакър.

Въпросите засипваха ума ѝ като лавина. Той искаше да я види незабавно, а тя нямаше представа защо, все още не можеше да предположи какво иска от нея. Не ѝ се вярваше, че става въпрос за урок. Беше късно, почти време за вечеря.

— Е, слава богу — обади се Катрин. — Значи утре най-после отиваш отново в ателието, така ли?

Младата жена ѝ подаде безмълвно бележката. Катрин я прочете набързо и я върна, като се намръщи още повече.

— Не може да предлага сериозно това — рече тя. — Сигурно иска да каже да отидеш утре.

— Пише „незабавно“.

— Да, но...

— Може би трябва да поговоря с человека, който я е донесъл.

Кръстницата ѝ посочи към стълбището.

— Той е в салона — рече тя.

Имоджин си наложи да слезе с грация и достойнство. Въпреки това не го направи достатъчно бавно, макар да ѝ се стори, че измина цяла вечност, преди да види кой я очакваше.

Фредерик Чайлдс. Младата жена се поколеба. Той беше последния, когото бе очаквала да види, аeto че стоеше така, сякаш се бе родил тук, и оглеждаше безгрижно окачената на стената гравюра върху дърво. Дългата му руса коса падаше по раменете върху прекрасното му синьо палто. „Същият като Николас — помисли си тя.
— Чувства се удобно във всякаква ситуация.“

Устните му незабавно се разтеглиха в усмивка, очите му светнаха.

— Мис Имоджин — поклони се леко той. — Щастлив съм да видя отново.

— Мистър Чайлдс. — Тя не отвърна на усмивката му. Протегна напред бележката. — Вие ли я донесохте?

— Да — отговори той и тръгна към нея. В този момент се спря и погледът му се плъзна покрай нея. — *Pardon* — рече самоуверено той.

— Не разбрах, че на стълбите има още една красива дама.

Имоджин се обърна, за да види застаналата зад гърба ѝ Катрин. Беше забравила за нея. Разсяно ги запозна.

Чайлдс ги ослепи отново с омайната си усмивка.

— Слушал съм много за вас, мисис Гозни. Вие и вашият съпруг се ползвате с много добро име сред артистичните среди.

— О, вие художник ли сте?

И тя отправи питащ поглед към своята кръщелница.

— Той е приятел на мистър Уитакър — обясни младата жена; усети нетърпение в гласа си. — Мистър Чайлдс, това съобщение...

— А, да, съобщението. — Усмивката му остана същата, доброто настроение в гласа му не помръкна, но в очите му Имоджин забеляза нещо особено, някакво изражение, което не може да разчете. — Дойдох да ви придружа до ателието.

Катрин се намръщи.

— Вече е време за вечеря. Той сигурно няма предвид...

— О, точно това има предвид.

— Знам, че дневното разписание на хората на изкуството е по-особено — продължи търпеливо тя. — Но тази работа вероятно може да почака до утре.

Чайлдс поклати глава.

— Простете, мисис Гозни — възпротиви се твърдо, макар и все така учтиво, той. — Но работата не може да чака.

Погледна отново към Имоджин и усмивката му стана по-сърдечна, изражението му се смекчи. Тази трансформация го направи дори още по-прекрасен отпреди, ако подобно нещо изобщо беше възможно. Тя добави нежност, която бе по-реална от светския му чар и много по-въздействаща.

— Мис Имоджин — рече тихо той, — Джонас иска да ви види. Моля ви, елате!

На нея също ѝ се искаше. Господи, как само ѝ се искаше, но подобно лудо желание беше опасно. „Кажи не.“ Тя отвори уста.

Тогава погледна Чайлдс, погледна го истински, и отказът замръзна на устните ѝ. Видя настойчивостта в погледа му — настоятелност, завоалирана в усмивка и привидно безгрижие, и това я накара да се сети отново за Уитакър: сам в ателието си, загледан през прозореца, докато другите бълскат по вратата. Всичките ѝ резерви

рухнаха, пометени от силата на тревогата и състраданието. Не можеше да става въпрос — разбира се, че щеше да отиде.

Младата жена смачка хартията в ръката си.

— Добре тогава — рече тя. — Отивам за пелерината си.

Катрин смръщи чело още повече.

— Не знам...

Чайлдс я погледна.

— Обещавам, че ще се погрижа за нейната безопасност, *madame*.

Имате думата ми, че няма да ѝ се случи нищо лошо.

Мисис Гозни се поколеба.

— Може би, ако беше ден — рече най-после тя. — Но през нощта... — Не довърши мисълта си; огледа съсредоточено кръщелницата си, след което кимна. — Поне ми позволете да ви дам нашата карета. Хенри ще те чака там...

— Непременно. — Тонът на Чайлдс бе любезен, лишен от всякакви емоции, но на Имоджин ѝ се стори, че забеляза в погледа му облекчение, придружено с известно нетърпение, когато се обърна към нея. — В такъв случай ще тръгваме ли, мис Имоджин?

Тя кимна и забърза към гардероба от другата страна на стълбището. Грабна пелерината, хвърли за момент поглед върху роклята си; щеше ѝ се да е облечена с нещо по-хубаво от тази лилава дреха на по-тъмнолилави линии и волани без никаква украса. Прогони веднага тази абсурдна мисъл. Уитакър не я викаше заради вида ѝ. Съмняващо се, че изобщо щеше да забележи какво носи.

Закопча пелерината, грабна шапката си и се спусна към изхода.

Чайлдс я погледна и се усмихна.

— А, ето я — рече той.

Сините му очи блеснаха, когато ги насочи отново към Катрин. Пое дланта ѝ в ръката си и се поклони.

— Беше истинско удоволствие да поговоря с вас, мисис Гозни.

— За мен също — отвърна Катрин. Гласът ѝ бе леко задъхан, както винаги, когато се забавляваше. — Тази вечер ще поговоря с Томас за вашата комисионна.

— *Madame*, много сте мила. Ще чакам да ми се обадите. — Пусна с усмивка ръката на своята домакиня, изправи се и отметна с красиво и грациозно движение назад косите си, преди да се обърне към Имоджин и да ѝ подаде ръка. — *Cherie*?

Младата жена кимна и пое предложената десница; в бързината дори я сграбчи малко грубичко. Фредерик повдигна едната си вежда. Тя се усмихна неуверено и поотпусна хватката си, усетила топлината му изпод ръкавицата и дебелото палто, подушила силния му одеколон. Когато вратата на главния вход се затвори след тях и студеният влажен есенен въздух погали бузите и разпиля косите ѝ, Чайлдс се обърна усмихнат към нея.

— Не се страхувай, *cherie* — прошепна той. — Изглеждаш така, сякаш току-що си поверила душата си на дявола за съхранение. Уверявам те, че не съм толкова опасен.

Тя го изгледа изненадано.

— Не съм уплашена — отвърна тя. — Трябва ли да бъда?

Младият мъж примигна и Имоджин разбра, че бе очаквал остроумна, духовита забележка. Тя отклони поглед смутена, почувства се глупава и за кой ли път пожела да беше опитна във флирта, както покойната си сестра, да знаеше поне нещичко за това, как може да се омае един мъж. Почти очакваше Чайлдс да я изостави тук, на стълбата, и да се откаже от предложението си да я придружи. Той обаче само се изсмя и я поведе към чакащата карета.

— Не знам — рече той. — Може би трябва.

Думите му само увеличиха още повече усещането ѝ, че всичко, което ставаше, бе странно. Ръката на Чайлдс обаче ѝ подейства успокояващо и когато се озова във файтона, Имоджин откри, че му вярва, макар почти да не го познаваше.

— Много мило, че правиш това, *cherie* — заяви той, като я погледна сериозно.

Гласът му бе тих и равен, но в думите му имаше особен подсмисъл, същият, който бе доловила, когато я помоли да тръгне с него. Отново се сети за историята на Питър и усети тревожно пробождане в гърдите.

— Какво не е наред с Уитакър? — изтърси тя.

— Не наред ли?

Младият мъж погледна през прозореца и облегна лакът на тесния перваз, подпря брадичка с ръката си. Тя не виждаше нищо, освен завесата на косите му и част от профила му.

— Нещата никога не са „не наред“ с Джонас. Те са само повече или по-малко нормални.

Нешо в гласа му привлече вниманието й — може би тъга, а може би просто сарказъм.

Имоджин смръщи вежди.

— Не разбирам.

Той се изсмя и се обърна към нея; на лицето му видя горчива усмивка.

— Не, не виждам как би могла да разбереш — отговори той и този път не извърна поглед, а се взря замислено в нея.

Младата жена се изчерви. Имаше чувството, че той търси нещо, че очаква да открие нещо в лицето й, а когато заговори отново, не бе сигурна дали го е намерил.

— А, но ти си толкова невинна — промълви той така тихо, сякаш говореше на себе си. — Чудя се защо е избрал теб?

Въпросът му я сепна.

— Избрал мен ли? — Гласът ѝ прозвуча рязко, остро. — Какво искаш да кажеш?

Погледът му се задържа върху ѝ още малко, след това той се усмихна — леко, със самоирония — и се обърна.

— Нищо — повдигна рамене младият мъж. — Познавам Джонас отдавна. Може би дори прекалено отдавна. Не знаеш някои неща за него...

— Знам, че е луд — прекъсна го тя, внезапно решила да му покаже, че не е чак толкова наивна, колкото я мисли.

Той се засмя.

— Луд ли? Кой ти каза това?

— Питър Макбрайд.

— А, Питър. Добронамереният, заможен Питър. — Чайлдс насочи пронизващия си поглед към нея. — Какво друго ти каза?

Имоджин облиза устни; чувствуше се така, сякаш бе казала нещо глупаво, сякаш не бе разбрала правилно нещо, макар да не знаеше какво.

— Разказа ми за миналата пролет.

Чайлдс подпра безмълвно глава върху меката стена на каретата. Тишината изпълни файтона до такава степен, че главата на младата жена започна да бучи.

Екипажът намали скоростта. Имоджин надникна през прозореца — пред тях се бе изправила познатата сграда на Десета улица.

Тревогата стегна гърдите ѝ толкова силно, че изведнъж ѝ стана трудно да диша. Надвеси се напред, извърна се към Чайлдс и почти несъзнателно го докосна по ръката, за да привлече вниманието му.

— Моля те — промълви тя, изненадана от настойчивостта в гласа си. — Моля те, кажи ми, днес пак ли е в такова състояние?

Изражението на младия мъж бе толкова мрачно и питащо, че я порази.

— Ако ти кажа, че е — произнесе бавно той, — ще избягаш ли?

Думите ѝ бяха познати. Чу в съзнанието си дълбокия глас на Джонас Уитакър. „Какво искате от мен, мис Картър? Защо не си отидете, защо не избягате...?“

Без да откъсва очи от Чайлдс, тя поклати глава.

— Не. Не, няма да избягам.

Файтонът спря. Чу как колелата цопнаха в калта и подобното на стон скърдане на пружините. Фредерик Чайлдс се изправи и се пресегна към дръжката на вратата. Отвори я и слезе, след което протегна ръка да ѝ помогне. Младата жена подпра обвитата си в ръкавица длан в неговата.

— Е? — попита неуверено тя. — Той наистина ли...?

Спътникът ѝ погледна към сградата, към горния етаж, където залязващата слънчева светлина се отразяваше в прозорците на ателието на Джонас Уитакър. Имоджин усети, че стисна ръката ѝ по-силно.

— Мисля, че ще ти се стори променен.

И без да каже нищо повече, я поведе нагоре по стълбите.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Беше очаквала тишина или поне относително спокойствие. В ателиетата на първия етаж обаче кипеше трескава дейност. През отворената долна галерия търчаха художници, окачваха картини и поставяха стативи, смееха се, шегуваха се и се чукаха с пълни с тъмночервено вино чаши.

Оживлението поуспокои Имоджин. Каза си, че ако с Уитакър се бе случило нещо, сега щеше да цари тишина, а въздухът щеше да е натежал от страх и тревога, вместо да ухае на дим от пури и печена кокошка.

Все пак нямаше представа дали предположенията ѝ са верни.

Погледна към Чайлдс, който изкачваше пред нея стълбите.

— Тук винаги ли е така? — попита тихо тя.

Той повдигна рамене.

— Тази вечер има изложение.

„Което не обяснява нищо“ — помисли си младата жена. Опита се да прогони натрапчивата тревога, докато се качваше към третия етаж. Тя обаче не искаше да я остави на мира. Въщност, дори стана по-непоносима, когато стигнаха горе, тъй като, за разлика от помещенията нания етаж, вратите на ателието бяха затворени, а коридорът — потънал в тишина.

„Убийствена тишина“ — помисли си тя. Не се чуваше нищо, освен техните стъпки и шумоленето на роклята ѝ.

Тишината като че ли не смущаваше Чайлдс. Походката му не се промени, когато я поведе към последната врата вляво. Не се поколеба, преди да почука рязко и да отвори вратата.

— Джонас! — извика той, дръпна я вътре и затвори вратата след тях. — Джонас, пристигнахме.

Никакъв отговор. В ателието цареше същата тишина, както в коридора. Единственото движение идващо от потрепващото пламъче на лампата върху масата и уголемявящите се сенки на залеза. Имоджин се намръщи, огледа се. Ателието ѝ се стори по-различно, по-натъпкано

отпреди. Никога не бе виждала толкова четки, потопени в бурканчета, а съдовете с боя бяха пръснати навсякъде. На стената бяха подпрени три платна — лудо изрисувани, необуздани петна от ярки цветове и дръзки форми; подобни едни на други, сякаш той многократно се бе опитвал да предаде един и същ образ. Когато се огледа, видя поне още шест други, подпрени на книги, статуетки и канчета, всички те, подобно на първите, дело на трескава ръка.

Сети се за черните картини, за които ѝ бе разказал Питър. Тези обаче бяха нещо съвсем друго — светли и ефирни. В тях нямаше тъмнина или мрачни пейзажи. Огромното облекчение, което я изпълни, я изненада. До този момент не си бе дала сметка до каква стенен бе сигурна, че ще намери Уитакър в състояние, подобно на онова през пролетта. Беше очевидно обаче — поне ако се съди по картините — че случаят не беше такъв.

— Боже — прошепна тя. — Той е рисувал.

Чайлдс я погледна развеселено.

— Колко си наблюдателна, *cherie*. Да, рисува като дявол. Така, а сега ще трябва сам да се сетя къде по дяволите е...

— А, вие сте пристигнали!

Гласът сякаш идваше от никъде. Имоджин се изви рязко, за да види Джонас, който бе надигнал завесата на далечната врата. Видът му я изуми дори повече от гласа му. Той се усмихваше. Усмихваше. Светкавична усмивка, която изглеждаше толкова чужда и странна на устните му. Младата жена го изгледа смаяна в очакване усмивката му да се сгърчи и да се превърне в познатия фин сарказъм. Но когато той се приближи към тях, тя осъзна, че усмивката бе съвсем истинска. Думите на Чайлдс отново прозвучаха в съзнанието ѝ: „Мисля, че ще ти се стори променен“. Да, действително бе променен, макар да не можеше да си обясни какво друго, освен усмивката му, я караше да мисли така; не разбираще защо усеща такава огромна разлика. Имаше нещо в начина, по който вървеше... никаква странна енергия в движенията му. Тя бликаше от него, неуморна, бърза и увличаща; не можеше да отдели очите си от него.

Не успя да го направи дори когато той спря пред нея, вперил галещия си поглед така, сякаш не можеше да ѝ се нагледа, а зелените му очи светеха страстно и толкова силно, че почти я изгаряха. И парализираха. Имоджин усети отново онова напрежение и възбуда,

въодушевлението, което я бе обхванало последния път, когато очите му изглеждаха по същия начин — в деня, в който се бе привел над рамото й и бе говорил за Микеланджело.

Уитакър пристъпи още по-близо. Взе ръката ѝ — толкова бързо, че тя нямаше време да я дръпне или да се възпротиви — и я стисна, сякаш се страхуваше гостенката му да не направи точно това. Младата жена усети нежната милувка на палеца му по пръстите си. Докосването му изльчваше някаква фина енергия, трептящо вълнение, а когато я погледна, видя в погледа му същото оживление. То ѝ действаше странно замайващо. Обхващащо я в примката си, хипнотизираше я.

— Кажи ми, Джини — рече той, като произнесе името и както винаги досега, така че звучеше като докосване. — Готова ли си да видиш света заедно с нас тази нощ?

Думите му, допирът — всичко беше непреодолимо. „Светът...“ В неговата уста тази дума изглеждаше екзотична, вълнуваща, властна. Като всичко, за което бе мечтала, всичко, което бе желала.

Джонас се приведе още повече.

— „Спри този ден и нощ заедно с мен — цитира той. — И ще постигнеш източника на всички поеми.“

Думите ѝ бяха познати, но не можеше да си спомни точно откъде, пък и не те имаха значение, а начинът, по който ги каза, начинът, по който пръстите му галеха кожата ѝ. Не можеше да отдели погледа си, не искаше да го отдели, и когато усети отново леките тръпки на желанието, помисли, че той само си играе с нея.

Този път обаче ѝ беше безразлично. Копнееше да се изгуби в очите му, да го слуша като говори и да усеща докосването му. Несъзнателно се наклони към него в стремежа си да почувства отново онази магия, която очакваше, която ѝ беше нужна.

Но тогава този поглед изчезна от очите на Уитакър... или... не че изчезна, не съвсем точно. По-скоро той сякаш го завоалира, затрупа го така, както се затрупва огън, като покри опасните горящи въглени с привидно студена пепел и когато най-после пусна ръката ѝ и каза: „Значи ще дойдеш“, Имоджин почувства силно разочарование. Тя отстъпи назад, опитвайки да възвърне самообладанието си. Младият мъж прекоси пъргаво ателието и грабна черния лъскав цилиндър от

масата, отрупана с туби боя и четки. Постави го на главата си и посочи към вратата.

— Побързай или ще закъснеем.

Объркваше я, омайваше я. Тя се чувстваше така, сякаш важна част от мозайката липсва, но магическото му въздействие върху ѝ все още бе прекалено силно и тя не можеше да се сети какво точно липсва, не можеше изобщо да събере мислите си. Хвърли озадачен поглед към Чайлдс, който наблюдаваше приятеля си развеселено и като че ли — незаинтересовано.

— Къде ще хо...

— Никакви въпроси — прекъсна я Уитакър. — Това е изненада, мис Картьр. Не обичаш ли изненадите?

— Но аз...

— Ела, *cherie* — обади се Рико. — Поязвай ми — не те грози никаква опасност.

„Никаква опасност.“ Младата жена погледна към Чайлдс, към русата му коса, блеснала на светлината на последните слънчеви лъчи, нахлуващи през прозореца, към безупречните му черти, а след това отмести поглед към Уитакър. „Никаква опасност.“ Той приличаше на пантера със зелените си очи и дългата черна коса по раменете, която контрастираше с лъскавия цилиндър. Внезапно осъзна, че той се бе облякъл добре за вечерта, но за разлика от синята и богато избродирана жилетка на Фредерик Чайлдс, дрехите на Джонас Уитакър бяха черни. Черен редингот, тесни черни панталони и широка черна папийонка, която покриваше яката. Единственото изключение бе бялата риза, единственото украсение — златните копчета на черната му жилетка.

Да, наистина много приличаше на пантера. Гъвкав, черен и неустоим.

„Никаква опасност.“

О, каква лъжа само бе това! Каква ужасна лъжа. Спомни си как я бе накарал да се загуби преди няколко минути, да забрави коя е, да забрави всичко. Заплашваше я възможно най-голямата опасност, съзнаваше го прекрасно. И въпреки това, когато той я погледна с блестящите си, власти очи и я повика с пръст, тя откри, че тръгва към него. Последва двамата мъже навън по коридора, през шумотевицата на първия етаж, без да промълви дума. А когато Джонас освободи с

жест файтона на кръстника й и Хенри, за да вземе стоящата отпред карета, тя пак не каза нищо. Просто се качи, оправи полите си и усети тялото му до себе си, както и топлината от коленете на Чайлдс насреща ѝ.

Но когато Уитакър почука по тавана и файтонът препусна по калните улици на Ню Йорк, Имоджин отново почувства опасността — тя вибрираше в прекалено нагорещения въздух около Джонас. Стисна юмруци в ската си и погледна през прозореца, задъхана от вълнение, по-силно от всичко, което бе изпитвала досега. Защото опасността, която усещаше, бе топла, изкуителна и мамеща. По-изкуителна, отколкото бе с Николас. И бе невъзможно да ѝ се устои.

Надяваше се само, че този път ще успее да я понесе.

Не можеше да спре да я съзерцава, макар тя да не го поглеждаше, а раменете ѝ да бяха напрегнати и длани — здраво стиснати в ската ѝ. Нямаше значение — щеше да се отпусне, щом пристигнеха у Ан Уебстър. Веднъж озовяха ли се в нейния салон... при тази мисъл по гръбнака му премина трънка на въодушевление и го заля вълна от адреналин.

Беше мечтал за това, не бе мислил за нищо друго. Беше се борил с портрета през последните два дни, вдъхновен, но неспособен да улови желаната мистерия. Най-същественото у нея му убягваше. Убягваше, докато опитваше нови форми и си играеше с цветовете. Изплъзваше се, когато искаше да изобрази светлосенките по лицето ѝ. Дори сега, когато я виждаше пред себе си, образът се движеше и се променяше. Едва тази сутрин, докато бе наблюдавал през прозореца сивите дъждовни ленти, бе разbral — внезапно и окончателно — какво му липсваше.

Тя беше невинно създание, неопитно и наивно, все още затворено за света. Защо не се бе сетил за това по-рано? Не можеше да види красотата на нейната душа, защото все още не беше я открил. Тя все още бе затрупана под условностите, увита в коприна, вълна и кадифе. Тя наистина бе пеперудата от неговите видения, задушена както от обществените ограничения, така и от своите дрехи, и на него изведнъж му се прииска да махне тези дрехи, да разкъса пашкула и да я изведе блъскава и новородена в света, да я освободи.

Знаеше, че тогава щеше да я види, истински да я види. Освободеше ли я веднъж, щеше да открие душата, която изгаряше от желание да изобрази върху платното. Той щеше да я освободи, а в замяна тя щеше да бъде неговата куртизанка, неговия шедьовър. Щеше да бъде неговия дар за света. Точно затова бе изпратил Рико да я доведе. Беше прекалено нетърпелив, за да чака, а приемът, който даваше Ан Уебстър всеки четвъртък, бе най-подходящото място за началото.

Ах, кога най-после щяха да пристигнат! Не можеше да си намери място, целия изгаряше; кръвта вреще във вените му, караше върховете на пръстите му да тръпнат. Погледна отново към нея. Тя се бе вторачила упорито през прозореца на каретата към светлините, които ставаха все по-ярки със спускането на мрака. Опита се да разбере какво вижда и след малко сам попадна под очарованието на играещите по стъклото светлини. Тъмночervеният цвят на шапката хвърляше отражения върху лицето ѝ. Така тя изглеждаше румена и жива и Джонас го прие като знак. Жива, точно така. В края на нощта щеше да бъде два пъти по-изпълнена с живот. Подобно на духа в лампата на Аладин, Имоджин беше затворница, която очакваше да бъде освободена с леко докосване.

Младият мъж се усмихна при тази мисъл; стори му се, че вижда дим край нея, че подушва богатите арабски подправки.

— Какво е толкова весело? — попита Чайлдс.

Уитакър го погледна. Рико се бе облегнал в своя ъгъл с вид на стопроцентов циничен и преситен човек на изкуството. Джонас се засмя.

— Колко мрачен изглеждаш — рече той. — Мрачен и кисел. Ще накараш Джини да помисли, че отиваме на погребение.

Младата жена се извърна към тях.

— А къде отиваме?

Джонас се усмихна.

— Светът ни очаква, Джини. Намисли си три желания. Или да си намисля аз?

Видя озадачения ѝ поглед.

— Три желания ли? — повтори тя.

Уитакър се наклони напред. Червеното сияние на шапката ѝ сякаш се усили, руменината на бузите ѝ беше пленителна. Изведенъж

му се прииска да я вземе точно така, както беше. За минута желанието бе толкова силно, че го накара да потрепери. Искаше да я прельсти и тя да прельсти него. И тогава разбра, че тя всъщност това и правеше, макар според него да не го съзнаваше.

— Вече знам кое ще бъде първото ми желание — прошепна младият мъж.

Имоджин се облегна назад, прегълтна с усилие и се обърна рязко, като остави в полезрението му единствено тила си, по-скоро — непроницаемата си шапка. Рико се изхили. Джонас се усмихна, облегна се отново назад и без да обръща внимание на приятеля си, се вгледа пак в светлините, край които минаваха. Те приличаха на фойерверки, които ги приветстваха и подканяха. За момент той забрави и нея, и Рико, тъй като го осени идеята, че светлините са предназначени за него самия, че са послание от Бог. „Промени света...“ Думите се повтаряха с ритъма на отминаващите светлини, жълти експлозии, които бавно се изгубваха. „Покажи ни какво може да направи изкуството. Човешкият род чака твоето творение...“

Каретата спря.

— Изглежда, пристигнахме — обяви Чайлдс и изправи гръбнак. После погледна през прозореца. — А, да, „Уейвърли плейс“.

„Уейвърли плейс“. Тези думи изпълниха Джонас с нетърпение. Отвори вратата, без да чака кочияша. Чистият, измит от дъждъа въздух изпълни ноздрите му, придружен с едваоловимата топла миризма на газовите лампи от двете страни на улицата. Излезе, огледа добре поддържаните градски къщи и пазените им от колони и порти от ковано желязо стълби. Все още бе рано и хората се разхождаха по плочите, гласовете им се носеха надалече в студения въздух, издигаха се все по-високо и по-високо към чистото тъмно небе.

Уитакър вдигна глава. Все още не се бе смрачило достатъчно, за да има звезди. Засега тяхната роля щеше да се изпълнява от уличните лампи. Светлината им като ли изпълваше душата му, изпълваше я със смях, говор и топли, красиви места. Цветни призми танцуваха върху останалите след вчерашния дъжд локви. Джонас ги съзерцаваше, омаян от променящите се шарки, от формите, когато чу скърдането на каретата. Обърна се и видя как Рико помага на Джини да слезе от нея.

Джонас срещна погледа ѝ. Видя я да гледа озадачено към сградата пред тях и му се прииска да се засмее, да я подразни, да

прогони безпокойството и несигурността ѝ, стъпка по стъпка, едно по едно. Първо обувките, след това чорапите, корсета, долната риза. Едно по едно, докато се озове пред него гола и готова да застане лице в лице със света...

Усмихна ѝ се. Тя го погледна така изненадано, че той се разсмя, а след това се спусна да отвори портата пред тях. Изкачи бързо стъпалата и спря на площадката, където изчака нетърпеливо двамата. Когато те стъпиха на най-долното стъпало, почука рязко на вратата.

Тя се отвори почти веднага. Полумракът се изпълни със светлина, говор и звуци от пиано. На входа стоеше мъж с карирана жилетка и дълга сива брада.

— Уитакър! — възклика той; топлината в гласа му накара младия мъж да се усмихне. — Къде се загуби напоследък, по дяволите? Чайлдс също! Това е цяло събитие.

— Радвам се да те видя, Уебстър — рече Джонас. После погледна към вестибюла и множеството народ там. — Доста посетители, а?

— Да, разбира се. Няма да е успех, ако не е претъпкано толкова, че човек едва да си проправя път — отвърна непринудено Ленард Уебстър. — Влизайте, влизайте. — И той отстъпи назад, за да им даде път, после затвори вратата и се облегна на нея. — Кого водите с вас? Познаваме ли се, мис...

— Позволи ми да ти представя мис Имоджин Картьр — намеси се с обичайния си чар галантният Чайлдс. — Мис Картьр, това е Ленард Уебстър, нашия домакин.

Младата жена се усмихна загадъчно. Сега, след като уличните лампи вече ги нямаше, лицето ѝ изглеждаше бледо, почти нереално под яркочервената шапка.

— Приятно ми е, мистър Уебстър — рече тя.

Домакинът им се усмихна учтиво. Джонас разбра, че се чуди коя е посетителката. Очевидно не беше актриса и макар да имаше своя спокоен чар, тя не беше от типа жени, които двамата с Рико обикновено водеха в салона. Струваше му се, че почти чува как Уебстър прехвърля възможностите в ума си: „Актриса? Не. Любовница? Не е техният тип. Може би, но... не“.

— Объркан ли си, Ленард? — попита го сухо Джонас.

Уебстър го изгледа смутено.

— Нещо оригинално, както виждам — каза той и след това се обърна към Чайлдс. — Твоя приятелка ли е, Чайлдс?

— Студентка на Джонас — отговори Рико.

Уитакър едва не се разсмя, когато видя изненаданото изражение на своя домакин.

— Да, моя ученичка — рече той, за да го подразни. — Блестящ художник, новият Рафаел, така че бъди мил с нея, а? Къде е Ан?

— На пианото. — Уебстър посочи към широката портална врата, окичена с кадифени завеси в червено и златно. — Къде другаде? Младият музикант от Бродуей е тук тази вечер.

Джонас кимна. Нямаше търпение да се смеси с тълпата, да усети как пулсира край него енергията от разговорите и идеите, да види озарението да трепти по лицето на Джини на светлината на свещите. Погледна към салона — тази вечер беше претъпкан. Хората бяха заети всички възможни места и се подпираха по стените. Приказките се носеха над звуците на пианото. В подобни нощи Ан Уебстър предпочиташе свещите пред газовите лампи, макар къщата да бе снабдена с газопровод. Масите, бюфетите и пианото бяха отрупани със сребърни и кристални свещници със стотици свещи, от които капеше въсък и се носеше ухание.

Ан стоеше в другия край на помещението, блъскава в розовия атлас; тъмните ѝ коси бяха окичени с рози. Сякаш усетила погледа му, тя вдигна очи и се усмихна, а след това му направи знак да се приближи.

Уитакър погледна през рамото си. Рико го наблюдаваше в очакване на следващата стъпка. До него стоеше Имоджин и кафявите ѝ очи се стрелкаха насам-натам, докато оглеждаше хората наоколо, а бузите ѝ бяха поруменели.

Вълнението го правеше нетърпелив и малко рязък. Сграбчи ръката ѝ; Имоджин възклика сподавено, когато я дръпна към себе си. Спъна се в него, за миг коприна и вълна се притиснаха, топлината им се смеси, след което младата жена се отдръпна.

— Къде оти...

— Шшт! — докосна устните ѝ с изкуствения си показалец, а след това погледна към Рико. — Идваш ли?

— Както обикновено — отговори с крива физиономия приятелят му. — Води, *ton ami*.

Джонас стисна още по-силно ръката на Имоджин и я помъкна след себе си, като си проправяше път през тълпата. Познаваше много от гостите; това бяха същите художници, писатели и актьори, които присъстваха постоянно на вечерите, организирани от Ан. Усмихваше им се за поздрав и продължаваше да си пробива път към домакинята, изгарящ от нетърпение да ѝ представи Джини и да пусне в ход плановете си.

Когато най-после се озоваха пред мисис Уебстър, възбудата му бе достигнала трескави размери. Забеляза начина, по който го наблюдаваше Ан, замисления й поглед. Когато се приближиха, тя само се наклони леко и докосна почти неосезаемо с устни бузата му, преди да се отдръпне и да остави след себе си едва доловимо ухание на рози.

— Ей, Джонас — приветства го с усмивка тя. — Колко хубаво, че дойде. Както и ти, Фредерик. Напоследък и двамата се появявате доста рядко.

Рико взе ръката ѝ и се наклони над нея, а сините му очи блеснаха.

— Колкото по-дълго отсъстваме, толкова по-красива си при нашето завръщане.

Ан се засмя.

— Ти не се променяш, скъпи. Изглежда, дори Париж не може да ти повлияе.

— А може би му е повлиял прекалено силно — обади се Джонас.

Домакинята се усмихна още по-широко. Издърпа ръката си от тази на Рико и погледна към Джини — очите ѝ бяха потъмнели от любопитство.

— Виждам, че сте довели гостенка.

— Мис Имоджин Картър — представи я Уитакър. — Една от моите... ученици.

С усмивка забеляза, че думите му я изненадаха. Ан повдигна леко едната си вежда.

— Ученичка?

Погледна отново към Джини, този път по-проницателно, и Джонас реши, че вижда същото, каквото и той — перлата под черупката, мистерията, скрита под земната обвивка. Сърцето му заби учестено, когато мисис Уебстър обърна погледа си към него; той

говореше недвусмислено, че е разбрала. Това го накара да се почувства уверен и толкова екзалтиран, че му се прииска да се засмее на глас.

— Приятно ми е да се запозная с вас — рече Ан, като погледна отново към Джини и кимна леко. — Надявам се да се позабавлявате добре тази вечер.

Уитакър усети нервното трепване на ръката на Джини под пръстите си, но тя само се усмихна — нежно, спокойно — и рече:

— Сигурна съм, че ще се забавлявам.

— Елате, искам да ви представя на един от новите си приятели. Доколкото знам, той възнамерява да прочете нещо от новата стихосбирка на Уитман. Ще бъде много вълнуващо.

Ан хвани Джонас под ръка; Чайлдс и Джини ги последваха. Приближи се още повече до него, докато се провираха из тълпата.

— Ученичка, а, Джонас? Или, може би, нещо друго?

Ах, наистина беше умна. Както винаги, младият мъж се изпълни с истинско възхищение.

— Никога не пропускаш нищо, нали, скъпа? — засмя се той.

Наведе се до ухoto й и думите започнаха да се изливат сами; едва успяваща да ги изговори.

— Тя е моят шедьовър, Ан. Не можеш ли да видиш? Толкова е свежа, толкова неопитна, но има още нещо — някаква голяма загадка...

— Значи е новия ти модел — заяви развеселено мисис Уебстър.

— Интересен избор, Джонас. Макар че невинните момичета вече не са на мода, не мислиш ли? И определено не са в твоя стил.

Думите й не го объркаха нито за миг. Невинните момичета не били в стила му? Беше развращавал невинни създания през поголямата част от живота си, поне жени, които се преструваха на такива. Сега обаче, като се замисли, вече не бе чак толкова сигурен, че е имал дори една истински невинна жена. Не и досега. Може би именно това го бе покорило толкова силно. Може би тя бе действителната представителка на тази категория, наивна и чиста, нещо, което можеше да бъде ограбено...

Цинизмът на тази мисъл опъна нервите му до крайност. Не, той не искаше да злоупотреби с нея. А да я научи — а, да, точно това искаше — да види промяната в очите ѝ, от чистота към чувственост, от

наивност към мъдрост. Неговата Афродита, най-сладострастната от всички богини.

— Помогни ми да намеря божественото в нея — рече настоятелно той и забелязал обърканото изражение на своята домакиня, продължи да обяснява трескаво; много му се искаше да го разбере. — Търся богиня, Ан.

Тя сбърчи чело.

— Говориш със загадки, Джонас. Аз... о, извини ме, ето го. — Пусна ръката му и махна към въпросния мъж сред тълпата. — Дейвис! Дейвис!

Джонас изгледа въпросително Рико, който вървеше зад него, следван от Джини.

— Дейвис Тримейн — обясни Чайлдс, като понижи глас. — През лятото беше в Париж. Изкуствовед, критик, който се мисли за новия Ръскин. — Младият мъж повдигна едната си вежда и се усмихна. — Говори се, че имал страхотно око за красивото, както и... за нещастие... голям глад за него.

Ан отстъпи встрани, за да изчака Тримейн да се добере до нея през човешкото множество. А след това заговори *sotto voce*^[1].

— Тримейн е много популярно име напоследък. Той ще даде на момичето печата, който търсиш. — А когато въпросният критик се приближи до тях, тя изправи гръбнак и го дари с ослепителната усмивка на опитна домакиня. — А, ето те най-после. Дейвис, познаваш ли Джонас Уитакър и Фредерик Чайлдс?

— Чайлдс, разбира се. Не съм те виждал от Париж. Радвам се. — Тримейн кимна към Рико. Приближи се още, вторачи се по типичния за късогледите хора начин и протегна ръка. — Съжалявам, но все още не съм имал удоволствието да се запозная с мистър Уитакър. Разбира се, чувал съм за вас, сър. Видях последната изложба — кога беше, преди около година, нали? Особено ми хареса онази творба с провинциален сюжет... „Жени със снопи“ я бяхте нарекли, струва ми се.

„Глупак“ — помисли си Джонас, като отхвърли набързо Тримейн. Вече почти не си спомняше за „Жени със снопи“. Беше я нарисувал в Барбизон, преди години; това бе слаба творба, в която бе

правил опити с цветовете, незначителна дори в неговите очи. Беше му неприятно, че Тримейн не бе видял нищо от новите му опити, а фактът, че изпитва подобни емоции, го раздразваше още повече. Обикновено критиците не значеха почти нищо за него — особено пък слабите критици. А той бе разбрал незабавно, че Дейвис Тримейн, каквито и да бяха амбициите му, бе слаб критик. Чудно защо Ан изобщо го бе довела тук.

— И, Дейвис, това е Имоджин Картър — продължи въодушевено мисис Уебстър. — Тя е ученичка на Джонас.

— Очарован съм, мис Картър.

Тримейн бе лаконичен и строго учтив. В тона му се долавяше желание да приключи дотук контактите си с нея, в погледа му липсваше какъвто и да било интерес. Реакцията му разгневи още повече Уитакър. Този човек бе толкова глупав, колкото и превзет. Пред него стоеше живо произведение на изкуството, а той не можеше да го види. Раздразнен, Джонас хвана ръката на Джини и понечи да се обърне.

— Мистър Тримейн, приятно ми е да се запозная с вас.

Тихият глас на Имоджин го спря. Беше спокоен и равен; изненадан, младият мъж пусна ръката ѝ. Като се изключи руменината по бузите ѝ, никога не я бе виждал толкова спокойна, толкова хладноокръвна.

Освен веднъж. Уитакър преглътна, когато видението нахлу в главата му. Рамо с цвят на слонова кост, многозначителна усмивка...

— Баща ми се възхищаваше много на написаното от вас, мистър Тримейн. — Сега се усмихваше на критика — свенливо, плахо. — Казвал ми е, че според него сте проницателен.

Дейвис се обърна рязко към нея.

— Проницателен ли?

— Хареса му вашето изказване за Хайрам Пауърс. — Младата жена сбърчи чело, сякаш опитваше да се съсредоточи. — Онази статуя, „Гръцка робиня“. За това, как от веригата, която носела, ставало ясно, че е робиня и затова никой не се интересувал от факта, че е... гола.

Тримейн видимо се наду.

— Да, разбира се. Щом човек види веригите, историята ѝ му е ясна. Превъзходна скулптура за онези, които са прекалено мързеливи, за да тълкуват както трябва голямото изкуство. — Приближи се още,

извади чифт крехки очила от джоба си, постави ги на дългото си тясно лице и започна да я оглежда през тях. — Значи сте студентка, мис Картьер? Да не би също така да сте любителка на изобразителното изкуство?

Имоджин се засмя.

Смехът бе кратък, но той изуми Джонас. Никога досега не я бе чувал да се смее... по-точно, струваше му се, че веднъж я бе видял да се смее в компанията на Макбрайд. Но тогава не я беше чул. А сега този звук го наелектризира, накара го да се замае и да се почувства странно.

— Опитвам се да видя малкото, което мога, мистър Тримейн — отвърна тя. — Макар понякога да не съм сигурна, че онова, което виждам, е изкуство.

Тримейн се засмя. Уитакър се облечи. Не беше очаквал, че ще може да се справи сама с тези хора. Внезапно си спомни, че произхождаше от високопоставено семейство в Нашвил. Вероятно бе прекарала часове на организираните от родителите ѝ партита и несъмнено бе научила всички тънкости на светския разговор. Той обаче бе забравил това, бе видял само факта, че е била галена и защитавана.

А ето че сега тя не само се усмихваше, ами и водеше разговор. Пленяваше Тримейн така, както бе пленила и него, и очевидно не бе сигурна дали да се радва, или да се смущава от вниманието на критика. Поведението ѝ беше очарователно, беше нещо повече от това. Беше изпълнено с такава невинна еротика, че го парализираше. Това беше мистерията, която търсеше и която блестеше така ярко, че не му се вярваше, че другите не я виждаха, че не бяха заслепени от присъствието ѝ.

— Една честна жена — рече Тримейн, свали очилата си и поклати глава, докато ги пъхаше обратно в джоба си. — Моите комплименти, скъпа. — После погледна към Джонас. — Тя е наистина превъзходна, сър... нямам търпение да я видя нарисувана.

И след бързо сбогуване Тримейн изчезна отново сред тълпата.

— Е — обърна се с усмивка Ан. — Поздравления, Джонас, успя да привлечеш вниманието на Дейвис.

— Подвигът не е чак толкова труден, ако човек има малко мозък — отбеляза сухо Рико. После се усмихна на Джини. — Имате

още един почитател, мис Имоджин.

Младата жена отвърна на усмивката му, но определено бе разсеяна и вгълбена.

— Още един почитател — повтори тя толкова тихо, сякаш говореше на себе си. И погледна към Уитакър. — Какво искаше да каже според теб — да ме видел нарисувана?

То си беше отишло. В този миг загадъчността изчезна и тя отново стана обикновено човешко същество — безцветното момиче, влязло в ателието му преди две седмици.

Всичко това обаче бе само един маскарад, знаеше вече това... нещо повече, знаеше какво да направи, за да открие отново тази тайнственост.

— Какво ще кажеш да пийнем малко вино — обърна се към Чайлдс младият мъж.

Рико се усмихна и светлосините му очи проблеснаха многозначително.

— А, да, малко вино. — Подаде ръка на Джини. — Какво ще кажете, мис Имоджин? Ще изпием ли по чаша?

[1] Полугласно (ит.). — Бел.pr. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Наблюдаваше го по същия начин, по който го наблюдаваха всички присъстващи, и поради същата причина — тъй като бе невъзможно да погледнеш встриани. Той хипнотизираше, омагьосваше. „Бог... почти“ — помисли си Имоджин, забелязала религиозния му жар, докато говореше и ръкомахаше. Макар да бе заобиколен от група хора, той изпъкваше сред тях, висок и съвършен, страстните му зелени очи и усмивката опияняваха. Жестикулираше с чашата в ръката си, без да излее нито капка от виното и макар да го пиеше почти толкова бързо, колкото говореше, движенията му си оставаха грациозни и съблазнителни.

Тази вечер цялата стая като че ли се въртеше около него. Хората се стремяха към него като нощи пеперуди към светлината и той ги задържаше там, в своята орбита, оживени и усмихнати. Имоджин си представяше остроумните им отговори, макар да не ги чуваше, представяше си блясъка на техните идеи и остротата на ума им.

Искаше да бъде една от тях.

Това бе нелепост, съзнаваше го прекрасно. Не можеше да се сравнява с тях, да върви в крак с тях. Не беше бохем, а просто художник. Баща й наистина бе имал право, когато каза, че тя се нуждае от стомана, а не от мляко и вода. И въпреки това...

Наложи си да погледне към стоящите до него жени. Ан Уебстър като че ли искреще под погледа му, тъмните ѝ очи блестяха, а смехът ѝ се носеше из цялото помещение. Колко красива беше, затоплена от вниманието му, оживена от звука на неговите слова. А жената вляво от нея, облечена елегантно в зелен атлас и черно кадифе, бе не по-малко прекрасна. Усмихваше му се, без да отделя погледа си от неговия, и попиваше всяка дума. Красива, интересна жена.

Гърлото на Имоджин се сви. Тя не беше като тях. Тази вечер вече го беше доказала веднъж, когато се опита да плени Тримейн; опита се да впечатли Уитакър, да впечатли всички тях. Изчерви се от смущение при спомена за това, как бе заеквала, предлагайки мнението на баща си

вместо своето собствено, като при това го бе обезобразила както обикновено. Сети се и за покровителствения коментар на Тримейн: „Една честна жена. Моите комплименти, скъпа.“ Беше ѝ се присмял — дори любезният опит на Чайлдс да замаже положението не бе успял да скрие истината.

Чу смеха на Уитакър и трепна. Чудеше се защо изобщо я бе довел тук. Тази вечер, в каретата, се бе надявала, че може би — само може би — отиваха на някое специално място, че иска да ѝ покаже нещо вълшебно, да ѝ помогне да прозре изкуството му. Тази надежда бе продължила до мига, в който влязоха в блестящия салон на семейство Уебстър и тя си бе дала сметка, че мястото съвсем не бе специално. Това бе просто един прием, подобен на всички други, на които бе присъствала, като онези, които даваше и баща ѝ, докато Хлое беше жива — блестяща колекция от писатели и художници, сред които се чувствуваше самотна и не на място. Не можеше да се състезава с ума им нито тогава, нито сега.

Този път обаче падението ѝ бе по-мъчително от всяко. Поразочароващо. Защото тук я бе довел Уитакър и тя желаеше да го впечатли, желаеше да го накара да обърне към нея магнетичния си поглед. Помнеше какво бе казал Питър — че когато е в настроение, Джонас бил блестящ, истинска падаща звезда. Сега разбираше какво бе имал предвид. Падаща звезда. Да, Уитакър беше точно това. Как можеше да бъде пленена една падаща звезда? Искаше ѝ се да знае. Имаше чувството, че ако успее да се приближи достатъчно, ако можеше да почака още малко, той щеше да ѝ помогне да разбере нещата, които бяха гарантирани за останалите хора. Може би щеше да я накара да усети — поне за миг — чистия възторг от споделянето на идеи и философски схващания или да ѝ даде отново онзи поглед, онази заслепяваща страсть, която бе изпитала преди няколко дни. Погледът, който бе желала винаги и който, изглежда, всеки друг, освен нея можеше да постигне с лекота.

Видя го как се приведе към Ан Уебстър, прошепна нещо в ухото ѝ и Имоджин почувства такъв силен копнеж, че дъхът ѝ секна. А веднага след това — безнадеждност и примирение. Тя никога нямаше да бъде толкова близо до него. Той никога нямаше да шепне по този начин в ухото ѝ или да се смее с нея по начина, по който го правеше

сега с Ан Уебстър. Що за глупаво желание бе това. Глупаво, идиотско желание.

И все пак не можеше да не мисли за това, не можеше да забрани на изкуителното гласче да повтаря в главата ѝ: „О, така ми се иска да ми се усмихва по същия начин.“

Имоджин се обърна, отпи отчаяно от виното си и отново тръгна сред тълпата — по-далеч от него, макар всяка стъпка, която я отделяше, да бе болезнена. Дочуваше откъслеци от разговори: „Но както каза Сведенборг... Той претендира, че е трансценденталист, но аз имам известни подозрения... Ако всички са способни да изпитат божествено вдъхновение, тогава трябва ли да смятаме, че «грях» е просто липсата на духовно развитие...“

Младата жена маневрираше сред човешкото множество, изобразила изкуствена усмивка на лицето си, поздравяваше хора, които ѝ бяха непознати, и продължаваше нататък, преди да са я въвлекли в разговор, който не бе по силите ѝ. Отпиваше от виното си, докато изпразни първата чаша, след това и втората. Сега вече усмивката и не изискваше чак толкова усилия, макар в стаята да бе станало прекалено топло.

На него обаче не можеше да не обръща внимание. В това настроение той бе наистина неустоим. Затърси място, откъдето го наблюдава тайно, без никой да я прекъсва, и го откри — в ъгъла, където бяха издърпани миришещите на мухъл тежки завеси от входа. Скри се в сенките и устреми поглед към него; очакваше да го види как жестикулира ентузиазирано пред един или друг слушател.

Той обаче беше изчезнал.

Имоджин заоглежда тревожно тълпата за високата фигура на Джонас или русите коси на Чайлдс. От тях нямаше нито следа. Излезе иззад завесите, за да провери по-добре стаята.

— Още вино, мис Имоджин?

Тя се завъртя така рязко, че ѝ се зави свят. Чайлдс стоеше до нея, протегнал с усмивка бутилка вино. Точно зад него беше Джонас Уитакър. Сякаш се бяха появили отникъде; невъзможно бе да не ги е чула. Този факт я смути, но объркването ѝ избледня под влияние на силната, почти болезнена радост да се озове отново в тяхната компания.

Рико напълни чашата ѝ.

— По-добре я изпий — рече той. — Господ ми е свидетел, ще имаш нужда от нея. Тримейн се готви да ни мъчи с четене на поезия.

Младата жена сведе поглед към чашата си, полагайки усилия да не се ухили като някоя глупачка от задоволство, че я бяха потърсили.

— Четене на поезия ли? — повтори тя.

— Надяваме се, че Тримейн разбира повече от литература, отколкото от изобразително изкуство — обади се Уитакър. Приведе се по-близо, усмихна й се; зелените му очи бяха топли и мамещи. — А ти, Джини? Обичаш ли поезията?

Той се шегуваше с нея и от това главата й се замая.

— Някои неща — успя да изрече тя.

— Бас държа, че това доказва по-голямо разбиране от онова на Тримейн — каза сухо Чайлдс. — Последното, което го чух да рецитира, започваше с: „Имало една млада дама в Ница“ — усмихна се дръзко той. — И успя да го обезобрази.

Уитакър се засмя.

— Изискаността ти нещо се пропуква, Рико.

— Казва мъжът, който изобщо не е притежавал нещо подобно.

Чайлдс вдигна чашата си за наздравица. А после кимна към чашата в ръцете на младата жена.

— Мис Имоджин, изоставате.

Тя отпи покорно от виното си. То й се стори много по-хубаво, отколкото цялата вечер досега, силно и уханно.

Този път й подейства отпускащо и заедно със светлината в очите на Джонас и пъргавия език на Чайлдс отне усещането за изолация, помогна й да се почувства част от нещо. Прииска й се да остане тук и да си говори цяла нощ с тях — всъщност искаше й се да може да го стори. Тъй като в този миг спомените за думите на баща й, за собствената й некомпетентност избледняха. Бе достатъчно да стои до тях, за да достигне звездите.

Засмя се при тази мисъл.

Усмивката на Уитакър се разшири. Обви пръсти около ръката й, приведе се и прошепна в ухото й:

— Ела с мен.

„Ела с мен.“ Нямаше да му откаже дори да й бе дал подобна възможност. Преди да разбере какво става, Чайлдс се озова от другата ѝ страна и двамата я помъкнаха сред тълпата толкова бързо, че тя се

замая от премигващите светлинки на свещите, а дъхът ѝ секна от топлото ухание на пчелен воськ и парфюм. Трябваше да мине известно време, преди да осъзнае, че всички се движеха, малките групички се пръскаха и се насочваха към другия край на помещението. Звуците на пианото ставаха по-силни, говорещите гласове пееха в главата ѝ.

Уитакър спря толкова рязко, че тя се спъна. Усети, че стисна по-силно ръката ѝ, за да я подпре. Стояха пред наредени в полукръг столове — стаята вече бе подгответена за обещаното от Тримейн четене на стихове. Само преди пет минути щеше да заеме един от задните столове и да слуша мълчаливо, чувствайки се самотна и не на място. Сега обаче всичко беше по-различно. Само за пет минути Джонас бе променил всичко, дланта му върху ръката ѝ и усмивката говореха за такава благосклонност от негова страна, че Имоджин се почувства смаяна и готова да полети в облаците.

— Оттук. — Уитакър говореше в ухoto ѝ; думите звучаха странно, задъхано и я караха да потръпва. — Знаеш ли, красива си, когато се усмихваш.

Тази забележка я изненада. Младата жена вдигна поглед към лицето му, за да се увери, че не си е въобразила, сигурна, че не може да е казал подобно нещо. Виното бе виновно. Всичко това бе илюзия.

Джонас се засмя и посочи към един огромен стол, тапициран с бургундскочервен брокат.

— Седни, Джини — покани я той с дълбокия си, мек, възбуждащ глас.

Стаята сякаш се олюля от този звук, тъмночервените тапицерии на мебелите и тежките завеси като че ли започнаха да блестят и да пулсират от сменящите се светлинни и тъмни сенки.

„Май пийнах доста вино“ — помисли Имоджин, докато сядаше. Въпреки това се чувствуаше добре — някак си просветлена. Беше се чувствала горе-долу по същия начин в деня, в който бе позирала за своите състуденти — същото мощно, изкуително усещане. Затова когато Чайлдс остана до стола ѝ и отново ѝ наля вино, тя не се възпротиви. Сякаш всичко беше нереално. Струваше ѝ се, че сънува, че това е красив, привлекателен сън. Наблюдаваше как хората заемат местата си, преувеличените им жестове и израженията им, фините кадифета и атлазът на дрехите им блестяха, кожата им изглеждаше

хубава, златиста на светлината на свещите. Гледката я въодушеви, обгърна я изцяло.

Ан Уебстър се отдели със смях от една група и застана отпред.

— Тази вечер ще се насладим на нещо специално — рече сияеща тя. — Мистър Дейвис Тримейн предложи да прочете нещо от новата стихосбирка на Уолт Уитман. Разбрах, че била съвършена.

— Изключително съвършена — обади се Тримейн, който си проправяше път към своята домакиня. — И доста безсрамна, трябва да добавя.

— Още по-добре — засмя се Ан. — Заповядай, Дейвис, сцената е твоя.

Дейвис се усмихна. Под разкопчания му редингот се виждаше бродирана със сърма жилетка; златните й нишки блестяха на светлината на свещите. Той бръкна в джоба си, извади очилата, нагласи ги на тесния си, оствър нос и взе поставената върху близката маса книга. На Имоджин й бе трудно да разчете сложно заплетените и украсени букви с нефокусирания си поглед, но все пак успя да види думите „листа от трева“, отпечатани върху тъмнозелената корица на тънката книжка.

— Кое ще прочетеш, Дейвис? — попита Ан. — Трябва да призная, че аз не съм чела почти нищо, но чух скандални неща.

— Което и стана причина да пожелаеш да притежаваш стихосбирката — пошегува се Ленард Уебстър от мястото си край срещуположната стена.

След това вдигна чаша в знак на поздрав към своята съпруга.

— Намери най-декадентската поема за Ан, какво ще кажеш, Тримейн? В противен случай разговорът тази вечер ще бъде доста скучен.

— За Ан може да се каже всичко, но не и че е скучна — дочу се глас откъм тълпата. — Със или без скандални поеми.

Забележката бе посрещната със смях. Имоджин чу как Чайлдс се засмя току до нея. Беше се привел от дясната страна на стола й, Уитакър пък беше вляво и двамата я караха да се чувства странно сигурно, все едно, че бяха нейните ангели-хранители. Младата жена се засмя при тази мисъл.

„Прекалено много вино изпих“ — каза си тя, загледана в чашата; знаеше, че трябва да я остави встрани. Но докато си мислеше това,

Рико ѝ наля още. Жестът му бе толкова приятелски, усмивката — толкова топла, че тя отпи отново само, за да му достави удоволствие.

— Може би тази — рече Тримейн и спря да разлиства страниците на книгата.

Прочете наум няколко реда и погледна усмихнат своята аудитория. Намести очилата си, разтвори още томчето и се изкашля.

— „Възпявам телесното електричество... — започна той, бавно и напевно. — Армиите от онези, които обичам, ме обгръщат и аз обгръщам тях...“

Стаята бе потънала в мълчание, усещаше се само дишането на присъстващите. Имоджин наблюдаваше унесените лица на слушащите, поруменелите им бузи и светещите погледи.

— „... А ако тялото не прави абсолютно същото като душата? А ако тялото не е душата, какво е тогава душата?“

Младата жена отпи отново и отново. Мислеше, че чашата ѝ е почти празна, но когато я погледна, тя беше пак напълнена и Имоджин се поколеба дали наистина бе изпила всичко това, или само си въобразяваше; беше прекалено обсебена от думите на поемата, за да си спомня. Примигна и погледна към Тримейн, който ръкомахаше леко, докато говореше.

Словата бяха толкова красиви, изящни и пълни със звук, като приспивна песен. Имоджин затвори очи и се облегна назад; чувстваше се сънлива, беше ѝ топло и приятно, полюляваше се в ритъма на поемата.

— „... Би искала да бъдеш дълго, дълго с него, да седиш до него в лодката, така че да се докосвате...“

Поемата бе съблазнителна — невинно, така както може да съблазнява пролетен ден — изпълнена с лек бриз и слънчеви ухания. Гласът му съдържаше ритмите на думите; младата жена бе запленена до такава степен от звуците, че престана да следи смисъла. Беше прекалено лесно да попадне под тяхната магия, в царството на тъмнината и песните, да пие приятното, действащо ѝ успокоително вино и да усеща как крайниците ѝ натежават все повече; да слуша така, както слуша всички около нея, захласнати, като едно общо дихание, свързани от прекрасното съчетание от думи и звуци.

— „Това е женствената форма... тя привлича със страшна, неоспорима сила...“

Искаше ѝ се това да продължи вечно. Така, отدادена на галещата мелодия на стиховете, главозамайващо близо и под грижите на Уитакър, тя бе готова да повярва, че не е некрасивата Имоджин Картър. Бе готова да повярва, че е действително част от тази нощ, човек на изкуството и бохем като останалите, философ. За първи път се чувстваше способна да даде мнение по никакъв въпрос, по повод красотата в словата на Уитман, на възвишеността на неговото видение. Да, можеше да им каже това. Отвори очи, усетила прилив от вълнение, и се приведе напред, готова да заговори при първа възможност...

— „Коси, гръд, бедра, извивка на краката, ръце — всички те са преплетени, преплетени с моите коси, гръд, бедра, крака, ръце. Безгранични кристално бистри струи от любов, гореща и огромна...“

Думите бяха остри като бръснач, изумителни и толкова пламенни, че разбъркаха мислите ѝ и накараха кръвта да се качи в главата ѝ. Дъхът ѝ секна. В този момент чу звукът да отеква в притихналата стая, силен, шокиран. И пресече Тримейн на сред изречението.

Настъпи мъртва тишина.

Дейвис свали очилата си и я погледна. С крайчеца на очите си видя как Ан се спусна към нея, усети колективното очакване. Изведнъж ѝ стана зле. Само за секунди се бе превърнала отново в самозванец, в аутсайдер, чието място не беше и никога нямаше да бъде тук. Нелепо бе да мисли, че може да разговаря с тях. Тя беше една измамница, нищо повече. Измамница, която се шокира от поема, възприета от другите като вдъхновение. Господи, каква глупачка бе да мисли, че може да намери мястото си сред тези хора, колко ужасно, ужасно наивна.

— Шокирахте ли се, скъпа? — попита с усмивка Тримейн.

Имоджин се взря в него, неспособна да отговори. Той сякаш се полюляваше на фона на тапетите в червено и златно, очертанията на тялото му се размиваха, образуваха меки светлосенки, размазани детайли.

Ан се засмя стремително.

— Беше прав, Дейвис, доста е... скандално. Хареса ми.

— Нищо друго не може да освежи една вечер така, както известна упадъчност — заяви провлечено и спокойно Чайлдс. — Нали така, Ан?

Мисис Уебстър се изчерви, в очите ѝ се появи стоманен блъсък, усмивката ѝ стана прекалено ярка.

— Изненадана съм, че не ти хареса, Фредерик — рече тя.

— О, мисля, че поемата допадна на всички ни — намеси се Тримейн. — С изключение може би на мис Картър.

Лицето на младата жена пламна. Усети очите им върху себе си — блестящи, изпълнени с очакване, и езикът ѝ моментално се върза.

— Аз... беше чудесно — прошепна тя.

— С изключение на последните редове — настояващо Тримейн.

— Те не ви се понравиха, нали?

— Успокой топката, Тримейн — обади се от мястото си зад нея Чайлдс. — Бъди добро момче.

Дейвис се вгледа в Рико, а след това — отново в Имоджин; струваше ѝ се, че настойчивият му поглед я изгаря.

— Все пак, в името на дискусията, какво ви подразни, мис Картър? — не се отказващо той. — Предполагам, че сте запозната с човешките форми... знам, че сте гледали Омир...

— И след като го гледа, бе раздразнена от неговата простота. — Това бе гласът на Уитакър, нежен и твърд, изпълнен с емоции. — Изкуството дразни, независимо дали е велико или не.

— Искаш да кажеш, че в противен случай не би било изкуство?

— Искам да кажа, че всички ние виждаме изкуството по различен начин — поясни Джонас.

Спусна се напред — очите му блестяха, тялото му бе напрегнато от вълнение.

— Ти го виждаш в „Жени със снопи“, а аз го виждам в... — Той се изви и преди Имоджин да успее да помръдне или дори да разбере какво става, я сграбчи за ръката и я издърпа от стола ѝ. — Виждам го в това.

Младата жена стоеше права, прекалено объркана, вдървена, прекалено несигурна, за да проумее какво става или защо Уитакър я бе издърпал напред. Осъзна като през мъгла, че Чайлдс взе чашата ѝ, но най-вече чувстваше, че другите се взираха в нея — всички до един.

— Внимателно, *ton ami* — сгълча го меко Рико.

Уитакър като че ли не го чу.

— Погледнете я. Погледнете я и ми кажете, че не виждате изкуство. — Говореше бързо, думите му се застъпваха. — Както казва

Кант, всичко е въпрос на гледна точка — значението на всяко нещо зависи от това, как го виждаме. Когато я погледна, аз виждам изкуството в най-съвършените му форми — изкуство, което съдържа в себе си целия свят. Погледни я, Тримейн, и ми кажи, че не виждаш това. Кажи, че не виждаш всичкия този живот, който се крие в лицето ѝ. Тя е много повече от очи, коси и гърди, тя е... като музика, като частите на една симфония. Помисли за това — всеки инструмент е отделен, всяка нота, но всички заедно създават музика... те са музика. Само отделното звучене възмущава —екс без тълкуване, разголени тела без отношение. Ноти без симфония. Мога да сваля дрехите ѝ и да възмутя половината присъстващи, но това няма да промени основната истина за нея, нито пък ще я направи в по-малка степен произведение на изкуството.

— Мили боже — възклика пламенно Тримейн. — В такъв случай красотата трябва да е същото? Само едно тълкуване?

— Или основна истина? — добави Ан. — Мислиш ли...

Гласовете им се виеха около Имоджин, която се чувствуше странно замаяна, болна от виното и объркването. Гледаше хората край себе си, любопитните им лица, почервенелите им от виното устни. Погледна към Чайлдс, облегнат небрежно на стола си, насочил към говорещите ленивия си, преситен поглед, и към Уитакър, който бе забравил за нея в разгара на спора, и се почувства отново смутена и странно унизена, същия аутсайдер. Взря се вцепенено в другите. Те се бяха събрали на групички, разговаряха буйно, погледите им бяха напрегнати, думите — пламенни, вдъхновени.

Мястото ѝ не беше тук. Тази мисъл бе като плесница, мъчително прозрение, което ѝ причиняваше двойно по-силна болка сега, тъй като вече знаеше какво е да бъдеш част от нещо, а в продължение на няколко минути тази съпричастност я бе сгряvala като топли слънчеви лъчи. Стомахът ѝ се сви на топка, сълзите започнаха да напират в очите ѝ. Бавно, предпазливо започна да си проправя път сред тълпата, да се провира покрай гостите, докато се добра до вратата, а след това — до вестибиюла. Това бе стара привичка — по време на организираните от баща ѝ партита тя често се приютяваше в някоя празна стая. Спокойствието там бе нещо познато и ѝ действаше успокояващо, подобно на далечното жужене от разговорите в салона. Тази самота ѝ бе нужна, за да се свие в черупката си, да си повтаря, че

всичко това няма значение, докато заедно със сълзите изчезнат и илюзиите и тя се превърне отново в некрасивата Имоджин Картьр, уморена, гладна и питаща се за часа жена.

Пое си дълбоко въздух и погледна към изтънелите редици пелерини и палта, окачени по закачалките край вратата. Изглежда, беше късно; може би щеше да намери местенце, за да легне. Само за малко, докато Уитакър и Чайлдс решат да си тръгват.

Имоджин се разхождаше из вестибиюла; чувствуваще се непохватна и лишена от всякаква грация след изпитото вино. Свещите бяха съсредоточени около входа. Останалата част от коридора тънеше в мрак. Тя тръгна по него, като се препъваше, и възклика от болка, когато се бълсна в нещо. Някакво канапе. Протегна ръка и опира хълзгавата му твърда повърхност от атлас и дърво. Отпусна се върху него с въздишка на облекчение, опъна крака, облегна назад глава и затвори очи. Тапицерията беше изльскана, твърда и съчетана с гладката материя на роклята ѝ, правеще запазването на равновесие доста трудно. Младата жена обаче се чувствуващ толкова уморена, краката ѝ бяха натежали, а умът ѝ — замаян от виното и обърканите събития. Не можеше да мисли, не и за тази нощ. Нито пък за Тримейн или Уитакър; с две думи — за нищо. Но сънят... сънят ѝ се струваше прекалено добър сега — начин да забрави своето унижение, падението си. Усети как главата ѝ се отпуска назад, а ръцете — в ската. Щеше да дремне малко, само докато дойдат да я вземат...

Чу стъпките миг преди началото на сънищата. И отвори очи.

Пред нея стоеше Уитакър със свещ в ръка и светлината ѝ го обгръщаше като ореол. Правеше кожата му златиста и добавяше цветове в косите му, караше дълбоко разположените му очи да светят, а облеченната му в черно фигура — да се слива с мрака. За миг Имоджин помисли, че това е сън, видение, плод на замаяния ѝ от виното и съня мозък. В първия момент тя не се изненада изобщо; знаеше само, че го приема, и този факт я изпълни с топлина и спокойствие.

Тогава той проговори.

— Джини, не бягай от мен.

Гласът му беше дълбок, нежен шепот, който се носеше в тишината, глас, който напомняше за съблазните из тъмните, тайни места на нощта. Глас, който принадлежеше на кошмарите ѝ.

И на фантазиите.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Опита се да каже нещо, например „не бягам“ или поне едно „здравей“. Само че изведенъж думите ѝ се сториха ненужни, излишни. Проследи го безмълвно с поглед, докато се приближаваше към нея, тайнствен мъж от света на сенките и царството на мечтите, мъж, който съществуваше много по-реално в нейното въображение, отколкото в действителността.

Лека усмивка докосна устните му, когато спря пред нея.

— Изглеждаш уплашена — рече той, а гласът му беше нисък и чувствен, и леко развеселен. — Уплашена ли си?

— Не.

Това беше истина. Той не я плашеше. Никога не я бе плашил. Изпълваше я с усещане за някакво обещание и единственото ѝ опасение бе, че може да не го оправдае.

Усмивката му стана по-широва. Младият мъж коленичи пред нея, остави свещта и взе ръката ѝ в своята, като я обгърна с дългите си елегантни пръсти.

— Искам да ти покажа света, Джини — прошепна той. — А, какво препускане само ще бъде... Ще дойдеш ли с мен?

В тона му усети трескава настойчивост и разбра, че той се страхува, да не би да му откаже. Като че ли можеше да му откаже нещо. Думите му я караха да потръпва; те бяха като ехо на онези, които ѝ бе казал по-рано същата вечер — сякаш увиснало във въздуха обещание, което събуждаше силен копнеж у нея. Цялата ѝ несигурност, всичките ѝ въпроси се стопиха; вече нямаше значение защо ѝ обръща такова внимание или какво иска от нея. Беше достатъчно, че ѝ обръща внимание. Никой досега не я бе искал заради нея самата. Дори Николас. Особено пък Николас.

Погледна Уитакър право в очите, които бяха останали в полусянка.

— Да — промълви тя. — Разбира се, че ще дойда с теб.

Младият мъж се засмя — кратко, въодушевено. Изправи се и я дръпна след себе си. Поведе я към вестибюла, като остави свещта да си гори в коридора. Крачеше забързано. Имоджин се спъна в полите си и се вкопчи в ръката му за подкрепа. Той обаче забави крачка едва когато стигнаха до главния вход, където ги очакваше Чайлдс с нейната пелерина и цилиндъра на Джонас в ръце.

— Значи все пак я намери — рече той, когато се приближиха до него. — Побързай, *cherie*, преди Тримейн да ни е открил. Той си пада по нашия бляскав приятел.

В отговор Уитакър само се засмя. Пусна ръката ѝ, за да поеме шапката си от Рико. В това време тя се бореше с пелерината си и едва успя да я закопче, преди да я помъкнат през вратата и навън, в ясната леденостудена нощ.

Когато стигнаха подножието на стълбите, Уитакър спря рязко; цялото му тяло настърхна, докато се взираше към небето.

— Иисусе! — промълви той. — Погледни натам!

Младата жена проследи погледа му. Нощта беше красива, облаците, докарали дъждъ, си бяха отишли, небето бе чисто и тъмносиньо, осияно с хиляди звезди, които проблясваха като парченца лед в мразовития въздух. Имоджин се сви, за да се предпази от внезапния полъх на вятъра, и видя как дъхът ѝ се разнесе подобно на дим в мрака.

— Какво трябва да търся? — попита тихо тя.

— Богочетие — отвърна Джонас и преди да успее да го попита какво има предвид, той се засмя, сграбчи отново дланта ѝ и препусна с големи крачки към каретата, която бе спрял Чайлдс. — По-бързо — призова Уитакър. — Нощта си отива.

Рико го изгледа загадъчно.

— Имаме часове пред нас — рече той и се отдръпна, за да ѝ направи място да се качи.

Когато младата жена се намести, той се настани срещу нея и се отпусна с привичната си ленива грация.

— Може би ще искаш да предложиш нещо за хапване на мис Картър, *ton ami* — каза Рико, когато Уитакър седна до нея. — Предполагам, че умира от глад, тъй като я взехме, преди да успее да вечеря.

Чайлдс още не беше свършил, когато Имоджин си даде сметка, че е напълно прав. Беше забравила за вечерята, но сега, тъй като изпитото вино не се отразяваше добре на стомаха ѝ, започваше да усеща все още слабите, но увеличаващи се спазми на глада.

Джонас премигна, сякаш думите на приятеля му го бяха объркали.

— Ядене ли? — повтори механично той.

Прониза с поглед Имоджин, сякаш се надяваше с него да задоволи глада ѝ.

— Нямаме време за спиране — рече той; в гласа му се долавяха леко обвинителни нотки, сякаш я укоряваше, че се нуждае от нещо толкова прозаично, като храната.

— Всичко е наред — побърза да каже младата жена; не искаше да го ядосва, а и се страхуваше да не я остави, ако признае, че е гладна.
— Нищо не ми е нужно, наистина.

— Не му угаждай, *cherie* — рече сухо Чайлдс.

— Нищо подобно не правя — възпротиви се Имоджин. — Наистина не съм гладна.

Рико не ѝ повярва, съзнаваше това, но той не каза нищо повече по въпроса. Каретата потегли. Друсането я хвърли към Уитакър; той обхвана ръката ѝ и я притегли към себе си. Не я пусна дори когато файтонът се залюля и беше очевидно, че не може да се задържи с изкуствената си ръка.

Младата жена се чудеше защо просто не я оставеше. Щеше да бъде толкова по-лесно за него. Но се радваше, че не го правеше, дори когато видя как забива токове в пода на каретата, за да не налети отгоре ѝ на завоите, дори когато пръстите му се впиха в дланта ѝ. А когато се приведе към нея и попита: „Как ти се стори нашето парти, Джини?“, тя изпита странното усещане, че той действително се интересува от отговора ѝ, че мнението ѝ има значение.

Имоджин се поколеба, като се стараеше да намери верните думи, нещо, което щеше да заслужи уважението му. Погледът му обаче бе прекалено нов и необичаен за нея, за да може да се концентрира. Най-после успя да отвърне само:

— Приятелите ви са много интересни.

Чайлдс изсумтя от своя ъгъл.

Джонас се разсмя.

— Приятели ли? О, не, скъпа Джини, не бих казал, че са ни приятели. В тази стая имаше повече усойници, отколкото в цяла Южна Америка, готов съм да се хвана на бас. — Погледна я и в очите му се отразиха светлините, край които минаваха. — Някои от тях обаче са блестящи. Философията им е интересна, макар подобно нещо да не може да се каже за морала им. Тези хора могат както да създадат богове, така и да ги унищожат, скъпа. А тази вечер ние се превърнахме в богове.

Младата жена го изгледа объркано.

— Богове ли?

Тъй като той не обясни нищо повече, тя обърна питащия си поглед към Рико; Чайлдс повдигна рамене, но не направи опит да отговори. Изражението му обаче бе странно замислено. Наблюдаваше Уитакър внимателно и това ѝ действаше обезпокояващо.

Нямаше време да открие защо. След минута каретата спря; когато надникна навън, Имоджин видя, че се намираха пред ателиетата. Прониза я силно разочарование. Прекалено бързо бяха стигнали. Уитакър я бе накарал да мисли, че я води някъде другаде, на някое специално място и тя желаеше подобно развитие на нещата, как само го желаеше. Сега обаче ставаше ясно, че краят на нощта бе дошъл. Гърлото ѝ се стегна; опита се да не покаже разочарованието си, когато излязоха от файтона.

Младата жена махна към каретата на Томас, която все още чакаше зад завоя.

— Вече трябва да си тръгвам — заяви учтиво, но неохотно тя. — Трябва да...

Джонас се завъртя така бързо, че я накара да заекне.

— Толкова скоро ли забрави обещанието си, Джини? — попита той. — Или в крайна сметка все пак наистина си уплашена?

— Не — отвърна тя. — Не, аз...

— Тогава отпрати твоя човек.

— В пълна безопасност сте, мис Имоджин — обади се провлечен Рико, като погледна към приятеля си. — Макар, може би, да не изглежда точно така.

Облекчението, което я заля, помете всичко друго.

— Рико, кажи му да се прибира, моля те. Ще изпратим Джини по-късно.

Чайлдс се усмихна криво.

— Сигурен съм, че той ще се зарадва много.

Уитакър не му обърна внимание. Вместо това помъкна младата жена към стълбите и главния вход.

— Побързай, губим време! — рече той, притиснал леко китката ѝ с ръката си.

Отвори вратата и почти нахлу през нея, като че ли без да вижда струпните в огромното помещение на галерията хора. Забърза към стълбището в задната част на коридора, сякаш останалите художници и техните гости изобщо не съществуваха.

Имоджин се огледа през рамо за Чайлдс. Когато го зърна да влиза, вече бяха стигнали стълбите. Успя само да го види как последва един човек към някаква друга стая, преди Джонас да я задърпа по стълбите с такава скорост, че едва успяваше да си поеме въздух. Нямаше време да се притеснява, че всъщност Рико я бе оставил сама с приятеля си. Озоваха се горе, преди да разбере какво става. Струваше ѝ се, че изобщо не се докосва до пода, когато Уитакър я помъкна към ателието си.

Пусна я само колкото да отключи и да я бутне вътре. След това отново я сграбчи за ръката и я задърпа към покритата със завеса врата в другия край на ателието си.

Неговата спалня.

Имоджин настръхна. Спомни си думите му: „Искам да ти покажа света, Джини... Ах, какво препускане само ще бъде...“ Изведнъж се сети как я бе притискал през всичките тези дни, как я бе галила ръката му, сети се за желанието, което я обхващаше; изпълни я страх, от който гърлото ѝ се стегна и устата ѝ пресъхна.

Той я стисна още по-силно за ръката и се обърна, за да я дари с чувствена усмивка.

— Не ми казвай, че сега вече се страхуваш — рече тихо той с характерния си нисък, неустоим глас. — Не и сега.

Младата жена го изгледа, неспособна да говори. Сърцето ѝ препускаше. Усещаше някакво странно нетърпение.

— Ела! — рече той.

Тя не можа да се възпротиви дори в страха си. Джонас дръпна на една страна завесите и влезе вътре. Тя видя леглото с колони в единия ъгъл, изпомачкано и неоправено, с увиснал до пода овехтял юрган,

изпоцапаните с боя дрехи, захвърлени на купчина. Преди да се осъзнае, той вече я дърпаше нататък, през вратичката, скрита наполовина от леглото, нагоре по някакви тесни, мръсни стълби.

— К-къде отиваме? — заекна Имоджин, като се препъваше след него.

— На покрива — отвърна той.

Спра в горния край на стълбата, където пътят му бе препречен от една разнебитена врата, и пусна ръката ѝ.

— Пристигнахме — обяви с видимо задоволство младият мъж.

Издърпа резето и отвори. През отвора незабавно нахлу студен въздух.

— Оттук се виждат цели светове, Джини. Ела да им се насладиш заедно с мен.

И изчезна зад вратата.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди да го настигне. Той стоеше току до входа, махнал цилиндъра си, за да почувства мразовития вятър в косите си, да усети как нощта се допира до кожата му и го приветства. Съблече редингота, разхлаби копринената вратовързка, разтвори ризата си, за да позволи на ледения въздух да погали гърдите му. Господи, колко красив изглеждаше светът оттук! Спусна се към края на покрива и се взря в триетажните постройки под тях, към златистите сияния на газените фенери, които рисуваха странни фигури върху конете и каретите, прелитащи като тъмни сенки в мрака. Силуетите се удължаваха пред очите му, истински калейдоскоп от звуци и движение. Ах, да, наистина беше много красиво.

Беше дотолкова обсебен от гледката, че не чу Имоджин да излиза на покрива, а я усети едва когато застана непосредствено зад него.

— Какво гледаш? — попита тихо тя.

Джонас се обърна с лице към нея. Луната бе в своята четвърт, но нощта беше достатъчно светла, за да види лицето ѝ. Забеляза начина, по който го гледаше, тъмния блясък в очите ѝ, начина, по който бяха разтворени устните ѝ; всичко това приличаше прекалено много на собствените му видения за куртизантката.

Младата жена се усмихна леко и отмести поглед встрани.

— Прекрасна нощ.

Движенията ѝ бяха толкова деликатни, толкова крехки. Вгледан в профила ѝ, той се описваше от вида ѝ, от линията на челюстта, от правия ѝ къс нос, от извивката на брадичката. Наблюдаваше играта на сенките по лицето ѝ; всяко движение привличаше вниманието му към нещо друго, към някоя светлинка по кожата ѝ, към устата, към очите. Забеляза как лунната светлина се отразява в шапката ѝ. Иисусе, тази шапка. Тя бе най-грозното нещо около нея, най-грозното в цялата вечер. Уитакър сграбчи панделките, за да ги развърже, и не се смути от внезапното ѝ трепване, когато свали шапката от главата ѝ. Чу изненаданото ѝ възклициране, когато я захвърли от покрива.

В следващия миг тя се превърна само в една сянка в мрака. Вятърът я залюля и я понесе към улицата, където изплаши един впргнат кон; той иззвили и отстъпи назад. Викът на кочияша отекна в нощта, юздите издрънчаха, когато ги опъна рязко, за да възпрे животното.

Младият мъж погледна отново към Имоджин. Ръката ѝ оправи няколко кичурчета, отделили се от кока ѝ, който заплашваше да се разпадне всеки момент. Тя опита да го стегне, като намести фибите.

— Пусни си косите! — рече той.

Отново сподавено възклициране. Ръката ѝ замръзна във въздуха, очите ѝ го погледнаха внимателно.

— Пусни си косите! — повтори Джонас.

Имоджин все още се колебаеше. След това облиза устни и отмести поглед. Започна бавно да вади една по една фибите от косите си, като с всяко движение освобождаваше по малко, докато накрая шепата ѝ се напълни с фиби, а косите паднаха върху раменете ѝ, прави и тежки, с играещи си в тях сребристи и златисти отблъсъци.

— Питах се как ли изглеждат — промълви той.

Младата жена се усмихна странно.

— Защо?

— Защо ли? Ах, защо?

Уитакър се засмя при вида на обърканото ѝ изражение, на изпълнената с копнеж тъга, едновременно очарователна и невинна. Малкият молец се превръщаше в красива пеперуда пред очите му и той искаше още, много още. Сграбчи я за ръката и я помъкна към един от дебелите комини, седна до него и дръпна и нея да седне.

Подпра глава на тухлите и се вгледа в небето, в хилядите, в милионите звезди. Те започнаха да се хвърлят една към друга пред очите му, да падат, да образуват светли линии, които му напомняха за светлините на газените лампи, препускащи покрай прозорчетата на каретата. Внезапно през ума му мина идеята, че те бяха улични лампи, че всички светлини в Ню Йорк се носеха в нощта, обречени да се сблъскат.

— Джини — рече той. — Разкажи ми какво знаеш за света.

— Какво знам ли? — младата жена се изсмя пренебрежително.

— Страхувам се, че знам съвсем малко.

— О? И какво е то?

— Аз... — сведе поглед и започна да навива около пръста си плата на роклята. — Не съм ходила на много места.

Гласът ѝ беше тих, толкова тих, че Уитакър трябваше да се напряга, за да го чува. Той отново погледна към звездите.

— Има пътуване и пътуване — рече той. — Да ти кажа ли аз нещо за света? Истината за него? Един човек пътува до стотици места. Познава африканските пейзажи и венецианските канали, Пантеона и египетските пирамиди. И на всяко място разпъва своята палатка, пие чай и нареджа на слугите да изгладят дрехите му. Друг човек живее в Нашвил. Той изостава назад и наблюдава тълпата, знае как звуци гласът на всеки от хората и как да разчита лицата, познава уханието на парфюма на всяка жена. Кажи ми, скъпа, кой от двамата знае повече за света?

— Но единият познава само Нашвил — възпротиви се тя.

Джонасолови объркването в гласа ѝ и още нещо, възклициране на тревога или... изненада; а може би всичко бе плод на фантазията му.

— Не поставяй рамки пред ума си — каза той. — Виж нещата в тяхната цялост, в тяхната сложност. Да познаваш света, означава да разбиращ онова, което виждаш. Приложи го в изкуството си и целият живот е пред теб — самият Господ. — Погледна към звездите, към уличните лампи. — Свят от газени лампи.

— Газени лампи ли? Аз... съжалявам. Не съм... толкова мъдра... като твоите приятели. Страхувам се, че не разбирам.

Усети смущението ѝ, мъчителното неудовлетворение в признанието ѝ и те сложиха край на виденията му, изтриха красотата на звездите. Тя се мислеше за нещо по-малко от онези глупаци, които

нарече негови приятели, от онези усойници в салона. Дъхът му секна от тази мисъл, сърцето го заболя, прииска му се да ѝ каже колко греши, колко повърхностни и скучни бяха те в действителност. Прииска му се да ѝ покаже...

Ах, да, да ѝ покаже.

Бързо протегна ръка назад, грабна редингота, който бе захвърлил преди малко, бръкна във вътрешния джоб и извади малкия скицник, който носеше винаги, и един молив. После се обрна към нея и се усмихна на обърканата ѝ физиономия.

— Нека ти покажа какво мисля за моите „приятели“ — рече Уитакър и отвори скицника на една празна страница.

— Да започнем с Ан, какво ще кажеш?

Младата жена го погледна озадачено и се усмихна несигурно.

— Не разбирам...

— А аз пък подозирам, че разбираш много добре, Джини. Кажи ми например какво е мнението ти за Ан Уебстър.

— Аз почти не я познавам.

— Не е нужно да я познаваш, за да я разбереш. — С тези думи допря молива върху хартията. — Опиши ми я.

— Но...

— Опиши я!

— Добре... — Имоджин се загледа замислено в мрака, преди да насочи очи към него. — Не знам. — Повдигна рамене. — Много е красива.

Джонас се приведе напред със смях и докосна бузата ѝ с върха на молива.

— Толкова удобни думи, Джини. Думи, които не значат нищо. Нека ти покажа какво мисля аз.

Този талант притежаваше от малък, но напоследък го използваше рядко. Започна да рисува бързо, нахвърли само няколко линии, но когато свърши, на хартията пред него стоеше Ан Уебстър, закръглените ѝ бузи бяха прекалено кръгли, подобните ѝ на кошута очи бяха прекалено широко отворени и немигащи, късият ѝ нос бе загатнат от почти незабележима резка. С широк жест младият художник подаде скицника на Джини; тя го пое, погледна творбата му и се засмя.

— Карикатура — обяви тя. Уитакър чу изненадата в гласа ѝ, възхищението ѝ. — О, колко смешна си я направил.

— Тя си е смешна — отвърна той; смехът й го бе изпълнил със задоволство. — Всички те са такива.

Грабна скицника от ръцете ѝ и нарисува друго — този път това бе Дейвис Тримейн.

Младата жена се усмихна широко, когато го видя.

— Прекалено си мил към него — отбеляза тя, като посочи към рядката брадичка, към огромните, подобни на бръмбари очи зад абсурдно малките очилца. — Много по-надут е, отколкото си го показал, не мислиш ли? — Изгледа го дяволито и преправи глас. — „... Да, разбира се, мис Картър. Превъзходна скулптура за онези, които са прекалено мързеливи, за да тълкуват както трябва голямото изкуство.“

Имитира го така съвършено, че Джонас се засмя на глас; но тялото му се разля удоволствие, което нарасна още повече, когато тя се присъедини към смеха му. Очите ѝ светеха в тъмнината. Заслуша се в смеха ѝ — тих в началото, после по-уверен, по-дрезгав, по-щастлив... и внезапно я видя с яснота, която го изуми. Гледаше я и виждаше отново жената, която бе позирала за класа му. Сигурната в себе си красавица, която бе вдигната високо брадичка и бе свалила роклята си.

И в този момент осъзна колко невярно я бе преценил. Беше мислил, че тя е неговата богиня, неговата куртизанка, но тя беше толкова повече от това, мили Боже, толкова много повече. В нея имаше още нещо. Нещо, което никога досега не си бе позволил да види, нещо, което караше душата му да ридае от копнеж. Почтеност. Сила. Сигурност.

Сигурност...

Тази мисъл го ужаси; беше толкова чиста, толкова успокоителна. Сигурност. Иисусе, кога за последен път бе помислил нещо подобно за някого? Изобщо нещо беше ли му се случвало някога?

Смехът му секна изведнъж, усети, че трепери. Тогава нейният смях започна да загльхва бавно и съвсем замря; видя внезапно изписалото се по лицето ѝ смущение, когато се обърна да го погледне.

— Джонас? — промълви питаща тя.

А после се усмихна отново по характерния си несигурен начин, изпълнен с измамно колебание. Усмивката не беше толкова красива като смеха ѝ, но въпреки това го хипнотизира. Същият бе ефектът и от лекото докосване на пръстите ѝ, от неуверената ласка.

— Нарисувай ми някой друг — помоли тя. — Покажи ми какви са според теб.

Само той си знаеше с цената на какви усилия успя да проговори:

— Наистина ли искаш?

— Да. — Младата жена се усмихна и в гласа ѝ долови облекчение. — Да.

Той обаче вече не беше сигурен в истината. Бе изгубил — или спечелил — нещо, не знаеше кое от двете бе вярно. Беше объркан, когато я погледна, объркан от онова, което виждаше в нея, от действителността, която бе в странно съгласие с фантазиите му. Коя беше тя? Коя бе всъщност?

Джонас оставил встрани скицника и се приведе напред — искаше да се увери, много му се искаше да я погледне и да види само жената от своите фантазии. Тя се бе взряла в него, набърчила съсредоточено чело, и той осъзна, че се опитваше да го прецени. Представяше си въртящите се в мозъка ѝ колелца и бурмички, неуморното търсене на отговори. Тя беше любознателна, пълна с живот и отворена. Тук нямаше никакво лицемерие. Просто какавидата се отваряше малко по малко и скритата в нея пеперуда показваше част от блестящите си цветове. Цветове, различни от онези, които бе очаквал. Цветове, които го изкушаваха и мамеха, които го накараха да се наведе към нея.

Тя бе като мраморна статуя, която оживява под артистичната му ръка, Галатея на Пигмалион. Искаше да я докосне, да се любят тук, на твърдия покрив, осветени единствено от звездите и луната над тях. Искаше да я чуе да стене, да види чувственото осъзнаване в невинните ѝ очи, отпразнуването на интимността.

Но най-вече искаше безопасността, която му даряваше присъствието ѝ. Спасението, което чувстваше неясно. Искаше нейната сила, защото нямаше своя собствена...

— Желаеш истината — прошепна младият мъж, като докосна косата ѝ и оставил тежките кичури да се разсипят върху пръстите му.

Усети я как настръхва и после се отпуска, когато отдръпна ръка — почти недоловимо отпускане — и отново я докосна. Допря върховете на пръстите си до устата ѝ, почуства леката топла подутина на устните, влажността на дъха ѝ.

— Нека да ти покажа какво знам за това — промълви Джонас. — Устата ти може да бъде видяна по стотици начини. Рико ще забележи в

нея светлосенките; Байрон Сойер ще види цвета; друг художник сигурно ще види линията. Сто истини и всичките са верни. Няма автентични истини, скъпа, само автентичен начин на виждане. Всеки един от нас ще нарисува устните ти по различен начин, но никой няма да успее да предаде пъlnата им същност. — Спря да говори за миг, чу ускореното й дишане и видя парата от дъха й в студения нощен въздух.

— Има само един начин да се открие цялата истина.

— Какъв е той?

Гласът й бе сподавен. И го накара да изтръпне.

Уитакър се усмихна, повдигна брадичката й с длан и се приближи.

— Опитай го сама — отвърна той.

И я целуна.

Иисусе, колко нежна беше, толкова нежна и топла. Само докосването до устните й бе достатъчно да го възбуди. Както и тихата еротика на колебанието й. Беше очаквал от нея да се отдръпне, затова я притисна по-силно; обзе го чувство на безсилие поради липсата на мощ в изкуствената ръка, от нейната безполезност. В същия момент обаче осъзна, че тя не се дърпа назад, че не протестира с девически преструвки и треперещи длани, както бе очаквал.

Но и не отвръща на целувката му. Стоеше неподвижна до него. Джонас отметна назад глава, погледна я в очите и видя в тях несигурност и копнеж. Копнеж. Това почти го довърши. Внезапно я видя в различни цветове, яркосини и розови, които се изльчваха от кожата й, играеха с лунната светлина ипадаха върху косите й, пречупени във всички цветове на дъгата. Ах, Господи, неговата пеперуда...

— Ето така — промълви той, приведе се и отново се сля с устните й, като ги очертаваше с език.

Пусна брадичката и сграбчи ръката й, повдигна я до рамото си и почувства главозамайващо облекчение, когато пръстите й докоснаха колебливо косите му. Този допир го възпламени и той усили натиска на целувката си, като я принуди да разтвори уста — искаше топлината й, вкуса й — на вино и на сън, и на сладка, влажна топлина. Тя нямаше нищо общо с онова, което си бе представял, и в същото време бе точно това. Така великолепна и опияняваща, както бе искал, по-всеотдайна, отколкото бе очаквал. Разкопча една от петелките на пелерината й,

провря длан между тежките гънки на вълнения плат, усети твърдия корсет под атласената рокля, ризницата, която не му позволяваше да докосне ребрата ѝ, да обхване гърдите ѝ. О, Боже, как осуетяваше намеренията му тази защитна какавида, също като куртизанката и също толкова незавършена.

А той искаше всичко, искаше да улови душата ѝ, да я притисне в тялото си и да я усети да се гърчи до него, да знае, че я е притежавал както никой друг. Истината за нея, нейната същност, щеше да бъде негова тази нощ, така както бяха вече мислите ѝ.

Той прекъсна целувката и се отдръпна. Имоджин отвори бавно очи, като опиянена, а след това примигна, отмести поглед и се засмя тихо, нервно, конвулсивно. Допря ръка до подутите си устни.

— Предполагам... предполагам, че мислиш...

— Ела с мен.

Младият мъж едва чу думите ѝ. Скочи на крака и я дръпна до себе си. Усети вибрациите в тялото си. Те го изгаряха, изтощаваха го и той искаше да удовлетвори желанието си веднага, да усети как силата на нейната душа милва неговата, да поеме в дробовете си нейния дъх и да се обвие с косите ѝ. Иисусе, не можеше да чака нито миг повече.

Чу стъпките ѝ зад себе си, чу запъхтяното ѝ дишане, но не забави крачка, като стискаше все така здраво ръката ѝ. Премина през вратата, заслиза по стълбите. Тя се спъна и политна върху него; усетил тялото ѝ притиснато в своето, той едва се сдържа да не се обърне и да я сграбчи, да я обладае направо тук, на стълбището. Въпреки това изчака, докато стигнаха долната площадка на тесните стълби, изчака, докато се озоваха в спалнята му; едва тогава я притисна с гръб към стената и я обгърна с тялото си.

— Кажи, че ме желаеш, Джини.

Искаше, изгаряше от желание да я чуе да произнася тези думи. Вгледа се в очите ѝ — очи, които внезапно започнаха да изглеждат безкрайно дълбоки, безкрайно тъмни. Очи, които криеха тайните на света. Очи, в които бе неговото спасение. „Искам да знам как бих се чувствала на ваше място“, беше казала веднъж тя и Джонас си помисли, че сега щеше да ѝ покаже как се чувства, щеше да ѝ покаже опиянението от оргазма, вълнуващото умиротворение на преситата.

Имоджин се поколеба. Измина секунда, измина втора и Уитакър помисли, че ще полудее, че ще разкъса дрехите ѝ и ще я обладае без

нейно съгласие, без да се съобразява с нея. Но не можеше да го направи. Искаше думите. Имаше нужда от тях.

Чу болката в гласа си.

— Моля те! Кажи ми!

Дишането ѝ беше учестено. Младата жена прегълтна и отмести поглед; Джонас видя смутеното стискане на челностите ѝ, нерешителността ѝ. Тогава тя насочи очи отново към него и в тях той прочете „да“ — отговора, който желаеше. Отговорът, без който, осъзна внезапно това, не би могъл да живее.

Тя отвори уста да говори.

— Аз...

— Ето къде си бил значи, *mon ami*.

Беше гласът на Чайлдс. Шеговит и безгрижен, леко развеселен, но все едно, че заля с леденостудена вода Джонас. Той издаде подобен на недоволно ръмжене звук, пусна любимата си и се завъртя към приятеля си, който се бе облегнал на рамката на вратата с димяща купичка в ръка.

— Иисусе, Рико...

— Изглеждаш великолепно с пуснати коси, *cherie* — рече Чайлдс, без да обръща внимание на Джонас, и влезе в стаята. После протегна купичката към Джини и се усмихна. — Искаш ли да хапнеш нещо за вечеря?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Имоджин го следеше с поглед. Дългите му коси се носеха след него, движенията му бяха неспокойни, буйни. Думите бликаха като водопад, звуците бълбукаха и се изопачаваха, сякаш не можеше да предаде достатъчно бързо мислите си, и макар да правеше паузи от време на време, да поставяше длан върху масата, да се навеждаше, за да кимне на нея или на Чайлдс, за да подчертава смисъла на казаното, мигът минаваше така бързо, че в крайна сметка тя неминуемо се питаше дали наистина бе спирал или просто си бе въобразила.

Не можеше да го разбере. Сведе поглед към полуизяденото си говеждо по бургундски, внезапно загубила апетит. Стомахът ѝ се гърчеше, повдигаше ѝ се от миризмата на вино и говеждо.

Не можеше да разбере и себе си.

Мислеше си къде беше преди по-малко от час, притисната в тялото на Джонас Уитакър, сплела пръсти в косите му, сляла устата си с неговата. Мислеше за това, как едва не му се бе отдала, как бе искала да го направи, бе искала страстта му, силата му, бе искала да я докосва навсякъде. Той я беше омагьосал като някой хипнотизатор и тя бе готова да произнесе желаните от него думи „Желая те“, макар да знаеше, че тогава нямаше да има обратен път, нямаше да има възможност за бягство, нямаше да има помилване.

Фарсът обаче бе приключиbil там, където бе започнал. На всичкото отгоре не беше сигурна какво чувства, не можеше да не мисли къде щеше да бъде сега, ако Чайлдс не ги бе прекъснал, ако не бе изпълнил обещанието си и не я бе предпазил от нея самата. В съзнанието ѝ се бълскаха еротични, възбуджащи картини. Лежеше в обятията на Уитакър. Докосваше го. Прегръщаше го. Целуваше го.

А после какво?

Какво после?

Въпросът се забиваше в нея, напомняше ѝ неща, за които не искаше да се сеща. Внезапно спомените я заляха — образи от един минал миг в живота ѝ, за който се опитваше да не мисли, толкова

болезнен беше той. Видя отново как утринното слънце нахлу през прозореца. Ветрецът подухваше муселинените завеси, когато мъжът до нея се отдръпна и скочи от леглото. Видя го как трепна, когато я погледна, видя съжалението, помрачило прекрасните му сини очи. Чу гласа му, натежал от самообвинения, гневен, изпълnen с отвращение, което и досега не бе сигурна дали не беше насочено към нея.

„Имоджин, съжалявам. Господи, никога няма да разбереш, колко съжалявам...“

Младата жена стисна зъби, прогони спомените. Погледна към Уитакър, който продължаваше да крачи и да говори неуморно, и усети същия копнеж, който някога бе изпитвала към Николас, същата надежда, че интимността някак си ще я дари с частица от него, ще й даде възможност да го разбере — нещо, което не можеше да направи сама. И че щеше да преобрази обикновената Имоджин Картьр и да я превърне в блъскаво и талантливо същество. Като Хлое.

Да, всичко се повтаряше и Имоджин вече знаеше как щеше да завърши — също като с Николас. Джонас бе изпълnen с такава енергия, бе толкова великолепен, човек с гениалност, надминаваща всичко, което бе виждала досега. Мъж, който не се нуждаеше от жена като нея. Такъв мъж би си доставил удоволствие с нея, тъй като имаше възможност да го стори, щеше да я използва, докато му омръзне.

А след това щеше да я изостави.

Тази мисъл прониза сърцето й и й причини остра, отчайваща болка. Спомни си как се бе чувствала, когато си бе отишъл Николас, спомни си мъката, която не я напусна месеци и години след това. Дори тогава бе съзнавала, че това не може да продължи, че той никога нямаше да остане с нея, че не можеше да го задържи. Повтаряше си, че това няма значение.

Но имаше. А мъката бе много по-голяма, отколкото искаше. Боже, все още я болеше.

Понякога се питаше дали щеше да я боли до края на живота й.

„Няма да можеш да преживееш отново това. — Подигравателният глас не я оставяше на мира, преследваше я неуморно. — Няма да го преживееш.“

Не, наистина нямаше да може, знаеше го. Трябваше да си тръгне веднага. Трябваше да избяга далеч от него, без да се обръща. Защото бе

съвсем близо до унищожението — усещането, миризът му ѝ бяха прекалено познати. То беше тук, очакваше я, изкушаваше я...

— ... нали, Джини?

Младата жена подскочи, мислите ѝ се пръснаха като разсипан живак от гласа на Уитакър. Той я гледаше нетърпеливо. Обърна се към Чайлдс, преди Имоджин да успее да каже каквото и да било, и продължи да говори, сякаш никога не ѝ бе задавал въпрос.

— Успокояваш се с безсмислени баналности — заяви, ръкомахайки, той. — Чух те, Рико, и ти казвам, че това са само празни приказки. Ти казваш: „Господ в своята мъдрост има цел, аз имам цел, това е предопределено да стане...“ Господ няма причини. Той седи на трона си и играе на шах с всеки от нас — един матира, на друг взема само някоя незначителна пешка. И защо е всичко това? Ще ти кажа защо. Защото Той няма равен Нему. Няма приятели, няма любими. Колко ли трябва да завижда на хората, които имат с кого да разговарят, имат кой да ги разбере. Нищо чудно, че хората го дразнят. Нищо чудно, че ни измъчва. — Усмихна се топло, многозначително на Имоджин, която се изчерви. — Господ не може да се люби. Не може да има партньор.

— И преди съм слушал това, *ton ami* — ухили се Чайлдс, изпи останалото вино в чашата си и спря само колкото да я напълни отново.
— А как тогава тази история ще обясни големите човешки творения? Защо например един завистлив Бог би позволил изкуството да оцелее? И не би ли могъл Господ да оцени Да Винчи?

— Да Винчи е Бог.

— Наистина, Джонас, отиваш прекалено далеч...

— Не, Рико, помисли само. Господ ни е създад; това не означава ли, че във всеки един от нас има по малко от Него? Божествена частица, начин да се съпротивляваме срещу дявола...

— Ето че сега пък стигнахме до спора дали ако има Бог, може да има и Сатана.

— Разбира се, че може. Изкущението е дяволът. Как иначе би нарекъл желанието си да измъчваш Ан Уебстър по начина, по който го правиш?

Чайлдс се усмихна и повдигна едната си вежда. После погледна към Имоджин и намигна.

— Аха, значи аз съм личният дявол на Ан, така ли? Колко привлекателно.

Младата жена се разсмя.

Уитакър се извъртя с лице към нея.

— Като Джини — посочи я той. — От нея се изльчва божественост. Тя е пеперуда с лице на богиня, слязла на земята... — Спря и се намръщи. — Може би в това е тайната. Да. Да, точно така трябва да е... Разбира се, Афродита е била толкова богиня, колкото и развратница... като Господ.

Фредерик набърчи чело.

— За какво, по дяволите, става дума?

Джонас се засмя, постави длан върху масата и се приведе напред.

— За сътворяването, Рико, не разбираш ли? Сътворяването идва от злото, от изкушението. От този зелен мрак.

Имоджин се мъчеше да разгадае за какво става дума. „Зелен мрак“ ли? А той ги гледаше така, сякаш трябваше да знайт за какво говори. Тя го наблюдаваше напрегнато, като че ли се надяваше да прозре смисъла на думите му по неговото изражение.

После облиза устни.

— Разбира се — рече тя, като търсеше да каже нещо, каквото и да било, тъй като страшно ѝ се искаше да участва в разговора, макар да не успяваше да го следи. Нещо, което да го утеши. — Разбира се, че трябва да идва от злото.

Изпита огромно облекчение, когато погледът му се проясни. Той ѝ се усмихна — странно, загадъчно — и накара сърцето ѝ да затупка учестено, а по тялото ѝ да преминат тръпки.

— Ето, виждам цветовете ти, Джини — рече тихо той.

„Виждам цветовете ти.“ Звучеше като комплимент, но не беше сигурна, нямаше представа какво искаше да каже с тези думи. Но те нямаха значение. Той я гледаше така, сякаш мястото ѝ бе тук, в тази стая, в този разговор. Сякаш нейните коментари бяха важни, сякаш тя бе някоя изключителна личност.

Предупредителното гласче в мозъка ѝ се обади отново: „Няма да можеш да го превивееш.“ И тя внезапно си даде сметка, че това вече не я интересуваше. Защото на покрива той я бе погледнал и тя се бе видяла отразена в очите му и в тях изглеждаше красива. Защото сега я караше да се чувства така, сякаш мястото ѝ беше тук. Помагаше ѝ да

разбере неща, които винаги бе искала да разбере. Можеше да научи толкова много от него, толкова много, и макар да знаеше, че щеше да ѝ причини мъка, да знаеше, че няма да му бъде нужна вечно, тази мъка щеше да бъде ниска цена, ако в замяна щеше да получи страстта му и малкото знания, които решеше да сподели с нея. Беше готова да направи всякаква жертва, ако я помолеше. Господи, щеше да го направи сто пъти, ако трябва.

Щом взе решение, усети как тежестта пада от раменете ѝ. Усмихна му се, а ответната му усмивка я накара да се почувства затоплена и обичана. Уитакър се обърна към Рико.

— Виждаш ли я? — попита той. — Погледни лицето ѝ и ми кажи дали виждаш.

Чайлдс си пое дълбоко въздух и се облегна назад в стола си. После бавно вдигна очи към нея.

— Какво да видя, Джонас?

— Афродита.

Чайлдс се изсмя. Погледът му се изпълни с топлота.

— Това, което виждам, е една много изморена мис Имоджин. Може би трябва да те изпратим до дома ти, *cherie*? Кръстницата ти ще ни се ядоса много.

— Не — отвърна тя и с изненада чу отчаянието в гласа си. — Не, моля... Искам да остана още малко.

— Но...

— Но аз бих искала да остана.

Грабна чашата си, изпи последната останала глътка и му я подаде, за да я напълни.

— Не, не, не трябва да тръгва — засмя се леко Уитакър. И след това го повтори, този път напевно, като подчертаваше ритъма. — Не, не, не трябва да тръгва. Не, не, не трябва да тръгва.

Чайлдс се поколеба. Младата жена забеляза тревогата му, видя как замислеността му премина в примирение. Той въздъхна и наля още вино в чашата ѝ.

— Моите пълномощия свършват дотук — рече сухо той. — Е, добре, мисля, че нощта все още не е напреднала много.

— Прекалено е рано, за да се спи — съгласи се с приятеля си Джонас.

Взе чашата си от масата, изпи съдържанието ѝ на един дъх и я напълни отново.

— Разполагаме още с няколко часа, през които да танцуващ с духовете, но след това те ще трябва да си отидат. И несъмнено ще отведат Джини със себе си. Кажи ми, Рико, мислиш ли, че ангелите на Караваджо са просто проявление на духовете? Религиозни видения? Чувал съм подобни твърдения, но в лицата от неговите картини има толкова зло; това говори, че по-скоро са свързани със земните дела, с човека. А може би се дължи просто на използваните модели? Крадци и уличници... Както знаеш, Миле все повтаряше, че у селяните имало някаква божественост...

Събуди се от светлината. Тя нахлу в съзнанието ѝ, божествени лъчи, галещи клепачите ѝ. Това бе слабата утринна светлина.

Имоджин отвори очи, примигна и за момент не можа да се ориентира къде се намира, когато видя прозорците без пердета. Но след като забеляза полупразната винена чаша пред себе си и проснатия на близкия стол Рико Чайлдс, дълбоко заспал, тя си спомни за изминалата нощ и моментално бе обхваната от паника. Мири боже, беше станало сутрин! Сутрин, а тя бе все още тук, в ателието, все още с Джонас Уитакър и Чайлдс.

Само след секунда бе напълно будна и се опитваше непохватно да се изправи от фотьойла, в който бе заспала. Последното, което си спомняше, бе вкусът на тъмночервеното вино и спорът на Чайлдс и Уитакър за Рембранд. Не си спомняше кога бе заспала, нито пък дали бе мислила да си тръгва.

Младата жена скочи на крака. Стомахът ѝ се сви от тревога — кой знае колко притеснени бяха Томас и Катрин, какво си бяха помислили, когато не се бе прибрала. О, боже, какво ли си мислеха...

Пое си дълбоко въздух и огледа неспокойно стаята за Джонас. Рико похъркваше тихо на стола си, но от приятеля му нямаше и помен. Нямаше кога да го търси или чака. Трябаше да се прибира.

Имоджин грабна пелерината си и се отправи възможно най-безшумно към вратата. Слезе почти бежешком по стълбите, а в главата ѝ се рояха стотина извинения. Паниката ѝ нарасна още повече, когато излезе от сградата и осъзна напълно колко бе закъсняла. Паника, която

премина в чувство на вина, когато видя чакащия файтон. Уитакър бе казал на Чайлдс да отпрати каретата на Томас, но тя все още бе тук. И я чакаше.

Младата жена потрепна, спусна се към вратичката и я отвори. Хенри се бе свил в неудобна поза на седалката. Той се събуди в същия миг, седна с пъшкане и примигна насреща ѝ.

— О, извинете, мис. Не... не съм искал да заспивам.

На Имоджин ѝ призля.

— Не ставай смешен, Хенри — рече тя. — Толкова съжалявам. Мислех, че са те изпратили у дома. Не знаех, че си прекарал тук цялата нощ.

Кочияшът потърка очи.

— Аз се прибрах — обясни той и се намръщи. — Мистър Томас ме изпрати обратно преди час. Каза, че трябва да ви върна у дома.

Сърцето на младата жена като че ли спря да бие.

— Разбирам — промълви едва чуто тя и се отмести, за да направи място на кочияша да слезе. След това влезе в каретата и седна неподвижно, с изпънат гръбнак.

Стори ѝ се, че само след минути стигнаха Уошингтън скуеър и къщата на кръстника ѝ. Файтонът спря и когато Хенри отвори вратата и ѝ помогна да слезе, устата ѝ бе така пресъхнала, че не можеше да прегълтне. Положи усилия да запази спокойствие и влезе в къщата. Спра във вестибюла, затвори очи и си пое дълбоко въздух, като се мъчеше да намери сили и никакво обяснение.

— Джини.

Гласът на Томас прозвуча, преди да се е подготвила. Имоджин отвори очи. Видя кръстника си, застанал на прага на своя кабинет с разчорлени коси, сякаш бе прокарвал многократно пръсти през тях, и с тъмни кръгове под очите.

Младата жена се почувства виновна, обзе я разкаяние.

— О, Томас — избърбори тя. — Съжалявам. Не исках да тревожа нито теб, нито Катрин. Просто...

Думите ѝ секнаха, когато видя уморения му жест.

— Яла ли си? — попита той.

Стомахът ѝ се сви.

— Не съм гладна.

Той кимна.

— Тогава може би ще ми отделиш малко време, за да поговорим?

Колко спокоен беше само, колко равно и разсъдливо звучеше гласът му. Това я обърка; бе очаквала да ѝ чете конско, да се разгневи — нещо, което бе заслужила напълно. Но всъщност тя никога не бе виждала Томас истински ядосан, никога през всичките години, откакто го познаваше.

Почувства се още по-зле. Предпочиташе да я беше наругал. Или да я бе наказал. Но разочарованието, което се изльчваше от него, това странно обезверяване, можеше да понесе по-трудно.

Имоджин опита да преглътне буцата в гърлото си.

— Разбира се — отвърна тя, свали пелерината си и я закачи зад стълбите, преди да го последва в кабинета.

Страхът ѝ се увеличи, когато той затвори внимателно вратата зад нея; чувството на вина стегна гърдите ѝ като в менгеме, докато го наблюдаваше как се приближава тежко до един стол.

Изчака я да се настани срещу него, да оправи нервно полите си, да вдигне брадичка и да го погледне. И въздъхна.

— Баща ти ми е добър приятел вече повече от трийсет години — започна той. — Питам се, дали можеш да си представиш какво означава това? Питам се, дали разбираш какво доверие ми е оказал? Ти сега си единственото му дете, Имоджин. Би бил неутешим, ако аз позволя да ти се случи нещо.

Младата жена опита да си представи как баща ѝ ще бъде съсиран от мъка по нея. Но това бе невъзможно. Успяваше да визуализира единствено гняв. Да, и разочарование. Но печал? Не. Хлое бе тази, за която беше страдал баща ѝ. И все още продължаваше да страда. Имоджин сведе очи към дланиТЕ СИ.

— Трябва да призная, че не разбирам какво се случи тази нощ — продължи Томас. — Ти винаги си била толкова уравновесена.

Кръщелницата му преглътна, вдигна очи и срещна погледа му.

— Съжалявам, Томас.

Той се намръщи.

— Не съм сигурен, че това е достатъчно, Имоджин. Ако се окаже, че си прекарала вечерта... нощта... с Уитакър, репутацията ти ще бъде провалена. Съмнявам се, че бих могъл да сторя нещо, за да я спася.

— Репутацията ми не ме интересува.

— Може би.

Възрастният мъж изглеждаше замислен. Колебаеше се и тя видя въпроса в очите му, разбра, че водеше вътрешна борба дали да го зададе.

Реши да му спести това.

— Нищо не се е случило, Томас — рече тя. — Заведоха ме на един прием, това е всичко, а после се върнахме в ателието и... и разговаряхме. А след това съм заспала — на един стол.

Той издаде някакъв тих звук, изсмя се кратко и саркастично.

— И Уитакър не те е пипнал?

Имоджин се чудеше как да му отговори. Чувстваше се неудобно от лъжата, която знаеше, че иска да чуе, от безопасния отговор, от: „Той беше олицетворение на безупречния джентълмен.“ Не можеше обаче да го излъже така. Освен това искаше да поговори с някого за Джонас, искаше да проумее какво се бе случило тази нощ, искаше да разбере себе си. А откакто се помнеше, винаги бе разговаряла откровено с Томас... единствено с него, с никой друг.

Обаче се страхуваше, че ако му каже истината, ще й забрани да се вижда с Уитакър, а това също не можеше да понесе. Поне засега.

Затова каза само:

— Чувствам се... особено... когато съм с него.

Дебелите бели вежди на кръстника ѝ се събраха смръщено.

— Особено ли?

Младата жена се приведе напред, думите започнаха да излизат една през друга в устрема си да обяснят.

— Не съм сигурна как да го опиша, но той като че ли се е... се е променил. За една нощ. И преди беше изключително талантлив, блъскав, но сега е като... като падаща звезда. И аз го интересувам, Томас. Аз, не Хлое или който и да било друг. Иска да ме научи на много неща и, Томас... Томас, аз искам да ги науча. Искам да научавсичко, което пожелае да ми покаже.

— Много неща ли? Какви неща иска да те научи, Имоджин? Хм?

Младата жена се изчерви и сведе поглед към дланите си.

— Говоря за изкуството — рече тихо тя.

— О, скъпа, сигурен съм, че имаш това предвид.

Томас въздъхна. Приведе се напред и взе ръцете ѝ в своите.

— Но ти сигурно си чувала за репутацията на Уитакър. Не искам да бъда неделикатен, скъпа моя, но Джонас винаги си е падал по дамите. И връзките му никога не продължават дълго.

— Мислиш, че ще ме прельсти и ще ме изостави ли? — попита глухо тя.

Кръстникът й не отделяше поглед от нея.

— Мисля, че ще опита, ако вече не го е направил.

Имоджин се отдръпна.

— Съжалявам — продължи безизразно той. — Но трябва да призная, че не знам на какво да вярвам. Само преди месец ти никога не би направила подобно нещо. Никога не би изчезнала за цяла нощ, щеше да помислиш за репутацията си и за нашата тревога. Не ми остава друго, освен да се питам до каква степен тази промяна се дължи на Уитакър.

— Казах ти...

— Помня какво ми каза. — Възрастният мъж си пое дълбоко въздух. — Иска ми се да те помоля да не се виждаш известно време с Джонас, но виждам колко са важни за теб тези уроци. Затова засега само ще те предупредя — като твой настойник, като твой приятел. Джонас е човек на изкуството; той живее в по-друг свят от твоя и моя. Ще те съсипе, без да се замисли. Разбираш ли ме, Имоджин? Твоето бъдеще не го интересува. Ти не си от жените, които могат да му се изпълзнат невредими.

— Не съм като Хлое, това ли имаш предвид? — попита горчиво тя.

Томас я погледна спокойно.

— Това не е недостатък, скъпа моя — рече тихо той.

Думите му я изненадаха. Те прогониха гнева й и я изпълниха с тъга, която стигна до дълбините на сърцето й. Единственото, което можеше да направи, бе да му даде отговора, който знаеше, че иска да чуе, обещанието, което се надяваше да получи.

— Ще размисля над всичко, което каза — изрече бавно тя. — Съжалявам, че ти причиних това.

Погледите им се срещнаха и тя остана с впечатление, че не бе успяла да го заблуди ни най-малко. Кръстникът й заговори отново.

— Смятай, че си извинена, скъпа. Просто искам да те предпазя.

Макар думите му да бяха внимателно подбрани, възможно най-неутрални, Имоджин усети неизказаната заплаха, скрита зад тях.

„Просто искам да те предпазя“ — бе казал той.

Ами ако тя самата не желаеше да бъде предпазвана?

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Когато се върна, нея вече я нямаше. Той замръзна, огледа ателието, като се питаше дали не бе влязла в спалнята му или зад паравана, макар да знаеше, че не е. В стаята се усещаше някаква липса, витаеше особено чувство на празнота, макар Рико да бе тук, все така дълбоко заспал, свил дългото си тяло на стария стол.

Да, беше си отишла. Прободе го остро разочарование. Стисна тубичката боя в ръката си така силно, че тя се изду. С въздишка сведе поглед към нея. Алено, за да приладе живот на кожата на куртизанката — същия живот, който пулсираше в Джини. Искаше да намери начин да предаде нежната сила на нейната душа. Да покаже духа ѝ. Изгаряше от нетърпение, почти болезнено, да опита. Веднага. Още тази сутрин. Затова бе взел назаем боята от Байрон Сойер; мислеше, че ще му отнеме прекалено много време да отиде в магазина на Гунил да си купи, и най-вече се страхуваше да не би тя да си тръгне по време на отсъствието му.

Оказа се все пак, че го бе нямало прекалено дълго, макар в действителност да бяха само няколко минути. Нима наистина бяха само толкова? Хвърли поглед към прозореца, опитвайки се да определи времето, но след малко се отказа и отново се взря във фотьойла, на който я бе оставил. Лицето ѝ изгаряше мозъка му, еротичното спокойствие на съня ѝ... По дяволите, как смееше да го изоставя? Как смееше да го стори точно сега, когато шедъровърът му, цялата му кариера зависеха от нея? Изпсува и захвърли тубичката. Тя се удари в стената.

— Какъв характер — донесе се откъм стола тихият, ленив глас на Рико.

Джонас се обърна към него и видя, че приятелят му го наблюдава изпод полу затворените си клепачи.

— Къде, по дяволите, отиде?

Чайлдс повдигна едната си вежда и седна, като изпъшка при това усилие. После се вторачи във фотьойла.

— Значи си е тръгнала? — попита той и прибра назад падналите върху челото му руси кичури. — Вкъщи, предполагам. Колко лошо. Надявах се, че ще мога да я върна лично и да обясня. Гозни несъмнено е вбесен.

— На кой му пука за Гозни?

Рико го погледна леко изненадан.

— О, а би трябало. Особено ако държиш да се виждаш с момичето. Не мисля, че той ще одобри, като се има предвид репутацията ти.

Уитакър се намръщи.

— На твоето място бих очаквал да ме посети днес — продължи приятелят му с дразнещо безцеремонен тон. — За да пита какви са намеренията ти. Които, впрочем, интересуват и мен. И така, какви са намеренията ти във връзка с очарователната мис Имоджин?

Джонас усети раздразнение — не беше сигурен дали заради въпроса на Рико или заради начина, по който се бе изразил за нея. „Очарователната мис Имоджин.“ Очарователна. Да, наистина бе такава. Освен всички други неща. Много други неща.

Взря се в Чайлдс.

— Намеренията ми не те засягат.

— Хайде, хайде — възклика нетърпеливо Рико. — Забравяш с кого говориш, *ton ami*. Не съм сляп. Онова, което прекъснах снощи, съвсем не бе някое невинно *tete-a-tete*.

Гневът запъпли из вените на Уитакър, накара кръвта му да заври.

— Върви по дяволите, Рико!

Чайлдс обаче не се смущи.

— Не можеш да избягаш от това, Джонас — рече умиротворително той. — Помисли коя е тя — кръщелница на твоя покровител, невинно момиче. Това не е Кларис. Не можеш просто да я прельстиш, а след това да я изоставиш, когато ти омръзне.

— Нямам подобни намерения — отвърна ядосано Джонас, макар да нямаше представа какви са всъщност намеренията му.

Видя как Чайлдс вдигна вежди, прочете циничното му недоверие, от което побесня така, че кожата му пламна, а в слепоочията му забиха чукове.

— Дявол да те вземе, Рико, остави ме на мира.

Чайлдс се колебаеше. Уитакър забеляза напрежението в погледа му и разбра какво щеше да последва, все едно, че чу думите му, преди да ги беше казал.

— Ти не си на себе си, Джонас.

Ето я фразата, която бе очаквал, погледът, който бе виждал сто пъти преди това... о, Господи, този поглед! Състрадание.

Съжаление.

„Не си на себе си... Защото трябва да ви се иска все още да я имате... Това е за твоето добро, сине, повярвай ми...“ Думите на Рико. На Джини. На баща му. Те отекваха в съзнанието му; все едно, че се намираше в стая, от която не можеше да избяга, затвор в неговия ум, който му причиняваше болка... Господи, как само го измъчваше. Страданието го вбесяваше, изпъваше го с нажежен до бяло гняв, заглушаващ разума и всичко друго.

Набраното напрежение избухна в него неконтролирамо и преди да разбере какво прави, грабна китайската кукла, която ценеше толкова високо и която внезапно вече не означаваше нищо за него, и я запрати с всичка сила по приятеля си.

Онова, което последва, видя като през мъгла: статуетката от слонова кост профуча във въздуха. „Прекалено бавно“ — помисли си той, без да отделя поглед от нея. Запита се дали някога щеше да достигне целта си, но вече не помнеше коя бе тя. Видя изумлението на Рико, видя го как се изви, как снижи златисторусата си глава. Куклата мина на сантиметри от него и се удари в стената. Видя как се разби и се посипа на парчета по пода.

И през цялото време Уитакър си мислеше: „Спри това. Ти можеш да го спреш.“ Но не можеше. Гневът все още бе тук, гореше в него. А когато Чайлдс се обърна да го погледне, той сви юмрук и тялото му се напрегна.

— Махай се оттук! — Макар да възнамеряваше да изговори думите, те излязоха от него като вик — звук от друг свят, който отекна в ателието и накара стените да завибрират. — Върви по дяволите!

Но Рико не помръдна. Погледът му пронизваше Джонас. Беше прекалено загрижен, прекалено приятелски и този поглед караше Джонас да иска да крещи и да рита, да удари някого, който и да било. Грабна друга статуетка от полицата, готов да хвърли и нея.

— Защо си причиняваш това, *ton ami*?

Уитакър се поколеба и в това колебание бе спасението — усети го, вкуси го. Но то бе прекалено далеч, прекалено забулено, за да го види ясно. В същото време търсеше отговор и осъзна, че не може да го даде — никакво обяснение или причина, освен това, че е неспособен да се пребори със себе си. Ах, Иисусе, не можеше да се пребори със себе си.

— Махай се! — изкрештя той и захвърли статуетката на изпоцапания под, като я наблюдаваше как се разбива на малки парченца. — Остави ме на мира!

Заповяда си да не се впечатлява, когато видя как го изгледа приятелят му, как си пое дълбоко въздух и се запъти към вратата. Каза си, че има право да се ядосва. Рико не можеше да му диктува какво да прави, нямаше право да му внушава... какво?

Иисусе, не можеше да си спомни! Единственото, което усещаше, бе гняв.

Но и след излизането на Рико гневът не го напусна. Джонас внезапно остана сам сред хаоса в ателието си, сам със своите мисли и настроение. Сам със своето видение.

Своето видение. А, да, своето видение.

Погледна към платното. Към Джини.

Джини.

Мисълта за нея го успокoi незабавно.

Беше късно. Толкова късно, че бяха останали само няколко от постоянните посетители в шикозната зала за залагания на Парк Роу, известна като „Червената къща“. Достатъчно късно, така че Джонас бе забравил както за гневното си избухване по-рано същия ден, така и за неговите причини. След като бе работил шест часа върху куртизантката, той бе изпитал непреодолимо желание да общува, да се смее, да говори и играе. С тази цел бе потърсил отново Рико, бе му занесъл бутилка много скъп френски коняк в знак на извинение и го бе молил — бе го приюткал — да излезе с него.

И сега Уитакър се чувстваше в мир с целия свят. Нещо повече — чувстваше се... в хармония. Да, това бе точната дума. В хармония със себе си и със света.

Усмихна се и седна отново на стола. Забарабани с пръсти по масата, като вдишваше дълбоко дима от пури, който се носеше из стаята, примесен с уханията на мъжките одеколони. Погледна към Джордж Тек, седнал срещу него. Той се взираше в картите в ръката си, сякаш чрез тях щеше да разчете божествените тайни на света.

— Дали ще успееш да вземеш решение, преди да е свършила годината, Джордж? — попита нетърпеливо Уитакър.

Мъжът вдигна поглед.

— Само момент, само момент. Престани с това адско тракане, а? Страшно е разсейващо.

Чайлдс, който седеше до приятеля си, се прозя.

— Става късно — рече той. — Да свършваме с това раздаване.

— Дадено, дадено. — Джордж поглади тежкия си кафяв мустак и хвърли една квитанция върху купчината. — Петдесет долара.

Уилям Мартинсън отпи отново от своя бърбън и поклати глава.

— Прекалено богати сте за наше го брата, момчета — рече той и остави картите си. — Аз излизам.

Джордж погледна Джонас и повдигна дебелата си вежда.

— Е?

Адреналинът удари Джонас в главата. Не си направи труда да погледне отново картите си; остави ги върху масата и хвърли квитанция в центъра на масата.

— Вдигам с петдесет.

— *Mon Dieu* — възклика изненадано Чайлдс.

Приведе се напред, снижи глас и рече загрижено и сериозно:

— По-спокойно, скъпи. Вчера беше беден като църковна мишка.

Кога се превърна в милионер?

— Не се притеснявай.

Уитакър махна с ръка, за да разсее тревогите на приятеля си. Тази вечер нищо не можеше да тръгне зле. Светът бе топъл и безопасен; хората, които стояха с него на тази маса, бяха най-добрите му приятели. Обичаше ги като братя. Превъзходни хора, също като виното, което пиеха. Реши да купи още една бутилка; може би дори две или три. Нищо не беше прекалено добро за неговите приятели. Бе готов да им даде всичко, което притежава, ако го помолят. Усмихна се до уши.

— Тази вечер късметът е с мен.

— Като гледам, определено не е — противопостави се Рико. — По мои сметки вече изгуби повече от двеста долара.

— Остави го да играе, щом иска — намеси се Джордж. — Да не си му настойник, Чайлдс?

Джонас наблюдаваше развеселен; забеляза както алчния поглед на Джордж, така и тревогата на Рико. И се разсмя.

— Но той наистина ми е настойник, Джордж, пазител. Мой ангел-хранител. Рико, трябва да си даваш сметка, че вече е мой ред да спечеля.

— Знам, че по-добре е да спечелиш — отвърна сухо Чайлдс. — Или идния месец ще живееш за сметка на моя джоб.

Уитакър не му обърна внимание. Огледа примигващите пламъчета на лампите, осветявящи стаята, мебелите от палисандрово дърво и позлатените рамки на огледалата. Всичко тук бе прекалено ярко, светещо и излъскано. Лицата на всички присъстващи се отразяваха в огледалата. Виждаше ги добре. Те изпъльваха съзнанието му и за миг отраженията им придобиха животински очи, уши и зурли; стори му се, че вижда истинската природа на всеки един от тях: вълци, лисици и кучета — като онези неприятни кучета на баща му — две болонки, които се мотаеха из имението, сякаш бяха негови собственици, и тъпчеха градините и розите. Това го подсети за майка му и за една отдавнашна любовница, които ухаеха така силно на рози, че го заболяваше главата. То пък му напомни за стария му учител, който имаше канапе от палисандрово дърво в кабинета си — като стола от същото дърво в онзи ъгъл. Джонас се запита откъде идва палисандровото дърво. Дали не от дървесината на розовите храсти?^[1] Храстите не му се струваха достатъчно големи за направата дори на стол, но може би имаше и такива, които стават по-големи. Май си спомняше някаква приказка, в която розовите храсти покриваха стените на цял замък и го правеха недостъпен. Или пък бяха къпини?

— Ето ти теб.

Джордж разположи картите си върху масата така, че Джонас да може да види двета чифта — валета и седмици.

Уитакър се засмя и показва собствените си карти.

— Всичките са червени — рече той.

Чайлдс се надвеси, огледа ги и въздъхна раздразнено.

— О, да, всички са червени. Сърца и диаманти, и нищо. Нищо, *ton ami*. — Вдигна поглед. — Не ги ли погледна, Джонас? Току-що изгуби още сто долара.

Младият мъж повдигна рамене — вече бе забравил за загубата, но доброто му настроение се бе изпарило. Повече не можеше да стои спокойно на едно място; искаше му се да напусне тази зала и първокласните игрални къщи на Парк Роу, да отиде в „Бауъри“, да види кипящия живот, който предлагаха всички театри и който се изливаше от тях след представленията, да види уличниците, момчетата от престъпните шайки и техните момичета с червени ботушки. Животът в цялото му многообразие, по-истински от пищните игрални салони тук, по-честен от разговорите в „Сенчъри кълб“, в които бяха въвлечени по-рано тази вечер двамата с Рико, разговори, съпроводени с неизменните стриди и различни сирена.

— Да вървим — рече той, като бутна назад стола си и се изправи.
— Хайде, Рико.

Чайлдс го изгледа.

— Късно е, Джонас. Да се прибираме и да лягаме.

— Да лягаме ли? О, не, не и не.

Младият мъж се засмя. Зърна някаква жена край вратата, гъвкаво, красиво момиче, облечено в бургундско червено.

— Един момент — каза той и се запъти натам.

Чайлдс се озова така пъргаво до него, че Уитакър се запита дали не беше прелетял. Усети пръстите му върху ръката си; последва силно стискане, което го накара да спре.

— Не — заяви Рико. — Идвай с мен. Късно е. Скоро ще се съмне. За тази вечер извърши достатъчно поразии. Да се прибираме.

— Не ми се спи.

Погледна отново към момичето, но то бе изчезнало. В този момент някой отвори вратата и Джонас видя слабото сияние на изгрева, избледняващото небе и забрави за непознатата. Вратата се затвори пак и той изведнъж почувства, че се задушава. Димът и виното, миризмата на газените лампи, тежките кадифени завеси — всичко това действаше потискащо. Прииска му се да бъде навън, да усети въздуха върху лицето си.

— Добре тогава, да тръгваме — рече той и без да чака отговора на приятеля си, се запъти към изхода.

Само след секунди вече беше в другия край на стаята, отвори вратата и се озова сред студеното спокойствие на ранното утро.

— Ще извикам карета — каза Рико и заслиза по стълбите.

— Не — възпря го само с една дума Джонас.

Огледа се. Беше началото на онзи особен, спокоен период — времето след затварянето на игралните домове, непосредствено преди започването на работния ден. Видя как по улиците, подобно на пияни плъхове, с шапки на главата, бързаха към къщите си мъже, към своите самодоволни съпруги или сервили любовници.

— Никакви карети — рече той, като вдишваше дълбоко соления въздух. — Нека повървим.

Чайлдс въздъхна тежко. Отметна назад златистите си коси и се намръщи.

— Имаме доста път, *ton ami*.

— Ела с мен, Рико. Имам нужда от компанията ти.

Джонас се усмихна и тръгна.

— Ти би бил щастлив и без никаква компания — отбеляза Фредерик, като го последва.

— О, но ти си толкова хубав, че mi е приятно да те гледам.

Чайлдс се усмихна криво.

— Красотата е като гълъб...

Съзнанието на Уитакър политна, понесено от този израз. Красиви гълъби. Цели рояци, които кълвяха из улиците и чакаха милостиня като момичетата от „Бауъри“, тези проститутки от низшето съсловие, които се маскираха като жени от висшата класа и носеха скъпи тоалети; чрез тях подчертаваха цвета на кожата, косите и очите си. И блестяха на светлините на лампите като брошките и пръстените по витрините на магазините, край които минаваха двамата приятели. Диаманти, рубини и сапфири, някои изкуствени като усмивка за портрет, други — други...

Видя я мимоходом. Хвана окото му веднага, сякаш му изпрати кодов сигнал, предназначен единствено за неговия поглед, истинско Божествено послание. Брошка на витрината, която блестеше в розови, златисти и пурпурни сияния благодарение на аметистите, които примигваха на меката светлина на зората. Като пеперуда.

Джонас спря рязко. Обърна се, притисна длани в стъклото, приведе се, за да я огледа. О, Боже, тя беше точно като Джини, точно

като видението му. Приглушени в полумрака цветове, спокойни и безлични, докато в тях не се отрази светлината. Но тогава... ооо, тогава... тогава започваха да трептят, пълни с живот и красота.

— Рико — прошепна той. — Рико, виж това. Виж го хубаво.

Чу как приятелят му застана зад него. Сянката му падна върху витрината и потопи отново в мрак скъпоценните камъни.

— Какво да видя?

— Това.

Уитакър отстъпи нетърпеливо, за да позволи на светлината да се провре отново натам, и посочи към брошката.

— Пеперуда — вдигна рамене Чайлдс. — Красива дрънкулка.

„Красива дрънкулка.“ О, беше толкова повече от това. Толкова повече. Представи си я с нея, близо до кожата ѝ, как блести в разголеното ѝ деколте, как подчертава цветовете на косите ѝ. Господи, искаше тази брошка, искаше да я вземе в ръцете си, да ѝ я даде и да види как блясъкът ѝ се отразява в нейните очи. Тази мисъл бе толкова примамлива, че той се отправи към вратата.

— Отворете! — провикна се младият мъж и забълска с юмрук по дървото толкова силно, че звукът отекна из улицата. — Хей, там, отворете!

Рико се озова в същия миг до него.

— *Mon Dieu*, Джонас — възклика шепнешком той и хвана приятеля си за ръката, за да го възпре. — Какво мислиш, че правиш?

— Ще купувам дрънкулката.

Уитакър се засмя и издърпа дланта си. След което забълска и завика още по-силно.

— Ей, вие вътре! Излезте! Имате клиенти, готови да платят!

Усети как Чайлдс го дърпа за ръкава, чу предпазливия му, успокояващ глас.

— Хайде да си вървим, *ton ami*. Тази дрънкулка не заслужава подобно вълнение. А и едва се е зазорило.

— Но все пак вече се е зазорило, приятелю, и магазините трябва да се отварят. — И продължи да думка. — Хей, там! Има ли някой вкъщи?

— С какво мислиш да я купиш? С рентата ли?

— Мърмориш като някоя баба — рече Джонас. — Това е без значение. Трябва да я имам. Джини трябва да я има.

— Джини ли? — Рико отстъпи назад и се намръщи. — Не може да говориш сериозно. Тя... — Сграбчи ръката на приятеля си. — Тя не е подходяща за нея. Хайде, идвай. Да се прибираме.

Думите и успокоителният, ведър тон на Чайлдс — онзи, който човек използва, когато увещава дете — раздразниха младия мъж. Най-много го вбеси обаче ръката на Рико върху китката му. И той я издърпа рязко.

— Не ме докосвай повече, Рико — предупреди го той. — Искам проклетата брошка.

— Можеш да я купиш по-късно. Довечера.

Тонът му бе станал направо гальовен. А в очите му забелязваше познатия особен поглед, същия като от сутринта. Веселието преминаваше в състрадание, в тревога. Същият поглед, който бе виждал стотици пъти по лицата на своите роднини, подозрителните мисли, немият въпрос: „Луд ли си?“

Стомахът му се сви на топка и това още повече го ядоса. Предпочиташе гнева, затова сега избра него и почувства как кръвта нахлува в главата му. Без да се колебае, обърна гръб на Чайлдс и заблъска по вратата, като крещеше с все сила.

Толкова гръмогласно, че не чу приближаващите се от другата страна на вратата стъпки. Видя завъртането на дръжката и реши, че се дължи на неговите удари. Но вратата се отвори и той внезапно се озова пред съненото, вбесено лице на собственика на магазина... и пред дулото на една ловджийска пушка.

— *Mon Dieu.*

Този шокиран шепот бе гласът на Рико.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита мъжът.

Премести поглед от Джонас към Рико и обратно.

Уитакър тръгна към него.

— Не мърдай — рече предупредително човекът — или ще ти светя маслото.

— Съжаляваме, че ви събудихме,_ monsieur_ — рече тихо Чайлдс. — Страхувам се, че приятелят ми си пийна повечко. Точно го водех към вкъщи.

Собственикът на магазина погледна към Джонас.

— Пиян, а?

— Само така си мислиш, старче — отвърна младият мъж. И кимна към витрината. — Искам да купя една брошка. Пеперудата. Колко струва?

— Още не сме отворили.
— Вече сте. Колко струва?
— Казах...

— Не ми пука какво си казал. — Раздразнението на Уитакър започна да нараства отново, а ръката на Рико, която го стисна успокоително по лакътя, влоши още повече нещата. — Продай ми проклетата брошка.

Мъжът погледна Чайлдс. Джонас усети, че той повдигна рамене.

— Продайте му я, *monsieur*, ако обичате — рече приятелят му. — Страхувам се, че тази сутрин нищо не може да му се откаже.

Продавачът се поколеба, замисли се и най-накрая склони. Наведе пушката и отвори вратата, за да ги пусне да влязат. Джонас почувства такова всеобхватно облекчение, че му се прииска да се засмее на глас. Въодушевлението му бе толкова внезапно и пълно, че едва се въздържа да не хукне пеейки из улиците, докато Рико и магазинерът се разберат за цената.

Плати почти без да осъзнава какво прави, без да има представа колко му струваше бижуто. Знаеше само, че най-после продавачът му подаде пакетчето и то стана негово. Негово сега, а след това — нейно. Скоро щеше да го види да блести върху гърдите ѝ, на фона на розов атлаз... или не, не розов атлаз. Никакви розови, лилави или светлосини цветове. Нищо от противните пастели, които носеше понастоящем. Не, щеше да направи нужното по това време тя да бъде в кадифе. В зимни нюанси като тъмнозелено, бронзово и ярко, страстно жълто. Среднощно синьо и ръждиво, и златно, за да подхождат на косите и да стоплят очите ѝ.

Ах, да, представяше си всичко така ясно. Представяше си косите ѝ спуснати, представяше си я облечена в кадифе, легнала в леглото, за да му позира. Видението бе толкова ясно, че пръстите го засърбяха. Сети се за платното, което го очакваше в ателието и го мамеше, караше кръвта му да ври, подобно на песента на сирените. Господи, как само искаше да се върне при своето платно! И да рисува...

Пъхна опакованата пеперуда в джоба на редингота си и излезе от магазина, без дори да се сбогува, на улицата, където светлината

ставаше все по-силна и по-силна. Беше почти стигнал следващата пресечка, когато Рико го настигна, сграбчи го за ръкава и рече:

— Не, никакво ходене повече, любими. Хващаме карета.

Джонас го изгледа изненадано.

— Разбира се — каза с усмивка той. — Разбира се, разбира се. И ще трябва също така да попеем, Рико. Да пеем за зората. Онази стара песен, помниш ли я? Красивата стара песен. Как се казваше? Надали ще се сетя.

Хвана приятеля си под ръка и го задърпа нататък по улицата. Струваше му се, че усмивката може да разцепи лицето му. След това се засмя на глас. Звукът отекна между сградите, издигна се до небесата.

— Ах, светът е хубав, не мислиш ли, приятелю? Светът наистина е много хубав.

[1] На англ. език палисандрово дърво е „роузууд“, буквално — розово дърво — Бел.pr. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Сърцето й тупкаше забързано, докато изкачваше стълбите. Не беше сигурна какво ще открие, когато влезе в ателието. Не беше виждала, нито пък бе чувала нещо за Уитакър от нощта на приема, но въпреки това мисълта за него я преследваше, образът му изпълваше дните й.

Не даваше мира на сънищата й.

О, Боже, нейните сънища... При спомена за тях лицето й пламна, устата й пресъхна. През последните три нощи се бе събудждала потна и трепереща, изпълнена с болезнен копнеж за нещо. Нещо, свързано с целувката на Джонас Уитакър, с неговото докосване, с вкуса му.

И никакви логически разсъждения и доводи не можеха да я освободят от него, така както разумът и благоразумието не бяха успели да я разубедят да вземе онова, което й предлагаше, каквото и да бе то.

Въпреки това копнежът й по него я тревожеше. Даваше си прекрасно сметка какво рискува, като идва отново тук. Един поглед към него бе достатъчен, за да я накара да забрави за морал и приличие, гласът му бе способен да премахне остатъците от съпротивление. Той можеше да я подчини на волята си само с една дума. Чудеше се дали той го съзнаваше; подозираше, че бе точно така.

Искаше й се да бъде по-предпазлива, но това бе трудно за изпълнение, когато изкуителното гласче в нея, гласът на дявола, шепнеше непрестанно: „Вземи каквото можеш. Това е единственото, на което можеш да се надяваш в живота си.“

„Единственото, на което можеш да се надяваш в живота си.“ Именно този глас я възпираше да не се обърне и да побегне надолу по стълбите. Именно той й помагаше да държи високо брадичката си и да измине последните две площасти толкова бързо, колкото можеше. Сърцето й щеше да се пръсне, когато се озова пред последната врата и почука. Едва изчака една секунда, преди да отвори и да влезе.

Нямаше никой. Имоджин се поколеба и сведе поглед към бележката в ръката си, която й бе написал, за да я уведоми, че уроците

се възобновяват от днес. Времето и датата бяха същите, но бе очаквала да намери и останалите тук. Беше закъсняла; следователно Питър, Даниъл и Тобаяс вече трябваше да работят.

Но нямаше никой друг.

Гърлото ѝ се стегна; внезапно ѝ стана страшно трудно да прегъльща. Обходи с поглед стаята, пръснатите бои, четки, припряно оцветените платна. Макар да ѝ се струваше невъзможно, ателието тънеше в още по-голям безпорядък, отколкото по време на последното ѝ посещение тук — разхвърляно, сякаш бе рисувал в него само допреди минута, сякаш току-що бе излязъл. Носеше се силна миризма на терпентин и бецир. Изведнъж осъзна, че той беше тук. Усети присъствието му така силно, като че ли стоеше пред нея.

Сякаш прочел мислите ѝ, младият мъж се показва иззад завесата, опъната над прага на спалнята. Сърцето на Имоджин спря да бие за момент; дъхът заседна в гърлото ѝ. Чакаше, чувствайки се едновременно ужасно неловко и изпълнена с надежди като някоя глупачка. Сети се за последната им среща, за вплетените си в косите му пръсти и натиска на бедрата му в нейните. Нервността ѝ нарасна. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди Джонас да вдигне глава и да я погледне.

— Джини — рече той.

Заля я огромна вълна на облекчение, когато видя усмивката, разтегнала лицето му. Младият мъж забърза към нея.

— Чаках те.

Последните ѝ съмнения отлетяха, нервността ѝ се стопи. Никой досега не ѝ бе казвал подобно нещо; тази проста фраза отнемаше дъха ѝ, правеше я беззащитна. Опита се да си спомни дали някой друг бе изглеждал така щастлив да я види, но не можа да се сети за никого. Боже, нито един.

Уитакър спря пред нея, очите му горяха. Имоджин обхвана с жест празното помещение.

— О... очаквах да видя другите тук.

— Нима?

Той повдигна едната си черна вежда. Усмивката му стана дяволита, очарователно закачлива.

— Е, добре де, трябваше да кажа нещо, за да мога да те видя отново, нали?

Тя не бе в състояние да си поеме въздух.

— Можеше да помолиш.

— И ти щеше да дойдеш просто така?

— Да. — Думата излезе сама, подобна на въздишка. — Да, щях да дойда.

Джонас се приведе напред и преди тя да разбере какво става, устните му се докоснаха леко до нейните, толкова леко и бързо, че в крайна сметка тя не бе сигурна дали действително бе усетила нещо, дали изобщо я беше целунал. А когато той се отдели от нея и закрачи към другия край на стаята, внезапно на мястото, където бе стоял допреди секунда, стана студено, мразовито, макар преди миг въздухът там да бе нажежен. Младата жена скри длани в гънките на тежката си пелерина; чувствуваше се зашеметена и... възбудена. По кожата ѝ премина лека тръпка на нетърпение.

— Какво... какво правиш? — попита тя.

— Готова се да рисувам. — Уитакър грабна едно от струпаните край стената платна и го постави върху статив. — Махни горната си дреха, Джини. Ела при мен.

Вълнението ѝ нарасна. Припряно изпълни молбата му, окачи пелерината край вратата и махна розовата шапка, която бе купила наместо изхвърлената от него. Пооправи коси с длан и тръгна към него.

Той се движеше трескаво из ателието и събираще бои и четки толкова бързо, че я заболяха очите да го следи. Въпреки това не отделяше поглед от него, беше ѝ невъзможно. Невъзможно бе да не вижда трескавата му енергия или прекалено яркия блъсък в очите. Намръщи се, забелязала за първи път колко изопнати са чертите му, колко уморени. Сякаш не бе спал. Сякаш функционираше благодарение на резервните си сили и почти на нищо друго. Запита се дали беше ял.

Внезапно тази мисъл я разтревожи. Не беше го виждала два дни. Какво бе правил през това време извън рисуването? Спомни си нощта на приема, факта, че не бе хапнал нищо, че когато се бе събудила, Чайлдс спеше, но Уитакър го нямаше. Беше ли спал изобщо през онази нощ? Беше ли спал оттогава?

Въпросите не ѝ даваха мира. В този момент Уитакър вдигна очи и погледите им се срещнаха; неочекваната му, ослепителна усмивка

внезапно направи всичките й тревоги на пух и прах. Боже, дори Чайлдс, колкото и красив да беше, не можеше да се сравнява с мъжа пред нея, чарът му сякаш изпъльваше с енергия самия въздух около него. Как бе могла да помисли, че изглежда уморен?

Джонас стоеше пред статива си. Направи ѝ знак да се приближи.

— Готова ли си?

Тя побърза да се приближи.

— Готова за какво?

— Готова за изкуството. — Шепотът му предизвика тръпки по целия ѝ гръбнак. — Никакви въглени днес, скъпа Джини. Днес ще рисуваш с бои.

Тя погледна изненадано.

— Искаш да рисувам с бои? Не беше ли казал, че още не съм готова?

Погледът му милваше лицето ѝ, усмивката му бе способна да накара сърцето ѝ да спре да бие.

— Тогава не беше — отвърна той; обзе я странното, обезпокоително чувство, че той изобщо не говореше за изкуство. — Има неща, които могат да се научат само с рисуване с бои — добави той, а гласът му стана по-дълбок. — Или се страхуваш?

Думите му върнаха образите от сънищата ѝ, еротичните, неприлични според нея, фантазии. Изведнъж те вече не ѝ се струваха неприлични. Не, не неприлични, а изкуителни. Неустоими. Неизбежни.

— Не — отговори тихо младата жена, без да отделя погледа си от неговия. — Не се страхувам.

Видя огъня в очите му, който проблесна и замря отново. Цялото ѝ тяло настърхна от него. Не беше сигурна, че контролира движенията си, когато преглътна и погледна встрани.

— Какво трябва да рисувам? — попита дрезгаво тя.

Уитакър се засмя отново, тихичко, и се отдръпна. Прекоси стаята, като припряно грабваше едно или друго, а след това го мушваше под мишницата си, за да може да пренесе повечко. Накрая ги нареди на масата пред нея: променяща цветовете си ваза, сребърна кутия за пури, две ябълки с червени жилки и синя кадифена панделка.

— Това — посочи към предметите той. — Истинско изследване за теб, Джини. Тест за всеки художник. — Приближи се отново до нея,

протегна ръка за боите, които бе разпъснал върху масата, подреди чинийките и тубите. — Тези цветове ще използваш.

Имоджин усети полъха на дъха му върху бузата си, омаяна от близостта му. В това време той взе една от тубите и я отвори с опитно движение на единствената си ръка. Изстиска боята върху палитрата — алено, а след това добави и останалите: мръснобяло и ултрамарин, съвсем малко черно с примес на слонова кост, умбра, жълтеникова охра и неаполитанско жълто.

— А сега, Джини — отстъпи назад той; съвсем малка стъпчица, така че младата жена пак усещаше топлината на тялото му. — Рисувай.

„Рисувай.“ Като че ли това бе лесна работа, като че ли цветовете сами щяха да й кажат какво да прави. Усети смразяващите пипала на паниката. Пръстите й бяха като вдървени, когато поsegна към четката. „Рисувай“ — бе казал той, но досегашният й опит не можеше да й помогне. Това бяха само акварелни залези и къщи. Дворове с цветя. Линии, петна и бледи цветове без тяло и съдържание. Само това можеше да прави.

Но той чакаше. Усещаше присъствието му, нетърпението, бясната енергия. Погледна към предметите пред тях, към млечнобялото стъкло, към играта на перлените цветове. Погледна към сребърната кутия и приглушените светлосенки на синьото кадифе, към деликатно зелените ябълки. Започваше да изпитва все по-голямо безсилие, безнадеждност. Никога нямаше да успее да направи това. И след сто години нямаше да се справи с тази задача. Тя не беше Хлое, не беше художник. Само се представяше за нещо, което не е.

Тогава почувства как той се приближи към нея. Усети ръката му върху своята, нежния натиск, който я подтикна към палитрата.

— Рисувай, Джини — прошепна той, като я насочи към първия цвят, ултрамарина.

Видя сякаш отстрани как пръстите й вдигнаха четката, потопиха я в боята и я смесиха с бяло, докато получи светлосинъо, цвят за основата. Наблюдаваше как вазата започва да се оформя — в началото неясно, широко дъно и по-тясно гърло. И през цялото време го усещаше зад себе си, около себе си. Усещаше натиска на пръстите му върху китката си, влажния му дъх в ухото си.

Отново бе като хипнотизирана, изгубена. Изцяло негова.

— Перлени нюанси — промълви Джонас. — Без шпаклата, Джини. Смеси цветовете с четката... а, точно така. Накарай ги да блестят.

Тя се подчини безмълвно, потопи четката, остави го да води движенията ѝ и скоро млечнобялото стъкло заблестя върху платното.

Чу гласа му в ухoto си, подобен на лек польх.

— Тук по-неясно — прошепна Уитакър и с негова помощ младата жена омекоти линиите, рисуваше пласт върху пласт, създаваше замъглени, меки нюанси.

— Напластване на бои — промълви той. — Не толкова много. По-бавно. Точно така, скъпа. По-бавно. По-бавно.

Думите му бяха самото изкушение. Галеше я с тях, подлъгващие я със звуци, вместо с ласки. По-неясно, напластване на бои, светлосенки. А когато се изгуби, когато думите му отнеха волята ѝ, той добави подробностите. Ръката му се плъзна около китката ѝ, докато обгърна цялата ѝ длан, докато боята по пръстите ѝ изцапа и неговите. Усещането от подобната на масло боя между дланите им бе великолепно, гладката и гъста смес се размазваше по кожата. Толкова приятно. Толкова еротично. Имоджин наблюдаваше, замръзнала на място, с пресъхнала уста и ускорило ударите си сърце, докато младият мъж прокарващ отново и отново пръсти по нейните, по опакото на дланта ѝ, по китката и навсякъде оставяше цвят, сини линии, с които я бележеше.

Дамгосваше я.

Тя затаи дъх.

И тогава чу шепота му в ухoto си.

— Желая те, Джини — промълви той — Искам да бъда в теб.

О, Боже, образите. Демоничните, изкуителни образи от сънищата ѝ.

— Кажи, че ме желаеш. — Отново тези слова, нежни, едва доловими. — Кажи ми.

Неканени, в съзнанието ѝ изплуваха други думи. Предупрежденията на Томас: „Джонас винаги си е падал по дамите... Ще те съсипе, без да се замисли...“

Усети пръстите на Джонас по дланта си, по китката, усети чувствените фрикции на боята.

„Желая те, Джини. Искам да бъда в теб.“

Тя също го искаше. Искаше — о, Боже, как само искаше — да докосне падащата звезда. Искаше да изгори в нея.

Искаше вълшебството.

— Да. — Дочу дрезгавия си шепот, отчаяните нотки в него. — Да.

Затвори очи — страхуваше се да види лицето му в този момент, страхуваше се от онова, което щеше да открие в него. Чу дишането му, неравно и учестено като нейното собствено, усети горещината, която се излъчваше от тялото му. После той помръдна и тя разбра, че застана пред нея, усети нежното докосване на пръстите му, когато поге четката от ръката й, чу лекото потракване, когато я остави на масата.

След това почувства ръката му в косите си и внезапно вече не можеше да си поема въздух, когато Джонас започна да сваля фибите. Чу как падат върху пода. Освободена, тежката маса се разпияла върху раменете й, по гърба.

— Джини — промълви младият мъж.

Имоджин отвори очи.

Господи, беше толкова красив. Прекалено красив за нея. Прекалено съвършен за нея. Тя не го заслужаваше.

Но той продължаваше да се взира в нея с огнените си зелени очи и постепенно тези мисли започнаха да се стопяват, изместени от толкова силен копнеж, че едва издържаше да го съзерцава така, макар същевременно да не можеше да откъсне погледа си от него.

Той взе дланта й в своята и притисна устните си в нея.

— Страх ли те е, Джини?

Въпросът вече й бе познат — както и отговорът. Младата жена облиза устни, поклати глава. С цената на огромни усилия успя да произнесе една дума:

— Не.

— Не — повтори тихо той. А след това добави: — Да.

После направи още една крачка към нея, прокара пръсти през косите й, наведе се и допря устните си в нейните — съвсем леко, еротично. Но този път не се отдръпна. Сега се притисна по-силно и тя отвори устата си за него, усети вкуса му — на дим и бренди. Беше опияняващ, покоряващ и когато Уитакър я зацелува по-страстно, когато усети езика му в себе си, тази имитация на интимността,

Имоджин се притисна в него, чу стенанието, донесено отнякъде... от нея.

— Джини.

Прошепна името в устата ѝ, отдръпна се, преди да успее да го възпре, като я остави омекнала и изпълнена с желание, прекалено замаяна, за да може да помръдне, прекалено възбудена, за да направи друго, освен да го съзерцава, докато той прокарваше пръст по линията на челюстта ѝ, по шията. Това изследване спря при якичката. Пръстите му докоснаха дантелата, плъзнаха се по копчетата от оникс на корсажа. Почувства топлината му през платата на роклята си, дори през корсета.

— Зелено — рече замислено той, загледан в дрехата ѝ. — Бледозелено.

— Резедаво — успя да произнесе тя.

Устните му се извиха в усмивка, в очите му заблестяха весели огънчета.

— Резедаво — съгласи се той. И добави с глас, от който я обзеха тръпки. — Не те харесвам в резедаво, Джини. Не те харесвам и в розово, и лилаво, и във воднисто синьо. Всъщност мисля, че предпочитам да те виждам без нищо върху ти.

Посегна към едно от копчетата ѝ. Разкопча го без усилие, с опитна ръка, очевидно бе лесна работа за него, докато я държеше пленница на погледа си. Младата жена не помръдна, когато разкопча и друго, а после и трето. Усети как роклята ѝ се разхлабва, а дишането ѝ става все по-неравно и учестено. Миг след това дрехата бе разтворена до кръста ѝ и той я дръпна надолу по раменете ѝ, по ръцете. Почувства твърдостта на обвитата му в ръкавица ръка. Кожата бе студена, но бързо се затопли от тялото ѝ; контрастът между нежното и грубото бе наистина еротичен. Здравата му ръка се плъзна по едната ѝ ключица, по вдълбнатинката в долната част на шията, по дантеления край на долната ѝ риза. Проследи задъхана движението му с поглед, видя боята, която оставаше след него, следата от неговото докосване. Синьо, червено и жълто маркираха кожата ѝ. Внезапно ѝ мина съблазнителната мисъл, че той я рисуваше, че я съживяваше чрез цветове и ласки, че я правеше истинска, че досега тя бе само една илюзия.

Дланта му се плъзна под платата на долната ѝ риза, усети пръстите му върху гърдите си и разбра, че действително я бе изпълнил с живот.

Когато я освободи от задушаващия корсет, когато се наведе, за да докосне с устни плътта ѝ, за да целуна извивката на гърдата, Имоджин се притисна в него, затвори очи и отметна назад глава. Дъхът ѝ секна, щом устните му се затвориха около едното зърно и започнаха да го смучат, като я възбудиха дотолкова, че можеше само да стои безпомощно на едно място, да се извива назад, за да се притиска по-силно в устните му, да усеща еротичния допир на езика и зъбите му.

— Толкова си красива, колкото си те представях, Джини — прошепна, без да се отделя от нея Джонас, като я гледаше с невероятните си очи.

Макар да знаеше, че това бе лъжа, младата жена почувства как в нея се надига странна гореща вълна, от стомаха, до сърцето и след това до лицето ѝ. Смутена, тя извърна поглед, но той я хвана за брадичката и я принуди да впери отново очи в него; начинът, по който я гледаше Джонас, я накара да се почувства наистина красива.

Ръката му се отдели от лицето ѝ; усети я ненадейно на бедрото си, след това той коленичи пред нея. Дланта му се озова под полите ѝ, върху краката; роклята и фустите се надигаха все по-нагоре и по-нагоре заедно с него. Бавно, бавно младият мъж се притисна в нея, накара я да заетствва назад, крачка по крачка, докато накрая усети твърдия ръб на една табуретка в хълбока си. Тогава той я повдигна и я постави да седне върху табуретката. Имоджин се вкопчи в нея, за да запази равновесие, когато той се намести между краката ѝ.

Усети стегнатото му тяло до своето, здравата му ръка — върху бедрото си.

— Целуни ме, Джини — промълви Джонас, а напрегнатият зелен огън на очите му изпепеляваше сърцето ѝ, зовеше я. — Целуни ме.

Не можеше да му откаже, нито пък желаеше. Нямаше друг избор, освен да се облегне на него, да го целува така, както бе искал, да слее езика си с неговия, да го възбужда така, както правеше той с нея.

Пръстите му обхванаха хълбока ѝ, от гърлото му се отрони дълбок стон и младата жена отново забрави всичко друго. Пусна табуретката и обви ръце около врата му, уверена, че той ще я задържи и няма да ѝ позволи да падне, и го привлече към себе си. Усети тежката маса на косите му по пръстите си, мека и грешна. Възможността да го чувства, да го вкусва, събуди нещо дълбоко в нея.

Това бе вълшебството, за което копнееше, изгарящото докосване на падащата звезда. Чувстваше се жива, възпламенена и ѝ се искаше това да продължиечно, да не свърши никога.

Стори ѝ се, че наистина никога няма да свърши, докато Джонас я целува по шията, по чувствителното местенце зад ухото; придвижи се по-надолу, усети устните му върху гърдите си. Тя се притисна в него, собствените ѝ коси милваха гърба ѝ, падаха в безпорядък върху раменете ѝ. Това също ѝ въздействаше еротично, толкова еротично, колкото топлината на дланиете му през тънкия памучен плат на бельото ѝ. Усещаше бедрото му между краката си — то буквално я изгаряше — и неволно надигна ханш в желанието си той да се притисне още по-силно в нея, в желанието си... за нещо. В желанието си, о, боже, в неуправляемото си желание.

— Бавно, скъпа — прошепна, без да се отделя от нея, той.

Тя по-скоро почувства думите, отколкото ги чу, почувства ги във вид на горещ, влажен дъх в едното си зърно.

— Бавно, бавно.

И след това Джонас отново се отдръпна от нея. Студеният въздух погали гърдите ѝ, затанцува около влажните целувки, които бе оставил върху кожата ѝ.

Имоджин простена в знак на протест и той я успокои с едно докосване, като придвижи длан от хълбока към вътрешната страна на бедрото ѝ. Дъхът на младата жена секна, когато ръката му се провря под бельото ѝ, когато пръстите му заиграха с къдриците отдолу, когато усети страстната му милувка. Без да се владее, тя се изви под ръката му и заби пръсти в твърдото дърво на табуретката.

— Моля те! — чу се сякаш отстрани тя. — Моля те...

Преди да разбере какво става, той коленичи пред нея и устата му се озова там, където преди миг бе дланта му, като я целуваше и вкусваше. Тя се дръпна рязко, трепереща, смутена, но той не спря. Целувките му се задълбочиха. Изведнъж неудобството ѝ се стопи, изместено от буйния напор на усещанията. Изведнъж вече не ѝ се искаше той да спира, не искаше нищо друго, освен това усещане, този натиск, тази болка, която се разпространяваща из цялото ѝ тяло, докато горещият му език танцуващ в нея и я измъчващ, а влажните му целувки я караха да трепери и да се напряга.

Тялото ѝ се разтърси, искаше ѝ се да се вкопчи в него. Повече не можеше да се владее... Чу се как стене и тогава езикът му я погали още по-настойчиво. Имоджин извика и едва не падна от табуретката, понесена от силата на оргазма.

Но Джонас бе тук, ръцете му я бяха обгърнали и я държаха здраво. Чу, че шепне нещо, макар да не разбира думите. И внезапно той проникна в нея с бърз, дълбок тласък, който облекчи пулсациите в тялото ѝ и същевременно ги направи по-силни — лудо, опиянено притежание, което я накара да се извие към него. Той улови въздишките ѝ с устните си, повдигна я леко, придърпа я напред и започна да прониква в нея,бавно, дълго, прекрасно мъчение, за което бе копняла, което бе желала. Потърси очите му и видя, че той я наблюдаваше. Почувства се обгорена, прелъстителна и красива... Боже, да, красива, както никога досега. Никога.

Вкопчи се в ръцете му и го придърпа по-близо. Искаше ѝ се да потъне в него, да бъде част от него, да бъде него. Обви крака около ханша му, възбудена от допира на атлаза в бедрата си, от триенето в корсета и в дантелите на долната си риза, от това, че можеше да го вкусва, да го усеща, да вдъхва уханието му.

— По-бавно — прошепна задъхано тя; искаше ѝ се удоволствието никога да не свърши. — По-бавно.

Младият мъж се усмихна и я целуна. Забави дотогава, докато тя не усети онова напрежение в тялото ѝ да се увеличава отново, докато не потъна в забрава от желание, докато не започна да се извива и да мълви името му.

В този момент Имоджин чу собственото си стенание, в знак на пресита или на отричане, не знаеше, а и не искаше да знае. Тя тръпнеше в обятията му, притискаше се в него, отдръпваше се от него. Тогава Джонас проникна силно и дълбоко в нея, изпъшка дрезгаво, усети как цялото му тяло се напряга. Горещият му дъх опари шията ѝ и той се отпусна в прегръдката ѝ. Почувства как пулсира в нея. След малко той се успокои.

Имоджин преглътна, все така силно притисната в него, обвila го с ръце и крака, без да го пуска. Всичко беше свършило.

Младата жена затвори очи в очакване на онзи неизбежен миг, мига, който Николас я бе научил да чака, мига, в който приятната

възбуда избледняваше и преминаваше в укори и обвинения, в срам, прекалено голям, за да предизвика сълзи.

Мигът, в който тя се превръщаше отново в грозната Имоджин Картър.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Не усещаше нищо така отчетливо, както абсолютната ѝ неподвижност. Беше го стиснала с цялото си тяло, ръцете ѝ бяха обвити около гърба му, коленете — около кръста му. Чуваше лекото ѝ неравно дишане, малко учестено, малко уплашено, сякаш се страхуваше да не го събуди, да не развали магията.

Джонас се размърда, отдръпна се от нея, чу протестните ѝ звуци, когато отпусна ръце, за да му даде възможност да стане. Чувстваше я все още топла и влажна около себе си. Той се освободи внимателно и закопча панталоните си, преди да я погледне.

Беше красива, толкова красива, колкото бе знаел, че ще бъде. Бузите ѝ бяха поруменели, разпуснатите коси, разпилени по раменете, скриваха частично гърдите, които бе освободил от корсета. Бледозелената рокля, свлечена до кръста, заедно със скромното ѝ памучно бельо криеха останалата част от тялото ѝ от неговия поглед. Беше все така неосквернена, макар само допреди миг да бе в нея, макар стенанията ѝ все още да звучаха в ушите му. Сега бе свила криле, но той вече знаеше добре, как изглеждаха в разперен вид, познаваше цветовете им — същите, които бе разнесъл по кожата ѝ: ултрамарин и алено. И неаполитанско жълто.

Едва сега осъзна, че тя го наблюдава съсредоточено. Съсредоточено. Колко глупаво бе това. Като че ли случилото се помежду им бе нещо обикновено, като че ли имаше нещо общо с онова, което бе изпитвал с Кларис или с някоя от другите. С тях винаги всичко ставаше набързо, а след това той се чувстваше незадоволен и не можеше да си намери място. Никога досега не се бе усещал така изпълнен с живот, така подмладен и възроден. Струваше му се, че може цял ден да люби Джини, но не разполагаха с достатъчно време.

Усмихна ѝ се, видя как напрежението ѝ понамаля и изчезна напълно, когато се приведе над нея и я целуна леко и дълго по устните.

— Колко си красива — прошепна в устата ѝ младият мъж.

Имоджин поруменя и се обърна, за да оправи корсета и долната си риза, да издърпа нагоре корсажа си. Джонас обаче видя леката усмивка, доволната извивка на устните ѝ, докато навличаше ръкавите и закопчаваше роклята си.

„Закопчава тайните си.“ Тази мисъл го изпълни със съжаление, но само за момент. Протегна ръка и прибра косите от лицето ѝ. И когато младата жена вдигна изненадано поглед, той каза:

— Готова ли си?

Тя се усмихна несигурно.

— Готова за какво?

— Ела с мен, Джини. — Сграбчи ръката ѝ и я дръпна от табуретката.

Полите на дрехата ѝ паднаха надолу и закриха краката ѝ, превърнаха я отново в какавида, защитена от околния свят. Имоджин се спъна и политна към него.

— Къде отиваме?

— Аз знам къде — отвърна Уитакър, като я помъкна към вратата на ателието.

Усети колебанието ѝ.

— Но косата ми...

— Харесвам я така пусната — обърна се към нея той.

После я придърпа в обятията си и я целуна силно, невъздържано.

— Приличаш на принцеса... как ѝ беше името? Рапунцел.
„Рапунцел, Рапунцел, пусни си косите...“

Младата жена се засмя. Той я пусна, отвори вратата и стисна отново ръката ѝ. Закрачи забързано из коридора, надолу по стълбите, толкова бързо, че почти не забеляза другите трима художници на долнния етаж. Само след минута я изведе навън. Усети приятната милувка на студения въздух през тънката си риза, ветрецът на късната есен разбърка косите му.

— Иисусе, как обичам това — възкликна той, разтвори ръце, за да обгърне студа, и се обърна с усмивка към нея. — Ти не го ли обичаш, Джини?

Тя бе обгърнала рамене с ръце. Вятырът развяваше косите ѝ с цвят на мед. На лицето ѝ се изобрази вкочанена усмивка.

— Не ти ли е студено? — попита тя.

— Студено? — Джонас се разсмя. — Не, не ми е студено. Ободрен съм. И влюбен в целия свят.

Извъртя се към нея, обви ръце около кръста ѝ, придърпа я към себе си. И прошепна в ухото ѝ.

— И наполовина влюбен в теб, струва ми се.

Видя смаяния ѝ поглед, пусна я и се отправи към ъгъла на улицата. Там спря една карета, изчака нетърпеливо Имоджин да се качи и оправи полите ѝ.

— В „Делмонико“ — нареди на кочияша той.

Джини зяпна.

— „Делмонико“? — повтори тя. — Не може да говориш сериозно.

— А защо не? — попита младият мъж; въпросът ѝ го бе раздразнил.

— Но аз не мога...

— Не можеш ли? — Досадата му се превърна във весело настроение. — Защо да не можеш, Джини, когато светът лежи пред нас?

Тя го погледна неуверено, след което се засмя и се втренчи през прозореца.

— Светът — произнесе тихо младата жена; в тона ѝ долови копнеж.

— Той се разтваря сам пред теб, ако му позволиш — рече Джонас.

Приведе се към нея, зарови лице в косите ѝ и веднага усети отново неуловимото ухание на бадем. Само че този път бе по-примамливо, тъй като освен бадема почувства и нейния собствен мириз — на топъл мускус, който говореше за затъмнени стаи и допир на кожа в кожа. Изпъшка, приближи се още и прокара ръка в косите ѝ; искаше му се другата му ръка да не бе така безполезна, искаше му се да може да я хване здраво и да я задържи абсолютно неподвижна. Имоджин издаде някакво протестно мърморене и Уитакър плени устата ѝ, погълна тези звуци. Прокара език по устните ѝ, изучавайки вътрешността на устата. Усети горещ пристъп на желание, когато тя отвърна на ласките му и се притисна в тялото му.

Движението на каретата я полюляваше до него. Младият мъж си представи, че това е ритъмът на любенето, нежното съединяване на две

тела, притискането на плът в плът. Сграбчи полите ѝ, повдигна ги заедно с фустите над краката, над коленете, докато най-накрая успя да прокара длан по вътрешната страна на бедрото ѝ. Потърси цепката в бельото ѝ, откри я, плъзна пръсти през къдиците там и започна да я гали. Усети подобната на роса влага, усети неволния ѝ трепет, чу тихото ѝ стенание.

Скърцането на колелата, чаткането на конските копита, поклащащето на файтона... ах, това бе истински рай, нищо така близо до екстаза не бе изпитвал досега. Тя бе разтворена за него, отметнала назад глава, притворила очи. Неговата невинна девица, неговата пеперуда можеше да бъде възбудена много лесно. Във всичко това имаше толкова красота, такова сияние в поруменелите ѝ бузи, в нежния блъсък на очите ѝ.

— Оживей за мен, Джини! — прошепна той, като я галеше, като я прегръщаше, като я изпиваше с поглед. — Оживей, скъпа...

И тя наистина се изпълни с живот. Вкопчи се в ръцете му, като се извиваше под пръстите му. Чу как дъхът ѝ секна от изненада, чу недоизречените слова, стенанието, което можеше да бъде и неговото име. Тя потрепери, притисната в него, като дишаше тежко, а след това се отпусна, очевидно задоволена. Прииска му се да я вземе и щеше да го направи, ако каретата не бе спряла.

Имоджин беше все още прекалено замаяна, за да разбере, че са пристигнали. Джонас се отдръпна бързо, оправи полата ѝ, приглади косите ѝ. Когато кочияшът отвори вратата, тя изглеждаше просто леко разсеяна. Очарователно разсеяна. Младият мъж се запита дали ще успее да убеди сервитюра в „Делмонико“ да им даде една от отделните стаи на третия етаж, където ще може да я има, ще може да я люби...

— Сигурен ли си, че тук трябва да слезем?

Гласът ѝ прекъсна размислите му. Уитакър се обърна да я погледне. Имоджин полагаше усилия да приглади косите си, да запази поне частица от достойнството си. Едва сега забеляза боята по косата ѝ и аленото петно на челюстта ѝ, останки от цветовете, с които бе галил гърдите ѝ — намек за тяхната тайна.

— Остави това — промълви младият мъж, като се надвеси над нея. — Красива си.

Тя беше свела поглед; Джонас усети началото на протеста ѝ. Обви ръка около кръста ѝ, преди тя да успее да проговори, и я притисна силно към себе си. Имоджин вдигна очи, на устните ѝ се появи лека, изненадана усмивка... Иисусе, какви прекрасни устни! Целуна я и я повлече забързано, докато не се озоваха пред вратата на шикозното заведение.

Беше се хранил в „Делмонико“ и друг път, макар и не често. Ресторантът се посещаваше най-вече от бизнесмени и гости на града; беше прекалено скъп за него през повечето време, прекалено сериозен през останалото. Сега обаче изгаряше от желание да бъде тук. Искаше да я покаже на света, да се изперчи с нея пред очите на уважаваните граждани, да им покаже колко скучни бяха самите те. Тя също бе част от тази високопоставена, високоуважавана класа, но той я бе променил. Сега бе негово творение, трептяща от живот, смеещо се, красivo наследство на таланта му.

Портиерът отстъпи, за да им направи път, и Уитакър се изпълни с въодушевление, когато забеляза как оглежда и Джини, и него, а след това повдига вежди. Хората вече виждаха колко блескав беше. Иисусе, дори един портиер можеше да осъзнае какво изумително, какво съвършено същество е тя. Усети, че Имоджин го дръпна леко, и я стисна още по-силно от страх да не я изпусне дори за миг, от страх някой да не му я отнеме. В този град имаше хиляди негодници, хиляди възможности някой от тях да претендира за нея... Джонас виждаше опит за кражба във всеки поглед, обърнат към тях, забелязваше завист във всички очи.

Забърза към метр д'отела.

— Маса за двама в кафенето.

Мъжът се намръщи. Обърна очи към Джини, огледа я бавно, пламенно. Това заличи страховете на Уитакър, изпълни го отново с блаженство. Човекът бе видял изкуството му, бе разпознал неговия гений. В този момент почувства как тя се смалява до него и се запита каква бе причината за тази реакция. Нима не виждаше възхищението в очите на сервитьора? Не знаеше ли колко съвършена бе?

Джонас се усмихна широко.

— Виждам, че разпознавате от пръв поглед произведението на изкуството — намигна той.

Метр д'отелът се поколеба.

— Мистър Уитакър — рече той, — наистина сме ви признателни, че сте наш клиент, но може ли да ви предложа трапезарията...

Младият мъж усети лека изненада от факта, че човекът го беше познал, изненада, която бързо премина в самоувереност. Разбира се, че го познаваше. Всички го познаваха. Той беше Джонас Уитакър, известен художник. Несъмнено още щом зърнеха Джини, разбираха кой е той. В крайна сметка тя бе най-великото му произведение на изкуството.

— ... все пак имаме известни стандарти...

Чу сподавеното възклищие на Джини, видя я как се изчервява.

— Разбира се, че имате — съгласи се Джонас. — И аз ценя усилията ви да ни предпазите от съседството на онези идиоти. Но кафенето ще ни свърши добра работа. Само ми направете една услуга, ако обичате: не позволяйте на фанатиците любители на изкуството да ни додяват, докато се храним. Както и на критиците. Ще изчакам да разбера мнението им от вестниците.

Метр д'отелът се намръщи отново.

— Но, сър...

— Която и да е маса би била подходяща.

Уитакър се огледа. Кафенето на първия етаж бе изпълнено с обичайните посетители бизнесмени, но в средата имаше свободна маса. Посочи към нея с изкуствената си ръка.

— Може би онази.

Усети напрежението на Имоджин; беше толкова напрегната, изпъната като струна, сякаш всеки момент щеше да се скъса. Несъмнено това се дължеше на оказаното внимание. Не беше свикнала с подобно нещо, за разлика от него. Обърна се към нея и се усмихна.

— Успокой се, скъпа. Сигурен съм, че тук ще се погрижат добре за нас.

Тя хвърли неуверен поглед към сервитьора.

— Не съм убедена...

— Аз съм — настоя младият мъж. И се усмихна на застаналия мирно насреща им човек. — Ако обичате, добри ми господине. Масата?

Метр д'отелът се поколеба, но в крайна сметка кимна рязко към един от облечените с бели ризи сервитьори. Само след минута вече седяха на масата, която бе поисквал Уитакър, и всички можеха да ги

видят, без да се тълпят край тях. Той се усмихна на обрнатите към тях липа и поръча бутилка от най-скъпото бордо. Беше време да празнуват.

Надвеси се над масата и прошепна:

— Виж как ни зяпат. Не вярват на очите си.

Имоджин облиза нервно устни, обходи бързо с поглед залата.

— Може би е по-добре да си вървим.

— Да си вървим ли? — Младият мъж се засмя. — Не мисля така.

Те ще се нахвърлят отгоре ни, ако направим подобен опит. — Протегна се, обхвана пръстите й в своите и ги стисна. — Виждам, че трябва да те науча на някои неща за артистичните среди, Джини.

Тя определено се чувстваше страшно неудобно.

— Да, и аз мисля така.

Джонас пусна ръката й и проследи погледа й към мъжа, седнал през няколко маси от тях. „Вероятно издънка от имената фамилия“ — помисли си той. Непознатият приличаше малко на Хенри Улфорд, може би бе негов син. Определено бе суетен като баща си и се впечатляваше също така лесно. Улфорд младши съзерцаваше влюбено Имоджин и шепнеше нещо на своя сътрапезник.

Уитакър се усмихна.

— Не мислех, че наследникът на Улфорд има такъв вкус — рече той. — Несъмнено още утре ще почука на вратата ми, за да иска портрет.

Не можа да разгадае странния поглед, който му хвърли Джини.

— Ще го рисуваш ли?

— Ако ме заинтригува — вдигна рамене Джонас.

— Можеш ли да си позволиш да избираш?

— Ах, Джини — въздъхна той. — Не мога да си позволя да не избирам. Портретите не са изкуство. Те са просто начин за прекарване на времето.

Младата жена се намръщи.

— Но със сигурност има техники, които могат да се научат чрез тях. Баща ми все повтаряше...

— Нека да ти обясня нещо за портретите, скъпа. Да рисуваш портрет, е все едно да наредиш на Натаниъл Хоторн да напише роман за някой, влязъл в кабинета му, независимо дали го интересува или не. Тук няма никакво изкуство, никакво въображение. Техниките могат да бъдат научени по много по-предизвикателни начини.

— Но Хлое винаги казваше, че в човешкото лице могат да се видят много неща.

— Хлое?

Джонас вдигна поглед, тъй като сервиторът донесе виното. Даде му знак да го налее.

— Коя, по дяволите, е Хлое?

Имоджин сякаш се смали пред него.

— Сестра ми.

— Сестра ти ли?... А, да, художничката. Несъмнено е голяма оптимистка. Вероятно би могла да бъде сред идиотите в Барбизон, които виждат Бог във всеки селянин.

Бе възнаграден с леката усмивка на младата жена.

— Тя обожаваше Миле.

— Миле. Разбира се, кой не го обожаваше? Дори аз, за известно време... докато разбрах, че не искам да възхвалявам мръсната мизерия и неуката глупост.

Тя отпи от виното си.

— Ти не откри ли чистотата, за която говореха всички?

— Искаш да кажеш „благородния дивак“ ли? — Уитакър се засмя. — Почти не. Малко хора биха избрали да живеят така, Джини. А съществуват и други начини да изобразиш най-добрата част от човешкия род. Вземи например Рико. Има нещо божествено във всеки негов натюрморт, лъч от рая или ада, фина стремителност и сила. Това не е ли също благородно? В крайна сметка задачата на един художник е да преобразява опита си при всяка възможност, да излиза от рамките на материала, с който разполага, да извлича и същевременно да предизвика емоционален и религиозен отклик. В противен случай ние се превръщаме във фотографи — копираме природата.

Тя го съзерцаваше с широко отворени очи.

— Изумителен си.

Иисусе, искаше му се да я погълне. Това преклонение в погледа ѝ, нежната невинност на лицето ѝ, зараждащото се осъзнаване. Можеше да обяснява с часове, да разговаря с нея за всичко: за Бога и небето, за морала и мъченичеството, за духовността и чистата любов. Искаше му се да задържи това ѝ изражение — ах, то бе безценно за него — това безусловно разбиране, това благоговение без всякакви опасения. Гледаше го така, сякаш беше Господ, и в този момент той се

чувстваше точно такъв. Той беше Господ, а тя — неговата Ева, безкрайно по-съвършена от Адам, безкрайно по-интересна. Искаше му се да изкреци това, за да го чуят всички присъстващи, да хукне по Бродуей и да каже на минувачите да се преклонят в краката ѝ.

— Божествеността съществува в толкова много неща — промълви той. — В теб, например.

Тя се изсмя изненадано.

— В мен?

— Да, в теб. Виждам я всеки път, когато те погледна, Джини. Господ е мислил за съвършенството, когато те е създал.

— Не смяtam така. — По бузите ѝ се разля топла руменина; тя извърна поглед. — Може би в Хлое... но не в мен.

Джонас се усмихна.

— Тя искри от очите ти. Хлое имаше ли толкова красиви очи?

— По-красиви. — Вдигна чашата си и тъмночервената течност се разклати. — Нейните бяха сини. С цвета на небето.

— Но нямаше като твоите коси.

Младата жена възклика тихо в знак на протест.

— Не. Нейните бяха златни.

— Предполагам, че не е имала боя в тях — пошегува се той.

Джини зяпна и вдигна длан към косите си.

— О, не. Нищо чудно...

— Очарователни са — увери я Уитакър. — Бас държа, че са много по-очарователни, отколкото са били някога на сестра ти.

— Не — възпротиви се тя. — Ти не разбираш. Тя беше безупречна. Във всяко отношение.

— Описваш самото съвършенство — рече нежно той. — А е всеизвестно, че съвършенството е отегчително.

Погледът, който му хвърли, бе напълно безизразен.

— Хлое никога не е била отегчителна.

Чу копнежа в гласа ѝ, примирението, и това го трогна, сърцето му се сви по странен и парализиращ начин.

— Ax, Джини — промълви младият мъж. — Толкова си красива.

Имоджин извърна очи. Пръстите ѝ стиснаха по-силно чашата.

— Не съм — рече тя. — Знам, че не съм. Не е нужно да го повтаряш.

Имаше нещо в начина, по който го каза, някаква умора, някакво отчаяние, което бе повече от копнеж или примирение, много повече. То сякаш излизаше дълбоко от душата ѝ; то го изуми и предизвика гнева му. Джонас се приведе така рязко, че чашите на масата се заклатиха, сребърните прибори звъннаха. Хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

Кръвта запрепуска бясно във вените му, а дъхът му секна от онова, което видя в очите ѝ. В тях имаше болка. *Болка*. Тези красиви очи преливаха от мъка, която говореше по-ясно от всякакви думи какво ѝ бе причинил някой, някога. Тя нямаше представа какво е в действителност, осъзна внезапно той. Нямаше представа колко е красива и желана. Беше толкова наивна, колкото я бе помислил в началото. Наивна и новородена, точно както бе желал да я види веднъж. И някой я бе наранил. Някой бе причинил това изражение на лицето ѝ.

Тази мисъл го вбеси.

— Кой беше? — възклика дрезгаво той и я стисна така силно за брадичката, че тя потрепна. — Кой ти каза, че не си красива? Кажи ми и аз ще го убия.

Тя издаде някакъв звук — нещо като смях, нещо като отчаяна въздишка — и опита да се освободи.

— Никой.

— Не ти вярвам.

Имоджин преглътна с усилие.

— Няма значение.

— Разбира се, че има, дявол да го вземе.

Изведнъж сервитърът се озова до масата.

— Сър, моля ви...

Джонас не му обърна внимание. Пусна я и скочи на крака. При това движение бълсна масата. Чашата ѝ се обърна, виното се разля по бялата покривка като кръвта, която ехтеше в главата му, като яростта, която бушуваше в тялото му. Чу сподавеното ѝ възклицание, усети дланта на сервитъра върху ръката си.

Уитакър се извъртя рязко.

— По дяволите!

Профуча покрай човека, чу трескавия му глас и протестите на Джини с част от съзнанието си, част, която призоваваше към

благоразумие, която зовеше за самоконтрол. „Прекрати това, прекрати това, прекрати това...“ Но вече беше прекалено късно; кръвта му гореше от гняв, имаше чувството, че главата му ще се пръсне.

— Чуйте ме! По дяволите, всички... чуйте ме! — изкреша той и протегна ръце встрани.

Погледите на всички присъстващи се обърнаха към него. А после посочи към Имоджин.

— Вижте я. Красива е, нали? Нали?

Отговори му мъртва тишина. Това го вбеси. Забеляза как синът на Улфорд се обърна да прошепне нещо на своя съсед; това като че ли даде знак на яростта му, която избухна. Грабна бутилката бордо и я удари в масата. Изцапаната вече покривка подгизна. Усети течността да мокри ръкава на ризата му. Улфорд отскочи стреснат назад.

Джонас насочи показалец към него.

— Ти — рече той. — Ти там. Погледни я! Какво виждаш?

Мъжът пребледня.

— Аз...

— Казах да я погледнеш! Какво виждаш, дявол да го вземе?

Сервитъорът направи опит да се приближи.

— Сър...

Уитакър размаха полупразната бутилка.

— Остави ме на мира.

Изпита мрачно задоволство, когато го видя да отстъпва. След това отново се обърна към Улфорд.

— Е?

— Тя... тя е наистина прекрасна.

Умиротворяващи думи. Неискрени. За миг го обхвана такъв гняв, че не можеше да види нищо.

— Страхливец! — изкреша той. — Скапани страхливици! Всички до един! Нима не виждате? Нищо ли не можете да видите? Нито един...

— Моля те, Джонас...

Нещо го дръпна за ръката. Младият мъж отстъпи назад.

— Пред вас стои богиня! Вървете по дяволите! Богиня!

Нправи крачка, все така с бутилката в ръце, разливайки остатъка от съдържанието ѝ върху панталоните и ботушите си. После посочи към Улфорд.

— Как смееш да я гледаш, мръсно копеле такова! Ти не заслужаваш да видиш...

Спра, когато забеляза погледа в очите на Улфорд, изражението, с което се обрна към своя приятел, начина, по който поклати глава. Това обърка Уитакър, разсея го.

— Проклет кучи син...

— Джонас.

Гласът бе толкова тих, сякаш идваше от главата му. Почти не го чуваше. Опита отчаяно да се вкопчи в гнева си.

— По дяволите! Всички сте... всички сте...

Краят му убягваше. Забрави какво искаше да каже.

— Всички...

— Джонас...

Този глас го объркваше. Толкова тих, толкова силен. Замаян, внезапно изгубен, той се обрна към посоката, от която идваше.

И видя Джини. Джини, чиято бяла кожа бе изцапана с червено вино, белязана с боя. Джини. Нещо в лицето ѝ го озадачи. Нещо... О, Господи, какво? Опита се да си спомни, но сърцето му биеше толкова бързо, че не можеше да чува, почти не виждаше... Тя протегна ръка. Усети дланта ѝ върху лакътя си — топла ласка, успокояваща докосване.

— Моля те, Джонас...

Ах, как само произнасяше името му — толкова тихо, едва доловим шепот, а крайното „с“ се губеше в ритъма на гласа ѝ. Той се обвиваше около сърцето му, утешаваше го, отнемаше гнева и волята му. Откри, че се взира в нея, че се е изгубил в тези тъмнокафяви очи, в тъгата им. Тъгата. Господи, не искаше това. Сърцето му се сви от болка, когато видя изражението ѝ.

Неговата пеперуда се отваряше за света и внезапно му се прииска да я защити, да задържи тези все още влажни криле свити в пашкула, да им позволява да излизат малко по малко, за да бъде сигурен, че е в безопасност, преди да отлети. Притесняваше го мисълта, че не се бе справил, че някой го бе изпреварил, че този някой вече бе успял да я нарани. И все още не можеше да проумее по какъв начин я бе наранил.

Искаше да разбере това. Искаше да поправи стореното зло.

Копнежът стопи както яростта, така и силите му, подхрани объркването му. Той се отпусна на колене пред Имоджин, зарови лице

в скута ѝ, изтощен, замаян и засрамен. Господи, страшно засрамен.

— О, Джонас — прошепна тя.

Усети ръката ѝ в косите си — галеше ги, прибираще ги от лицето му.

— Мадам. — Това бе гласът на сервитъра, изпълнен с неодобрение и напрежение. — Страхувам се, че ще трябва да ви помоля...

— Тръгваме си. — В тона ѝ имаше такава властност, такова спокойствие и сила, че накара сервитъра да замълчи. — Моля да ми из pratите сметката.

Спря да го гали. Уитакър чу драскането по листа, разбра, че тя дава адреса си, но не можеше да вдигне глава от скута ѝ, за да се възпротиви. Господи, чувстваше се изпразнен, безпомощен.

Чу отдалечаващите се стъпки на сервитъра. След това настана пълна тишина. Нямаше дори подрънкане на сребърни прибори по порцелан. Усети, че Имоджин го докосна по косите, усети топлината на въздишката ѝ и зачака, замръзнал от ужас, думите, които бе чувал стотици пъти преди това, думите, които знаеше, че заслужава. „Ти си луд. Мили Боже, ти си напълно луд.“ Беше разрушил всичко. Фарсът с нея бе приключил, както и очакването. Изпита мрачно облекчение при тази мисъл. „Кажи го — помисли си младият мъж. — Хайде, кажи го.“

Вместо това тя повтори името му и в гласа ѝ имаше толкова нежност, такова спокойствие, което го зовеше от мъките му и обещаваше спасение, че той остана изумен. А след това, и то бе най-смайващото от всичко, Имоджин се приведе по-близко до него; усети докосването на нейните коси в своите, чу тихия ѝ шепот в ухoto си.

— Да си вървим, а?

Тя се изправи, преди Джонас да е осъзнал какво става, хвана го за ръката и му помогна да се повдигне. И тогава неговата изцапана с вино и боя красавица се усмихна леко и решително го хвана под ръка. Преведе го с високо вдигната глава през „Делмонико“, сякаш наистина бе богинята, за която им я бе представил, сякаш не бе изгубил разума си в най-хубавия нюйоркски ресторант.

Сякаш той в действителност не бе луд.

Но той беше. Беше.

И сега вече тя също знаеше това.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Остави го да спи. Той беше мрачен и мълчалив по време на обратния път и още щом влязоха в ателието му, се свлече на един стол и й нареди да си върви, сякаш не можеше да понася вида ѝ. Тя обаче не си тръгна. Изчака няколко минути, докато видя очите му да се затварят и чу равномерното му дишане. Едва тогава се измъкна внимателно и пресече забързано коридора към ателието на Чайлдс. Никой не отговори, когато почука на вратата. Замаяна и объркана, без да знае какво да прави, тя се приготви да го чака.

Стори ѝ се, че минаха часове, преди да чуе стъпките му на площадката. Имоджин затаи дъх и се успокои едва когато мярна златисторусата му глава зад перилата.

Той я забеляза почти веднага, настръхна изненадано, обзе го тревога.

— Мис Имоджин?

Младата жена се изправи, приглади полите си.

— Мислиш ли, че ще можем да поговорим? — попита тихо тя.

Той се намръщи и хвърли поглед към ателието на своя приятел.

— Той спи.

— Спи ли?

— Да.

Рико видимо се поуспокои.

— Е, в такъв случай, *cherie* — отвори вратата и я покани с жест, — моля, заповядай.

Имоджин влезе в стаята и спря, изненадана от великолепната гледка, която се откри пред очите ѝ. Това нямаше нищо общо с ателието на Джонас. Докато студиото на Уитакър бе обзаведено с малко на брой стари мебели, претъпкано с разпилени навсякъде вещи, ателието на Чайлдс бе разкошно. Огромното легло, което заемаше централно място, бе обсипано с брокатени възглавници, а тъмните полирани маси му придаваха вид по-скоро на богаташка спалня, отколкото на работното място на художник. Ако не бяха платната,

четките, бойте и другите пособия от този род, никога нямаше да разбере, че става дума за ателие.

Рико се засмя, докато затваряше вратата.

— Изглеждаш изненадана — отбеляза той. — Сигурно не си мислила, че живея в нищета.

— Не, не в нищета. Но това тук...

— Богат баща, умрял млад — обясни младият мъж. — И майка, омъжила се отново за пари, която се чувства виновна.

— Разбирам.

Чайлдс се усмихна.

— Изглеждаш притеснена, *cherie* — рече той, като смени умело темата. — И колкото и да съм поласкан от твоята визита, нещо ми подсказва, че не моята компания търсиш. Какво те тревожи толкова, а? Какво те накара да ме изчакаш в коридора?

Имоджин си пое дълбоко въздух; искаше ѝ се да знае какво точно да му каже, как да му обясни, че ѝ се бе сторило естествено да дойде при него, че се бе надявала да получи утеша и отговор на въпросите си. Чувстваше се несигурна и уязвима, не знаеше какво да прави.

Знаеше само, че не може да премълчи въпроса, който не ѝ даваше мира. Беше я обсебил, докато чакаше, бе невъзможно да не му обръща внимание, прекалено силен, за да го отблъсне. Погледна към Рико, опитвайки се да реши как най-добре да го формулира, какво да каже. В крайна сметка попита простишко:

— Доколко е луд?

Чайлдс не бе ни най-малко изненадан.

— Достатъчно. Но предполагам, че вече знаеш това.

Отговорът му не я успокой. Младата жена въздъхна.

— Бяхме в „Делмонико“ — обясни тя.

Събеседникът ѝ вдигна вежди.

— В „Делмонико“ ли?

— Не съм сигурна, защо ме заведе там. — Думите потекоха сами, преди да успее да ги обмисли. — Беше... изпадна в ярост... или... не съм сигурна как всъщност да го нарека.

— Счупи бутилка вино, предполагам?

Имоджин го изгледа изненадана.

Младият мъж посочи към полата ѝ.

— Цялата е разлята по теб. Заедно с интересно съчетание от бои.
Почти ме е страх да питам.

Усети как лицето ѝ пламва. И извърна очи.

— Не мисля, че съзнаваше какво прави.

— Кога? — попита тихо Рико. — В „Делмонико“ или когато те любеше?

Смаяна, тя трепна и го погледна отново.

— Повече от очевидно е, *cherie*. — Спря да говори за момент, като я оглеждаше с безпристрастност, от която тя се почувства неудобно. — Какво искаш да кажа? Че грешиш, че е знаел какво прави, когато те е целувал? — Повдигна рамене; безразличието му ѝ се стори мъчително преднамерено. — Не мога да кажа подобно нещо. Ще трябва да намериш успокоение другаде.

Думите му я разгневиха. Имоджин си наложи да издържи погледа му.

— Обикновено не си толкова жесток — рече тя. — Мислех, че сме приятели.

Той я погледна особено.

— Не ме познаваш чак толкова добре.

— Достатъчно добре — настоя тя. — Знам, че го обичаш. Виждала съм как го защитаваш. Защитаваше дори мен.

— И се справих забележително, както виждаш — отвърна кисело Рико. — Като резултат от моята „защита“ беше прельстена, насиlena и изоставена. Направо съм поразен от успеха си.

— Не — отвърна тихо Имоджин. — Аз не съм толкова крехка, колкото си мислиш. Той ме прельсти, защото аз го исках. И съвсем не стана по начина, по който го описа.

Чайлдс я изгледа невярващо, дори леко цинично.

— Така ли? Защо не ми разкажеш тогава как стана?

Младата жена облиза устни, опитвайки се да подреди мислите си, като се питаше какво иска от него, какво очаква да получи. Може би успокоение, както бе казал сам той, или може би просто надежда — нещо, което да облекчи тревогата, да намали объркването ѝ. Искаше да разбере какво бе преживял Джонас Уитакър, за да стигне до това положение. Искаше да разбере.

— Мислех, че разбирам какво имат предвид хората, когато казваха, че е луд — започна колебливо тя. — Само така си мислех.

Сега разбирам колко глупава съм била. Това не може да бъде разбрано, докато не го видиш със собствените си очи. Той беше...

Спра, докато търсеше верните думи. Видя отново Джонас пред себе си, видя дивата ярост в погледа му. Видя разливащото се вино и широките му жестове. Чу обвинителните му думи, изречени с дрезгав глас: „Пред вас стои богиня! Вървете по дяволите! Богиня!“

Сега думите му отекваха мъчително в съзнанието й. Искаше да я убеди, че е красива, а вместо това ѝ бе показал нещо друго. Вместо това ѝ бе показал, че всъщност изобщо не я вижда такава, каквато е в действителност. За него тя бе само някакъв неопределен идеал, някаква илюзорна богиня, която нямаше почти нищо общо с истинската Имоджин.

А онова, което бе прошепнал в ухото ѝ, още повече я убеди в правотата ѝ. „И наполовина влюбен в теб, струва ми се.“ Думи на мъж, обичал стотици жени. Мъж, привикнал да прави хората по-красиви, отколкото са всъщност, привикнал да открива красота навсякъде. Човек, който изкарваше прехраната си благодарение на своите илюзии. Какво бе казал днес? Че задачата на един художник е да преобразува действителността, да излезе извън рамките на материала. Точно това бе направил и с нея. В съзнанието си ѝ бе превърнал в жена, с която би могъл да се гордее, жена, която да заслужава отданеното ѝ време. Но всъщност не я виждаше. Не я познаваше изобщо, иначе нямаше да каже тези думи.

Младата жена затвори за момент очи, опитвайки да се преори с тъгата си и да не бави повече Чайлдс, който я чакаше да свърши. Преглътна мъчително.

— Той беше в свой собствен свят.

Видя симпатия в очите на Рико.

— Какво да кажа, *cherie*? Че не е винаги толкова труден ли? Че е лесно да го обичаш? Това ли искаш да чуеш?

Имоджин го погледна непоколебимо.

— Искам истината.

— Истината. — Чайлдс се засмя. — Истината е, че няма какво да се направи. Истината е, че той сменя настроението си така, както други сменят любовниците си. Страхувам се, че дори не си видяла най-лошото. Колкото и да го обичам, веднъж годишно бягам от него — в

Париж — за да запазя разума си. — Този път смехът му бе горчив, изпълнен със самопрезрение. — Колкото и абсурдно да звучи.

Признанието му я накара да се почувства неудобно. В него имаше толкова сдържана емоция, толкова мъка. Искаше ѝ се отговорите да са прости, но ѝ се струваше, че с Джонас Уитакър нищо никога нямаше да бъде просто.

Господи, как желаеше да го разбере, да разбере и себе си. Желаеше да разбере, защо не можеше да побегне колкото е възможно по-бързо от него. Всеки разумен човек би го направил. В крайна сметка той бе луд! Беше всичко, което ѝ бяха казвали за него.

Погледна Фредерик, като полагаше усилия гласът ѝ да не затрепери.

— Каза, че положението се влошавало.

Младият мъж си пое дълбоко въздух.

— Да. Влошава се.

Тя чакаше; чувствуващите гърдите си стегнати като в менгеме.

— Видя чара му... какъв... в какъв хипнотизатор може да се превърне, в каква...

— Падаща звезда — обади се тя.

Чайлдс кимна.

— Падаща звезда. Да, точно това е. Но той има и друга страна, страна, която не всеки вижда.

— Както миналата пролет.

Рико поклати глава.

— Не знаеш всичко — рече тихо той, а след това видимо се поколеба; паузата се проточи толкова дълго, че от улицата започнаха да нахлуват звуци, тракане на карети, острите подвиквания на кочиящите.

Нормални звуци. Всекидневни звуци. Внезапно те натърхиха Имоджин. Стори ѝ се, че никога повече няма да чуе дрънченето на колелата по улицата, че отива на място, където нищо вече няма да е същото.

Най-после Фредерик повдигна поглед.

— Миналата пролет беше... ах... — Затвори за миг очи, отпусна глава, а следващите му думи бяха тихи и изпълнени с болка. — Той направи опит да се самоубие. Ако не бях тук, щеше да успее. Това не е... за първи път.

Чайлдс я погледна; изражението му беше мрачно.

— Сега вече разбираш, нали, *cherie*?

Младата жена се колебаеше. Гърлото ѝ беше стегнато, дробовете — парализирани. Въпросът му отекваше в съзнанието ѝ: „Сега вече разбираш, нали, *cherie*?“ Осъзна, че той наистина я питаше, все едно, че чу думите му: „Можеш ли да го обичаш и заради мен? Можеш ли да му помогнеш?“

Младата жена стисна очи.

— Не ме питай — отвърна тихо тя. — Аз съм никоя. Той няма... той не може... — Пое си дълбоко въздух. — Не съм глупачка. Той няма да ме търпи дълго, знам това. Не съм неговия тип.

— Може би ще станеш неговия тип.

Тя се засмя с непозната за самата себе си горчивина. Погледна отново към събеседника си.

— Ти сам не го вярваш, усещам го по гласа ти.

— Вече не знам какво вярвам.

— Колко уморен от света звучиш, Рико.

Той я погледна. За първи път красотата му не заблестя, не я порази. Изглеждаше изтощен и мрачен, с аскетична, безрадостна хубост. Чайлдс въздъхна.

— Възможно е. Възможно е просто да съм изгубил желание да се разправям повече с него.

Прониза я страх.

— Не говориш сериозно.

— Така ли? — Усмихна се почти незабележимо. — Да го предам ли на твоите грижи, *cherie*? Веднъж вече оцеля след контакта си с него. Остават ти още стотина.

— Той няма да стои с мен.

— Мисля, че се подценяваш.

Имоджин скръсти ръце на гърдите си и поклати глава.

— Ти не знаеш. И изобщо не ме познаваш.

— Тогава може би ти сама ще ми кажеш коя си, а?

Фредерик се отпусна на един тапициран стол, допря върховете на пръстите си и впери поглед в нея. Тонът му беше гальовен, чаровен — същия, който бе използвал и преди за нея.

— Разкажи ми за Имоджин Картър, Джини.

— Джини — повтори тя, чувствайки как думата се търкува от езика ѝ и се бълсва за миг в зъбите. — Двамата с Джонас упорито ме

наричате така.

Не призна, че това име стопляше душата ѝ, че го обичаше. Никога досега не бе имала галено име. Име, което да говори за някаква интимност. Винаги я бяха наричали само Имоджин. Имоджин Елизабет Картьр. Трезво, сериозно, застинало име.

— Това име ти го даде Джонас, не аз.

Младата жена сведе поглед към пода.

— О, Рико — въздъхна тя. — Знам... знам, че ме използва. Знам, че интересът му към мен няма да трае дълго. Но си помислих... мислех, че бих могла да се уча от него, докато сме заедно. Мислех, че може да ме научи да бъда личност. — Тя се изсмя неловко. — Важна личност. Съзнавам, че това са глупави мечти, но...

— Кое те кара да мислиш, че вече не си важна?

Въпросът му я смая. Тя го погледна смиръщено.

— Защото не съм. Аз съм никой. Просто един от неговите студенти, и то не от най-добрите.

Чайлдс я погледна замислено.

— Така ли мислиш? Аз...

— Джииинии!!!

Викът се носеше откъм коридора — силен, тревожен вик, последван от затръшване на врата и тичащи стъпки.

Джонас.

Имоджин вдигна рязко глава. Фредерик замръзна на мястото си.

— Джини! Джииинии!

— *Mon Dieu!* — Чайлдс скочи от стола и я възпря с жест. — Стой тук — добави предупредително той.

Младата жена поклати глава и се спусна през ателието.

— Той вика мен.

— Не мога да те предпазя.

— Джииинии!!!

— Не ми пука. — Имоджин спря, тъй като той ѝ препречи пътя.

— Няма да ми направи нищо.

Очите на Рико горяха.

— Не бъди толкова сигурна.

— Джини! Джини!

— Рико, той ме вика!

Младият мъж изруга под нос.

— Все пак внимавай — прошепна той.

Обърна се отново към вратата и я отвори с такъв замах, че тя се удари в стената. Втурна се в коридора. Имоджин беше по петите му.

Джонас бе в другия край, към стълбището. Издаваше никакви дрезгави крясъци, които тя не разбираше. Едва след малко различи думите и те я изумиха дотолкова, че замръзна на мястото си край вратата, с бясно тупкащо в гърдите сърце.

— Отвели са я! Господи, знаех, че ще го направят. Тези копелета...

— Джонас, моля те. — Рико тичаше към него, почти се плъзгаше по пода в устрема си. — Джонас...

— Къде, по дяволите, е тя, Рико? Да не е с теб? Дявол да го вземе, ще те убия за това!

Спусна се към приятеля си. Чу се ужасяващият звук на сблъскали се тела. Чайлдс се строполи на пода.

— Тя е добре — извика той, като изпълзя на колене, за да препречи коридора, така че да не позволи на Уитакър да мине нататък.

— Тя е тук... *Mon Dieu*, Джонас... — Вторият юмручен удар на Уитакър го настигна; той се закашля, а златните коси се разпиляха по лицето му. — Виж сам, глупако! Ето я там в коридора!

— Джонас! — извика младата жена. — Джонас, тук съм!

Той вдигна поглед, очите му горяха и макар да гледаше право към нея, тя имаше странното усещане, че не я вижда. Джонас поклати глава и се втренчи в Чайлдс.

— Лъжец — възклика той. — Мислиш ли, че не разбирам опитите ти да ме заблудиш? Мислиш ли, че не знам?

— Не те лъжа — възпротиви се Фредерик. — Това е Джини.

— Мислиш, че ще се хвана на подобен номер? Та аз виждам през нея, копеле такова! Тя не е истинска! Взел си я и не искаш да разбера.

— Погледът на Уитакър бе див. — Къде е тя? Какво направи с нея? Джииинии!

Втурна се отново към приятеля си, но в този момент откъм стълбите настана раздвижване. Неколцина художници се изкачваха, като викаха и се смееха.

Джонас се извърна и изкрещя, тъй като Рико се бе възползвал от тази възможност и го бе атакувал изотзад.

— Какво направи с нея, копеле? Джини!

Младият мъж се обърна, като викаше с пълни гърди. Стовари се с такава сила върху стената, че изкуствената му ръка я проби. Разхвърча се гипс. В следващия миг Фредерик отново бе отгоре му, като го обгърна здраво, опитвайки се да го задържи.

Другите художници не помръдваха. Наблюдаваха с нескрит интерес, сякаш това бе поставена в тяхна чест пьеса. За момент Имоджин помисли, че ще започнат да залагат.

Това бе повече, отколкото можеше да понесе. Начинът, по който го съзерцаваха, беше нечовешки — като наблюдатели на бой с петли. От гърдите ѝ се изтръгна ридание; тя повдигна полите си и се затича към своя любим.

— Джонас!

Почти изкрештя името му, чу сблъсъка на телата със стената, изплющване на удар.

Искаше ѝ се да го докосне. Струваше ѝ се, че тогава щеше да я чуе. Само ако можеше да го докосне, да му докаже, че е тук, че не е илюзия. Протегна ръка, но преди да го достигне, той се изви и бълсна Чайлдс в стената. Чу болезненото стенание на Рико, чу изпращяването на рамото му.

— Ах, Боже — изпъшка той.

— Къде я криеш? — Виковете на младия мъж отекнаха из коридора, отразиха се в стените. — Дявол да го вземе, къде е тя?

Имоджин не можеше да се приближи, не можеше да го докосне. Той удряше прекалено отчаяно, за да я види, крещеше толкова силно, че нямаше как да я чуе. Обзе я усещане за безизходица. Безизходица и тревога, от които гласът ѝ секна, когато го зовеше.

— Джонас, аз съм тук — викаше тя. — Това съм аз! Тук съм!

Опитваше да се добере по-близо, виждаше отчаяния поглед на Рико, но не можеше да му помогне. Джонас атакува отново, опитвайки се да измести Чайлдс, бълскаше се в стената.

— Джииинии!

Единственото, което можеше да стори, бе да вика на свой ред: „Тук съм!“, отново и отново, докато накрая думите не се превърнаха в безкрайна молитва в съзнанието ѝ. И най-сетне, когато вече бе програжната от крещене, когато бе уверена, че няма да може да го успокои, той се обърна. Очите му бяха потъмнели от страх, който

изчезна в мига, в който я забеляза. Просто се стопи. Уитакър утихна.
Изведнъж. Напълно.

— Джини.

Гласът му бе прегракнал също като нейния, натежал от облекчение и още нещо.

„Радост“ — помисли си младата жена. Чуваше радост.

— Помислих, че си си отишла — отпусна се на колене той.

Чайлдс, който вече нямаше причина да го държи, се отдръпна уморено встрани.

— Мислех, че си си отишла — повтори Джонас.

— Не — отвърна тя. — Тук съм. — Приближи още, протегна ръка да докосне косите му, да ги прибере от лицето му. — Тук съм.

Младият мъж се облегна върху ѝ, въздъхна, притисна лице в корема ѝ. Имоджин чу, че зяпачите си тръгнаха, като говореха помежду си и се смееха, сякаш всичко това бе просто едно голямо шоу, една шега. Прокара пръсти през косите му и вдигна поглед към Чайлдс, който търкаше рамото си и гледаше със странно изражение — смаяно любопитство, озадачена изненада.

— Не си била важна, а *cherie*? — попита тихо той.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

На следващата сутрин Джонас се събуди в леглото си; нямаше представа как се бе озовал там. Видя напукания гипс в ателието си и изпита облекчение, че се е събудил; пълен покой, преди да се осъзнае. Тогава споменът — или липсата на такъв — се стовари отгоре му, смаза душата му. Полагаше усилия да си спомни. Обзе го познатият стар страх. „Какво направих? Господи, какво сторих?“

Беше се случило отново. Тази мисъл го изпълни с отчаяние, с толкова силен ужас, че той затрепери. Господи, това се бе случило пак и той не знаеше защо, не знаеше как да не позволява на тези хубави чувства да се изродят и да излязат напълно от неговия контрол, да се обърнат срещу него, да го унищожат. И най-лошото от всичко бе, че не си спомняше, поне не напълно. В съзнанието му плуваха само откъслеци, подобни на части от необясним кошмар, от алкохолна мъгла. Имаше някаква нощ — някъде, — когато двамата с Рико бяха залагали в „Червената къща.“ Да, това го помнеше, поне откъслечно. Но после нямаше нищо. После имаше...

После имаше Джини.

Джонас затвори очи. Сърцето му запрепуска, обхванато от внезапна паника и черно отчаяние. Беше направил нещо на Джини. Иисусе, какво? Какъв непростим грях бе извършил този път? Не можеше да си спомни. Господи, не можеше. В мозъка му имаше черен кладенец; знаеше, че спомените му са там. И спомените, и разсъдъкът; криеха се от него. Преследваха го. Пускаха му примамки.

„Ти си луд — прошепна познатият глас, шепотът, който не го оставяше на мира. — Ти си толкова луд, колкото са казвали винаги...“

Не. Младият мъж се бореше с тази мисъл, наложи си да отметне одеялата, да възпре треперенето си. Изкуствената му ръка се удари в ръба на таблата. Погледна я изненадан, като се питаше, защо не я бе свалил преди лягане, опитвайки за пореден път да си спомни как се бе озовал в леглото. Споменът наистина бе отлетял. На негово място имаше само изтощение и отчаяние. Уморено, с болка във всяка

костица, във всеки мускул, той развърза кашките и остави изкуствения крайник да падне върху леглото; чувстваше се прекалено безсилен, за да го вдигне, нито пък го интересуваше дотолкова, че да полага никакви усилия.

Бавно, непохватно Джонас се изправи. Спъна се в завесата на входа и я дръпна на една страна, като премигна от сивата светлина, която нахлуваше през прозорците на ателието. Валеше. Като из ведро. Остана загледан навън за момент. Усещаше влагата да прониква в сърцето му, в душата. Есента си бе отишла. Вече бе зима. Студ, мрак. Предстояха месеци, които бяха в синхрон с неговото настроение: „Не мисли за това.“ Но не можеше да не мисли. Не можеше да попречи на образите да изпълват съзнанието му: голи дървета, заледена кал и безцветни хоризонти. Хората умираха през зимата. Замръзваха до смърт в копторите си и после ги погребваха в твърдата, студена земя. Нищо не ги спасяваше. Нито вярата, нито молитвите. В крайна сметка Господ им се подиграваше.

„Точно както се подигра и с мен.“ Тази мисъл му тежеше, неумолима и безмилостна. Младият мъж се довлече до прозореца, отпусна се на един стол и се загледа в сивотата навън, в дъждовната пелена, която шибаше стъклото. Вятърът носеше мъртви листа, късаше ги от клоните, въртеше ги лудо и накрая ги пускаше на улицата, а дърветата оставаха голи и черни на фона на мокрите каменни постройки. Беше студено. Усещаше го през стъклото. Помисли си, че трябва да запали огън в ателието. Не можеше обаче да намери сили за тази работа, затова продължи да стои тук, замръзнал и треперещ, да наблюдава поройния дъжд и да иска... какво да иска? Да иска да е нормален? Да иска да не е така дяволски самотен?

Да иска Джини да е с него?

Засмя се горчиво. Джини никога вече нямаше да се върне, знаеше това. Беше я прогонил, както другите. Както Рико, който го изоставяше всяка година, за да бъде с приятели в Париж, приятели, които не изискваха толкова много от него, които не го поставяха в неудобно положение, не вдигаха скандали и не го измъчваха. Несъмнено тя изпитваше същото.

Тази мисъл го изпълни с толкова голяма тъга, че му стана непоносимо. Опита да се концентрира върху въртящите се листа, но думите продължаваха да връхлитат съзнанието му и с всяко следващо

повторение увеличаваха още повече мъката и нещастието му. „Тя няма да се върне. Тя няма да се върне.“

Гласът стана толкова силен, че не чу приближаващите по коридора стълки и чукането на вратата. Когато най-после все пак то стигна до съзнанието му — бясно тропане, което удряше като чук в главата му — не можа да се насили да отговори. Никого не желаеше да вижда. Рико само щеше да го гледа с тъжните си, знаещи всичко очи, а Джини си бе отишла завинаги. И нямаше никой друг. Никой.

Чукането спря. Зачака онзи, който беше от другата страна, да си тръгне, зачака стълките по скърцащия под. Нищо подобно не се чу. Точно реши, че ги е пропуснал, когато дръжката се наклони и вратата се открехна. „Трябва да е Рико“ — помисли си той, без да се обръща. Никой друг не би се осмелил...

— Ти си буден.

Беше гласът на Джини, напорист и задъхан.

„Не, не може да бъде. Това е лъжа.“ Това не беше тя. Не можеше да бъде тя. Младият мъж се извърна бавно.

Тя настръхна, когато видя лицето му. Разбра, че я бе шокирал. Видя го в очите й, в замръзналата усмивка, в опита да овладее изражението си. Прииска му се да се обиди, но не успя. Тя изглеждаше толкова мокра и сияйна. Дъждовните капки се стичаха по розовата ѝ шапка, от тях пелерината ѝ изглеждаше по-тъмна. Имоджин остави настани мрежата с продукти, пъргаво махна шапката си, освободи се от горната си дреха, окачи и двете на закачалката край вратата. Беше с бледозелена рокля.

Резедава.

Спомените го връхлетяха изведнъж, неравни части от мозайка, които се наместваха трудно: тялото ѝ, което се извиваше под него, забързаното ѝ дишане, усещането на косите ѝ; сервитьори в бели ризи; карети и викове в някакъв коридор. Картините бяха ужасяващи, унизителни и той ги прогони, прекалено уплашен, за да ги възкресява, прекалено уплашен, за да си ги спомня.

— Исках да се върна, преди да си се събудил — продължи да обяснява тя; изпитваше отчаяна нужда да се потопи в думите. — Съжалявам, че се забавих толкова. Предполагам, че си гладен.

„Господи, какво бе сторил?“ Той поклати глава.

— Не.

— Не? Но ти не си...

— Защо си тук?

Младата жена примигна. Изражението ѝ стана внимателно, Джонас усети в него дори отчаяние и се разгневи на самия себе си. Прииска му се да бъде още по-отвратителен, да я принуди да избяга, тъй като не можеше да се понася, а тя бе толкова съвършена. Толкова красива, невинна и млада. И невероятно силна.

Джонас се обърна отново към прозореца, без да ѝ даде възможност да отговори.

— Върви по дяволите.

Очакваше да си тръгне. Очакваше да чуе хлопването на вратата.

Вместо това чу само гласа ѝ — тих, прекалено тих.

— Не.

„Не.“ Отговорът ѝ го смая. Изненадата увеличи още повече гнева му.

— Решила си да предизвикваш чудовището, така ли? Колко си смела.

Тонът му бе хаплив и саркастичен.

— За такъв ли се мислиш? — попита Имоджин. Гласът ѝ бе много спокoen, много равен. — Чудовище?

— А как иначе би ме нарекла?

— Бих те нарекла гений.

— А, гений. — Изсмя се подигравателно. — Не се заблуждавай, Джини. Гениите не крещят като луди, нито пък изнасилват невинни жени.

Чу сподавеното ѝ възклициране — кратко, изумено.

— Изнасилват ли? Изнасилил си някоя жена?

Този път се обърна да я погледне; бе пребледняла, очите ѝ бяха потъмнели.

— А не съм ли? — попита с горчивина той. — Или ти доброволно си свали дрехите?

Тя стисна устни. Видя извивката на брадичката ѝ и зачака — отново — да побегне. Тя обаче не помръдваше. Затова пък впи поглед в него. Не се страхуваше. Интересно кога го беше научила? Спомените бяха объркани в главата му. Помнеше, че бе крещял името ѝ някъде. Но къде? Отблъсна тази неясна картина. Внезапно вече не му се искаше да разбере. Наистина, ама наистина не искаше да знае.

— Направих го доброволно — заяви твърдо тя. — И не съм млада. Нито пък невинна.

Смехът му приличаше на лай.

— Не, разбира се, че не си.

— На двайсет и шест години съм — вирна брадичка младата жена, все едно, че наистина предизвикваше чудовище. — И не съм... не съм девствена.

— Вече не си. Аз направих нужното.

— И преди това не бях.

— О? — възклика присмехулно Джонас. — Може би някой те е целунал веднъж, а?

— Толкова ли е трудно да го повярваш?

Уитакър вдигна рамене. Думите й го бяха наранили, но защо, не можеше да разбере. Усети пробождането на раздразнението, но не проумяваше дали причината бе в това, че не разбираше сам себе си, или защото мисълта, че тя се е любила и с друг, му бе омразна. Това го ядоса още повече. Почувства се низък и подъл, но желанието му да я прогони не намаля. Знаеше колко жестоки са думите му още преди да ги изрече, но не му пукаше; искаше да нарани себе си, като я прогони, и да накаже нея, задето му бе позволила да го стори.

— Дали е трудно да се повярва, че си целувала някого? Не. Но бас държа, че друг мъж не е заставал между краката ти преди мен. Не съм виждал подобна невинност, откакто съм навършил тринайсет години.

Имоджин отстъпи крачка назад, сякаш я беше зашлевил. Уитакър зачака да изпита задоволство, но установи с изненада, че се чувства още по-депресиран, още по-тъжен.

Обърна се отново към прозореца, към студената нюйоркска зима, към голотата и си каза, че този път тя ще си тръгне. Щеше да си отиде, защото я бе обидил, защото я бе смазал по същия начин, по който него го бе смазала безнадеждността.

„Върви си — рече наум той. — Върви си, преди да съм те наранил още повече.“ А след това, за да си гарантира успеха, додаде:

— И внимавай, Джини, чудовището има зъби. Казах ти да се омиташ оттук.

Не чу нищо. Нито звук. Нито пък стъпка или въздишка. Беше толкова тихо, че се запита дали всичко това не бе само илюзия, дали тя

всъщност изобщо беше тук, дали не си беше въобразил цялата история.

— Казваше се Николас — промълви тихо тя. — Мислех, че го обичам.

— Колко мило — процеди цинично младият мъж.

Имоджин продължи да разказва, сякаш не беше го чула.

— Но той... той обичаше друга.

Пауза. Усети болката ѝ да пърха помежду им, да изпъльва въздуха, но си забрани да ѝ обръща внимание. В противен случай щеше да падне на колене и да я моли никога да не го изоставя. И тогава нараненият щеше да бъде той самият. Защото тя щеше да го изостави. Щом осъзнаеше какво бреме е той, щеше да си тръгне, както бяха правили всички преди нея. И донякъде искаше да стане така.

Искаше да си отиде, за да го остави да потъва все по-дълбоко и по-дълбоко в мрака, който го очакваше, така че да не му се налага да полага усилия да го избегне. Ако тя си заминеше, той можеше да се върне в леглото и да остане там, да се потопи в неспокойни сънища и забрава.

— Такъв е животът — обади се Джонас.

Бе възнамерявал да приключи с тази цинична, обидна декларация. Но думите рукаха сами, въпреки волята му, думи, които не бе искал да казва — и особено на нея.

— Какво искаш — гаранция? Няма такава. Хората заявяват, че те обичат, а след това си тръгват. Казват, че ще останат с теб, каквото и да стане. Но не го правят. — Спря. Болката му стана толкова силна, че изговори края шепнешком. — Никога не го правят.

Отново настъпи мълчание. Толкова тежко и дълго, че думите му сякаш зазвъняха в него — неспирно, мъчително напомняне. „Никога не го правят.“ Нито майка му и баща му, нито сестра му и брат му Чарлс. Нито пък Рико. Никой.

Тогава я чу да се приближава, усети ръката ѝ върху рамото си. Умиротворяващо, непоколебимо докосване. Толкова спокойно, че му причини болка — физическа болка — макар да му действаше добре, макар да усещаше как силата ѝ прелива в него.

— Аз няма да си тръгна! — рече Имоджин. — Не и докато имаш нужда от мен!

Неизказаните думи плуваха помежду им, извиваха се, така че да не може да ги достигне, засмукани от ужасяващия мрак. „Хората заявяват, че те обичат, а след това си тръгват“ — бе казал той. И сега се питаше дали отговорът ѝ съдържа и първата част на това заявление, дали мисли, че го обича, но се страхува да го изрече. Искаше му се да го бе казала, макар да знаеше, че няма да ѝ повярва. По дяволите, не ѝ вярваше. Никога на никого не вярваше.

Именно заради това не отвърна нищо. Заради това не каза нищо. И все пак настръхна под пръстите ѝ и този жест го издаде. Загледа се през прозореца, като се опитваше да не обръща внимание на допира върху рамото си, на силната, нежна топлина, единствената в този студен, мрачен, дъждовен ден. Иисусе, бе замръзнал до мозъка на костите си. Студен и празен.

И изведнъж се зарадва, че не бе казала: „Обичам те.“ Зарадва се, защото той нямаше да може да ѝ отвърне със същото, защото сърцето му бе натежало и пусто и не знаеше дали изобщо някога отново щеше да изпитва нещо подобно към някого.

Имоджин изчака известно време, а след това се отдръпна; по гърба му пролазиха тръпки. Чу я да се движи и се почувства още понещастен от тези приятни звуци. Стори му се, че я чува да си тананика, затвори очи и се заслуша, като ставаше по-неутешим с всеки следващ тон. Тя му напомняше за всички неща, които никога нямаше да има: съпруга, семейство, нормален живот... Господи, нормален живот. Съществуваше ли изобщо такова нещо? Помисли си за хората, които познаваше, за начина, по който говореха. Планираха за две седмици, за година, за пет години напред... Говореха за бъдещето като за нещо гарантирано.

Искаше му се да разбере как го правят. Дори планирането на следващия ден бе свръх неговите способности. Не разбираще как да мисли по този начин, как да планира, а искаше. Как успяваха да не съсипват хората, с които общуват, както и самите себе си? Свede поглед към ръката си, по-скоро към това, което бе останало от нея, към дебелия розов ръб на белега. Иисусе, как го постигаха? Как го правеше Джини?

— Джини — обади се той.

Гласът беше пресипнал, не приличаше на неговия. Тя обаче спря да се движи в същия миг — разбра го по настъпилата тишина.

— Да?

Опита се да разчете тона ѝ. Напрежение ли бе това, което усети в него? Съчувствие? Не знаеше, не можеше да реши. Въпреки това продължи.

— Джини, кажи ми... кажи ми как планираш деня си.

— Как планирам деня си ли? — Сега определено звучеше объркано. — Не съм сигурна какво искаш да кажеш.

— Имаш ли... имаш ли дневно разписание?

Тя се усмихна развеселено.

— Разписание? Да, мисля, че може да се нарече така.

— И знаеш какво ще правиш всеки ден.

— Да.

Джонас си пое дълбоко въздух и отмести погледа си от нея.

— Как разбиращ? Как го правиш?

— Ами... Има неща, които трябва да се свършат. И хора, които те очакват за едно или друго нещо. За вечеря, например. Или някое парти. И в училище. Просто... разни неща.

Тя прекоси стаята. Усети присъствието ѝ зад гърба си. Миг след това младата жена се озова пред него и се облегна на прозореца. Запита се дали не ѝ беше студено. Тогава си даде сметка, че огънят, който беше запалила, бе затоплил ателието. Но все още му беше студено. Смразяващо студено.

Имоджин впи пръсти в перваза и отметна назад коси. Беше ги разпуснала. Те се разпилиха по раменете и гърба ѝ, светло кестеняви кичури се задържаха по атлаза на роклята ѝ.

— Просто разни неща — успя да произнесе Уитакър.

— Да. Неща като... да ходя всеки ден на училище. Винаги. Освен в случаите, когато бях прекалено болна, за да...

— Прекалено болна ли?

— Ами, да, аз... често боледувах. — И изведнъж се впусна да обяснява, сякаш това признание я бе смущило. — Преди смъртта на Хлое щяха да ме пращат в болница. Но после тя умря и... и аз така и не влязох там.

Думата „болница“ предизвика гнева му, макар да не можеше да разбере защо.

— Болница? Каква болница?

— Не си спомням — отвърна тихо тя. — Има ли значение?

Не, не. Разбира се, че нямаше. Поклати глава.

— Продължавай.

— Да продължавам? — Спря да говори, наклонила на една страна глава, сякаш се опитваше да си спомни. — Ами... баща ми си падаше страшно по дневните разписания. Обичаше своите приеми — имахме един-два всяка седмица. Идваха хора от целия щат. Писатели и художници...

Младата жена притвори очи и се усмихна — вероятно на някой скъп спомен.

Това учуди нейния събеседник. Как можеха хората да имат скъпи спомени? Той нямаше такива. Само неща, които предпочиташе да забрави. Отчаяние, объркване и болка. Всичките му спомени бяха такива.

Имоджин отвори очи.

— Веднъж дойде Хайрам Пауърс.

— Ах, да, авторът на скулптурата, която не харесваш — „Гръцка робиня“ — рече той.

— Да. Не лъжех, когато казах на мистър Тримейн, че съм я виждала.

— Не съм и предполагал подобно нещо — отвърна Джонас.

Вечерта в дома на Ан Уебстър се появи в съзнанието му, обвита в мъгла. Струваше му се, че оттогава са изминали сто години. Не беше я планирал — просто бе отишъл и бе очаквал да го приемат с „добре дошъл“. Както и бе станало.

Въздъхна — чувстваше се изстискан.

— Нищо не разбирам от разписания — заяви той. — И никога не съм имал. Не знам какво ще се случи в следващия момент. Някои дни са добри. Други...

Вдигна рамене, като остави изречението да се разтвори във въздуха, за да й позволи сама да си направи изводи. Очакваш изпъленото й със симпатия изражение, съжалението, което едновременно мразеше и желаеше.

— О, Джонас.

Приближи се до него — олицетворение на нежност, съчувствие и лековити слова, които го ужасяваха, измъчваха го. Но не направи опит да се отдръпне, когато тя коленичи пред него, между краката му. Пресегна се, хвана едната му ръка и спря пред другата. Разбра точно в

кой миг забеляза чукана, видя изумлението ѝ, бързината, с която се опита да го прикрие.

Смущението му го замая, самоомразата се събуди. Умишлено се вкопчи в нея.

— Шокира ли те? — попита дрезгаво той.

Не беше сигурен какъв отговор желае да чуе, дали предпочита истината или лъжата.

— Да, малко — призна Имоджин. — Просто... просто никога досега не съм я виждала. Бях изненадана.

— Изненадана. — Джонас се засмя горчиво. — Не толкова изненадана, колкото бях аз, когато я отрязаха. Събудих се жив и без ръка. Очаквах да нямам нито една.

Повдигна отново ръка, вгледа се в неестествената ѝ гладкост, в закръгления чукан на китката, ръба от все още розовия белег на мястото на шевовете. След това обърна другата си ръка с дланта нагоре. И там на китката се виждаше друг белег, тънка бяла линия, едва забележима, но съществуваща. Изгледа я нехайно.

— Странно, не мислиш ли, че успях да прережа едната толкова дълбоко, а другата — не?

Тя не разбра веднага какво има предвид. Джонас усети точно в кой момент Имоджин осъзна смисъла на думите му, усети задоволство от сподавеното ѝ възклициане. Най-после бе реагирала така, както му се искаше, както бе очаквал. Отвращение. Ужас. Същата реакция като на баща му. Същия поглед, който бе видял у съквартиранта си в Барбизон, открил го окървавен и в полуусъзнание. Уитакър бе изкрещял да го оставят да умре, беше се съпротивлявал, когато опитаха да го отнесат в болницата, беше се борил, докато загубата на кръв не го бе отслабила съвсем и не бе изгубил съзнание.

А когато бе дошъл на себе си, първото, което усети, бе миризмата на обгорена кожа и кръв. И ужас, такъв ужас; мислеше, че никога повече няма да изпита същото.

Но това бе, преди да се приbere у дома.

Това беше преди Блумингдейл.

Погледна самодоволно към Джини. В крайна сметка тя бе като всички други. Отвращението ѝ го доказаваше. Като тях тя искаше да го обича, да бъде с него, но само докато откриеше истината. Лесно е да отречеш лудостта, когато означава само интелигентност, блъсък и

темпераментно поведение. Не е толкова лесно, когато означава да се правиш на Господ.

— След това баща ми ме изпрати в лудницата в Блумингдейл — продължи той; тонът му бе лек и безгрижен, сякаш ставаше дума за разходка в парка. — Знаеше ли го?

Погледна я очаквателно. Тя го съзерцаваше по същия начин, както онези инспектори, хората, които посещаваха заведението на всеки няколко месеца, за да изучават душевноболните, сякаш бяха животни в зоопарка.

— Чух за това — отвърна шепнешком тя.

— Бях там четири месеца — продължи той; искаше му се да я ужаси дотолкова, че да я накара да побегне. — Луд. Казаха ми, че съм побъркан.

— Беше ли?

Джонас я изгледа предизвикателно, предизвикваше я да си тръгне.

— Ти ще кажеш.

Имоджин срещна погледа му. За момент го съзерцава безмълвно и непоколебимо, след това облиза устни и поклати глава, едва забележимо.

— Не можеш да ме накараш да си тръгна, Джонас — рече тихо тя.

Младият мъж се засмя горчиво.

— Не давай обещания, които няма да изпълниш.

Имоджин си пое дълбоко въздух. Видя повдигането и спадането на гръденния й кош, усети топлата й въздишка върху лицето си. Без да промълви, тя стисна ръката му и се изправи. Чу я да се приближава към печката.

— Вечерята скоро ще бъде готова — обяви тя. — Надявам се, че си гладен.

Гласът й прозвуча безгрижно, сякаш нямаше никакви проблеми.

„А може и наистина да няма“ — помисли си Джонас. Може би просто не бе разбрала какво й бе казал току-що, що за човек беше.

Със сърцето си обаче чувстваше, че бе разбрала много добре.

И това го уплаши до смърт.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Казваше си, че бе постъпила правилно, като остана при него. Казваше си, че той има нужда от нея. Повтаряше си го всеки път, когато решимостта ѝ отслабнеше — както този следобед, когато се бе опитал да я прогони. Нямаше обаче кой друг да остане с него, а тя не можеше да го остави сам. Особено след днешния ден.

Имоджин въздъхна и погледна отново към леглото, където спеше той. Спомни си как се бе строполил от изтощение, щом двамата с Рико успяха да го вкарат в ателието му предишния ден, как се бе свил на топка, бе им обърнал гръб и не след дълго бе потънал в неспокоен сън. Тогава реши да си върви, макар да се притесняваше да го остави в това състояние. Рико обаче я бе изгледал по начин, който осути намеренията ѝ, и беше казал:

— Ще изпратя съобщение на кръстника ти, за да знае, че си тук.

Тогава бе разбрала, че няма да си тръгне, поне не тази нощ. Освен че не искаше да го оставя сам, младата жена се опасяваше също да не би той да се събуди и да започне да крещи отново името ѝ. И ако не беше наблизо, за да го успокои... Стомахът ѝ се сви само като си помисли какво би могло да стане. Поради кой знае каква причина, присъствието ѝ му действаше успокояващо, а той имаше нужда от спокойствие. Имоджин прекара нощта в стар, кожен фотьойл, а тази сутрин се събуди рано, схваната и уморена. Беше решила да се приbere у дома, за да опита да обясни положението на Томас и Катрин и да остави опасния Джонас Уитакър да се грижи сам за себе си.

Така възнамеряваше да направи. Мислеше да му приготви закуска и да избяга, преди да е променила намеренията си или той да ѝ е помогнал да ги промени. Но когато той каза: „Те винаги си тръгват“, вече бе прекалено късно да го стори. Беше забелязала нещо... страх ли, отчаяние ли... нещо... зад грубата и цинична фасада. Мъка, която изгори душата ѝ и я прикова тук като пеперуда с карфица.

Още по-лошо стана, когато видя белега на ръката му. Тогава разбра, че не може да си тръгне просто така. Имоджин въздъхна,

вгледа се в Джонас, заслушана в силния, равномерен ритъм на дишането му, в шумоленето от движенията му. Звуците й действаха успокоително в мрака, по-утешително, отколкото й се искаше. Те означаваха, че е жив. Докато дишаше, докато се движеше, той беше жив.

Странно колко важно й изглеждаше сега това. Не можеше да престане да мисли за белега на китката му, не можеше да спре да се пита, защо бе искал да се убие, коя бе тази толкова черна, толкова горчива мъка, че да го накара да пожелае да сложи край на живота си.

Насилваше се да не се впечатлява чак толкова. Повтаряше си всички причини, поради които не трябваше да го прави: Джонас нямаше да остане с нея, тя нямаше да преживее раздялата си с него, той не я виждаше истински. Но сърцето й не й позволяваше да му обърне гръб. Имаше само една причина да остане и тя нямаше нищо общо с логиката или благоразумието. Нямаше нищо общо и със собственото й оцеляване.

Той имаше нужда от нея.

Пет прости думички, но те имаха върху й много по-голямо влияние от всичките й аргументи, поради които трябваше да си тръгне. Той имаше нужда от нея, а досега никой не се бе нуждал от нея. Това чувство бе прекалено странно, прекалено примамливо, за да не му обръща внимание. Не я интересуваше дали му беше нужна само за да поддържа огъня и да приготвя храната му. Нямаше значение. Единствено важен бе фактът, че той се нуждае от нея, а тя не можеше да обърне гръб на подобно нещо, поне не засега. Щеше да го изчака да позакрепне, докато отчаянието в очите му вече не е толкова мрачно и безмилостно. Щеше да остане дотогава, докато му е нужна. Жертвата не беше чак толкова голяма.

Само дето беше жертва, и тя го съзнаваше прекрасно. Престоят тук щеше да съсипе репутацията й. Общественото положение на кръстника й бе достатъчно силно, за да устои на този скандал, но нейното не беше. Клюката щеше да я преследва през целия обратен път до Нашвил. Никой вече нямаше да гледа на нея като на достойна за уважение. Достъпът й във висшето общество щеше да бъде затворен завинаги.

И изведенъж се запита, дали ако бъдеше отлъчена нямаше да се почувства свободна както никога досега.

Замисли се върху въпросите на Джонас и своите отговори. За дневните разписания, които запълваха дните, но никога не носеха удовлетворение. За часовете, прекарани над рисунките с акварели, които не само не я вдъхновяваха, ами и я караха да се чувства още по-безполезна и лишена от талант.

Имоджин погледна отново към мъжа в леглото пред себе си и си спомни за своето детство, за всички часове, които бе прекарала сама в стаята си, загледана апатично в отминаващия край прозорците й живот. Чувстваше се толкова самотна, че посрещаше с радост дори визитите на лекаря, въпреки неприятните боцкания, подробните прегледи и отвратителните му цярове.

Самотата бе продължила дори тогава, когато проявите на болестта се поразредиха, дори след като вече можеше да излиза от стаята си. Обикаляше из бащиния си дом, като се страхуваше да се сприятелива; затова предпочиташе да стои винаги в сянка и да живее чрез сестра си. Страхуваше се да приеме нещо повече, страхуваше се да не би тогава хората да я погледнат така, както правеше майка й, с онова зле прикрито отвращение, с отхвърлянето в погледа си.

Тази самота не бе я напускала никога. Досега.

Имоджин си пое дълбоко въздух. Ритъмът от дишането на Джонас се смеси с нейния собствен — приятелски, успокояващо действащ звук. Спомни си последните няколко дни, последната седмица. За приема и нощта на покрива. За ласките на Джонас и за устата му, слята с нейната.

И тогава разбра, че би предпочела да я прокълнат, но да не се отказва от тази седмица с Джонас Уитакър, да не се отказва от света, който й бе показал.

Той й бе помогнал да се докосне до света, който никога не бе я допускал в себе си, на който никога не бе принадлежала. И дори ако можеше да има само това, то бе достатъчно. Заради него бе готова да плати цената на един евентуален скандал. Беше я накарал да се почувства жива и тя нямаше как иначе да му се отблагодари, освен като остане тук, нямаше друг избор, освен да му върне частица от този живот сега. Дължеше му го.

Дължеше го на себе си.

Имоджин се изправи. Внезапно се почувства успокоена, сякаш от плещите ѝ се бе свлякъл огромен товар. Притесненията, както и

несигурността, бяха изчезнали. Животът ѝ се променяше, но тя щеше да се подготви за тази промяна. Щеше...

Почукването на вратата я стресна. Младата жена се намръщи. Мислите ѝ се пръснаха от тревога. Беше късно. Кой можеше да идва по това време на нощта? Отговорът се появи почти веднага. Рико, помисли с облекчение тя. Несъмнено искаше да види как я карат.

Забърза към входа, като подвикна:

— Идвам.

Отвори вратата; поздравът бе готов да излезе от устата ѝ.

Не беше Рико.

Беше Томас.

Стоеше пред нея с мрачно изражение, стиснал шапката си в ръка. Лицето му бе сбръчкано от умора и тревога, а явното му неодобрение смрази сърцето ѝ. Беше очаквала да бъде заклеймена, но не толкова скоро и не... не по този начин. Но когато видя изражението на Томас, разбра, че дори най-лошите ѝ опасения се бяха сбъднали... а не бе вярвала истински, че това може да се случи в действителност. Някъде дълбоко в себе си се бе надявала Томас да я разбере. В нейното въображение тази дискусия щеше да прилича на разговора им от сутринта след приема. Изпълнена със симпатия, с доброжелателност.

Но след това бе забравила предупрежденията на своя кръстник, а сега по изражението му разбра, че не е трябвало да го прави. При тази мисъл сърцето ѝ се сви болезнено. Внезапно се почувства зле.

Имоджин положи усилия да скрие беспокойството си.

— Томас — рече тихо тя. — Не те очаквах.

— Разбира се, че не си ме очаквала — отвърна троснато той.

Сарказмът му бе толкова силен, дори от него гласът му сякаш бе станал по-плътен.

— И защо да ме очакваш? Изпрати вкъщи човек да донесе съобщение, написано не от твоята ръка, за да ме уведомиш да не се тревожа, тъй като си щяла да останеш няколко дни с Уитакър. Аз, разбира се, щях да разбера. Колко абсурдно, че не разбрах.

— Томас, аз...

— Какво си мислеше? Че можеш да прекараш нощта — дори две нощи, както личи по всичко — в дома на най-големия женкар в града, без това да направи впечатление на никого? Възможно ли е да си толкова наивна?

Думите му отекваха в коридора, прекалено силни, прекалено обвинителни. Младата жена прегълтна нервно, отстъпи назад към ателието и му направи знак да я последва.

— Може би е по-добре да поговорим вътре.

Кръстникът ѝ настръхна.

— Къде, по дяволите, е той?

— Той... той спи.

Погледът на възрастния мъж стана леден.

— Спи.

— Не е каквото си мислиш.

— Не, разбира се, че не е.

Имоджин прехапа устна.

— Томас, моля те, чуй ме за момент.

— Мисля да не го правя. — Влезе вътре и затвори вратата след себе си. — Мисля, че е време ти да послушаш мен, Имоджин. Струва ми се, че прояви разбиране. Наистина се постарах много. Но това поведение... то е повече от неразумно. Страхувам се, че нямам друг избор, освен да настоя да се върнеш у дома с мен. Може би все още има начин да намалим стореното зло. — После посочи към пелерината ѝ. — Хайде!

Никога досега не беше виждала кръстника си толкова ядосан, толкова неотстъпчив. Най-лошото от всичко обаче бе фактът, че го бе наранила. Виждаше болката в очите му и знаеше, че той гледа на държането ѝ като на предателство. И беше прав, наистина бе така. Беше го накарала да повярва, че ще следва съвета му. Беше се възползвала от любовта и подкрепата му, от неговото разбиране.

Но не бе имала избор. Не можеше да забрави как Джонас бе викал името ѝ в коридора, как се бе свлякъл върху нея. Какъв избор можеше да има?

Застана зад един стол и стисна облегалката му толкова силно, че пръстите ѝ побеляха.

— Съжалявам, че ти причиних мъка, Томас — започна предпазливо тя. — Това е последното, което искам. Трябва да ми повярваш.

Той присви устни; кожата около ноздрите му побеля.

— Съжалявам — повтори тя. — Но не... не мога да тръгна оттук. И не е това, което си мислиш. Той има нужда от мен точно сега. Няма

кой друг...

— Той има приятели.

Имоджин си помисли за приема. Сети се за художниците, събрани на площадката край коридора. Сети се за Рико и за Париж.

— Не — промълви едва чуто тя. — Няма.

— Тогава да си намери, вместо да покварява теб.

— Той не ме покварява — възпротиви се младата жена.

Заобиколи стола и се приближи към него.

— Помниш ли когато ти предадох разказа на Питър Макбрайд? Че Джонас бил луд? Помниш ли какво ми каза ти?

Томас я погледна внимателно.

— Попита ме дали лудостта му ме плаши. Каза, че според теб тя го измъчвала. Е, аз открих нещо, Томас. Наистина се страхувам от нея и знам, че го измъчва. — Спря да говори, за да прегълтне. — Страхувам се не само за себе си, Томас. Страхувам се за него.

Изражението му не се смекчи.

— Остави го да се оправя сам — произнесе бавно той. — Не искам да жертвам кръщелницата си заради него.

— Изборът не е твой — отвърна непреклонно тя.

— Имоджин, не мога да повярвам, че си мислила върху това. — Възрастният човек се намръщи. — Чух за сцената в „Делмонико“. Да не би да смяташе, че няма да науча? Казвах на всички, че не може да си била ти. А когато получих съобщението ти, си рекох, че би се вслушала в разума, че би се прибрала у дома. Искаше ми се да дойда веднага, но ти дадох време. Винаги си била толкова разумно момиче...

— Здравей, Гозни.

И двамата се обърнаха при тези думи. Гласът на Джонас бе нисък и уморен, почти не се чуваше, но сякаш сряза напрежението с нож. Беше се подпрял на рамката на вратата за спалнята, завесата се бе надиплила около раменете му, деформираната му ръка бе скрита. Изглеждаше ужасно: изпит и изтощен, с разбъркани коси, с двудневна брада.

Младата жена видя как кръстникът ѝ зяпна от изумление. Видя шокирания му поглед.

— Мили Боже, Уитакър — рече тихо той. — Изглеждаш като корабокрушенец.

— Вероятно — отвърна глухо младият мъж. — Съжалявам. Не очаквах посещение.

Томас стисна отново устни. Имоджин забеляза усилията му да се овладее. След това той кимна към нея.

— Не съм дошъл на гости, а да я отведа у дома — рече той.

Стори ѝ се, че видя Джонас да потрепва, за миг прочете в очите му отчаяние. Всичко това обаче изчезна почти веднага, заместено от примирение, от безразличие.

Уитакър вдигна рамене.

— Води я тогава.

— Не — поклати глава Имоджин. — Оставам тук.

Томас не откъсваше очи от младия художник.

— Какво направи с нея? — попита той. Гласът му беше прекалено спокоен, прекалено овладян. — Какво направи, копеле?

При тези думи погледът на Джонас се оживи. Изгледа дръзко своя покровител.

— Страхуваш се, че ще я насиля ли, Гозни? Не се притеснявай. Вече го направих.

Погледът на възрастния мъж се насочи към Имоджин. Тя усети как гореща вълна се надига към гърлото ѝ, към бузите.

— Е? — попита Томас. — Направил ли го е?

Имоджин облиза устни.

— Ти не разбираш...

— Копеле. — Гозни се извъртя към своя домакин; думите изсвистяха в устата му. — Проклето копеле. Аз ти повярвах. Помолих те да не... копеле такова.

Лицето на Уитакър се изопна.

— Поддърjam репутацията си — отвърна сериозно той.

Томас се хвърли върху него.

Младата жена се спусна напред, сграбчи кръстника си за ръката и го дръпна.

— Томас, моля те! Всичко е наред, наистина. Моля те!

Тялото му бе сковано, а чертите на лицето — изострени от гняв, но въпреки това спря, стиснал юмруци покрай хълбоците си, задъхан. Почти отскочи от нея.

— Не мога да повярвам, че го защитаваш — рече дрезгаво той. Разочарованието му беше осезаемо, ужасяващо. — Искам да се

прибереш с мен у дома.

— Не... не мога — отвърна безпомощно Имоджин. — Ти не разбираш, Джонас не знае какво говори.

— Много добре знам какво приказвам — намеси се младият художник. — Върви с него, Джини. Не искам да оставаш тук.

Тя знаеше, че това е лъжа. Усещаше го не по позата му, нито по гласа или дори по очите. Имаше нещо, което не успяваше да определи, нещо, което ѝ напомняше за тази сутрин, за толкова тъжно изречените думи: „Заявяват, че те обичат, а след това си тръгват.“ И макар никога да не му се бе обяснявала в любов, тези слова висяха във въздуха помежду им. Усещаше уничието и отчаянието му, колкото и добре да ги прикриваше.

Кръстникът ѝ я докосна по ръката.

— Значи се разбрахме...

— Не — отдръпна се тя.

— Как успя този човек да те омагьоса така, Имоджин? — В тона му прозвучаха безсилие и умора. — Какво, по дяволите, стори с теб?

— Нищо — отвърна бавно тя.

После пое дълбоко въздух и облиза устни.

— Само още няколко дни, Томас. Моля те. — Гласът ѝ си превърна в шепот. — Дай ми само още няколко дни.

Гозни въздъхна горестно.

— Не ми оставяш никакъв избор, скъпа, знаеш го добре.

Стомахът ѝ се сви на топка.

— Да — отвърна тя. — Знам го.

— И продължаваш да се съпротивляваш?

— Не се съпротивлявам. Моля те да разбереш.

— Разбирам много добро. Разбирам, че той се възползва от теб.

Разбирам, че... че ти си обсебена от него.

Томас се завъртя на пети и се насочи към вратата. Хвана дръжката, натисна я и спря за момент, за да погледне отново към кърщелницата си.

— Имоджин... — рече той.

Младата жена разбра, че ѝ даваше последна възможност. Възможност да получи прошка. Да бъде опростена.

Последна възможност.

Не я прие.

— Ще поддържам връзка с теб, Томас — промълви тя.

Трепна, когато вратата се затръшна; опита се да запази самообладание, когато го чу да преминава като вихрушка по коридора. Стори ѝ се, че чу силното хлопване на входната врата три етажа пониско.

— Не трябваше да правиш това. — Беше гласът на Джонас, тих и милващ, натежал от умора. — Трябваше да тръгнеш с него.

Тя се обърна и го погледна.

— Вероятно.

Той я наблюдаваше със замъглените си очи.

— Знай, че ще съжаляваш за това.

— Няма.

— Да, ще съжаляваш. — Потърка с длан брадичката си. — Мислиш, че има нещо, което би могла да направиш, но грешиш. Никой не може да направи нищо.

Думите му бяха изпълнени със самосъжаление и тъга и я раздразниха неясно защо. Имоджин не отвърна.

Уитакър се обърна към спалнята.

— Отивам да спя — обяви вяло той.

Младата жена се почувства отчаяна и изолирана. Томас бе единствения приятел в живота ѝ и сега вече нямаше и него. Оставаше Джонас. Искаше, нуждаеше се от уверение, че бе постъпила правилно. Имаше нужда някой да поседи малко с нея, да поговорят... за изкуството и неговото място в света, за ангелите на Караваджо. Имаше нужда от Джонас такъв, какъвто бе преди две нощи.

Но той беше изчезнал.

Желаеше толкова силно да се върне, че не можеше да си намери място.

— Почакай — промълви тя и когато той спря и я погледна през рамо, заговори, неспособна да се сдържи. — Остани с мен! Моля те! Ще пийнем вино. Ще поговорим.

— Ще поговорим? — повтори Джонас. — За какво? За състоянието на човешкия род? За мимолетността на живота? — Поклати глава, обърна се и се затътри отново към спалнята. — Нямам настроение за приказки. — И изчезна зад завесите. — Ще си легна.

А Имоджин пак остана сама. Както винаги досега. Но този път се страхуваше, че това може да продължи и занапред.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Искаше тя да си отиде. Страхуваше се, че може да го направи. Не беше в състояние да понася гласа ѝ, но когато замълчеше, имаше чувството, че ще полудее от тишината. Не можеше да понася присъствието ѝ, но самотата му тежеше още повече. Когато тя мълчеше или я нямаше, той бе принуден да се вглежда в себе си и онова, което виждаше, го ужасяваше. Безнадеждност. Мрак. Лудост. Отчаяние, което не бе способен да прогони. Беше луд — баща му го повтаряше често, всички край него го казваха. С всяка следваща година се приближаваше все повече до безумието. И ето че сега то стоеше току пред него, мамеше го, заплашваше го. Един ден щеше да се събуди и всичко щеше да си е отишло, знаеше това. Съзнанието му щеше да бъде погълнато от мрака. Само една тънка стена го делеше от него. Съвсем тънка.

Джини.

Обърна се да я погледне. Тя седеше до него. Очевидно не ѝ беше удобно в паянтовия, подплатен с кожа стол, който бе купил от един напускащ квартирата си художник. Беше прибрала отново назад косите си, но те се изпълзваха от кока, танцуваха около бузите и край врата ѝ и стопляха с медения си цвят бледото ѝ лице, безцветните устни. Изглеждаше изненадващо спокойна. Четеше някаква стара книга с нацепена изсветляла корица и мърдаше беззвучно устни, сякаш се стараеше да запамети всяка дума.

Джонас се помъчи да си спомни как се бяха любили. Опита се да си представи как бе изглеждала кожата ѝ, каква бе на пипане и на вкус. Питаше се дали бе целувал къдиците между бедрата ѝ, дали бе извикала в кулминационния момент. Искаше да си спомни. Искаше да си спомни не само този акт, а и как се бе чувстввал след него, дали докосването ѝ му бе действало така успокояващо, както сега нейното присъствие, дали го бе гледала с благодарност или с удоволствие.

Но единственото, което си спомняше, бяха откъслечни моменти: видът на една гърда и усещането за зърното ѝ върху езика му; как бе

отметнала назад глава и колко тъмни изглеждаха миглите ѝ на фона на бузите. Струваше му се, че си спомня и удоволствието, и съпровождащата го радост. Така му се струваше, макар последното да бе някак си примесено с образи на сервитьори и червено вино и да не бе сигурен кое бе истина и кое — илюзия.

Питаше се дали това я бе накарало да остане. Господ му беше свидетел, че нямаше друга причина. Не можеше да проумее, защо не бе послушала своя кръстник, защо рискуваше да си навлече презрението на обществото. Несъмнено ѝ бяха разказали за неговата репутация и Имоджин не можеше да не знае, че приказките по негов адрес не са без основание. Бе чувал да го наричат „лудия“ Джонас Уитакър и това бе самата истина. Тя също знаеше, че е вярно. Защо тогава бе тук, дявол да го вземе? Защо настояваше да остане? Не знаеше ли, че ще я съсипе? Не разбираше ли?

Всички тези въпроси и невъзможността да им отговори го подлудяваха. Искаше му се да я попита, да я изплаши дотолкова, че да я принуди да му отговори, но не можеше да събере нужните за това сили. В крайна сметка рече само:

— Какво четеш?

Имоджин вдигна изненадано очи. Реакцията ѝ го накара да се запита колко ли време бе мълчал. Час? Ден?

— Това ли? — Тя повдигна книгата. — О, нищо особено. Поезия. Байрон. Намерих я на една от лавиците тук. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Байрон? — повтори уморено той.

Младата жена се изчерви и погледна встрани.

— Знам, знам. Би трябвало да чета нещо за изобразителното изкуство. Но това е толкова по... по-интересно.

Джонас не можеше да се съсредоточи върху този проблем. И не желаеше. Тя не четеше за изобразителното изкуство, макар че трябваше, но на него не му пушкаше.

Този път той отклони поглед.

— Байрон е бил луд — рече Уитакър.

— Но поезията му е красива.

— А заслужавало ли си е цената? — промълви той. — Хм?

— Не знам. — Гласът ѝ бе тих, равен и спокоен. — Думите му ме вълнуват. Това достатъчно ли е?

— Има ли значение дали са те развлнували? — Джонас я погледна отново. — Коя си ти, впрочем? Просто някаква си жена. Един ден ще умреш и тогава какво значение ще има всичко това? Какво значение има каквото и да било? Думите му ще живеят дотогава, докато живееш и ти. Неговото безсмъртие ще трае толкова, колкото и ти.

— И моите деца — отвърна упорито Имоджин. — Тъй като ще им чета поезията му. И може би и техните деца.

— Сто години — присмя се младият мъж.

— Поемите му живеят вече трийсет години — отговори тя.

Той поклати глава.

— Това няма значение — промълви Уитакър, загледан в стената, в напуканата гипсова мазилка, мокрото петно в ъгъла, което приличаше на огромен охранен паяк. — Нищо няма значение. Всички се мъчим да кажем нещо, като че ли има някаква стойност. Като че ли може да има някакви трайни ценности... И въпреки това знаем, че човешкият род е обречен на небитието... Безсмъртие. — Засмя се горчиво. — Няма такова нещо. Нищо няма смисъл. Сутрин ставаме, избутваме деня, вечер си лягаме. Ден след ден. И това се повтаря безкрайно. Какво безсмислие.

— Господ си играе игрички с нас — обади се тихо Имоджин.

Уитакър я погледна изненадано. Думите ѝ му напомниха нещо. Спомни си разговора с Рико, аргумента, който даваше винаги, че Господ ревнува, че животът не е нищо друго, освен бanalно забавление.

— Да — отвърна той. — Да, точно така.

Младата жена сведе очи към книгата в ската си, на устните ѝ се появи лека усмивка.

— Може би имаш право. Може би в крайна сметка животът наистина е само една игра. Но трябва ли да бъде нещо друго? Трябва ли да има смисъл?

Джонас я изгледа озадачен.

— Да, разбира се.

— Защо?

„Защо?“ Въпросът ѝ го обезпокои. Не можеше да се сети за никакъв отговор, а трябваше да има някакъв. Трябваше, защото живот без смисъл бе немислим, защото той щеше да се окаже много

подобен на онова, което чувствуше сега, мрачна безнадеждност, пустота. Ако нямаше смисъл, тогава нямаше причина да не позволи на лудостта да го завладее. Не можеше да понесе това. Иисусе, ужасяващо го дори мисълта.

— Не... не може да говориш сериозно. — Гласът му бе прегракнал. — Виждал съм какво значи живот без смисъл, виждал съм.

— В Блумингдейл?

Уитакър стисна очи, гърлото му се стегна така, че не можеше да преглъща.

— Да — успя все пак да произнесе.

— Кажи ми, защо тази мисъл те ужасява толкова.

Не искаше да ѝ отговаря. Болеше го главата, болеше го тялото. Не искаше да си спомня. В гласа ѝ обаче имаше нещо, истински интерес, нужда да разбере, а той от своя страна бе достатъчно самолюбие, за да задоволи желанието ѝ, достатъчно самолюбие, за да иска и тя да усети колко безнадежден и мрачен се чувствуше. Достатъчно себелюбив, за да ѝ причини болка, защото когато го правеше, надмощието бе на негова страна. Когато тя страдаше, това само потвърждава фактите, които знаеше за себе си: че унищожава всичко, до което се докосне, че заслужава да бъде сам.

— Има... случаи — започна безизразно той, — когато се питам дали съществувам в действителност, когато не чувствам тялото си. Веднъж... се порязах... за да видя дали ще ми потече кръв. Реших, че ако прокървя, значи съм истински. Значи съм жив. — Погледна я, но този път позволи на отчаянието да блесне в очите му. — Можеш ли поне да започнеш да проумяваш това?

Младата жена не трепна. Не отклони поглед. Преглътна и лицето ѝ се засенчи от тъга, толкова мъчителна, че Джонас я забеляза въпреки собствената си болка.

— Да — прошепна тя. — Разбирам го.

Той я изгледа шокиран.

— Как успя?

Имоджин сведе очи към книгата, запрелиства бавно страниците.

— Баща ми искаше да ме изпрати да живея другаде. Майка не можеше да понася дори вида ми. До смъртта на Хлое аз бях едно нищо. — Погледна го; мъката ѝ бе толкова силна, че бе изострила

чертите ѝ. — Случваше се често да бъда в стаята, а те да разговарят направо през мен, сякаш не съм там. Сякаш съм невидима.

Думите ѝ проникнаха дълбоко в душата му. Въпреки тъжното ѝ лице те бяха изречени толкова безизразно, толкова безстрастно, както и неговите преди малко. Това му напомни за нещо, което бе казала предишния ден. За някакъв мъж, който обичал друга. Мъж... Николас. Най-неочаквано Уитакър съзна, че иска да научи нещо повече за него. Кой знае поради каква причина, това сякаш бе станало изключително важно.

— Ами Николас? — попита той. — Какво стана с него?

Младата жена поклати глава.

— Кажи ми — рече той, без да разбира защо настоящата толкова, а и не желаеше да задълбава повече по този въпрос.

— Вече ти казах — отвърна тя. — Той беше влюбен в друга.

Джонас чакаше.

Имоджин стисна зъби и той разбра, че най-после бе нарушил самообладанието ѝ, че спокойствието, което толкова бе искал да ѝ отнеме, най-после бе отлято. Видя уязвимостта в изражението ѝ, макар тя да не го гледаше. Желаеше да ѝ причини болка. Да ѝ докаже, че може да я унищожи; бе го направил с една дума, само с едно име.

Мразеше се за това. Мразеше се, задето я измъчваше. Господи, желанието му съвсем не беше такова.

— Джини...

Тя поклати отново глава, спря думите, които заседнаха в гърлото му.

— Няма нищо. — Преглътна, а той забеляза усилията ѝ да се овладее. — Това... това вече не ме наранява, наистина не ме наранява.

Не ѝ повярва, но не каза нищо.

Тя все така не отделяше очи от книгата. От Байрон. Пръстът ѝ се движеше по редовете, сякаш ги четеше, но той чувстваше, че дори не ги вижда.

— Николас бе годеника на сестра ми — започна тя толкова тихо, че Джонас едва я чуваше. — И мой приятел. Разговаряхме често. Не ми се вярваше, че дори може да ме забележи, но винаги се държеше толкова мило. — Спра за момент. — Нямах намерение да го обиквам. Не исках да го обиквам.

— Но го направи — подтикна я да продължи разказа си Джонас.

— Да — кимна Имоджин. — Влюбих се. И когато Хлое умря...
пожелах той също да ме обикне. Исках да бъда Хлое, за да го накарам
да ме обикне. Затова се опитах да бъда нея. Стараех се да бъда като нея
във всяко отношение.

— Това промени ли нещо?

Тя го погледна крадешком.

— Не. Той ме изостави въпреки всичко.

Замълчаха. Уитакър размишляваше върху думите ѝ, върху
желанието ѝ да бъде Хлое. Струваше му се, че бе му казвала това и
преди. Тогава бе видял същата тъга, мъка, която го бе пронизала
въпреки собствената му болка, страх и отчаяние. Тъгата ѝ нямаше
нищо общо с него и все пак това го измъчваше. Страхуваше се за нея.
За семплата ѝ красота и за сърцето ѝ. За всички неща, които можеха да
я наранят в този живот, за нещата, които вече я бяха ранили. Внезапно
му се прииска да я утеши. Това чувство бе толкова неприсъщо и
чуждо, че той се поколеба за момент — нямаше представа нито какво
да каже, нито какво да направи. Най-после изтърси първото, което му
дойде наум.

— Той те е използвал, знаеш ли?

— Да — съгласи се тя. — Знам.

Това признание премахна резервираността му. Нуждата да я
защити, да се грижи за нея, се засили и за малко не го накара да се
засмее. Та той не можеше да я защитава. По дяволите, тя имаше нужда
от някой, който да я брани от него. Той бе най-опасният от всички.

Все пак не се сдържа и протегна ръка.

— Ела да седнеш до мен, Джини!

Тя се подчини, пое ръката му и се настани на леглото до него,
подпра се на тялото му; зеленият атлас на роклята ѝ покри и неговите
крака, а Джонас се почувства така доволен и спокоен, както не се бе
чувствал отдавна, може би дори никога. Доволен и в безопасност.
Мракът в главата му се оттегли малко по-назад. Усети как нейната
топлина и спокойствие проникват в него като бледожълта светлина,
като умиротворяващо присъствие.

Притисна я силно и погледна към тавана, заслушан в дъжда.

Минаха три дни, преди тя да се реши да го изведе до пазара. Мислеше, че се чувства по-добре. Не напълно, но вече не беше толкова мълчалив, толкова отчаян. Все още не говореше много и очевидно му беше мъчително да ходи, а мисленето му причиняваше главоболие. Не можеше да вземе решение за каквото и да било, така че тя решаваше всичко сама. Казваше му какво и колко да яде, кога да се измие и кога да стане от леглото. През по-голямата част от времето той лежеше в постелята, а тя седеше до него, четеше Байрон или Тенисън, или някоя друга от книгите му с поезия. Веднъж се опита да му прочете статия от „Дъ Крейон“, но той я спря след втория абзац с думите, че не иска и да чува за изкуство.

Младата жена не бе сигурна, че това е истината. Дали не се бе отказал от вестника за ново изкуство, защото бе прозрял, че това не я интересува, въпреки усилията ѝ да покаже обратното. Макар да четеше вестници и критики за изкуството откакто Хлое бе умряла преди три години, Имоджин никога не бе успяла да ги разбере истински, никога не бе достатъчно заинтригувана, за да се интересува какво пише в тях.

Защо досега ѝ беше толкова трудно да признае това?

Не знаеше и се стараеше да не мисли по този въпрос. Така както се опитваше да не мисли особено много за каквото и да било. По-лесно бе да бъде до Джонас, без да се пита кога ще дойде краят на дните им заедно или какво ще стане с нея тогава. Беше по-лесно да се концентрира единствено върху него, върху нещата, които научаваше за него. Те не бяха много. Например Уитакър обичаше кафето си много силно. Дясната му ръка вечер се нуждаеше от масаж, за да се намали напрежението ѝ, тъй като ден след ден тя трябваше да извършва работата за две ръце. Например лавиците в ателието му, отрупани с разни дреболии от целия свят, странни малки играчки, които не разбираше, както и това, че той обичаше тя да седи до него на леглото, така че да може да прокарва пръстите си през косите ѝ.

Дребни неща. Неща, които ѝ помагаха да се чувства жива и ценена. Неща, които ѝ помагаха да се чувства истинска.

Повтаряше си, че това е преходно, че скоро ще дойде краят на този период и заедно с него — на всички тези дребни интимности, на тази странна и нежна близост. Джонас щеше да се оправи, а тя — да се върне в Нашвил. Всичко щеше да свърши. Сега той имаше нужда от

нея, но това нямаше да продължи вечно. Напомняше си го неизменно всеки ден.

Започваше да се привързва към него и това я плашеше. Нощем заспиваше свита до него, а сутрин беше все още тук, сгущена до тялото му. Знаеше, че той я иска до себе си, тъй като му действаше успокояващо. Нямаше никаква друга причина за това. Никога не направи опит да я целуна или погали. Никога не спомена за единствения път, когато се бяха любили.

Несъмнено той искаше да го забрави. Мисълта я натъжаваше, но бе свикнала с тази реалност, можеше да я приеме. Джонас Уитакър поне никога не се бе изповядвал в любов, която не изпитва в действителност. Не се бе опитал да я накара да повярва в нещо, което не е истина. Той беше темпераментен и не бе... с всички си, но беше честен и с всеки изминал ден Имоджин откриваше все повече неща, за които да му се възхищава. Все повече причини да не й е безразличен.

И макар да си казваше, че това не е редно, в известен смисъл тайно се надяваше той да не се оправи напълно. Искаше ѝ се да остане. Искаше ѝ се да се грижи за него. Искаше Джонас вечно да се нуждае от нея. Този копнеж беше опасен и тя го знаеше прекрасно, но с всеки изминал ден той ставаше по-сilen, правеше страха в нея по-остър.

С отчаяние се мъчеше да си спомни колко дълго бе казал Рико, че ще продължи това състояние. Седмица? Месец? Не се сещаше. А Рико бе изчезнал и макар всеки ден да чукаше на вратата му, никога не получаваше отговор, нито пък някой вземаше бележките, които забождаше на входа.

Най-накрая изпрати няколко думи на Питър. Той е бил тук миналата пролет, сигурно знаеше колко дълго може да продължи това. Тъй като не получи отговор, бе прободена от подозрението, че клюката вероятно вече бе стигнала и до неговите уши. Несъмнено целият град знаеше за инцидента в „Делмонико“ и със сигурност за никого не беше тайна, че тя е останала в ателието на Джонас. Чудеше се каква бе мълвата: дали бяха решили, че му е любовница, или модел, или и двете? „Най-вероятно първото“ — реши разсеяно младата жена; определено тази тема не можеше да я заинтригува. По-късно щеше да има предостатъчно време да размишлява за това.

За момента искаше да го изведе, за да подиша малко чист въздух. Тази сутрин дъждът бе престанал, макар облациите да продължаваха да

висят тежки и сиви, на небето. Беше достатъчно студено, за да заплашват със снеговалеж. Въпреки това продължаваше да мисли, че Джонас ще се почувства по-добре, ако го изведе до пазара. Единственият път, когато бе ходила там, се бе почувствала освежена. Точно това искаше и за него — нещо, което да грабне вниманието му, защото той като че ли не се интересуваше от нищо.

Въздъхна при тази мисъл, напълни една купичка с вдигаща пара овесена каша и я занесе в спалнята. Той все още спеше, свит на една страна, а косите криеха лицето му. Имоджин погледна колебливо към джобния часовник, който висеше на таблата. Седем часът. Беше рано. Обикновено той спеше — макар и неспокойно — почти до обяд.

Нямаше друг избор, освен да го събуди. Ако искаха да отидат на пазара, трябваше да бъдат там рано, иначе щяха да изтърват най-добрите предложения.

Остави встрани купичката, докосна рамото му, раздруса го лекичко.

— Джонас — прошепна младата жена. — Джонас, събуди се.

Той помръдна едва забележимо.

— Джонас.

Разтърси го отново.

Този път Уитакър изпъшка и се освободи от ръката ѝ.

— Махай се! — измърмори той.

— Не. — Стисна го по-здраво за рамото. — Време е за ставане.

Излизаме.

Забеляза със задоволство, че това привлече вниманието му. Обърна се по гръб и отвори едно замъглено око, за да я погледне.

— Навън? Излизаш ли?

— Трябва да отида на пазара...

— Не.

Той се надигна треперещ и се подпра на лакът. Имоджин видя паника в погледа му.

— Каза... каза, че няма да си отидеш.

— Не ме остави да довърша — отвърна търпеливо тя. — Исках да те помоля да дойдеш с мен.

Изглеждаше объркан. Страхът така и не напусна лицето му.

— Не мога — прошепна накрая той.

— Защо?

— Не мога.

— Разбира се, че можеш.

Взе купичката с овесена каша и му я подаде, като изчака той да се намести така, че да може да я поеме. Но дори след като седна в леглото, младият мъж само погледна към храната.

— Моля те! — настоя тя. — Ще бъде приятно.

— Приятно? — Изсмя се подигравателно. — Не мисля така.

Оставам тук.

— Предпочиташ да стоиш и да гниеш тук?

— Да! — изкрешя той. — Да, предпочитам да гния. — Вдигна безполезния си чука. — По дяволите, вече дори съм започнал.

Търпението ѝ се пропука. Понечи да тръшне закуската му върху паянтовата нощна масичка, но се спря, опитвайки да се овладее.

— Няма да ти позволя да ме ядосаш — произнесе бавно тя, като си налагаше да диша равномерно. — Прави каквото искаш. Аз отивам на пазар.

Завъртя се на пети и побърза да излезе от стаята, преди да я е спрятал. Чу сподавената му ругатня, глухия удар на нещо по стената, но не обърна внимание. Нямаше да се върне при него, не и докато беше в подобно настроение. Той търсеше спречкване и тя нямаше намерение да му го подсигури. Не искаше да го наранява. Не искаше да бъде наранена.

Но изпита остро разочарование, докато оправяше косите си и вземаше чантата си от масата. Приближи се до вратата и откачи пелерината от закачалката, като се опитваше да не мисли какво би могъл да направи Джонас по време на отсъствието ѝ.

— Чакай.

Гласът му беше нисък и уравновесен.

Младата жена се обърна. Той се беше подпрял на стената до вратата на спалнята си, хванал изкуствената си ръка за кашките. Тя се люлееше до крака му. Протегна я към нея.

— Бих искал да изляза — рече Джонас.

За нея не останаха скрити усилието, което полагаше, за да изрече тези думи, страхът и напрежението в погледа му.

— Само че... изглежда, не мога да се справя с това. Мислиш ли, че би могла... ще ми... помогнеш ли?

Последните думи почти не се чуха, подобни на польх. Имоджин почувства облекчение, но въпреки това не каза нищо. Остави встриани горната си дреха и се приближи до него, усещайки ясно напрегнатия поглед, с който я наблюдаваше, когато пое дървената ръка от него. Никога не го беше докосвала така, никога не беше извършвала толкова интимна дейност и това я правеше нервна. Полагаше усилия да възпре треперенето на пръстите си, когато постави възглавничката върху китката му и закопча кашките над нея.

Когато свърши, вдигна очи и непреднамерено срещна погледа му; видя, че я преценяваше. Осъзна, че я подлагаше на тест, и усети как бузите ѝ пламват. Извърна поглед, като се питаше дали го бе издържала успешно. Надяваше се да е така.

— Ръкавицата? — попита Имоджин.

Джонас кимна към масата.

— Ей там.

Младата жена я грабна и му я подаде.

— Готов ли си?

— Не.

Постави я бавно на пръстите си — изглеждаше уморен и победен. Вдигна очи; погледите им се срещнаха и устните му потрепнаха странно. Нещо като усмивка. Почти. Но все пак тя просветли изражението му. Имоджин усети, че също се усмихва.

— Навън е студено — рече тя. — Не забравяй палтото си.

Облече палтото, но пък забрави шапката. Имоджин забеляза този пропуск, когато излязоха на студа. За момент помисли да го върне да си я вземе. Наистина времето беше ледовито. Облаците бяха тежки и сиви, а във въздуха се носеше особено очакване, онази приглушена светлина и звуци, предвещаващи сняг.

Видя апатията в очите му и реши да не настоява за шапката. Бе достатъчно, че сега стоеше до нея, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на палтото си, с пуснати по раменете коси и паднали по лицето му кичури. Бе заврял брадичка в яката си. „Както винаги е неизменно в черно“ — помисли си младата жена. Черна коса, черно палто. Бледата кожа създаваше контраст. Единственият цвят по него бяха очите му, а днес те бяха кремъчно зелени.

Джонас я изчака, докато наеме карета. Не каза нищо, когато влязоха вътре. Само се взираше през прозореца.

Колкото и рано да беше, пазарът „Уошингтън“ бе пренаселен. Каруци бяха задръстили близките улици, затова кочияшът трябваше да ги остави цяла пресечка по-рано. Навсякъде имаше толкова много хора и коне, че бе трудно да се придвижват дори пеша. Имоджин хвана под ръка Джонас и го поведе из целия този хаос, докато стигнаха колите и сергиите в главната част. Миризът от река Хъдзън се смесваше с миризмата на прясна риба и водорасли, стърготини, коне и свине.

Младата жена си пое дълбоко въздух. Очите ѝ се бяха насълзили от щипещия студ.

— Не е ли прекрасно? — попита тя.

Той вдигна рамене.

— И преди съм бил на пазара, Джини. Погледни тези хора — повечето от тях нямат и пени. Тук има само беднота, огледай се.

Тя се подчини послушно, като се питаше какво виждаше той всъщност, защо не забелязваше пресните продукти, които заплашваха да паднат всеки момент от претоварените каруци, охранените пилета, увесени за краката, кошниците, пълни с водорасли, стриди и омари. Разбира се, имаше доказателства и за мизерия. Дечица с мръсни лица и изпокъсани дрехи, които дебнеха непрестанно и използваха всяка възможност да грабнат някоя ябълка или зелка, момичета с тесни рокли и износени обувки, жени, чиито протрити шалове подчертаваха уморените им, набръчкани лица. Онова, което я учудваше бе, защо Джонас не виждаше и другите неща, всичко, което превръщаше сцената пред тях в красива, пулсираща от живот картина. Жълти тикви до торби с тъмнозелени къдрavi зелки, яркочервени ябълки. Мъже и жени с чулени престилки, цветни шалове и оръфани шапки. Силните им ръце пълнеха чували с картофи, очите им светеха, когато се опитваха да убедят някой клиент, че бялата им риба е съвсем прясна.

Имоджин въздъхна и почувства пристъп на разочарование, докато дърпаше спътника си от сергия на сергия. Той мълчеше начумерено, докато тя се пазареше с продавачите, но поне ѝ помогна да се споразумее за по-добра цена. Мрачният му вид караше търговците да се замислят, преди да се опитат да я измамят; не му беше нужно да казва каквото и да било.

Младата жена се раздели неохотно с продавача на птици. Минаха покрай един кон, наметнат с одеяло, за да го предпазва от студа, и две малки деца, които играеха на криеница. Търговецът на мляко бе

последната ѝ спирка. След това можеха да се връщат в ателието. При тази мисъл се почувства обезсърчена, обезнадеждена. Днешната разходка не му беше помогнала; започваше да се пита дали изобщо нещо можеше да му помогне, дали тя самата можеше да му помогне. Все трябва да имаше още нещо, което да направи. Нещо повече от това да стои на леглото до него и да му чете, нещо, което би му помогнало да се спаси от своето отчаяние. Тя обаче нямаше представа какво е то. Изведнъж ѝ мина през ума, че Хлое щеше да знае какво да стори. Хлое щеше да съумее и да го накара да се засмее.

Имоджин опита да преглътне буцата в гърлото си и стисна по-здраво чантата си. Господи, беше толкова зле подготвена за всичко това, толкова безполезна...

— Чакай.

Беше погълната от собствените си мисли и трябваше да минат няколко секунди, преди да осъзнае, че Джонас я бе дръпнал, за да я накара да спре, че бе проговорил. Объркана вдигна поглед към него.

Той се бе вторачил в някакъв фургон, натоварен с топчета платове: ярки кадифета и атлази, блестящи като елмази коприни, муселин на клончета. Амбулантният търговец се въртеше около стоката си нервно, покриваше с грубо платно по-фините матери и мърмореше под нос, като поглеждаше към небето.

— Какво има? — попита младата жена.

В отговор Джонас тръгна към колата, като я мъкнеше след себе си, очевидно забравил за хората наоколо. Спря пред топче тъмнозелено кадифе, пусна ръката ѝ и повдигна сивото платно, за да го докосне. Дългите му пръсти приглаждаха бавно повърхността на материията.

— Това е — рече тихо той. — Това е цветът, който искам да те видя да носиш.

При тези думи тя изпита внезапен копнеж, остьр и замайващ пристъп на желание. Преглътна, изненадана от това колко напрегнат бе станал изведнъж погледът му, колко зелени, невероятно зелени — очите му. Като кадифето. Както през нощта на приема, когато бяха излезли на покрива и я бе накарал да се смее на карикатурите му.

След толкова много мрачни дни изражението му бе смайващо и прекрасно. Имоджин погледна към плата, хипнотизирана от движението на ръката му.

— Пре... прекрасен е — успя да произнесе тя.

— Ще бъде прекрасен на теб — каза Джонас.

В гласа му имаше такъв копнеж, че сякаш я прободе право в сърцето.

— Нещо интересува ли ви, сър? — спусна се към тях продавачът, като наблюдаваше внимателно Уитакър. — Мога да ви го дам на добра цена.

Младият мъж се колебаеше.

— Сигурен съм, че можете — отвърна най-после той.

Дръпна ръката си и я пъхна в джоба си.

— Може би някой друг път.

И той се отдалечи от каруцата, изгуби се отново сред тълпата. Имоджин видя разочарованието в очите на търговеца — същото разочарование, което изпитваше и тя, макар да не знаеше защо. Колкото красива и богата да бе материията, тя не беше от значение за нея. Важното бе изражението върху лицето на Джонас, копнежът в гласа му. Важен бе начинът, по който я бе погледнал и бе казал: „Ще бъде прекрасен на теб.“ Струващо се, че се готвеше да каже още нещо, нещо повече, но продавачът го бе прекъснал. Сега обаче никога нямаше да разбере какво бе то, тъй като нямаше да попита; вече знаеше, че мигът си бе отишъл завинаги.

Той я очакваше сред тълпата. Разочарованието ѝ се увеличи, когато видя до болка познатото изражение. То изльчваше апатия и липса на всякакъв интерес. Същото, което стоеше на лицето му вече повече от три дни, което бе изчезнало само за секунди, когато зеленото кадифе се бе отразило в очите му.

Имоджин въздъхна. Влагата, която усети върху челото и носа си, я изненада. Бе завалял сняг. На големи меки парцали. Те се задържаха в косите на Джонас за кратко — бяло върху черно, светло върху тъмно — преди да се разтопят и да станат прозрачни.

Приближи се бавно до него.

— Мисля, че трябва да си тръгваме — рече тя и добави: — Заваля сняг.

Джонас не отговори. Тя го хвана под ръка и го поведе обратно към улицата. Той обаче не помръдна.

Имоджин го погледна и установи изумена, че се взираше в нея самата. Взираше се с нежност, каквато не бе виждала никога досега върху лицето му. С угрizение на съвестта откри, че очите му не бяха

така безизразни, както си мислеше. Бяха блъскави, замислени и малко тъжни.

Той протегна бавно ръка и нежно прибра кичур коса от лицето ѝ.

— Имаш сняг в косата — каза той.

След това се наведе и я целуна — леко, бързо докосване на устните му, от което нейните изтръпнаха.

— Съжалявам.

— Съжаляваш ли? — попита объркана младата жена. — Защото в косата ми има сняг?

На устните му се появи нещо, което би могло да се нарече и усмивка. То обаче изчезна толкова бързо, че не можеше да бъде сигурна.

— Не. Съжалявам, че не можах да те облека в зелено кадифе. Съжалявам, защото те разочаровах.

— Не си...

— Да, разочаровах те — настоя Джонас. — Ти искаше днес да си прекараме... приятно. Нали така каза?

— Джонас...

Той притисна пръст към устните ѝ, за да я възпре, преди да отпусне отново встриани ръка.

— Не мога да направя приятен деня за теб, Джини. Иска ми се да можех. Иска ми се да можех да ти дам всичко, което заслужаваш. Иска ми се да можех да ти се отблагодаря.

— Ти можеш — отвърна глухо тя. — Можеш да ми се отблагодариш.

Уитакър поклати глава.

— Не, аз...

— Можеш да ме целунеш отново.

Думите ѝ изненадаха и нея самата. Те като че ли изскочиха сами от устата ѝ. Едва сега, след като ги изрече, Имоджин осъзна колко силно желаеше тази целувка. Целувка, която щеше да ѝ помогне да се почувства желана и обичана.

Но най-вече... о, най-вече искаше да запази светлината, която блестеше в очите му, да прогони с целувка мрака и да го държи надалече. Завинаги, ако можеше.

Джонас я погледна и тя усети ръката му върху кръста си, усети топлината му през пелерината, през студения влажен въздух. Снегът

падаше в очите ѝ, задържаше се върху миглите ѝ и се разтапяше там, така че тя виждаше лицето му през малки призмички.

— Целувка — промълви младият мъж.

С огромно облекчение Имоджин забеляза, че сиянието в очите му стана още по-силно; то я заслепи, зашемети я, когато той се наведе и устните му се долепиха до нейните. А когато ги натисна повече, когато я придърпа още по-плътно до тялото си и разтвори устата ѝ със своята, а тя чу отчаянието в стенанието му, младата жена се притисна в тялото му и преплете пръсти в мократа му от снега коса. Чуваше възклицианията наоколо, но те не я интересуваха. Не се смущаваше, че Джонас я целуваше до безсъзнание на открито, тук, на пазара „Уошингтън“, пред очите на всички.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Сърцето го заболя, когато я погледна. Джонас се обърна отново към прозореца и се взря в падащия сняг. Чуваше я как се движи из стаята, как слага пилето да се задуши, как реже лука и можеше да я види в съзнанието си: изцапаната с вино бледозелена рокля, парчето атлас върху раменете ѝ, кичурите коса, галещи бузите ѝ.

О, да, представяше си я изключително ясно. Не можеше да се отърве и от образа ѝ на пазара тази сутрин, когато го съзерцаваше с големите си кафяви очи, а снежните парциали посребряваха косите ѝ и полепваха по миглите ѝ. Беше толкова хубава, а утрото бе толкова обикновено...

Не, не обикновено, думата не беше точна. Нормално, може би. Да, тази сутрин бе нормална по начин, който бе доста голяма рядкост в живота му. Не можеше да откъсне поглед от нея, докато тя се движеше от продавач на продавач, толкова уверена, толкова спокойна. Беше се пазарила, усмихвала и говорила за незначителни неща. „О, виждаш ли тези банани? Ами да, те са от Куба!“ или „Днес стридите ми се струват хубави. Ти какво ще кажеш?“ Глупави, всекидневни неща за избягване на мълчанието.

Джонас се отнасяше към тях като към нещо изключително ценно. В живота му бе имало толкова малко глупави неща, толкова малко ходения до пазара, толкова малко усмивки. Освен това бе открил, че обича усмивката ѝ. От нея лицето ѝ се оживяваше, очите — просветляваха. Харесваше начина, по който побеляваше мъничкият белег в горната част на устната ѝ, начина, по който се променяше формата на брадичката ѝ. Усмивката ѝ го караше да съжалява за всички неща, които не бе имал никога и никога не бе мислил, че желае. Съпруга, деца, дом.

Иисусе Христе, това го плашеше. Всичко, свързано с нея, го плашеше. Бе искал да я превърне в пеперуда, а тя бе надминала и най-смелите му мечти. Тя го очароваше и успокояваше. Държеше затворена вратата към мрака. Тя бе всичко, за което бе мечтал. А днес, когато я

целуна, се бе изгубил в нея така, както никога досега. Беше я пожелал толкова силно, достатъчно силно, за да я задържи окована до себе си, за да я примами с лъжи и милувки, с бременност, ако е нужно. Каквото и да е, само да бъде сигурен, че няма да го напусне.

А това го ужасяваше най-вече, тъй като той погубваше всичко, до което се докоснеше. Никога не бе успял да задържи приятел. С Рико се бе доближил най-много до приятелството, но Джонас се питаше колко щеше да продължи това, колко време щеше да мине, преди Рико да се измори от него дотолкова, че да замине за Париж и да не се върне никога повече. Семейство Уитакър отдавна се бе отказало от него, беше го изпратило в Блумингдейл, вероятно дори без да се помоли за душата му. И макар в живота му да не бяха липсвали жени, те не се задържаха дълго. Нощ, седмица, месец, но никога след криза на лудост или депресия. Иисусе Христе, дори Рико не можеше да понесе това повече от един път годишно.

Джини бе издържала. Тази мисъл не му даваше мира, измъчваща го, изненадваща го. Тя беше толкова силна, най-силният човек, когото познаваше, и тази сила го изкушаваше и прilаскаваше. „Тя може да го понесе — шепнеше в ухoto му онова гласче. — Може би тя ще остане.“

Наложи си да не му обръща внимание. Нямаше значение дали тя можеше да го изтърпи или не. Не беше честно да иска това от нея. Тя заслужаваше мъж, който да й осигури нормален живот. Някой, който щеше да си прекара приятно с нея на пазара. Някой, който можеше да й купи зеленото кадифе, с което щеше да изглежда толкова красива. Не такъв като него. Не такъв, който нямаше представа в какво състояние щеше да бъде на следващия ден. Нормалността му убягваше. Парите се пъзгаха между пръстите му. Какъв живот можеше да обещае подобен човек? Какво можеше да й обещае той?

Най-добре беше да я върне на кръстника й. Гозни щеше да направи всичко, което зависи от него, за да потуши скандала. Джини бе силна, по-силна, отколкото бе предполагал Джонас. Щеше да го преживее и да продължи нататък. Щеше да намери мъж, който да се отнася добре с нея.

При тази мисъл гърдите му се стегнаха. Да не я вижда повече, да не я докосва... Невероятно до каква степен го отчайваше тази перспектива. Но нямаше избор, съзнаваше го прекрасно. Знаеше какво

става с хората, които оставаха край него, Господ му беше свидетел, че го бе виждал вече поне стотина пъти. Представяше си го пределно ясно — как в един момент все пак щеше да види болезнено познатия поглед и в нейните очи, същия, който бе виждал в очите на своето семейство, на своите приятели. Тъга, страх, болка. И най-накрая — раздяла.

„Заявяват, че те обичат, а след това си тръгват.“

Е, така беше наистина. Винаги. И бе страдал от това не само защото ги губеше, а и защото съзнаваше, че ги съсипва, че като го изоставяха, те просто се опитваха да се предпазят, да оцелеят.

Дължеше й повече от това, нещо повече от живот с човек, който в крайна сметка щеше да я унищожи, щеше да смуче енергията й, докато от нея не остане нищо, щеше да я поставя на изпитание всеки ден. Дължеше й живот по-далеч от самия себе си. Дължеше й свобода.

„Дай й я — настояща гласът вътре в него. — Дай й я още сега.“

Пристипи към осъществяване на намеренията си, преди да се е разколебал.

— Джини — започна той, изненадан колко прегракнал, колко груб бе станал изведенъж гласът му. — Джини, ела тук!

Звукът от кълцането престана. Чу я как изплаква ръцете си, после стъпките й, почувства раздвижването на въздуха от полите й, когато се приближи до него. Близостта й бе като тонизираща напитка, ободряваща, утешаваща.

— Какво има? — попита тя.

Коленичи пред него, като се хвани с едната ръка за дръжката на стола, а другата протегна, за да го докосне. Кожата й беше студена, все още влажна. От нея се носеше уханието на магданоз и дафинов лист, примесен с неуловимия мириз на бадем.

Не можеше да я погледне. Достатъчно мъчително бе, че я усещаше, че доловяше мириса й. Искаше да я прегърне и да я притисне силно, да не я пусне. Искаше да я целуне отново, да я люби. Ако я погледнеше, нямаше да се сдържи и щеше да го направи. Затова се вторачи в прозореца, в снега, докато той се превърна в бяло-сива мъгла, докато престана да усеща друго, освен студ.

— Джонас — обади се Имоджин.

Чу загриженост в гласа й, тревога. Тя стисна дланта му.

— Добре ли си?

— Даже чудесно — отвърна младият мъж. — Много по-добре, благодарение на теб.

— Много по-добре — повтори колебливо тя.

Отдръпна ръката си. Кожата му моментално изстина там, където го бе докосвала. Усети напрежението ѝ, макар да не поглеждаше към нея, и от това го заболя. Боже, все едно, че го прободе през сърцето.

Не можеше да произнесе и дума. Искаше да ѝ каже, че трябва да го остави, че иска да го остави, но когато моментът дойде, не можа да изрече онова, което бе решил, не можа да направи жертвата. Толкова благородни мисли, а в крайна сметка бе останал роб на egoизма си. Иисусе Христе, не можеше да направи дори това, колкото и просто да беше.

Както се оказа, не стана нужно. Имоджин пусна стола и приседна върху петите си; движението ѝ бе съпроводено от шумоленето на атлаза.

— Искаш да си отида — заяви направо тя.

Чу безпристрастността в гласа ѝ и мъката, скрита зад нея. Мъка. А толкова му се искаше да ѝ я спести. Стисна клепачи. Усети движението ѝ, когато се изправи.

— Разбира се — промълви младата жена и си пое дълбоко въздух. — Разбира се. Очаквах, че ще пожелаеш да останеш сам, щом се почувствуваш по-добре. Аз... ей сега ще си пригответя нещата и...

— Недей.

Думите му изненадаха и него самия. Преди да разбере какво става, той се протегна напред и я сграбчи за китката толкова силно, че Имоджин издаде сподавено възклициане от изумление.

— Не.

А след това направи грешката, която си бе повтарял, че не трябва да прави. Изви се на стола си и я погледна.

Очите ѝ бяха широко отворени, светещи от сълзи, които се опитваше да задържи. Бе стисната челюсти и устни. Сети се, че беше виждал същото изражение вече десетки пъти, че знаеше точно какви емоции се опитва да прикрие, че се старае да намери сили. Очевидно не желаеше да го погледне, затова се бе втренчила през прозореца така, както бе правил той само преди минута — към снега и празната улица, към пустотата, която не само че не можеше да облекчи мъката ѝ, ами дори я увеличаваше повече. Видя гладката ѝ кожа, нежните коси и

потрепването на устните ѝ и му се прииска да я успокои с целувка, да забрави, че ще трябва да ѝ причини болка, че тя ще трябва да го остави. Да ѝ покаже по единствения начин, по който можеше, колко много означаваше за него тя. В същото време съзнаваше прекрасно, че не може да направи това. Трябваше да я остави да си върви. Нямаше друг избор. Но ако можеше да направи това по-безболезнено... Иисусе Христе, бе готов да даде сърцето си, за да го направи по-безболезнено.

Хвана ръката ѝ и стана пъргаво, преди да се е отдръпнала. След това застана пред нея, обхвани брадичката ѝ в пръстите си и нежно я принуди да го погледне. В очите ѝ видя напрежение, сълзи и... смущение. Имоджин се засмя кратко и се избърса.

— Съжалявам — рече тя. — Знаех, че е само въпрос на време, че в крайна сметка ще ти омръзна...

— Не си ми омръзнала.

Тя се намръщи.

— Но искаш да си вървя... нали?

— Да.

Младата жена се опита отново да извърне поглед, но той не ѝ позволи.

— Погледни ме, Джини — рече Джонас. — Виж ме добре какво представлявам. Сигурно съзнаваш, че не можеш да останеш тук.

Тя не направи опит да протестира — само се поколеба, а след това кимна бавно.

— Да. Разбирам.

Това бяха възможно най-тъжните думи. Уитакър ги почувства направо в душата си и макар те да улесняваха саможертвата му, в същото време увеличаваха още повече нуждата му да я докосне за последен път. Не можеше да се бори повече с този порив, наведе се и я целуна. Усети облекчение и удовлетворение, усещане за пълнота, когато Имоджин се притисна в него, когато устните ѝ се разтвориха под неговите и чу сподавената ѝ въздишка. Пусна брадичката ѝ, прокара длан през косите ѝ, разпусна ги, оставил ги да се разпилеят по пръстите му, гладки и тежки, за да ги почувства както преди по тялото си, смесени с неговите коси.

В този миг спомените се върнаха. Всичко, което се бе опитвал да забрави — вкусът ѝ, уханието, допирът на кожата ѝ — всичко това и образите от последния път, когато се бяха любили, го връхлетяха

изневиделица. Знаеше кога щеше да простене, знаеше как щеше да се извие назад, когато докосне гърдите ѝ. Спомни си как изглеждаше задъхана, поруменяла и красива, когато проникна в нея. Знаеше всички тези неща и искаше да ги преживее отново, искаше ги, ако не завинаги, то поне за тази нощ, поне сега веднага.

Но миналия път я бе обладал върху табуретка, а тя заслужаваше нещо повече от това. Джонас се отдръпна, дочу неясно измърморения ѝ протест, усмихна се, когато Имоджин вдигна очи към него, озадачена и несигурна, с подути от целувките му устни.

— Да отидем в леглото — прошепна той и я дръпна след себе си.

Минаха покрай димящата тенджера с пилешка яхния и накълцания лук, покрай редицата недовършени платна. Хванати ръка за ръка влязоха през завесата на вратата и се озоваха в полумрака на спалнята. Там, където той искаше да има светлина, цареше тъмнина. За първи път от дни искаше светлина.

Пусна я и се приближи до очукания кожен куфар край една от стените. Цялата му повърхност бе осияна със свещи, къси и дебели, плувщи в засъхнали локви воськ. На пода до него имаше кутия кибрит. Запали всички свещи, така че след малко цялата стая бе заляна в нежна светлина. Тогава се обърна отново към Имоджин.

Тя стоеше на прага на спалнята и го наблюдаваше; очите ѝ бяха потъмнели, емоциите — скрити. Но не за дълго, бе уверен в това. Стигна до нея с две големи крачки, придърпа я към себе си, зарови пръсти в косите ѝ и притисна устни към нейните. Имаха вкус на магданоз и чай, както и на една сладост, която бе типична за Джини, сладост, която го омайваше. А когато тя допря езика си до неговия, когато усети колебливите ѝ опити да го проучи, младият мъж изпъшка и се притисна още по-силно в желанието си да я има цялата, да я погълне жива, да я поеме толкова дълбоко в себе си, че да не може никога вече да излезе.

Захвана се с копчетата на роклята ѝ и най-после я разкопча достатъчно, за да я смъкне надолу по раменете ѝ. Усети корсета ѝ, твърд и ненарушим, който я защитаваше; безсилието го накара да изгуби търпение. Не можеше да се справи с него само с една ръка, затова се принуди да отстъпи.

— Свали го заради мен, скъпа — промълви той. — Моля те!

Тогава Имоджин се усмихна. Джонас не си спомняше да бе виждал преди тази усмивка, нежна и мъдра, женствена усмивка, която говореше за сила и съблазън. Вътрешностите му се свиха от нея, кръвта нахлу в слабините му. Никога досега не се бе чувствал така, никога толкова възбуден, никога не бе губил присъствие на духа до такава степен. Преди винаги бе резервиран, винаги бе искал самоекс и нищо повече. Но нейният поглед и прекрасната нежност, която го изпълваше, когато я докосне... ах, Боже, това бе повече, отколкото можеше да понесе.

Проследи я с поглед. Тя съблече роклята си и я пусна да се свлече на пода. Младият мъж изгаряше от болезнено желание да я докосне, но въпреки това чакаше и оставяше страстта си да нараства с всяко следващо нейно движение. Бавно, сякаш се наслаждаваше на това, Имоджин разкопча корсета и го остави да падне. И тогава се озова пред него само в намачканата си памучна долна риза, прилепнала по гърдите ѝ. Семплата дреха подчертаваше извивката на талията ѝ, на хълбоците и бедрата.

Младата жена вдигна брадичка. В очите ѝ отново видя онова многозначително, чувствено изражение.

— Още? — попита тихо тя.

Иисусе Христе, толкова бе еротична. Уитакър не можеше да говори. Само кимна. „Създадена е за флирт“ — помисли си той, макар да не бе я виждал никога досега да флиртува. Но как само развърза връзките на долната си риза, как само разтърси тяло, така че тя увисна възбуджащо първо върху едното, а след това — върху другото рамо. О, Боже, това беше истински флирт, беше прелъстително. Остави дрехата да се смъкне бавно на пода и се наведе да събие чорапите си. Водопадът от коси закри гърдите ѝ. Имоджин се изправи отново и го погледна въпросително. Джонас отвърна с кимване и в отговор тя развърза кюлотите си и ги остави да се плъзнат надолу по бедрата, по коленете, така че най-накрая се озова съвсем гола пред него.

— Легни на леглото — рече дрезгаво Уитакър, като си налагаше да мирува, докато тя се подчини; въздухът бе заседнал в гърлото му.

Не си позволи да помръдне, когато младата жена се настани върху възглавниците. Искаше да я гледа, да я види с очите на художник, през палитрата, която използваше всекидневно. Цветно петно и светлосенки, слонова кост, прасковено и нежно розово. Тя бе

истинска мистерия за него на светлината на свещите, очите й бяха в сянка, косите — разпръснати върху чаршафа, със златни отблясъци. Прекрасни кичури се бяха увили около ръцете й, един се бе разпрострял върху гърдата — самотна златна нишка, паяжина, блестяща край зърното. Беше красива. Малки налети гърди, тънък кръст и широк, закръглен ханш. Всичко това бе скрито от дрехите и благоприличието. Цялата тази страсть бе маскирана от външно спокойствие. Такова противоречие! Искаше да види страстта й в действие, искаше да види краката й разтворени и той да бъде между тях. Искаше да види как тя се притиска към него и стene така, както бе правила преди, да се мята по време на оргазма. Искаше да я погълне.

Разкопча припряно, непохватно ризата си, смъкна я от раменете си. Панталоните я последваха почти веднага. Озова се мигновено до леглото, наведе се над Имоджин и я целуна нежно, първо по устата, после по шията, по ключицата, по гърдата. Чу въздишката й, когато обхвана връхчето между устните си, когато го загали с език и го засмука. Това, о, да, спомняше си това.

Джини. Името й звучеше като песен в съзнанието му, вълшебно и трайно. *Джини, Джини, Джини.* Докосна я и тя му отвърна. Целуна къдиците в долната част на корема й, усети мекотата им под устните си, лекото й потрепване, когато се плъзна още по-надолу.

— Шшт! — прошепна той, без да се отделя от нея. — Няма да спра.

— Не... не искам... да спираш — отвърна Имоджин, прелестно задъхана, с натежал от чувственост глас.

Джонас плъзна длани под хълбоците й, повдигна я с едната ръка и с малкото сила, която имаше в другата, приближи я още повече към устата си и започна да я целува, да я гали с език, да я възбужда. Тя се замята под напора му. Пръстите й се вплетоха в косите му, придърпаха го, хванаха го здраво, да не би да реши да се оттегли. Трепереше — точно както желаеше той. Искаше да познае вкуса й в момент на оргазъм, да го запомни завинаги. Знаеше, че щеше да свърши всеки момент. Усещаше напрежението на тялото й. Чу я да вика в същия миг, в който се изпъна, в който я почувства как пулсира под устните му.

— Ах, Джини! — промълви младият мъж. — Джини, любов моя!

Бавно се придвижи нагоре, целувайки я по корема, талията и гърдите, без да отделя поглед от лицето й. Очите й блестяха в

полумрака, усмивката ѝ... О, усмивката бе всичко, което искаше, всичко, за което бе мечтал. Целуна я и в същия момент проникна в нея. Тялото ѝ го посрещна с добре дошъл, беше влажна и гореща. Без да помръдва, тя го докара почти до оргазъм. Усети ръката ѝ върху гърдите си, пръстите ѝ се плъзнаха по тъмните къдици там, като ги опъваха лекичко и предизвикваха еротична болка. Тя се притискаше в него. Джонас обхвана здраво хълбоците ѝ и я придърпа нагоре към себе си.

Имоджин беше негова. Тази мисъл се въртеше в съзнанието му и ставаше все по-силна и по-силна, неоспорима като всичко останало в нея. Притискаше се към нея, чувстваше плътта ѝ, чуваше леките ѝ стенания, усещаше дланите ѝ върху раменете и косите си. Тя беше негова и той не си представяше как щеше да я пусне да си отиде... Господи, как можеше да я остави да си отиде?

Но с всеки следващ тласък, който го отвеждаше все по-близо до кулминациите, младият мъж разбираше ясно, че трябва да я пусне. Тя беше негова за следващите няколко мига и това бе всичко. Докато получеше оргазъм, бе негова.

Затова го отлагаше. Забавяше движенията си, опиваше се от устните ѝ. Боготвореше тялото ѝ със своето, а страстните целувки караха кръвта да бучи в ушите му. Много скоро обаче усети наближаването на върховния момент. *Прекалено скоро...*

— Не! — възклика сподавено Джонас. — Господи, не!

Но не можеше да го спре. Оргазмът го връхлетя, едновременно милост и наказание, със сила, която не бе изпитвал никога досега, каквато не си бе и представял, че е възможна. Виковете на двамата се сляха. Той я притисна с всичка сила към себе си.

Останаха така достатъчно дълго, докато дишането му се поуспокои, а сърцето му забави ритъма си. Едва тогава усети топлата влага върху гърдите си. Сълзи, разбра младият мъж. Джини плачеше. Това го изуми толкова много, че изобщо не реагира, когато тя се измъкна от обятията му. Преди да разбере какво става, Имоджин скочи от леглото и грабна дрехите си от пода.

— Ще сложа лука в яхнията — каза тя, обърната с гръб към него.

— След час ще е готова. Тогава няма да има нужда да готвиш ден-два.

Уитакър се надигна на лакът.

— Джини...

— Купила съм и хляб. На масата е.

Обу кюлотите си и ги завърза, после промуши долната риза през главата си.

Джонас усети, че го обзema отчаяние. Паникъосан, той седна и протегна ръка към нея.

— Джини, недей!

Тя се обърна и той видя сълзите, които се мъчеше да скрие, струйки светлина, които се стичаха по бузите ѝ. Но когато заговори, гласът ѝ бе лишен от всякаква мъка, тъга и каквато и да била друга емоция.

— Недей какво, Джонас? — попита тя. — Не си отивай? И двамата знаем, че трябва да го направя. Ти не ме желаеш тук, не истински, а аз... — Спря за момент, пое си дълбоко въздух и отново извърна поглед. — Аз не искам да остана.

Уитакър знаеше, че това е лъжа. Знаеше го прекрасно, но не можеше да направи нищо, за да го промени, тъй като тя бе права. Той самият възнамеряваше да я отпрати. Защото бе луд. Защото щеше да я съсипе.

Но, о, боже, как само искаше тя да остане! Само с цената на всичките си сили успя да я остави да се облече, само с цената на всичкото си самообладание се въздържа да не хукне след нея, когато тя излезе от спалнята и започна да събира вещите си.

А когато най-накрая Имоджин се приближи до вратата на ателието, постави длан върху дръжката и спря за момент, младият мъж трябваше да прехапе устни, за да не я извика да се върне; трябваше да обърне глава, когато тя отвори вратата, когато си тръгна, без да произнесе дума, дори без да го погледне за последен път.

Имоджин си бе отишла точно така, както бе възнамерявал. Повтаряше си, че така бе най-добре. Че точно това бе искал.

Но не можеше да се отърве от отекването на нейните стъпки в главата си. Чудеше се дали изобщо някога щеше да забрави този звук.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Знаеше наизуст пътя към дома на кръстника си. Знаеше всеки завой, познаваше всеки камък. На Девета улица имаше голяма дупка точно там, където се пресичаше с Пето авеню — знаеше точно кога каретата ще хълтне в нея, точно как ще я раздруса. А на ъгъла на Уошингтън скъуеър норт имаше коловоз, в който колелата пропадаха всеки път.

Беше по-лесно да се концентрира върху тези неща, върху полюляването на файтона и тракането на колелата, върху отминаващите сгради. По-лесно, отколкото да мисли за мъжа, когото бе изоставила току-що, и за ужасната лъжа, която му бе казала: „Не искам да остана.“ Господи, колко далеч от истината бе това! Онова, което желаеше, бе да се сгуши в обятията му, да се опива от топлината и уюта, които съпровождаха миговете, след като се бяха любили. Онова, което желаеше, бе да го обича.

Имоджин затвори очи, стиснала юмруци в ската си. Господи, каква глупачка беше! Знаеше предварително, че ще й причини болка, беше си повтаряла да не се влюбва в него и въпреки всичко бе направила точно това. Беше останала при него през последните дни, макар да съзнаваше колко е опасно. Точно тази сутрин си бе казала, че е време да си тръгва, преди да е станало прекалено късно.

Но вече бе прекалено късно.

Младата жена отвори очи и се загледа към тънката снежна пелена над града, към голите, украсени с бяло дървета. Джонас Уитакър не беше за нея, знаеше го от самото начало. Знаеше, че той в крайна сметка ще се отегчи, че ще я използва и отпрати. Защо тогава я бе заболяло толкова, когато я бе отблъснал?

„Защото се надяваше, че може да има вечно нужда от теб. Защото обърка нуждата с обич.“ Точно както с Николас. Имоджин потрепери при тази мисъл. Беше се влюбила в Николас, само защото той се нуждаеше от нейната утеша. Тогава се бе заклела никога повече да не проявява подобна глупост. А ето че сега, не по-малко глупава,

отколкото преди три години, бе обикнала първия мъж, комуто бе необходима.

Именно затова бе позволила на Джонас да я докосва, затова се бе отказала от достойнството и гордостта си и му бе позволила да я люби за последен път. Бе искала споменът да я поддържа през предстоящите, изпълнени с горчивина дни, да й дава сила, когато щеше да се превърне отново в нищо. Беше искала да докосне още веднъж падащата звезда.

Вместо това бе осъзнала за пореден път, какъв провал е във всяко отношение. Дълбоко в себе си бе желала нещата да бъдат различни. Бе желала именно тя да помогне на Джонас да преживее кошмарите си, да вярва, че може да бъде от значение за него.

Той обаче не я искаше и беше крайно време да погледне право в очите този факт. Беше време да се върне към стария си начин на живот. Стараеше се да се убеди, че точно това е и нейното желание, но когато каретата спря и пред прозореца се изправи готическата фасада на градската къща на нейния кръстник, младата жена се запита как щеше да направи това. Как можеше да бъде забравен мъж като Джонас Уитакър? Как можеше да свикне човек да живее без тази сила, без тази енергия? Как щеше да живее без него?

Нямаше друг избор, напомни си за кой ли път тя. Джонас я беше отпратил. Вече не се нуждаеше от нея. Съзнаваше, че беше положил усилия да я отблъсне възможно най-любезно и мило, да не й причини болка. Въпреки това обаче тя страдаше. Въпреки това не можеше да престане да иска...

Имоджин си пое дълбоко въздух, мъчейки се да не позволява на мислите си да вземат надмощие. Нямаше смисъл да се самоизтезава. Всичко беше свършило. Свършило. Заповтаря напевно наум тази дума, наложи си да я повторя, когато слезе решително от каретата под падащия сняг. Плати на кочияша и заизкачва стълбите, като се държеше за перилата, за да не се подхълзне. Хвана по навик топката на вратата, но се спря току, преди да я завърти. Не беше сигурна дори дали я желаят тук вече. Бавно отдръпна длан и почука.

От другата страна се чуха забързани стъпки. Вратата се отвори и зад нея се показа Мери, икономката, която зяпна изненадано.

— Мис Картър! — възклика тя, а червендалестото ѝ лице поруменя още повече. — Влизайте, хайде, навън е студено. Ауу, вали

сняг, а вий сте си забравили шапката!

Имоджин се намръщи, попипа косите си и едва сега си даде сметка, че шапката ѝ бе останала в ателието. При тази мисъл я прониза остра болка. Запита се за момент какво щеше да реши той, когато я открие, какво щеше да направи. Дали щеше да я запази като спомен от нея? Гърдите ѝ се стегнаха, прегълътна бликналите внезапно сълзи.

— Д-да — заекна тя, като опитваше да се овладее. — Да, май съм я забравила в бързината.

Мери се отдръпна от входа и направи подканващ жест.

— Идвате точно навреме. Всички са в трапезарията. Току-що седнаха да се хранят.

Тези думи успокоиха донякъде притесненията на младата жена. Нямаше да ѝ се наложи да се изправи сама срещу Томас, поне не още. Не виждаше как щеше да се справи с гнева или разочарованието му тази вечер, а Катрин успяваща да го успокоява както никой друг.

Имоджин свали разсеяно ръкавиците и пелерината си и ги подаде на икономката. След това, налагайки си спокойствие, което не чувствува, се запъти към трапезарията. Чу гласовете непосредствено преди да влезе, дълбок мъжки тембър, който контрастираше с лекото бърборене на Катрин. Три гласа вместо два. Имаха гост. Още по-добре. Спра пред вратата. Зрението и слухът ѝ престанаха да функционират за момент, докато се опитваше да събере смелост, да се овладее. После повдигна брадичка и влезе вътре.

Спра като попарена. На масата седеше последният човек, когото бе очаквала да види.

Баща ѝ.

Самюъл Картьър седеше на масата на Томас с вид на собственик, подпрял лакти на полираната ѝ повърхност, стиснал чашата с вино в бледата си четвъртита длан. Той ръкомахаше към своя домакин и се смееше, а гъстите му сиви мустаци се поклащаха.

Внезапно думите, които ѝ бе казал Томас преди три дни, изплуваха отново в съзнанието ѝ: „Не ми оставяш никакъв избор, скъпа, знаеш го добре.“ Разбира се. Трябваше да се сети. Бе разбрала още тогава, че възнамерява да се свърже с баща ѝ, но после бе забравила. А сега Самюъл Картьър бе тук, в Ню Йорк. Копнежът и удоволствието се бореха с притеснението — и с чувството на страх, което се опитваше безполезно да победи. Нямаше от какво да се

страхува, повтаряше си тя. През последните три години баща ѝ бе желал Имоджин да заеме мястото на сестра си в артистичния свят и ето че сега тя бе в този свят. Влюбена в художник, същата бояхемка, каквато бе Хлое. Той със сигурност щеше да се почувства щастлив. Нали това бе желал винаги?

И въпреки всичко...

Влезе в трапезарията и се насили да се усмихне.

— Татко — рече тя.

Тази единствена дума имаше ефект на експлозия. Разговорът замря на секундата. Тримата около масата се обърнаха към нея. Имоджин обаче не отклони поглед от баща си. С облекчение видя по лицето му да се разлива усмивка.

— Имоджин — изправи се той.

Забърза към нея и я задържа на една ръка разстояние, за да я огледа. Усмивката му помръкна малко при вида на мръсната ѝ рокля и разчорлените коси. Въпреки това се наведе и я целуна кратко и сухо.

— Бях сигурен, че ще се появиш, момичето ми. — После изгледа самодоволно Томас. — Не ти ли казах, че грешиш, Томас? Имоджин и Уитакър... каква абсурдна идея.

Внезапно младата жена изстина.

— Татко...

— Ами да, Имоджин никога в живота си не е постъпвала недискретно — продължи радостно той. — Няма гръбнак за подобно нещо. Е, ако беше казал, че Хлое... да, това момиче бе изпълнено до такава степен с живот, че щях да повярвам всичко, което ми каза.

Гозни очевидно се смути много. Остави встради чашата си с вино и изгледа кръщелницата си извинително.

— Съжалявам, скъпа моя. Чувствах, че той също има право да знае.

— Би трявало да се научиш как да прерязваш подобни мръсни слухове още в зачатък, момиче. — Самюъл сякаш не бе чул думите на своя приятел. — Господ ми е свидетел, ти си толкова мека, че си чудесен прицел за клюкарите.

Гърлото на младата жена беше прекалено стегнато, за да може да преглътне.

— Татко — промълви тихо тя.

Тъй като той очевидно очакваше от нея да продължи, Имоджин се насили да не го разочарова.

— Това, което ти е казал Томас... е напълно вярно.

Самюъл Картър се намръщи. Пръстите му стиснаха почти болезнено ръката ѝ, бръчката между дебелите му вежди се задълбочи и той я погледна объркано.

— Не знаеш какво говориш, Имоджин — настоящий. — Имаш ли изобщо представа какво ми каза твой кръстник?

Имоджин кимна. Струващият се невероятно, че успява да изкара глас от гърлото си.

— Предполагам ти е казал, че двамата с Джонас Уитакър... имаме връзка.

Баща ѝ се намръщи още повече. Погледът му натежа. Младата жена знаеше прекрасно какво вижда: бозави коси, бледа кожа и кафяви очи. Не беше нужно да чуе думите му, за да разбере какво мисли: „Уитакър да се интересува от нея? Не ми се вярва. Не може да бъде истина.“

Забеляза точно в кой момент изчезна объркването му. Лицето му се озари от усмивка и той се засмя скърцащо.

— Връзка ли? — повтори, като поклати развеселено глава. — Мили Боже, момиче, трябва да имаш грешка. Сигурно си си мислила, че може да предизвикаш интереса му — в крайна сметка аз също съм преподавал уроци по изобразително изкуство и знам какво значи това. Изисква се специално отношение, но то е съвсем различно от изпълненото с романтични намерения. — Потупа успокоително по рамото дъщеря си. — Джонас Уитакър е известен художник, човек с изключителен вкус. Ако се замислиш за малко върху това, несъмнено ще разбереш, че тази „връзка“ съществува само във въображението ти. Питам те най-сериозно, Имоджин, не ти ли се струва странно, че може да те забележи?

Колко лесно беше всичко за баща ѝ! Как лесно я превръщаше отново в нищожество. Младата жена се почувства глупава и наивна. Съмненията, които пося баща ѝ в нея се разраснаха и разпространиха в съзнанието ѝ, коварни и разяждящи всичко по пътя си. Може би баща ѝ имаше право. Може би само си бе въобразявал, че Джонас се нуждае от нея. В крайна сметка той сам ѝ бе казал да си върви. Беше казал... Какво точно бе казал? „Погледни ме, Джини. Погледни какво

представлявам. Сигурно си даваш сметка, че не можеш да останеш тук.“

Думите затанцуваха в главата ѝ, присъединиха се към подигравките на баща ѝ. Имоджин трепна и отклони поглед, задавена от силна, задушаваща болка. Джонас ѝ бе казал да си върви. Можеше да отрича вечно причините, но с това нямаше да ги направи по-малко истински. Той желаеше някоя друга, това бе достатъчно ясно. Някоя по-красива. Някоя, с която нямаше да се срамува да се показва сред хората. Някоя, която да отговаря на техните очаквания...

— Не мисля, че тя си въобразява за вниманието на Уитакър, Самюъл — заяви сухо Томас.

Картър не му обърна внимание. Той се приведе леко, без да изпуска от очи погледа на дъщеря си. Усмивката му ѝ се стори малко особена, но същевременно бе успокояваща, вдъхваше доверие.

— Нека бъдем реалисти, моето момиче — рече тихо той. — Може би си искала да те целуне, но той така и не го е направил, а? Изобщо не те е докоснал.

Имоджин знаеше, че той иска тя да потвърди думите му, и осъзна, че това бе и нейното желание. Щеше да ѝ прости, ако му кажеше, че Уитакър не я е докосвал. Баща ѝ щеше да продължи да я обича. Копнежът по това се надигна така остро, че я заболя сърцето. След това обаче се сети как я бе подтиквал да учи в Нашвил, как я бе представял на приемите си и се бе отдалечавал, отвратен и разочарован, когато тя не успяваше да прояви нито ум, нито чар. Фактът, че бе способна само да слуша мълчаливо, го бе ядосвал още повече.

Тогава младата жена осъзна, че всъщност той не желаеше истински тя да потвърди предположенията му. Не желаеше да има мекушава дъщеря. Никога не бе го желал. Искаше Хлое, която беше способна да плени един художник. Ако му кажеше онova, което очакваше да чуе, щеше само да го разочарова още повече. Но ако му кажеше истината... ако му кажеше истината, може би най-после щеше да я обикне. И да започне да я уважава.

Погледна го твърдо в очите.

— Докосвал ме е — отвърна простишко тя. — Целувал ме е.

Самюъл замръзна. Мълчанието помежду им се проточи. Имоджин очакваше изненадата и похвалата му, очакваше пеещия му

експанзивен смях и неговото възхищение. Нещата, които бе давал без колебание на Хлое, но никога — на Имоджин. За частица от секундата, преди да пусне ръката ѝ, младата жена си помисли, че може да ги получи. Че най-после щеше да каже: „По дяволите, момиче, ама ти в крайна сметка си точно като Хлое. Накара ме да се почувствам горд.“

Самюъл обаче я пусна и отстъпи крачка назад. В този миг тя разбра, че няма да чуе желаните слова — баща ѝ бе ужасно разгневен. Погледът му, напрежението в тялото — всичко бе толкова познато. Господи, беше го виждала стотици пъти досега. Надеждите ѝ преминаха в отчаяние. И зачака атаката.

Не стана нужда да чака дълго.

Очите му изпускаха светковици.

— Сестра ти — произнесе бавно той и с всяка своя дума сякаш забиваше по десетина смъртоносни ножа в сърцето ѝ — никога нямаше да постъпи така.

— Татко...

— Тя беше истински художник. — Очите му се свиха, докато изясняваше гледната си точка. — Това именно е разликата между вас двете, Имоджин. Хлое щеше да се възползва от тази възможност, за да изучава изкуството, а не за да разтваря крака за учителя си.

Младата жена трепна.

— Самюъл — намеси се Томас.

Баща ѝ се обрна към приятеля си.

— Е, та нали точно това прави тя, в крайна сметка? Какво обучение само съм ѝ осигурил, а тя как се възползва от това? Става любовница на някакъв художник. — Погледна отново към дъщеря си, стиснал гневно устни. — Какво стана, момиче, нищо ли не успя да научиш от Уитакър? Какво стана? Предполагам си решила, че ако го прельстиш, ще ми каже само хубави неща за теб.

Имоджин сподави стенанието си. Думите му я пронизваха така болезнено, че тя направи крачка назад.

— Татко, не...

— Поне си открила истинския си талант — рече подигравателно той, без да ѝ обръща внимание. — Господ ми е свидетел, че никога не си била добра художничка — рисуваше само с водни и млечни бои, и то не особено успешно.

— Достатъчно. — Тихият глас на Томас разсече горчивата мъгла, в която се бе озовала след жестоките слова на баща си. — Самюъл, моля те да не ѝ говориш по този начин.

— Тя е моя дъщеря, Гозни — отвърна Картър. — Ще ѝ говоря така, както намеря за добре, дявол да го вземе.

— Не и когато си в дома ми.

Катрин се изправи и постави длан върху ръката на съпруга си.

— Скъпи — рече тя.

Отправи изпълнен със симпатия поглед към Имоджин, поглед, който понамали малко унижението ѝ, след което погледна отново към Томас.

— Може би трябва да оставим Самюъл и Имоджин да обсъдят сами този въпрос.

Гозни се намръщи.

— Не ми...

— Всичко е наред, Томас — обади се младата жена; искаше ѝ се това да бе истина.

Забеляза смущението и съжалението на кръстника си, но мисълта, че той може да стане свидетел и на по-нататъшното ѝ унижение, бе прекалено жестока, за да я понесе.

— Добре съм.

Самюъл направи нетърпелив жест.

— Да, оставете ни, ако обичате.

Имоджин отстъпи назад към стената, докато почувства под дланта си гладката жълта коприна, с която бе облицована. Успокояващата ѝ солидност сякаш ѝ даде сили. Чуваше тежкото дишане на баща си, знаеше, че прави опит да се овладее, докато домакините им излязат от трапезарията. Точно преди да мине през вратата, Томас спря и я докосна по ръката с нежност и съчувствие, които колкото успокояваха, толкова и причиняваха болка.

— Скъпа моя — започна той.

Младата жена го пресече с поклащане на глава.

— Аз съм добре — заяви лаконично тя, видяла съжалението в очите му.

Искаше ѝ се да каже нещо повече, да го накаже, да му се ядоса, задето бе извикал баща ѝ тук, но не можеше да го направи. Кръстникът

й просто бе разтревожен, това бе причината за тази му постъпка, беше уверена. Бе искал да я предпази. Не можеше да го обвинява за това.

Когато двамата с Катрин напуснаха стаята и дръпнаха тежките брокатени завеси, за да им осигурят интимна обстановка, Имоджин се почувства по-самотна откогато и да било досега. Присъствието на Томас поне ѝ даваше подкрепа. А сега бе съвсем сама с баща си и познаваше тирадите му прекалено добре, за да знае, че нямаше да ѝ доставят удоволствие. Нямаше да ѝ причини физическа болка, но затова пък емоционална…

Облиза устни и се обърна да го погледне отново, като се подготви психически за онова, което предстоеше.

— Татко — започна тя. — Аз…

— Не смей да ми говориш! — впи очи в нея той. — Не и преди да съм свършил с теб.

Младата жена преглътна и се притисна още по-силно в стената.

Самюъл затвори очи и стисна с пръсти носа си между веждите. Пое си дълбоко въздух, преди да я погледне отново.

— Даваш ли си сметка какъв скандал ще предизвика това? — произнесе бавно той. — Не, разбира се. Точно така, както не си се запитала какво, по дяволите, е искал от теб Уитакър. Защо според теб изобщо би те погледнал втори път? А? Да не мислиш, че заради външността ти?

Имоджин поклати глава, като се бореше със сълзите си.

Имаше чувството, че словесните му удари пронизват душата ѝ.

— Не — прошепна тя. — Разбира се, че не.

Баща ѝ крачеше из стаята.

— Е, поне умът ти стига да разбереш това. Дявол да го вземе, несъмнено след два-три дни ще получа съобщение от него, в което ще иска пари или Бог знае какво. И ще ги получи, защото ако в Нашвил се разчуе за случилото се, ти никога няма да се омъжиш.

Младата жена преглътна с усилие.

— Няма да направи подобно нещо — заяви тя. — А и аз… не желая да се женя.

— Пет пари не давам за това, какво желаеш. — Самюъл спря рязко. — Надявах се, че с помощта на достатъчно обучение и възпитание, ще можеш да развиеш някои от добрите качества на сестра си, но за мое разочарование подобно нещо не се случи. Вече ти е

становало ясно, че нямаш талант, който да дадеш на света. Най-доброто, което можеш да сториш, е да си намериш съпруг и да се надяваш да бъдеш достатъчно дълго в добро здраве, за да му родиш деца.

Грубостта на думите му я парализира. Чувстваше се като забодена към стената, пронизана от горчивите му слова.

— Не съм... боледувала... отдавна — успя да произнесе тя.

Той като че ли не я чу. Постави длани върху главата си, прокара ги през гъстата си сива коса; натисна черепа си, като че ли с това движение можеше някак си да се поуспокои. Спря да крачи, приближи се тежко до масата и се отпусна на един стол.

— Е, нямаме никакъв избор — заяви с въздишка той. — Ще се срещна с Уитакър, за да видя какво иска. Но след това... — Обърна се към нея; очите му я изгаряха като въглени. — След това се връщаме в Нашвил. Приберем ли се там, ще правиш точно това, което ти кажа. Ясно ли е?

Пръстите на Имоджин се свиха в юмруци. С усилие успя да кимне. Нямаше смисъл да се съпротивлява. Не можеше да стори нищо.

— Да, татко. Разбрах.

— Добре. — Самюъл си пое дълбоко въздух и отпусна назад глава, като затвори очи. — О, Боже — прошепна той. — Боже, защо не теб?

Говореше почти беззвучно, но дъщеря му чу тихо промълвените думи така ясно, сякаш ги беше изкрешял. Защото вече ги беше чувала стотици пъти. И макар сега да не ги бе изрекъл докрай, тя чу и мисълта, която знаеше, че се върти в съзнанието му: „Защо Господ не взе теб вместо нея?“

„Защо не теб?“

Не можеше да му отговори, защото самата тя се питаше същото, задаваше си този въпрос от деня, в който холерата бе покосила Хлое. И както тогава, непосредствено след смъртта ѝ, така и сега, Имоджин се почувства виновна, че живее. Трябваше тя да е на мястото на Хлое. Трябваше да умре тя.

Почуди се дали тогава баща ѝ щеше да я обича повече.

При тази мисъл стомахът ѝ се сви на топка. Дълбоко в себе си знаеше, че нищо нямаше да се промени. Неприятно ѝ бе, че това я притеснява толкова много, че любовта му бе от такова значение за нея.

Той никога не бе правил друго, освен да я наранява. Никога не я беше погледнал. В действителност, дори изобщо не я виждаше.

„Като Джонас“ — помисли си тя, но думите вече не ѝ се струваха истински, вече не вярваше напълно в тях. Може би в началото случаят бе именно такъв, но нещата се бяха променили. Спомни си онзи следобед, чу отново мелодията в думите на Джонас, видя нежността в очите му. „Ах, Джини... — Шепотът му отново не ѝ даваше мира. — Джини, любов моя...“

Вкопчи се в този спомен, стисна го като защита срещу света, срещу болезнените приказки на баща си, срещу разочарованието и илюзиите му. В него откри сила — достатъчно, за да се отдалечи от Самюъл, да се измъкне през тежките завеси в коридора и да мине покрай Томас, който чакаше тревожно в подножието на стълбището. Изкачи се бързо до сигурността на стаята си, където я очакваше уханието на бадемовия ѹ сапун, където я посрещна шкафът с пастелните ѹ рокли. Повтаряше си, че може да понесе това. Можеше да понесе всичко, само ако успееше да задържи спомена за безценните за нея нощи с Джонас. Само ако не забравеше нещата, на които я бе научил.

В този момент забеляза скицата, окачена на стената, намачканата рисунка на една полуогола жена с мистериозна усмивка. На една красива жена. Жена, която изобщо не беше тя. Гласът на баща ѹ започна да я измъчва отново — това бе истина и тя не можеше да избяга от нея, колкото и да се опитваше.

„Защо според теб изобщо би те погледнал втори път? А?“

Хубавите спомени се изпариха. Имоджин се свлече върху леглото и заплака.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Липсваше му толкова много, че не можеше да спи. Не че преди спеше добре, но тази първа нощ без нея му се стори безкрайна. Наблюдаваше нарастването и промяната на сенките върху стените на ателието и се убеждаваше, че всичко ще бъде наред. Копнежът щеше да намалее и след няколко дни щеше да се почувства добре. Нещата щяха да се наредят чудесно. Когато най-после се зазори си наложи да обуе панталоните си и да започне да приготвя бои. Всекидневните занимания го пооблекчиха донякъде — поне вършеше нещо. Но не можеше да прогони образа ѝ от ума си, тези изпълнени със съчувствие кафяви очи, прекрасната усмивка, нежността и уязвимостта ѝ. И безпокойството, от което го освобождаваше единствено нейното присъствие, се върна с още по-голяма сила, изпълнено с желание за отмъщение.

Джонас изруга, докато подготвяше палитрата си, за да започне да рисува. Та тя бе живяла тук само една седмица — щеше да бъде лесно да прогони спомена за нея от ателието. Щеше да я забрави; това бе само въпрос на време. След няколко дни уханието на парфюма ѝ щеше да изветре, дългите златисто кестеняви косми, които откриваше в леглото си, щяха да изчезнат. Една сутрин щеше да се събуди и дори нямаше да се сети за нея. Съвсем скоро някоя сутрин. Скоро, знаеше това.

Искаше му се да повярва. *Трябваше да повярва.* Младият мъж стисна четката, смеси мръсно бяло с ултрамарин. Никога не бе мислил толкова много за някоя жена, никога не се бе чувствал така... така зависим от която и да било друга жена. Но Джини... ах, беше трудно да я забрави. Толкова трудно, че трябваше да си припомня непрестанно, защо я беше оставил да си тръгне. „Постъпи правилно — повтаряше си той. — Поне веднъж не постъпи egoистично.“

Само ако можеше сега да се накара и да повярва в това.

Почукването по вратата го сепна — толкова отдавна не бе имал посетители. Обзе го внезапен прилив на облекчение и удоволствие,

неразумната надежда, че това може би беше тя. Наложи си да се поуспокои, да размисли. Това не беше тя. Не можеше да бъде тя. Въпреки всичко не успяваше да се пребори с тази мисъл.

— Влез.

Поне не позволи на гласа си да трепери.

Вратата се отвори в същия миг. Видя руса глава и сърцето му запрепуска, преди да осъзнае, че това бе Рико. Рико, който се връщаше от света на мъртвите или където другаде бе ходил.

Чайлдс се вмъкна вътре и затвори вратата зад себе си; лицето му се озари от широка усмивка.

— *Bonjour, ton ami* — приветства го любезно той. Липсваше ми.

Джонас изсумтя.

— Къде, по дяволите, беше?

— И тук, и там — вдигна рамене приятелят му. — Имах малко работа в Бриджпорт. Освен това исках да ти дам възможност да останеш насаме с твоята пеперуда. — Огледа стаята. — Къде е тя, междуврочем?

Уитакър се опита да не обръща внимание на пронизващата болка и да отвърне колкото може по-безразлично.

— Няма я.

— Няма ли я? — повдигна вежди Рико. — Напоследък развиваши истински талант за неясно изразяване, любов моя. Какво искаш да кажеш с това „няма я“? Да се разходи ли е отишла? Или на пазара? — Грабна розовата шапка от масата и я залюля на връзките ѝ. — Очевидно не е отишла далеч.

— Достатъчно далеч — отговори Джонас. Съредоточи се върху палитрата си. — Няма да се върне.

— Не!

Чайлдс седна на ръба на масата, като въртеше шапката около ръката си. Тонът му бе мек, безгрижен, но приятелят му чу скрития въпрос, острото любопитство... и още нещо, което не можеше да определи. Може би съчувствие. Или... тъга?

— Да — рече твърдо той. — Отиде си преди два дни.

— Хмм! — Рико съзерцаваше замислено шапката. — И ти я пусна да си върви?

Уитакър започна да рисува енергично по платното.

— Нямах избор.

— Което, както разбирам, означава, че ти си я помолил да си върви.

Джонас стисна челюсти. Съсредоточи се върху работата си — сложи сянка тук и там, омекоти една линия. Може би ако достатъчно дълго не обърнеше внимание на приятеля си, щеше да го накара да си тръгне. Но тогава чу Чайлдс да въздъхва и гърдите на Уитакър се стегнаха. Потърси помощ в гнева.

— Спести ми тази лекция — процеди през зъби той.

— Няма да има никакви лекции. — Рико стана от масата, остави шапката и тръгна бавно към приятеля си. — Просто съм изненадан, това е всичко.

— Тя е невинно създание — обясни Джонас. — По-наивна жена не съм познавал.

Чайлдс не отговори.

Домакинът му го изгледа крадешком.

— Иисусе Христе, Рико, ти я видя. Ти знаеш. Беше достатъчно да я погледна, за да се разпадне.

— Не си спомням такова нещо — рече тихо Фредерик. — Не мисля, че ти сам вярваш на думите си.

— Ти не беше тук — заяви Уитакър. И стисна още по-силно четката. — Не я видя.

Чайлдс се подпра на една табуретка, кръстоса ръце пред гърди. Светлосините му очи гледаха прекалено студено, прекалено преценяващо.

— Не ме лъжи, Джонас — рече тихо той. — Мислиш ли, че щях да я оставя с теб, ако не бях убеден, че ще се справи? Мислиш ли, че щях да те изоставя просто така?

Думите му се врязваха в сърцето на Джонас, изпъльваха го с чувство за вина. Той затвори очи, опитвайки да си поеме въздух, да намери думи, които да го предпазят.

— Преди си го правил — промълви най-накрая той.

— Никога, когато си бил в такова състояние — напомни му Рико.

— Никога, когато съм знал, че имаш нужда от помощ. След това — да. Но след това.

Младият мъж не каза нищо. Не можеше да насили думите да излязат от гърлото му, а и не знаеше какво да отговори. Нямаше как да каже истината на приятеля си: че не му бе липсал през тези дни, че

присъствието на Джини бе достатъчно за него. Само щеше да му причини болка, а в тази стая и без това имаше предостатъчно мъка. Мълчанието се проточи.

Фредерик въздъхна.

— Прав си, разбира се — съгласи се най-после той; гласът му бе пълен със съжаление. — Невинаги съм бил тук, когато си имал нужда. Страхувам се, че не съм такъв... алtruист... какъвто ми се иска. — Засмя се саркастично. — Невинаги съм ти бил особено добър приятел, *ton ami*.

Джонас си пое дълбоко въздух. В думите на Рико имаше нещо толкова тъжно: признание, което не бе сигурен, че желае да чуе; вина, която би предпочел да забрави. Пое си отново бавно въздух; искаше му се да го утеши, но онова, което излезе от устата му, нямаше нищо общо с неговото намерение.

— Разбирам — рече той.

Чайлдс го изгледа особено.

— Наистина ли? — Отмести очи към заскрежения прозорец и падащия зад него сняг. — Замиnavам за известно време. Може би за няколко месеца.

Уитакър се помъчи да прогони ужаса, предизвикан от последните думи на Чайлдс. Наложи си да попита нехайно.

— Пак в Париж?

Фредерик поклати глава.

— Не. Париж изгуби очарованието си за мен. — Усмихна се игриво. — Може би някъде на юг. Евентуално Калифорния — земята на златото и греха. Мисля, че ще ми хареса. — Вдигна рамене. — Някъде, където не е толкова студено.

— Ще ми липсваш.

Опита се да прозвучи безгрижно. Сърцето му беше натежало. Джини си бе отишла, а сега — и Рико. Вече се чувствуше дяволски сам.

Чайлдс изправи гръбнак.

— Ласкаеш ме — рече той. — Но се съмнявам, че ще бъдеш самoten.

Джонас се усмихна обезсърчено.

— Ще бъда съкрушен.

— Ти вече си съкрушен, любов моя — отвърна Фредерик. — Но не заради мен.

Усмивката на Уитакър изчезна. Обърна се отново към платното.

— Не говори абсурдни неща.

Чайлдс поклати глава.

— Знаеш ли, когато я видях за първи път, помислих, че е просто една от онези безименни начинаещи, които имат слабост към художниците. Беше неустоима — толкова срамежлива и безпомощна с големите си очи на кощута. — Чайлдс се засмя при този спомен. — Не можах да се въздържа. Беше страшно подходяща да я подразни човек. Очаквах да изскочи с вик от ателието и ми се струва, че ѝ се искаше да направи точно това. — Погледна леко усмихнат към приятеля си и продължи: — Но тя не побягна, *ton ami*. Беше много сериозна, но не си отиде, нито пък прибягна до онези глупави игрички с ветрила и потрепване на клепачите, любимо амплоа на повечето жени. В този момент аз самият почти се влюбих в нея.

— Спомням си.

На Джонас му се искаше думите му да прозвучат кисело, но гърлото му беше така стегнато, че те излязоха от него напрегнати и дрезгави.

Фредерик продължи да говори, сякаш не го бе чул.

— Но когато тя остана и на другия ден, и на по-другия... е, тогава ми стана ясно, че изобщо не е това, което си мислех.

— Не — прошепна Уитакър. — Не е.

Настъпи мълчание. Младият мъж се взираше в палитрата си, но вместо ултрамарин и алено, виждаше нейното лице. Лицето ѝ такова, каквото бе изглеждало в мига, в който бе излязла през вратата. Видя тъгата в очите ѝ, чувството за загуба, решимостта. Иисусе Христе, решимостта. Силата ѝ за малко да го накара да се разплаче.

— Защо се страхуваш от нея, Джонас? — попита тихо Рико. — Какво те кара да я отблъснеш?

Уитакър стисна очи.

— Не се страхувам от нея — отвърна той, макар да знаеше, че това не е вярно.

Страхуваше се от нея. Страхуваше се, че силата ѝ може да е само илюзия, че ще я сломи така лесно, както бе направил с толкова други, че ще види как се разпада пред погледа му. Страхуваше се, тъй като

мисълта за мъката ѝ го караше да се чувства слаб и знаеше, че ако останеше с него, щеше да види прекалено много мъка. Не можеше да понесе това. Не можеше да понесе да наблюдава как спокойствието и вярата ѝ се изпаряват. Тази причина бе не по-малко egoистична от всяка друга, но не можеше да избяга от нея, не можеше да отрече съществуването ѝ.

Но и не можеше да я признае.

— Тя не е чак толкова силна — изльга той.

— Тя е най-силната жена, която познавам.

— Това не е достатъчно.

Рико издаде някакъв рязък звук.

— Никога нищо не е достатъчно за теб, нали, Джонас? *Mon Dieu*. И преди съм те виждал да изхвърляш разни неща, но никога толкова качествени. Никога не си се разделял с нещо, което би могло да ти помогне толкова много. Мили Боже, нима наистина мислиш, че си тръгнах случайно? — Поклати глава. — Не бъди глупак, Джонас. Тръгнах си, защото тя е много по-подходяща за теб, отколкото съм аз. Тя е единствената жена, от която съм ревнувал, тъй като само след няколко дни вече успяваше да те успокои така, както аз никога не съм можел. И почти съм сигурен, тя е влюбена в теб, а това е дяволски удобно, тъй като ти пък си влюбен в нея.

Джонас не можеше да направи нищо. Изпита разкъсващо отчаяние при тези думи, сякаш балансираше върху въже и всеки момент щеше да падне на земята. „Ти пък си влюбен в нея.“ Тази мисъл се въртеше в главата му, това бе дяволска истина; искаше му се да я отрече, да се съпротивлява срещу нея с всяка глътка въздух, дълго и гръмко. „Не, не съм. Не, не съм. Не, не съм.“

Само дето беше. Беше влюбен и мразеше този факт. Мразеше безнадеждността, която изпитваше, мразеше уязвимостта си. Нямаше значение, че я обича. Нищо нямаше значение, освен лудостта му и онова, което тя щеше да причини на Джини. Една седмица не беше нищо. Месеците щяха да я съсипят, дните, часовете. Да живее с него, да го обича... Иисусе Христе, това проклятие не би пожелал на най-злия си враг, камо ли на жената, която обичаше.

„Жената, която обичаше.“ А, Господи, не това. Всичко друго, но не и това.

Преглътна мъчително и погледна встрани.

— Аз не я обичам, Рико — отвърна той с безразличие, каквото не чувстваше. — Аз ще я... ще я унищожа.

Приятелят му го изгледа със съчувствие.

— Мисля, че тя може да те изненада.

Уитакър поклати глава.

— Не ме разбираш. Аз... — Пое си дълбоко въздух. — Не знаеш. Никога не си виждал... този поглед.

— Какъв поглед?

Джонас затвори очи, потънал в спомени. Спомени, изпълнени със съжаление, напрежение и страх. Спомени за изражението на брат си, когато бе излязъл от лудницата, за празнотата, за липсата на емоции.

— Бих ли могъл да ти го опиша някога? — възклика тихо той. Спря за момент, докато търсеше верните думи. — Когато... когато излязох от лудницата, брат ми дойде да ме види. Като някой глупак рещих, че иска да знае какво бях преживял. А и аз... исках да говоря за това. Имах... нужда да го сторя. Той обаче не желаеше да слуша. Престори се, че всичко това не се е случвало, че изобщо не съм бил затварян цели четири месеца в онази адска дупка. И той не беше единствения. — Младият мъж отвори очи и се вгледа безпомощно в приятеля си. — Конспирация на мълчанието. Стигна се дотам, че започнах да се питам дали изобщо съм бил в лудницата. Понякога мислех, че това е просто още една илюзия, още един кошмарен сън.

— Джонас...

Накара го да замълчи с поклащане на глава.

— Не знам какво не е наред с мен, Рико. Не знам дали някога ще се отърва от това. Не знам какво ще правя, ако успея. Единственото, което знам със сигурност, е, че не мога да осъдя и нея на подобен живот. Не разбираш ли? Не мога да го направя.

Чайлдс срещна погледа му.

— Изборът не е твой, а неин.

Джонас се изсмя горчиво.

— Е, тя направи своя — отиде си.

— Само една твоя дума е достатъчна да я върне.

— Не желая да се връща.

Уитакър се мъчеше да се овладее. Размаха четката си.

— Остави ме на мен самия, Рико. Единственото, което искам, са моите бои и платна. След известно време ще я забравя напълно. Вече съм успял да го направя наполовина.

— О?! — усмихна се иронично Фредерик. — Тогава защо виждам точно нейното лице на това платно, *ton ami*? — Приближи се и надникна през рамото на своя приятел. — А, виждаш, че съм прав, нали? Напълно си я забравил. Този белег на устната ѝ никога не е бил там в действителност, нали? Или пък бенката на челюстта ѝ. Да, още докато говорехме, се убедих, че страдаш от амнезия.

Джонас размърда раздразнено рамене.

— Върви по дяволите, Рико. Остави ме на мира.

— Разбира се.

Чайлдс подпра гръб на стената. Изражението му бе многозначително и самодоволно.

— С най-голямо удоволствие, стига само да признаеш какъв ужасен глупак си.

— Рико...

— Няма да чака вечно, да знаеш. Ще си отиде и ще се омъжи за някой друг. За друг, не за теб. Ще целува някой друг, Джонас. Ще носи децата на друг...

— Млъкни, дяволите да те вземат!

Думите се изпълзнаха, преди да успее да ги спре. Младият мъж стисна зъби и се обърна, като си налагаше да се овладее.

— Вече ти обясних, Рико. — Гласът му прозвучава опасно несигурно. — Казах ти...

— Засипа ме само с някакви извинения — поклати глава Чайлдс.

— Защо я рисуваш, ако не я обичаш? Как така на онова платно е изобразена пак тя? Твоят шедьовър, беше казал. Тя трябваше да бъде твоя шедьовър.

„Галатея при своя Пигмалион.“ Думите прозвучаха в главата му като ехо от някакъв спомен. Уитакър си пое дълбоко въздух. Неговият шедьовър. Да, тя бе точно това, но без да е нарисуван. Беше се съживила под ръцете му, беше му дала нещо, което мислеше, че е изгубил завинаги. Умиротворение. Надежда.

Любов.

Пусна четката, чу я как изтрака на пода и закри очи с длани.

— Моят шедьовър — прошепна той и се засмя горчиво.

— Кажи ми, Рико, кой е бил променен повече, след като Афродита превръща статуята на Пигмалион в жива жена? Пигмалион или Галатея?

— Непременно ли трябва да бъде единият или другият? — попита Фредерик. — Не може ли да са се променили и двамата? Животът не е толкова прост, колкото се стараеш да го изкараш, любов моя. Нещата рядко са бели или черни.

— Может би.

Чайлдс се наведе по-близо.

— Не можеш да предпазиш другите от страданието, Джонас. Не можеш да предпазиш и себе си. Ако упорстваш в опитите си, нищо чудно да се озовеш още сега в Блумингдейл, тъй като със сигурност ще свършиш там с тези опити.

— Радостна мисъл — успя да изрече Уитакър.

— Е, да, аз съм известен с оптимизма си — отвърна сухо Фредерик, като се отдръпна.

Стовари длан върху рамото на своя приятел — успокояващо докосване, връзка, която го стопли. — Хайде, ела да пием по един коняк, *ton ami*. Помогни ми да отпразнувам новите хоризонти. Ще излагам в Националната академия.

Тонът на Чайлдс бе измамно ведър. Джонасолови напрежението в разговора им и разбра, че Рико умишлено се опитва да представи нещата в по-светли краски. Мина му мисълта да не приеме предложението, да отблъсне приятеля си с грубо мълчание. Истината обаче бе, че искаше да намери утеша в неговата компания и забрава в коняка. Искаше да говори за глупави, незначителни неща.

Остави палитрата и боите и го последва към вратата.

— Нима заминаваш толкова скоро? — попита той.

— Бих тръгнал още по-скоро, но умирам от желание да видя този твой шедъровър. — Грабна палтото на Уитакър от закачалката край входа и му го хвърли. — Все още възнамеряваш да го завършиш, нали?

— Не съм сигурен.

Джонас навлече дрехата несръчно, бръкна отвътре, за да оправи подплатата ѝ, и спря, когато ръката му усети нещо тежко във вътрешния джоб. Отново бе оставил нещо в палтото си. С известен късмет можеше да бъдат пари. Господ му бе свидетел, че имаше нужда от тях. Бръкна в джоба. Пръстите му се заплетоха в разкъсаната

подплата, преди да успее да опира съдържанието му. В мига, в който го докосна, разбра, че не е монета. Беше нещо увито в хартия, със странна форма...

— Идваш ли?

Чайлдс се изправи нетърпеливо на вратата.

— Чакай малко. В джоба ми има нещо... — Опира го с пръсти.

— Иисусе Христе — промърмори той, като оглеждаше дебело увития предмет. — Какво е това, по дяволите?

Фредерик се приближи намръщен.

— Какво? — попита той. Хвърли поглед към пакетчето и смръщената му физиономия се разтегна в шеговита усмивка. — А, напълно бях забравил за това. — Сръга приятеля си. — Давай, отвори го.

Джонас постави колебливо предмета в изкуствената си длан, като го намести между два от пръстите за по-сигурно. След това, изпълнен с любопитство, започна да го развива внимателно. Хартията се разгъваше бавно под пръстите му, отстъпваше малко по малко и разкриваше фино изработено злато и блъскави аметисти.

Пеперуда.

Уитакър се взря в нея. Златото отразяваше светлината от прозореца и я пращаше към очите му; за момент бижуто му се стори нереално и странно живо. Бляскава, красива, деликатна пеперуда, която не можеше да смаже между пръстите си, на която не можеше да причини никакво зло.

Джонас я съзерцаваше и спомените започнаха да нахлуват в главата му. Червен брокат, карти и леката светлина на изгрева. Двамата с Рико се разхождат по Парк Роу и Бродуей. Магазинчета с витрини и заключени зад тях скъпоценности.

С изключение на едно магазинче и една брошка, за която бе дал последните си пари. Една пеперуда. За Джини.

Младият мъж затвори очи.

— Иисусе Христе — промълви той.

Когато ги отвори отново, Рико го съзерцаваше. Изражението му бе примирено, погледът — изпълнен със странна тъга.

— Забрави за коняка, *ton ami* — въздъхна той. — Отивай да рисуваш твоята картина, твоя шедъловър. Опитай се да я изхвърлиш от съзнанието си... ако можеш.

След това се завъртя на пети, излезе през вратата и изчезна в тъмния коридор, като оставил Джонас сам.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

— Изключително въодушевяващо! — Самюъл Картър нахлу в салона и внесе миризмата на сняг и студен въздух със себе си. — Казвам ви, няма нищо като Ню Йорк. Заслужава си да го посети човек, дори само заради „Сенчъри“. — Свали ръкавиците, удари ги в дланта си, след което съблече палтото и подаде всичко това на Имоджин, която седеше край камината. — Ето, дъще, свърши нещо полезно.

Младата жена остави бавно встрани бродерията си и се изправи, като се бореше с възмущението си, докато поемаше вещите на баща си. Въпреки омразата помежду им през последната седмица, тя се насили да говори със студена вежливост.

— Значи прекара приятно в клуба? — попита тя, като метна влажното палто върху ръката си.

— Разбира се. Нали точно това казвах?

Томас, седнал от другата страна на камината, вдигна поглед от книгата си.

— Изглежда, препоръчителното ми писмо ти свърши добра работа?

— Беше превъзходно.

Картър свали шапката от главата си и я постави на една от страничните масички. Капчици разтопен сняг се плъзнаха върху полираното дърво. Самюъл се усмихна широко.

— Ах, нюйоркските клубове! Никъде другаде в целия свят те не са толкова хубави — може би, с изключение на Лондон.

— Мислех, че мразиш лондонските клубове — рече Гозни.

— Не клубовете, хората там не мога да понасям. — Самюъл се отпусна на един стол. — Банда суетни сноби, това са те. В Ню Йорк поне има интелектуалци. Истински философи. И хора на изкуството... — Отметна назад глава с блажена въздишка. — Лондон бледнее в сравнение с него, а Нашвил... Боже мой, Нашвил...

— Е, там със сигурност няма много хора на изкуството — обади се Томас.

— Нямаше да могат да си изкарват прехраната, ако бяха много.
— Самюъл приглади разсеяно обемистия си мустак. — Така, както е сега положението, те няма какво да рисуват, освен група надути крави и от време на време по някоя начумерена фермерка. — Въздъхна отново. — Да, колкото и да ми се иска, Нашвил не е предназначен да стане артистичен център. Не мога да ги покровителствам всичките, както знаеш.

— Да, знам — отвърна кисело Томас.

— Но правя каквото мога. Може би един ден... — Картър вдигна глава, сякаш току-що си бе дал сметка, че Имоджин е в стаята. — За какво стоиш тук, момиче? Не те бива за закачалка.

Младата жена поруменя от гняв и унижение, но прегълтна отговора, който се надигна в гърлото ѝ, и стисна зъби. Нямаше смисъл да го ядосва, макар последната седмица и половина да беше непоносима. Баща ѝ очевидно искаше да я накаже: гълчеше я непрестанно, доставяше му удоволствие да я унижава. Имоджин знаеше, че не си въобразява скрития блясък в очите му. Той очакваше нещо, планираше нещо. Питаше се с нарастващо беспокойство какво е то.

Щеше да разбере съвсем скоро, бе сигурна в това. В известен смисъл щеше да изпита облекчение, когато научи най-после... Господ ѝ бе свидетел, че беше готова за края на цялата тази история. Искаше да се върне в Нашвил, към безопасния си нормален живот с напрегнато всекидневие и дълги нощи. Искаше да остави всичко това зад себе си. Да остави Джонас зад себе си.

Джонас. Имоджин затвори очи, опита се да прогони тази мисъл. Нашвил щеше да ѝ помогне да го забрави. Там поне нямаше да се чуди дали не стои край прозореца си и не наблюдава падащия сняг... нямаше да се пита кой друг го наблюдава заедно с него. В Нашвил поне нямаше да има стотици дреболии, които да ѝ напомнят за него.

„Това е без значение. Вече всичко свърши. Всичко свърши.“ Младата жена се насилаше да повтаря наум тези думи, сякаш те можеха да ѝ донесат някаква утеша. Сякаш можеха да отнесат болката и да убият копнежа. Но докато баща ѝ бе тук, имаше нужда от тях. Ако не за друго, поне за да се преструва, че всичко е наред, за да ѝ помагат да запази известно самообладание, колкото и малко да бе то. Засега бе прекалено опасно да мисли за Джонас. По-лесно беше да си представя,

че това е някакъв сън, някаква фантазия. По-късно може би, когато се озовеше отново в безопасност в Нашвил, щеше да си позволи да мисли за него. Когато щеше да бъде далеч оттук и изкушението да падне на колене и да го умолява да я вземе отново, ще е намаляло. Ако изобщо някога намалееше.

Имоджин въздъхна, остави палтото на баща си на закачалката зад стълбите, а ръкавиците — напречно на яката. След това пое дълбоко въздух и се върна в салона.

И веднага съжали, че го беше направила. Баща й се въртеше на стола си. Тъмните му очи се спряха върху нея, като я оглеждаха обезпокоително; от този поглед изведнъж й стана студено. Разбра, че най-после щеше да й съобщи за намеренията си. Каква беше старата поговорка? „Внимавай какво желаеш.“

— Днес имах специална причина да отида в „Сенчъри“ — рече той.

Макар тонът му да беше привидно безгрижен, младата жена усети, че премерва внимателно думите си. Самюъл се усмихна — усмивката му обаче в никакъв случай не беше приятна — и тя установи с изненада, че някога дори тази усмивка можеше да я направи щастлива. Винаги бе копняла за вниманието му до такава степен, че посрещаше с охота дори гнева му. Сега обаче същият този гняв я караше да се чувства огорчена и обидена. Учуди се кога ли се бе променило това положение. Кога бе започнала да вижда презрението в неговите очи? То винаги ли бе стояло там?

Баща й забарабани с пръсти по дебелата тапицерия върху страничната облегалка на стола си, без да отделя поглед от нея.

— Отидох да търся Уитакър.

Името сякаш падна право в сърцето й. Имоджин си наложи да запази самообладание.

— О! — успя да възклика тя.

— О! — имитира я той. — Само това ли имаш да кажеш, момиче? Не се ли питаш, защо съм го търсил?

— Нямаше ли да е по-добре да беше отишъл направо в ателието му? — попита Томас.

Самюъл се обърна и поклати замислено глава.

— Той ме избягва. Предполагах, че може да се натъкна на него в „Сенчъри“, да го сваря неподготвен, така да се каже. Нали каза, че

членувал в клуба?

— Да, но...

— На два пъти вече му изпращах съобщения с молба за среща.

Стомахът на младата жена се сви.

— Изпращал си му съобщения?

— Разбира се, че съм изпращал — озъби се Самюъл. — Какъв баща ще бъда, ако не искам удовлетворение. Та той обезчести дъщеря ми, за Бога. Репутацията ти виси на косъм.

— Репутацията ми? — повтори невярващо Имоджин и се засмя горчиво. — Откога започна да се интересуваш от репутации? Първо на първо, ти самият ме изпрати да вземам уроци от художник. Това не е ли скандално само по себе си?

— Има известна разлика между обучение и скандал, Имоджин. Щеше да бъдеш в пълна безопасност, докато учиш при него, ако се бе държала като дама, а не като... като уличница.

— Достатъчно, Самюъл — намеси се тихо Томас. — Кажи, какво ще направиш, ако Уитакър се съгласи на тази среща? Ще изискаш да се ожени за нея?

Младата жена изгледа ужасена кръстника си.

— Томас, не...

Баща ѝ повдигна едната си вежда. И се обърна да я погледне.

— Е, Имоджин — рече студено той. — Уитакър ще се ожени ли за теб?

Точно този въпрос ѝ причини болка, и то далеч по-голяма от думите на Томас, далеч по-голяма от всичко друго, което би могъл да каже баща ѝ. Защото той знаеше отговора не по-зле от самата нея. Той бе унизително очевиден. Чу останалата част от разговора, замаяна от бученето в ушите си.

— Знам какво прави той сега — обърна се Картър към приятеля си. — Изчаква. Несъмнено изчаква подходящ случай.

— Подходящ случай ли? — намръщи се Гозни. — За какво?

— Да представи изискванията си, разбира се. Мислиш ли, че е съсипал без причина дъщеря ми? Естествено, че не. Той иска нещо, почакай и ще видиш.

— Да не искаш да кажеш, че ще те изнудва? — попита Томас, като повдигна изненадано вежди. — О, Самюъл, наистина не мисля, че Уитакър...

— Е, той обаче е в положение, при което е възможно да бъде изнуден, нали? — Баща ѝ хвърли многозначителен поглед към приятеля си. — Според мен ще се възползва от първата възможност да смени местата.

Имоджин разбираше с известно закъснение смисъла на казаното. Чуваше думите, една по една, носеше се върху своето унижение и мъка. Всъщност разбираше не думите на баща си, а начина, по който ги изговаряше, обвинението в тях. Младата жена вдигна очи. Видя безпомощния поглед на кръстника си и всичко си отиде на мястото: неохотата, с която я бе приел в класа си Джонас, гнева му в началото, начина, по който се бе опитвал да я прогони. Разбира се. Не можеше да повярва, че не се бе сетила досега. Томас и баща ѝ бяха принудили Джонас да я учи. Не му бяха дали възможност да откаже.

Изчака да осъзнае болката. Очакваше да изпита мъка и усещане, че е предадена. Вместо това почвства гняв, и то не заради себе си, а заради Джонас. Никога не бе вярвала, че Уитакър може да бъде принуден да направи каквото и да било. И сега, след като разбра, че все пак е бил принуден, беше съсирана. Баща ѝ и кръстникът ѝ го бяха хванали по някакъв начин, бяха го накарали да измени на себе си. Господи, каква грозна мисъл! Грозна по същия начин, по който бе грозна една опитомена мечка — гордо и красиво животно, принудено да изпълнява номера за тълпите. Тази мисъл ѝ бе непоносима. Господи, как само я мразеше!

Обърна се сковано към Гозни.

— Какво му предложихте? — попита тя. Гласът ѝ прозвуча толкова студено, че сама не можа да го познае. — Защо не е могъл да откаже?

— Имоджин. — Томас разтвори умолително длани. — Скъпа моя, трябва да разбереш, че съм искал само най-доброто. Ти толкова желаеше да учиш...

— Кажи. Пари ли? Или си го заплашил с нещо?

— Успокой се, момиче — намеси се Самюъл. — Преиграваш. Не става въпрос за нищо повече от разумен натиск.

— Разумен натиск? — повтори тя и хвърли убийствен поглед към баща си. — Знам какво означава твоето определение за „разумен натиск“, татко. Използвал си го доста често с Хлое. Както и с мен. Но

предполагам, че Джонас не е могъл да бъде впечатлен със заплахата да изгуби любовта ти. Така че — какво му казахте?

Очите на Картър блеснаха.

— Не ми дръж такъв тон!

— Вече не съм малко момиченце, татко — заяви невъзмутимо тя.

— Не можеш просто да ми забраниш да говоря, когато не желаеш да ме слушаш. — После се обърна към Томас. — Не мога да повярвам, че е възможно да си част от това. Не мога да го повярвам. Знаеш как се чувствах...

— Знаех, че искаш да станеш художничка — отвърна тихо кръстникът ѝ. — Това знаех. Исках да ти го дам. Можех да ти го дам. Без да мисля дали е редно или не. — Спря да говори, прокара луничавата си ръка през побелялата си коса и я погледна с тъга, която разкъса душата ѝ. — Казах му, че ще престана да го покровителствам, ако не те вземе. В началото това беше достатъчно. Но ти го познаваш, скъпа моя. Знаеш, че ако не те желаеше в класа си, в крайна сметка думите ми нямаше да имат значение.

Това ѝ подейства странно успокоително. Може би защото знаеше прекалено добре колко верни са словата му.

— Просто исках да получиш най-доброто, това е всичко — продължи Гозни. — Винаги съм искал да имаш най-доброто.

— Мили Боже, какви сантименталности — намеси се баща ѝ. — Не биваше да я глезиш, Том. Тя трябва да научи истината рано или късно. Уитакър е от онези, които се възползват от всичко и всички. Видял е шанса си и го е сграбчил. Дори сега, докато си говорим тук, той вероятно обмисля как да ми вземе богатствата.

— Той не е такъв — възклика Имоджин.

Самюъл се намръщи.

— Опитвам се само да те предпазя, момиче. Ти не познаваш света така, както аз...

— Той не е такъв — повтори тя.

— Той е художник, за Бога!

— Той е човек на изкуството — поправи го гневно младата жена.

— Чуй се само, татко. В продължение на години си ми обяснявал разликата между занаятчийството и изкуството, а сега не можеш да я видиш сам. Джонас Уитакър е изключителен талант. Той е най-талантливият, когото съм виждала.

— Очевидно достатъчно талантлив, за да види от коя страна е намазана филията — отвърна баща й. — Не се хаби да го защитаваш, Имоджин. Той те е използвал. Ако имаше мозък поне колкото една коза, нямаше да паднеш в ръцете на първия, който ти наприказва красиви лъжи.

— Татко — възпротиви се тя. — Ти не разбираш...

— Ти си тази, която не разбира. — Самюъл скочи от стола си и спря само на сантиметри от нея. — Ако искаш да видиш истината, моето момиче, утре ще дойдеш с мен на изложбата на Националната академия. Ще ти покажа. Уитакър не отговори на посланията ми. Там обаче ще ми отговори... и тогава ще се убедиш, че съм прав.

Имоджин поклати глава. Положението ставаше все по-напрегнато, развитието на събитията — все по-бързо. Той я контролираше така, както го бе правил винаги, и тя изпитваше все по-голямо отчаяние и гняв, който не можеше да сдържа.

— Няма да направя това. Не искам да ходя там.

— По дяволите, момиче, ще правиш точно каквото ти кажа! — заяви ядосано той, застанал на сантиметри от лицето ѝ. — Ще бъдеш там. Дори ако трябва да те занеса на ръце, но ще бъдеш до мен. Чудя се дали ще продължиш да пееш хвалебствия за любовника си, когато ми каже каква сума иска, за да си мълчи.

Младата жена отскочи назад.

— Няма да дойда!

— Ще видим — промърмори Картър и се завъртя на пети. — Ще видим.

Излетя от салона с такава скорост, че дъщеря му усети създалото се при това движение течение. Бученето в ушите ѝ стана още по-силно.

Тя постоя неподвижно известно време, като опитваше да си поеме въздух, да намали шума в главата си. Чувстваше, че Томас я наблюдава от мястото си до камината, поставил длан върху облегалката на стола. Въпреки това трябваше да изминат минути, преди да успее да го погледне, да проговори.

— Толкова греши — промълви безпомощно накрая тя. — За всичко.

Кръстникът ѝ кимна.

— Той просто ти желае доброто, скъпа моя.

Младата жена подсмръкна недоверчиво.

Гозни се усмихна.

— Наистина го желае, но по свой начин. Като всички нас. Въпросът е — какво ще направиш ти.

Имоджин се намръщи.

— Какво мога да сторя аз? Той ми е баща.

— Да. — Томас сведе очи към пръстите си, които чертаеха невидими фигури върху брокатената тапицерия. — Но ти не си малко момиченце, Имоджин. Вече си голяма жена. Може би е време да помислиш какво искаш ти самата от живота си, а не какво иска баща ти. — Спра за момент. — Мислила ли си... мислила ли си да се върнеш при Джонас?

Сърцето й спря да бие. Имоджин се засмя тихо.

— Само за това мисля. Но то е без значение. Той не ме иска.

— О? — Гозни вдигна поглед. — Сигурна ли си?

— Да — отговори тя. — Ти го познаваш, Томас. Ти... ти знаеш що за човек е. Той се нуждае от жена, която може да го очарова. Някоя като...

— Като Хлое?

Гърлото й се сви. Поклати глава.

— Мястото ми не е при него. Не е сред тази тълпа. Когато съм сред тях, приличам на молец между пеперуди.

— Ти си красив малък молец — пошегува се с нежност кръстникът й. Тъй като тя не се усмихна, добави: — Мисля, че се подценяваш, Имоджин. Къде е жената, която ме отпрати от ателието преди седмица и половина? Забрави ли я вече?

Тя погледна встрани.

— Не съм забравила. Но тогава Джонас имаше нужда от мен. Сега обаче не съм му необходима.

— Разбирам.

Гласът му бе толкова замислен, че Имоджин го погледна отново.

— Той ме помоли да си вървя — обясни тя.

Томас кимна, но очите му си останаха все така замислени.

— Според мен трябва да отидеш на изложбата с баща си — рече той.

Кръщелницата му го изгледа изненадана.

— Защо?

— Защото, скъпа моя, ако не отидеш, ще съжаляваш вечно. Вечно ще се питаш дали не е трябвало да го направиш. — Усмихна се нежно, окуражаващо, усмивката, която бе обикнала още като малко болно момиченце, изоставено само в стаята си. — Иди на изложбата, Имоджин — настоя той. — Ако не заради теб самата, тогава заради мен. Иди заради мен!

Не можеше вечно да не ѝ обръща внимание, това му беше пределно ясно. Джонас погледна към бележката, към фината хартия с цвят на слонова кост, гравирана с инициалите С. Дж. К. Самюъл Дж. Картър. Не беше нужно да я разгръща, за да види какво пише в нея. Беше запомnil съдържанието ѝ наизуст. Картър желаеше да се срещнат и младият мъж знаеше защо. Подсъзнателно се чудеше, че не бе предвидил по-рано такова развитие на нещата. В крайна сметка той я бе съсипал и всички очакваха да плати за това. „Ожени се за нея — нашепваше гласът в него. — Направи както иска баща ѝ. Ожени се за нея.“

В известен смисъл той също го желаеше. Желаеше да бъде принуден да се ожени за нея, да я обича. Не желаеше повече никакви решения и саможертви. Желаеше да може да каже: „Опитах се да те спася. Господ ми е свидетел, че опитах, но баща ти насили ръката ми...“

Да, точно това искаше. Извинение, за да я задържи до себе си. Извинение, за да я обича. О, Боже, как само го искаше!

Но не можеше да има това. Не можеше да я има.

Взираше се в пеперудата, която просветваше върху масата пред него, в златото, проблясващо на слабата зимна светлина. Единствената светлина в мрака, точно като Джини. Без нея тъмнината започваше да се приближава. Без нея тя щеше да го погълне. Знаеше това. Знаеше го с по-голяма увереност, отколкото за което и да било друго нещо в живота си.

През последните две седмици бе положил героични усилия да я забрави. Бе изпълнил препоръката на Рико — бе се захванал яко с работа, бе започнал да я рисува. И сега картината беше завършена и висеше в галерията, готова за утрешната изложба. Не се беше изльгал — тя бе истински шедъловър. Неговият шедъловър.

Но той не му помагаше да я забрави. Нито пък намаляваше болката от раздялата.

Полагаше усилия да си припомня непрестанно, защо не можеше да я има, какво щеше да ѝ причини. Вдигна скъпоценната пеперуда и се опита да я смачка в ръката си, така, както щеше да смаже и Джини. Но златото само се огъна леко, подсилено от спойките и аметиста. Неща, които не се чупеха, не се огъваха. Не като пътта и кръвта, не като нежните чувства и души. Колко лесно можеха да бъдат смазани те! Колко малко бе нужно, за да бъдат унищожени завинаги.

Не, нямаше да се ожени за нея. Знаеше в сърцето си, че само две неща могат да възпрат баща ѝ. Само две неща.

Джонас се вгледа в китката си, в тънкия белег. Затвори очи и се помъчи да си спомни какво бе почувстввал тогава, при първото разрязване. Острата болка, замайването. Сети се как трепереха пръстите му, когато преряза другата китка, как едва бе удържал бръснача, залян от бликащата кръв. Непохватните движения, липсата на грация или красота. В крайна сметка самоубийството бе липса на смелост, сега вече знаеше това. Беше го научил от Джини, както и че на света съществува надежда — нещо, от което се беше отказал отдавна. Надежда. Само една дума, но колко силна бе тя! Как го поддържаше сега.

Именно поради това смъртта не беше вече възможен изход. Другият избор обаче...

Спомни си думите на Рико, които се въртяха от няколко дни в главата му. „Не можеш да предпазиш другите от страданието, Джонас. Не можеш да предпазиш и себе си. Ако упорстваш в опитите си, нищо чудно да се озовеш още сега в Блумингдейл.“

Блумингдейл. Мислеше за него и за онова, което го очакваше без Джини. Нощи без край. Мрак, който щеше да напредва ден след ден. Нямаше смисъл да му се съпротивлява. В лудницата нямаше да е нужно. Сега това бе най-доброто място, единственото място за него. Така или иначе, без нея щеше да полудее. Това щеше да бъде неизбежният резултат от опитите му да я защити. Неговата награда. Лудост срещу нейната сигурност.

Сделката му се струваше справедлива.

Загледа се през прозореца, към падащия сняг. Спомни си как бе изглеждала тя, застанала под сипещите се парциали, които се топяха

върху кожата ѝ, блестяха върху косите ѝ.

„След утешния ден — обеща си младият мъж. — Само ми дай утешния ден и ще се върна.“ Там, където щяха да направят нужното, за да са сигурни, че няма да наруши обещанията си. Там, където щяха да го предпазят от самия него.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Беше решила да се облече според случая. Трябваха ѝ няколко часа, за да огледа гардероба си и да се откаже една след друга от роклите си. Притежаваше цяла дъга от пастелни нюанси, но когато допираше подред дрехите до тялото си и се оглеждаше в огледалото, си даваше сметка, че Джонас бе имал право. Пастелните цветове не ѝ отиваха. Те бяха за блондинки със сини очи. Това бяха цветовете на Хлое, не нейните.

Но нямаше нищо друго. Най-накрая отиде при Катрин. Тя на свой ред прерови целия си гардероб и се спря на една рокля, която вече ѝ бе малка, но беше точно по мерките на нейната къщелница. Имаше я от три години, така че вече бе леко демоде, но Имоджин бе готова да се примери с това, тъй като ѝ подхождаше прекрасно. Беше семпла и красива, с отворен корсаж от бронзово кадифе и пола с волани от брокат в същия нюанс. Когато я облече, цветовете затоплиха кожата ѝ, придадоха блъсък на косите ѝ, направиха очите ѝ мистериозно златисто кафяви.

Изглеждаше ако не красива, поне привлекателна в тази рокля. Имоджин се погрижи за останалата част на своя тоалет. Забоде два златни гребена в косите си, постави златни филигранни обици, които се полюшваха край бузите ѝ. Искаше да бъде красива. Искаше нещо, което да ѝ помогне да бъде силна, тъй като малкото кураж, който бе показала пред баща си вчера, се бе изпарил. Знаеше, че това се дължи на Джонас, на факта, че скоро щеше да го види и че не бе сигурна в себе си. Страхуваше се да не изгуби напълно достойнството и самоуважението си. Страхуваше се да не започне да го моли да я вземе обратно.

Повтаряше си, че има поне сто основателни причини да стои по-далеч от него. Той бе толкова луд, колкото казваша. Нямаше да издържи с него. Мястото ѝ не беше сред неговото обкръжение. Това бяха причините, все практични, да го напусне. Всяка една от тях бе

достатъчна сама по себе си. Дори само една-единствена стигаше, за да запази достойнството си.

Имоджин затвори очи и стисна клепачи. Чу входната врата долу да се отваря и по суетнята във вестибюла разбра, че бе дошъл моментът да тръгват. Време беше да се смеси с тълпата в галерията, да се преструва на безгрижна и уверена, когато сърцето й се пръскаше. Не знаеше дали ще може да го погледне отново. Не знаеше дали ще преживее съжалението в погледа му — или още по-лошо, безразличието. Чудеше се дали изобщо ще може да си тръгне, след като го види веднъж.

Запъти се бавно към вратата. Ръцете й трепереха. Наложи си да се успокои, преди да натисне дръжката и да излезе в коридора. Те я очакваха в подножието на стълбите: баща й, Томас и Катрин. Видя как обърнаха тревожните си погледи към нея — с изключение на баща й, който я изгледа с презрение и след това се обърна встрани. Интересно, но този път не я заболя от това. А винаги преди й бе причинявало мъка.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа моя — каза Томас.

Имоджин успя да се усмихне.

Самюъл й държеше пелерината. Тя слезе по стълбата и я пое от ръцете му. Облече я, закопча стегнато вълнената яка около врата си, завърза панделките на шапката и сложи ръкавиците. Движенията й бяха механични и макар да чуваше приказките на другите, се чувстваше прекалено незаинтересувана, за да отговаря.

Навън бе толкова студено, че дъхът й секна. Снегът бе спрял, но небето бе все така покрито с тежки облаци, улиците — заледени. Подобре беше да си остане у дома. Прииска й се баща й и Томас да погледнат към пътя и да решат същото, но не би. Хенри вече ги очакваше на ъгъла с каретата.

— Днес няма да е лесно да се пътува — предупреди той, докато отваряше вратата. — Ще трябва да се движим бавно.

Гозни се усмихна и се отмести встрани, за да помогне на Катрин да се качи.

— Чудесно — обърна се към кочияша той. — Не бързаме за никъде.

Имоджин се настани до своята кръстница; бе посрещната с облекчение думите на Томас. Не бързаха за никъде. Разполагаше с

достатъчно време, за да подреди мислите си. Много време, за да реши точно как щеше да го поздрави, когато го видеше отново. Спокойно. Хладно. С почти незабележимо високомерие. „О, здравей, Джонас. Колко мило да се видим пак. Познаваш ли баща...“

Мили Боже. Баща й. Погледна към него с тъгълчето на окото си, отбеляза сериозното му изражение, тънките устни под мустаците му. Беше забравила какви бяха причините на баща й да отидат там. Беше забравила желанието му за отплата, бележките му за Джонас.

Отпусна се върху седалката, затвори очи — искаше ѝ се да се слее с кожената облегалка. Това щеше да бъде истински кошмар. Слушаше плъзгането на колелата по замръзналите улици; искаше ѝ се да заседнат в някой коловоз или пък конете да се спънат... каквото и да е, само да не пристигнат в галерията на Националната академия.

Нищо подобно не се случи и не след дълго каретата спря пред сградата, в която се помещаваше най-доброто художествено училище в Ню Йорк.

— Тази вечер е претъпкано — отбеляза Гозни, загледан през прозореца. — Макар че, струва ми се, винаги е било така.

Имаше право. Годишните изложби на Националната художествена академия бяха истинско събитие. Навсякъде се тълпяха хора, които заприщваха коридорите, висяха по стълбите, засенчваха осветените прозорци по фасадата. Трябаше да изчакат реда си, а щом излязоха извън каретата, се присъединиха към посетителите, които се свиваха на студа. Мина доста време, преди да влязат, а вятърът направи чакането дори още по-неприятно. Щом се озоваха вътре обаче, на Имоджин ѝ се прииска да си бяха останали навън.

Естествено и преди бе ходила на изложби. Семейството ѝ посещаваше всяко подобно събитие в Нашвил. Баща ѝ особено обичаше изложбите. Използваше ги, за да общува със своите съседи и да влиза в дълги и сложни разговори за „изкуството“ и неговите „стойности“. На Имоджин обаче ѝ се струваше, че тази изложба го вълнува особено много, и то по съвсем различни причини. Самюъл изглеждаше изпълнен с очакване. Готов за бой.

Сърцето ѝ се сви. Отдели се от баща си, последва Томас и Катрин нагоре по тесните стълби, които водеха към първата от шестте галерии. Това бе обширно помещение с високи стени и прозорци на покрива, които даваха простор и възможност на светлината да влезе

свободно през деня. Но колкото и широка да бе залата, хората я бяха изпълнили и задушливият миризъм на многобройните газови лампи се смесваше с миризмата на парфюми, влажна вълна и затоплени тела. Дишаше се трудно, думите едва се чуваха през общото развълнувано жужене на разговорите. Стълпотворението бе толкова голямо, че ги принуждаваше да се движат с общата маса, да обикалят бавно край окачените по стените картини, да се задържат мъчително дълго пред всяка една от тях.

Имоджин оглеждаше помещението — искаше ѝ се да го зърне и в същото време се страхуваше от това. Не знаеше дали да изпитва облекчение или разочарование, задето вижда само тилове, украсени с пера шапки и обемни пелерини. Осьзна, че щеше да се натъкне на него ненадейно, без да може да се подготви предварително, да се овладее. Имаше прекалено много хора, за да успее да види по-надалече дори от следващата картина.

— Къде е той? — попита нетърпеливо зад нея баща ѝ. — Покажи ми къде е.

Томас направи опит да се усмихне.

— Спокойствие, Самюъл. Ще стигнем и до него, когато му дойде времето. — Посочи към големия пейзаж, който заемаше внушителна част от стената, ограден от двете страни с по-малки платна с подобни сцени. — Какво мислиш за това? Смятам, че създателят им е обещаващ млад художник.

Картър хвърли бегъл поглед натам.

— Чудесно, ако ти харесват подобни неща.

Сграбчи дъщеря си за ръката и я дръпна пътно до себе си, сякаш се страхуваше да не избяга. Приведе се и прошепна в ухото ѝ:

— Не искам глупости от твоя страна, дъще, чуваш ли? Когато видиш Уитакър ми го покажи. И остави аз да се погрижа след това.

Тя го изгледа, дръпна се и отвърна сподавено:

— Разбира се, татко.

Движеха се от платно на платно, следвайки тълпата от едната галерия в другата, а след това — и в третата. Доловяше разсеяно разговорите наоколо: „О, Джефри, много ми харесва! Какви цветове... Луминизъмът е очевиден от всяко докосване на четката, любов моя. Запомни ми думите, този човек ще стигне далече... Не го виждам. Просто не разбирам за какво е цялото това вълнение...“ Гласовете

ехтяха в главата ѝ, удряха я като с чукове. Картините се размиваха пред погледа ѝ, преливаха се една в друга — смесица от цветове и стилове, не по-малко объркваща от чувствата, които изпълваха сърцето ѝ. Нетърпение, страх... Не знаеше какво би трябало да изпитва, страхуваше се от онова, което щеше да види в очите на Джонас, когато го срещне най-после. Опъна яката на пелерината си — изведнъж ѝ бе станало прекалено топло. Разкопча я, но дори това не ѝ помогна. Дробовете ѝ се бяха стегнали, гърлото — подуло. Не можеше да се отърве от въпроса, който не ѝ даваше мира. „Къде е той? Къде е той?“

— Прекрасно е — отбеляза Катрин, като спря пред натюроморт с праскови и грозде. — О, Имоджин, гледай! Това е твоят приятел, мистър Чайлдс.

Името сепна младата жена. Не бе очаквала да го чуе. Вече ѝ се струваше, че то принадлежи на далечното минало. Имоджин се вгледа в картината, сърцето ѝ запрепуска. Мислеше, че се е върнал в Париж. Очевидно бе грешала.

Кръстницата ѝ сграбчи ръката на съпруга си.

— Той донесе вкъщи съобщението преди няколко седмици, скъпи. Още тогава помислих, че бих могла да му поръчам нещо...

Думите на Катрин увиснаха във въздуха, смесиха се с морето от гласове. Младата жена се заоглежда тревожно, нервно, опитвайки се да види през главите и телата, които я заобикаляха. Рико не се отдалечаваше никога от Джонас. Чудно къде се бе изгубил Чайлдс, къде беше сега. Дали се грижеше за приятеля си? Дали някой...

— Мили Боже, това е тя. Джералд, виж, това е тя.

Прошепнатите думи прозвучаха почти в ухoto ѝ. Имоджин се намръщи и вдигна поглед, за да срещне присвитите очи на някаква непозната, облечена с копринен тоалет в блед прасковен цвят.

Жената съзерцаваше именно нея, но когато срещна погледа ѝ, поруменя и се обрна, като дръпна смаяния си съпруг нататък в навалицата.

„Колко странно.“ Имоджин потърси с очи Катрин, но те двамата с Томас все още разглеждаха творението на Чайлдс; баща ѝ бе близо до тях. Младата жена отстъпи нетърпеливо крачка назад, но тълпата правеше опитите ѝ да се придвижи почти невъзможни. Изтегли се още назад и в този момент забеляза някакъв мъж с висок цилиндър, който се бе втренчил в нея. Той повдигна шапката си в знак на поздрав и се

усмихна, както ѝ се стори, смущаващо. Не само приятелски, а... прекалено приятелски.

Смаяна, тя извърна очи. Когато погледна отново натам, той бе изчезнал, но се бе събрала друга група. Някаква жена я наблюдаваше проницателно, след което сръга съседката си и прошепна нещо в ухото ѝ. Другата вдигна на свой ред очи и фините ѝ черти се изопнаха. Тя се обърна към своята приятелка и заговори възмутено нещо. Макар думите ѝ да не се чуваха, те очевидно не бяха ласкови. След това двете отминаха нататък.

Имоджин погледна несъзнателно към роклята си. Корсажът ѝ бе закопчен плътно до врата — не можеше да се каже, че има непристоен вид. Нито пък бе облечена по последния вик на модата. Намести шапката си. Само няколко косъма се бяха изплъзнали от кока ѝ, нищо повече.

Смутена, тя се приближи до спътниците си.

— Катрин — рече тихо младата жена. — Имам ли нещо на лицето?

Кръстницата ѝ обърна гръб на картината.

— Не — отвърна тя. — Изглеждаш прекрасно.

— Хората буквально ме зяпат.

Баща ѝ се намръщи.

— Въобразяваш си.

— Не, аз...

— Нервна ли си? — Изсумтя доволно и я хвана за ръката, като хвърли поглед към Томас. — Да вървим тогава, а? После можем да се върнем пак тук, ако искате.

Дръпна я за лакътя. Имоджин оглеждаше лицата, край които минаваха. Искаше да се убеди, че погледите, които ѝ отправяха, бяха само във въображението ѝ, както бе заявил баща ѝ. Шепотът със сигурност не бе по неин адрес, не можеше да бъде. Въпреки това бузите ѝ пламнаха. Хвана се по-силно за ръката на баща си, чувствайки се все по-изумена с всяка следваща стъпка.

Първо чу подхилванията. Нервен, смутен смях. Скандализирани, недоизказани слова. Приглушени разговори с леко истеричен привкус. Всичко това се носеше някъде пред тях. Без да поглежда, разбра за какво става дума — беше посещавала достатъчно изложби.

Насочи очи към баща си, който повдигна вежди и се усмихна.

— А, напред има нещо скандално — отбеляза той; очевидно бе направил същите умозаключения като дъщеря си. — Интересно какво е то този път? Кой художник?

Сърцето на Имоджин заби участено. „Кой художник?“ Навсякъде около нея се носеше шепот. Чуваше всичко, всяка дума звучеше прекалено силно, прекалено отчетливо: „Шокирашо! Коя е тя? Как се осмелява този човек? Скъпа моя, това е неприлично. Нали така?“

Разбра за кого става дума още преди да стигнат до него, преди тълпата да се раздели и пред тях да се изпречи огромно платно с нарисувана женска фигура върху него. Почти не погледна картина. Очите ѝ се насочиха, сякаш привлечен от магнит, към мъжа до нея.

Джонас.

Беше се облегнал нехайно на някакъв малък натюроморт, рамото му се допираше до рамката и изкривяваше картина под такъв ъгъл, че фазанът изглеждаше готов да се търкулне от масата. Тъмната му коса беше пусната свободно като предизвикателство към модните тенденции и изглеждаше въгленово черна на фона на синьото му сако. Говореше на Рико, който стоеше до него. Русите му коси създаваха прекрасен контраст с тъмните цветове на Уитакър. Младата жена се сети за първия път, когато го бе видяла. Тогава бе изпълнен с живот, истинско тъмно слънце, мистериозен мъж, който я плашише. Сега вече не бе толкова загадъчен и изобщо не се страхуваше, но жизнеността бе пак тук; тя се изльчваше толкова силно от него, че Имоджин се запита, защо всички съзерцеваха платното, а не неговия създател. Та той бе безкрайно по-изумителен!

— Мили Боже! — дрезгавият шепот на Самюъл прозвуча в самото ѝ ухо. — Мили Боже, какво, по дяволите, си направила?

Стресната, тя откъсна очи от Джонас. Баща ѝ се бе вторачил в картина пред тях, лицето му бе изопнато, ноздрите — присвити. Погледна към портрета.

Сърцето ѝ спря да бие. От гърлото ѝ се откъсна сподавено възклищание. От платното пред нея струеше деликатна светлина, всички нюанси на бялото, с изключение на фона, който бе тъмен и сенчест, почти черен. Това бе облегнала се на купчина бели възглавници жена, бледата ѝ кожа трептеше от живот; контурите на голото ѝ тяло изглеждаха неясни и същевременно, кой знае как — поопределени с помощта на полупрозрачния бял шал. Тя бе истинска

загадка от форми: малки гърди, закръглени бедра, сянка, загатваща тъмен триъгълник в долната част на корема. Косата ѝ беше златисто кестенява и падаше свободно върху раменете, отделни кичури се виеха около бузите ѝ. Това бе наистина шокиращ портрет. Бе прекалено жив, прекалено еротичен, прекалено красив. Но не тези неща бяха изненадващи. Онова, което шокираше, беше нещо друго, нещо далеч по-първично.

Това беше нейният портрет.

Стори ѝ се, че земята се разтваря под краката ѝ. Това беше тя и колкото и да се опитваше да го отрече, нямаше как да го стори. Това бе нейното лице, нейните очи, втренчени безстрастно в тълпата, това бе нейната брадичка. И бенчицата под устата също бе нейната. Мили Боже, това бе наистина тя! С изключение на едно. Жената на картина бе красива и съблазнителна. Тя бе всичко, което не беше Имоджин, всичко, което винаги бе желала да бъде. Трептяща от живот. Екзотична. Чувствена.

Пръстите на Самюъл се впиха в ръката ѝ. Чу го да говори, чу гнева в гласа му. Но не съзнаваше почти нищо. Не можеше да откъсне очи от картина, докато от транса ѝ не я извади гласът на Джонас, извисил се над ликуващия шепот на тълпата.

— Джини.

Това бе всичко — само името ѝ. Тя вдигна очи, погледите им се срещнаха и неговите очи ѝ се сториха непоносимо ярки, непоносимо зелени. Лицето му се изопна. Младият мъж се вкопчи в лакътя на Рико, сякаш черпеше сили от него. Но не помръдна. Просто се взираше в нея. Стори ѝ се, че чертите му са по-фини отпреди, изпънати от нещо, никаква емоция... отчаяние?

— Джонас — прошепна тя.

Пристъпи към него, но баща ѝ я държеше здраво и я дръпна назад. Обърна се към Самюъл.

— Пусни ме! — рече Имоджин, като опита да се измъкне. — Татко, моля те...

Думите замряха, когато видя изражението му. Беше пребледнял от гняв, кафявите му очи искряха ядосано. Пръстите му се впиха още по-силно в ръката ѝ, толкова силно, че тя извика.

— Луда ли си? — попита шепнешком той, като я разтърси толкова грубо, че главата ѝ се отметна назад. — Какво си мислила, че правиш, когато си му позирала така? Не ти ли беше достатъчно, че почерни доброто ми име, като спа с него, ами трябваше и да го афишираш?

Край тях се чуха сподавени възклициания, хихикане. Имоджин преглътна с усилие. Хвана любопитния поглед на някаква жена и се обърна, като се стараеше да говори тихо.

— Татко, не — опита се да го успокои тя. — Ти не разбиращ. Моля те, нека поговорим за това някъде другаде.

— По дяволите, сега ще говорим, веднага! — Раздруса я отново, а гласът му се издигна дотолкова, че сега се обърнаха дори онези, които се намираха на няколко метра от тях. — Изглежда, не си имала нищо против насоченото към теб внимание, когато си позирала за това... за тази мръсотия! Искала си да покажеш своята голота на света. Тогава нека бъде така! Нека те също да го чуят!

Дръпна я така рязко и грубо, че тя падна. Изтърси се болезнено на пода, удари лакътя си в коляното на някакъв мъж. Поразена, смяяна, опита да се изправи, да сграбчи ръката на баща си.

— Татко, моля те...

Той я бълсна и я повали отново.

— Махай се от очите ми! Ти не си по-добра от която и да било уличница и не си ми дъщеря!

Събитията се развиха така светкавично, че Имоджин ги видя като през мъгла. Чу някакви проклятия, някакво: „Дявол да ви вземе, това е достатъчно!“ После видя как някой — Джонас — се спусна към баща ѝ, чу удар на юмрук върху челюст, последван от силен болезнен вик. Дъхът ѝ секна. В следващия миг Джонас се обърна към нея, погледна я и извика:

— Измъкни я оттук!

Някакви ръце я повдигнаха на крака, обвиха я, обгърнаха я. Стори ѝ се, че видя Рико сред тълпата и Томас, стори ѝ се, че чу звуци от боричкане, но всичко бе толкова объркано. Виеше ѝ се свят, усещаше вкус на кръв в устата си — устната ѝ се бе цепнала при падането. Опита да си проправи път, но тълпата не я пускаше, полудяла от желание да види сбиването. Чу бягащи стъпки. Обърна се

и видя облечени в черно мъже, спуснали се към мястото на спречкването.

— Джонас! — извика Имоджин и се опита да се приближи. — Джонас!

Той обаче не я чуваше. Никой не я чу. Не можеше да се приближи достатъчно, не можеше да види нищо. Отчаяно започна да си проправя път сред множеството. Озова се между двама мъже и успя да зърне Рико, вкопчил се в някого. Русите коси бяха паднали върху лицето му, на едната му скула имаше червена резка.

— Рико! — изкрещя тя. — Джонас!

Тогава чу неговия глас, дрезгав, отчаян вик.

— Отведи я оттук! Дявол да го вземе, казах ти да я отведеш оттук!

Внезапно я обхванаха ръце, задърпаха я назад.

— Не! — Младата жена се съпротивляваше, бореше се, за да я оставят тук, да се добере до Джонас, да възпре баща си. — Не!

Те обаче бяха по-силни от нея. А гласът, умореният, тревожен глас, бе също по-сilen.

— Всичко е наред, Имоджин. Имоджин, моля те, скъпа моя! Ела с мен!

Това бе Томас. Томас, който изглеждаше съсипан, смазан, обезсърчен.

— Властите ще се намесят. Не можем да направим нищо. Ела с мен.

Не искаше да го последва. Опита се да остане. Но сега вече се разкрещя и тълпата. Мъжете в черно си проправиха пъргаво път и започнаха да успокояват развълнуваното множество. Кръстникът й бе прав. Не можеха да направят нищо. Абсолютно нищо.

Погледна отново към Гозни, забеляза Катрин току зад него; лицето й бе озарено от нежност и симпатия. И в ума си отново чу отчаяните думи на Джонас: „Отведи я оттук!“

Предаде се и оставил Томас и Катрин да я изведат от галерията и фоайето, навън, в студената зимна нощ. А когато кръстникът й помогна на двете да се качат в каретата и каза на кочияща да кара у тях, младата жена не се възпротиви. Подпра глава на рамото на Катрин. В ушите й все още звучаха виковете на тълпата, докато файтонът ги отнасяше нататък, през заледените улици на Ню Йорк.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Джонас пъхна ръка дълбоко в джоба на палтото си. Студеният въздух щипеше драскотините по лицето му, особено болезнения кървав белег на брадичката му. Вятърът развя косата пред очите му; кичурите се закачиха в засъхналата по едната скула и окото кръв. Младият мъж поклати глава, затвори очи, заслепен от светлините на газовите лампи и ярките отражения от прозорците на галерията, блещукащи върху снега.

Беше искал един ден. Още един ден, за да мисли за нея, да съзерцава портрета ѝ и да желае да е до него. Един ден, който му бе показал по-неопровержимо откогато и да било колко опасен е той. Беше изгубил самообладание, беше се нахвърлил върху Самюъл Картър, без да се замисли кой е и къде е; беше изгубил разсъдъка си, обсебен единствено от желанието да накаже този човек за онова, което ѝ бе наговорил, да го убие за думите, които бе изрекъл в лицето ѝ. Ако все още не бе напълно уверен, че някой ден ще го изолират завинаги, събитията от тази вечер му бяха дали нужното доказателство. Беше се проявил като животно. Като побъркан. Беше всичко, което го бе нарекъл баща му през онзи далечен ден в Синсинати.

Но сбиването не беше най-лошото. Най-неприятен от всичко бе фактът, че обсебен от Джини, не бе и помислил как щеше да ѝ се отрази това. Беше нарисувал този портрет със съзнанието, че е шедъровър, но не беше очаквал нито хорската, нито нейната реакция.

Беше я превърнал в парий. Добрите обитатели на Ню Йорк можеха да я приемат като негова любовница, но като негов модел — негов гол модел — тя бе обявена за уличница. Това бе абсурд и лицемerie, но така вървяха нещата, би трябвало да знае този факт. Същите кръгове, които плащаха сметките му, които купуваха неговите картини, сега щяха да я отбягват. Щяха да купят портрета ѝ, щяха да се взират в голото ѝ тяло, но щяха да очернят жената, която бе позирала за създаването на този шедъровър.

Нямаше значение, че въщност не бе позирала. Нямаше значение, че я бе рисувал по памет. Той я бе съсипал.

Иисусе Христе, бе я уничожил!

Джонас отвори очи, загледа се с празен поглед пред себе си. Чуваше тракането на каретите по Бродуей, сподавените разговори на хората, които излизаха от галерията. Наистина не беше очаквал Джини да дойде на изложбата, макар да знаеше, че баща ѝ е в града. Не беше очаквал да я види никога вече. Беше се убеждавал, че желае да стане точно така. Но в мига, в който я съзря, разбра, че само се бе залъгвал. Беше толкова красива в тази бронзова рокля; богатият цвят подчертаваше косите и очите ѝ. Видът ѝ му бе доставил такава чиста, компенсираща всичко радост, бе го изпълнил с такава поразителна благодарност, че с невероятни усилия на волята се беше сдържал да не се втурне към нея. А сега си мислеше, че щеше да го направи. Щеше да я притисне към себе си и да не я пусне никога вече, ако точно в този момент тя не бе отместила поглед от портрета. Ако не бе видял смяното ѝ изражение и сълзите в очите ѝ. Тези неща го бяха накарали да се вкамени на мястото си, да се почувства съкрушен и несигурен. Мразеше такива емоции, затова, когато чу обвиненията на баща ѝ, с благодарност се бе отдал на по-безопасно чувство като гнева и му бе позволил да го обземе докрай.

И бе погубил и себе си също така, без да се замисли, както бе погубил и нея.

Младият мъж прокара длан през косите си и пое толкова дълбоко леденостудения въздух, че той прониза дробовете му. Ах, каква грешка само бе направил! Каква ужасна грешка! Мястото му беше при онези побъркани същества, на които не можеше да им се има доверие, че няма да навредят както на другите, така и на самите себе си. Мястото му бе сред самотата, където свидетели на неконтролираните му пристъпи на гняв и необуздана радост щяха да бъдат единствено тишината и мракът, където можеше да остави отчаянието си да премине в лудост и на никой нямаше да му пuka. Заслужаваше го. Имаше нужда от това.

Каза си, че го желае.

Но онова, което желаеше въщност, бе тя.

Недалеч прозвуча женски смях, придружен от токове и баритонов смях. И за момент, само за момент, Джонас си позволи да

се запита какво би било, ако можеше да я има. Ако можеше да има нормален живот, да върши нормални, всекидневни неща. Да отива на изложба в някоя студена снежна нощ, да гледа отразените в снега светлини на лампите и блъскащите бижута по ушите и вратовете на всички присъстващи жени. Двамата да се движат ръка за ръка и да се смеят, докато останат без дъх, да си шепнат тайни и да флиртуват един с друг. После да се прибере с нея и да я задърпа нагоре по стълбите, докато и двамата се заливат от смях, да я вземе в обятията си, да я целува и да знае, че е негова завинаги, че заедно могат да победят неговата лудост, че с нея може да устои на болката и да укроти радостта си.

Това приличаше на вълшебна приказка. Принцът и Спящата красавица. Но в приказките злата магьосница винаги я убиваха. В приказките злото винаги биваше побеждавано накрая. А чаровният принц никога не се превръщаше отново в жаба.

Джонас въздъхна и подпра гръб на стената. Нямаше смисъл да мисли повече за това. Джини никога нямаше да бъде негова. Щеше да се върне в Нашвил. Както бе казал Рико, щеше да си намери някой добър младеж и да се задоми. Щеше да има деца. Щеше да бъде щастлива.

Щастлива. Да, това ѝ пожелаваше от сърце Джонас. Друго не искаше.

— А, ето те най-после.

Гласът на Рико прозвучава от мрака, призрачен и странен, но не можеше да се каже, че го изненада. Младият мъж се обърна. Приятелят му стоеше до ъгъла на сградата, свит, за да се предпази от студа.

— Да — отвърна спокойно той. — Тук съм. Най-сетне успях да вразумя Картър. Реши да не подава жалба.

Уитакър кимна.

— Благодаря ти.

Чайлдс се приближи. Стъпките му заскърцаха по заледения сняг. След това Джонас усети топлината му до себе си — успокоително присъствие в студената нощ.

— Ти нямаше избор — заяви Фредерик. — Онова, което ѝ каза този човек, бе истинско престъпление.

— Тя му е дъщеря.

— Това не му дава право да се отнася така с нея. — Рико се облегна на сградата, почти допрял рамо до рамото на приятеля си. — Прояви се като смелчага, като го атакува, *ton ami...* или като невероятен глупак, не мога да реша кое от двете. В крайна сметка предимството беше на негова страна.

Уитакър се засмя горчиво, хванал изкуствената си длан. Тя се полюляваше на китката му, а от нея висеше скъсаната кайшка.

— Следващия път ще си помисля два пъти, преди да се заема с разгневен баща както съм си с една ръка.

Настъпи пауза. След това Чайлдс се обади предпазливо.

— Иска ми се да вярвам, че това е краят на спречкванията ти с бащи.

— Е, не може да се каже, че съм направил кариера от това.

— Нямах предвид същото — въздъхна Фредерик. — Сигурно си даваш сметка, любов моя, че би поправил в голяма степен нещата, ако просто се ожениш за момичето.

Джонас не отговори. Мъката, която му причиниха думите на Рико, бе прекалено голяма, за да се бори с нея.

— Не възнамеряваш да го направиш, нали?

Младият мъж поклати глава.

— Не.

— И ще ми кажеш ли защо?

Вече бе дал на приятеля си всички отговори. Нямаше други. Джонас отметна назад глава, загледа се в черното небе; искаше му се да види звездите и тази нощ, имаше нужда от тях. Светли точки в мрака, едновременно ярки и неуловими като надеждата, която бе породила в него Джини. Надеждата, която сега му се изпълзваше малко по малко, стичаше се между пръстите му като вода. Беше ѝ позволил да се изпълзне, тъй като не знаеше как да я задържи, тъй като се страхуваше да опита.

Чу въздишката на Рико, чу как дишането му секна за момент.

— Ще го направиш, нали? — попита тихо Чайлдс. — Ще я оставиш да си отиде.

— Да.

— И после какво? Какво ще правиш след това, Джонас? Ще се предадеш? Ще се заключиш в изолация?

Знаеше, че Рико очаква от него да отрече, че иска да отрече. Уитакър умишлено не отвърна нищо и продължи да се взира в черното, ужасно черното небе, към уличните светлини, които не можеха да се преоборят с мрака.

— Това е планът ти, нали? — възклика невярващо Фредерик. — Дявол да го вземе, кажи, че греша! Кажи ми!

Джонас се обърна бавно, за да го погледне. Очите на приятеля му блестяха в мрака, едновременно тъмни и сияйни. По лицето му се редуваха светли и тъмни места.

— Утре заминавам.

— А ако ти кажа, че аз няма да замина? — попита рязко Фредерик. — Това ще промени ли нещо?

Уитакър се усмихна. Докосна нежно рамото на приятеля си, след това го хвана здраво, почувства топлината на тялото му през дебелото палто.

— Не — заяви тихо той. — Няма да промени. Не и този път.

Отдръпна се и тръгна, отдалечавайки се от блестящите прозорци на Националната академия, потъвайки в нощта, като остави Рико, смаян и мълчалив, зад себе си.

Часовникът в коридора удари два пъти, но Имоджин не се помръдна от мястото си до прозореца, откъдето съзерцаваше заснежената улица долу. В този късен час навън все още имаше хора — двойки, които бързаха да се приберат от празненства и други развлечения, любовници, които се възползваха от тъмнината, за да се целуват, без да ги види никой.

Допреди тази нощ, щеше да ѝ доставя удоволствие да ги наблюдава. Допреди тази нощ щеше да съставя истории в главата си за това, кои са те и къде са били. Но не и тази нощ. Тази нощ не можеше да мисли за нищо друго, освен за Джонас, освен за рисуването.

И за самата себе си.

Имоджин потръпна, обви по-здраво ръце около гърдите си; усети докосването на обиците по бузите си, гладкия допир на бронзовото кадифе по кокалчетата на пръстите си. Средства за разкрасяване. Бижута, кадифе и брокат. Тази вечер бе облякла роклята и се бе почувствала хубава. Беше видяла как тя бе подсилила естествения ѝ

тен и бе добавила медени нюанси в косите ѝ. И тогава си бе помислила: „Сега вече той ще ме пожелае. Този път няма да се срамува.“ Беше поискала да го впечатли с хубави неща, а вместо това той ѝ бе показал колко ненужни са подобни работи. Вместо това бе създал красота от нищо.

От нищо.

Дори не му бе позирала. Бе създал едно видение единствено по памет, беше я превърнал в красива и съблазнителна жена. Жена, каквато бе убедена, че никога няма да бъде. Бе убедена в това до тази вечер. Докато не погледна картината и не видя в тази жена същите неща, които бе видяла в скицата, окачена над умивалника в стаята си. Красота и грация. Изтънчен еротизъм. Спокойствие. И още нещо. Нещо познато.

Тя самата.

Да, тя бе жената от картината. Разбра го, когато се сети как се бе държала с Джонас, как бе лежала в обятията му, как бе стенала, когато я бе докосвал. Беше се изпълнила с живот под ръцете му, беше се почувствала тръпнеша, красива и чувствена. И може би... може би, след като бе почувствала всички тези неща, те в крайна сметка се бяха превърнали в истина. Може би бе грешала в мнението за себе си, може би баща ѝ също грешеше. През целия си живот се бе сравнявала с Хлое. И наистина, съпоставена с нея, тя не бе нито толкова красива, нито толкова талантлива. Но сега започваше да се пита, дали всъщност тези неща имаха значение.

Онова, което бе желала винаги, в действителност бе предопределено за сестра ѝ. Талант, красота и внимание. Имоджин бе искала повече от всичко друго да прилича на Хлое, да бъде красавицата на бала.

Или поне го бе желала някога. Но в крайна сметка това се бе превърнало по-скоро в навик. С годините, особено през последните няколко седмици, мечтите ѝ бяха изгубили някак си своята привлекателност. Вместо да си припомня как сестра ѝ бе разцъфвала под възхитените погледи, младата жена се сещаше за безсмислените флиртове и повърхностните разговори, за вниманието, което задушаваше човек толкова, колкото го и ласкаеше.

Хлое не бе способна да отиде, където и да било, без да е в компанията на мъже, умиращи от желание да разговарят с нея. Беше

свикнала да очаква това, разчиташе на своята красота, за да получи всичко, което желае. Имоджин винаги бе мислила за нея като за предизвикателна и бунтовна личност. Сега обаче започна да се пита, дали това всъщност е било така, дали Хлое изобщо е била в действителност бояхем или бунтовник.

Дали не е била просто разглезена.

Тази мисъл я изуми и обърка. След смъртта си Хлое се бе превърнала в нещо, което не бе никога приживе: безупречна сестра, блестящ талант. Смъртта ѝ бе придала героизъм, неопетнен от действителността или грешките. Мъката я бе превърнала в мит, във фантазия.

Имоджин се бе борила да се превърне в илюзия. В продължение на години бе желала живот, който не съществуващ изобщо. Беше искала любов — любовта на баща си, на майка си, на Николас. Бе желала да бъде красива за някого. Беше го желала толкова силно, че се бе отказала от собствения си живот, за да го постигне.

И въпреки това досега никой не ѝ го бе дал. Никой не я бе обичал достатъчно, за да повярва, че е красива, особена и заслужава любов.

Никой, освен Джонас.

Освен Джонас. Как само се бе чувствала в обятията му, когато бе притискала буза в гръдта му и бе слушала бученето на гласа му, силните удари на сърцето му. В този миг разбра, че Хлое никога не би се влюбила в него. Щеше да го отпрати, да си отиде, тъй като не бе способна да прояви съчувствие и разбиране. И никога не би пожелала да опита.

Имоджин обаче не беше Хлое. Тя не беше човек на изкуството, нито пък красавица. Освен в очите на един мъж. Един мъж, който я бе накарал да повярва, че всичко е възможно. Мъж, който я бе накарал да повярва, че тя е жената от портрета. Мъж, който виждаше красота и спокойствие, когато я гледаше.

Мъж, който я обичаше.

Вече знаеше и това, с такава сигурност, сякаш ѝ го бе казал сам. И не го бе разбрала по мъката в очите му тази нощ, нито от начина, по който я бе защитил от баща ѝ. А от това, че я бе нарисувал единствено по памет. Че я виждаше толкова красива. Бе грешала, като мислеше, че той не я вижда в действителност — сега вече бе убедена в това. Не само я виждаше, ами я превръщаше в нещо повече, много повече,

отколкото бе мислила, че може да бъде. Внезапно я връхлетяха думите му от онази нощ, този път още по-мъчителни, тъй като сега разбра, какво ѝ бе казал всъщност. Вече наистина разбираше.

„Погледни ме, Джини. Виж какво представлявам. Несъмнено си даваш сметка, че не можеш да останеш тук.“ Не защото не бе достатъчно добра за него. Не защото му бе омръзнала. А защото се страхуваше от самия себе си. Защото се страхуваше. Боже, колко просто бе това.

Но най-лошото от всичко бе, че не го беше разбрала и в резултат бе постъпила като всички други. Беше го изоставила. Тъй като се бе подценявала, бе пожертвала за втори път живота си, отново се бе отказала без съпротива от онова, което искаше. Беше се отказала от щастие. От любов.

В главата ѝ прозвучаха отново думите на Томас: „Вече не си малко момиченце. Вече си голяма жена. Може би е време да помислиш какво искаш ти самата от живота си, а не какво иска баща ти.“

„Какво искаш ти самата...“

Имоджин отвори очи, загледа се отново към златните отблясъци, падащи от газовите фенери върху снега. Чу приглушеното трракане на колела на карета, видя някакъв нает файтон да спира пред къщата. Вратичката се отвори и през нея се показаха Томас и баща ѝ. Самюъл се бе привел и макар да поклати глава, когато приятелят му се опита да му помогне, не отблъсна ръката, която го хвана за лакътя, за да го подкрепи. Изкачиха стълбите, отключиха входната врата и изчезнаха в къщата. Младата жена ги чу във вестибюла, препъваха се и разговаряха, а след това тръгнаха по коридора.

Пусна завесата и се отдръпна от прозореца, после бавно излезе от стаята си и заслиза по стълбището. Чу мърморенето им от кабинета на своя кръстник. Без да се колебае застана на входа му.

Баща ѝ се бе отпуснал на един стол, подпрял глава на дланта си. В другия край на стаята Томас наливаше бренди. Той вдигна глава и я видя. Бавно оставил бутилката встрани и я запуши. Вдигна двете полупълни чаши и се приближи до Самюъл.

— Ако нямаш нищо против — рече той, — предпочитам да изпия моето горе. Доста е късно.

— Не чак толкова — възпротиви се приятелят му.

Обърна се на стола си, когато Гозни въпреки това се насочи към вратата.

— За Бога, човече, аз... — Видя дъщеря си и спря. — Имоджин. Мили Боже, момиче, защо не си в леглото? — Махна ядосано към нея.
— Остави ни на спокойствие.

Кръстникът й се спря, преди да я отмине. Усмихна се успокояващо.

— Лека нощ, скъпа моя — рече тихо той.

Погледите им се срещнаха.

— Довиждане.

Забеляза изненаданите искрици в очите му, изненада, която внезапно се превърна в разбиране. Усмивката му стана по-ширака. Усети радостта му от начина, по който стисна ръката й.

— Бъди щастлива — прошепна той.

— Ще бъда.

Томас кимна. После се обърна към приятеля си.

— Лека нощ.

Младата жена чу мърморенето на баща си, когато Гозни излезе от стаята. Изчака стъпките му да загълхнат напълно; след това се приближи до Самюъл, който гледаше в огъня. Застана пред него, така че да скрие пламъците от очите му.

— Аз тръгвам — обяви тихо тя. — Исках просто да знаеш.

Той я изгледа и се намръщи. При това движение подутината на бузата му го заболя по-силно, цепнатината на брадичката се разшири.

— Разбира се, че си тръгваме — заяви той, очевидно отегчен. — Хващаме ранния влак утре, затова бъди готова. Надявам се само в Нашвил да не са чули вече за всички поразии, които направи.

Младата жена поклати глава.

— Няма да се връщам в Нашвил.

— Какво, по дяволите... — Спра изведнъж, изражението му се проясни, объркането му се измести от недоверие и презрение. — А, виждам накъде биеш сега — произнесе бавно той. — По-добре махни тази мисъл от главата си, момиче. Мислиш, че можеш просто да се върнеш при Уитакър, а? Е, не можеш. Няма да те приеме. Той получи каквото искаше.

Имоджин вдигна рамене.

— Може и така да е. Няма да разбера, ако не го попитам.

— Той е луд. Един ден ще свърши в затвора, помни ми думите.

— Тогава аз ще бъда до него, за да го освободя под гаранция.

Самюъл се изсмя.

— Несъмнено мислиш, че го обичаш. Така е, нали? Мили Боже, момиче, толкова си наивна. Залагам десет срещу едно, че той не те обича.

Дъщеря му не отвърна.

Възрастният мъж вдигна чашата си. Изправи гръбнак малко неестествено, присви очи, изпъна устни.

— Ще съжаляваш — заяви той. — Скандалът ще те погуби. И не се надявай, че ще можеш да дотичаш за помощ при мен. Макар да посрани и двама ни с майка ти, аз съм готов да те взема у дома утре. Ще направим каквото можем, за да потушим по-бързо тази история. Но ако отидеш при него, можеш да забравиш, че имаш семейство. Ако ме предизвикаш отново, докато съм жив, няма повече да повдигна и малкия си пръст, за да ти помогна.

Имоджин го погледна замислено.

— Разбирам — каза тя. — И съжалявам.

Той я изгледа така, сякаш внезапно се бе превърнала в някоя непозната.

— Не се шегувам — заяви рязко той. — Предупреждавам те, Имоджин, ако направиш това, няма никога да ти прости. И майка ти няма да ти прости никога.

Младата жена кимна учудена, че думите му не ѝ причиниха болка, че не предизвикаха абсолютно никакви емоции у нея.

— Съжалявам и за това.

Този път Самюъл я изгледа продължително. Тя видя как гневът в очите му се стопи. Видя разочарованието му. И внезапно усети тъгата, която бе очаквала. Това бе човекът, чиято любов бе желала толкова силно, че бе променила целия си живот, само и само да я заслужи. Човекът, когото винаги бе мислила за силен и пълен с живот, изискан и възвишен. Но неговата любов щеше да дойде на прекалено висока цена, осъзна го в този момент. А сега, когато го погледна, видя само един слаб, ядосан старец. Човек, който не можеше да забрави любимата си дъщеря и заради това изгубваше и другото си дете.

Внезапно изпита съжаление към него, към самата себе си. В известен смисъл предпочиташе да го запомни без неговите слабости,

като човек, който бе забавлявал хора на изкуството и философи, който бе държал Нашвил в ръцете си. Беше ѝ показал света на изтънчеността и блъсъка; съвсем друго нещо обаче беше да бъдеш баща. Той никога не ѝ беше бил баща, не и на нея. Искаше ѝ се да беше точно обратното, поне веднъж, защото имаше нужда именно от този спомен. Никога нямаше да се откаже от този спомен.

— Сестра ти не би направила подобно нещо — заяви той, като я пронизваше с поглед.

Имоджин не извърна очи.

— Съжалявам, татко — отвърна тя. — Съжалявам, че не съм дъщерята, която искаш да бъда. Но аз искам моя собствен живот. Не на Хлое. Нито твоя. Надявам се, че можеш да разбереш това. Моля се да го разбереш.

Самюъл затвори очи. Пое си дълбоко въздух. Когато я погледна отново, изражението му бе пълно с болка, с нещо, което приличаше на съжаление — дали към нея или него самия, това не можа да разбере. А и не я интересуваше. Той я бе изоставил отдавна. Не заслужаваше повече жертви. Никога не бе заслужавал.

— Ще съжаляваш за това, дъще — произнесе бавно той. — Само след месец ще почукаш на вратата ми, убеден съм в това.

Младата жена поклати глава и се усмихна. Приведе се над него, целуна го по челото; сухата кожа одраска леко устните ѝ. Той не помръдна. Не направи опит да отвърне на целувката ѝ. Когато се изправи, баща ѝ гледаше в огъня.

— Поздрави мама — рече тихо тя.

А след това се обърна и го остави с брэндито и гордостта му. Остави го да се взира в огъня — завинаги, ако желаеше.

Старият часовник в коридора удари три пъти.

Нощта си отиваше. Време беше да тръгва.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

Не можеше да заспи. Нито пък искаше. Това бе последната му свободна нощ и той бе възнамерявал да се възползва колкото може повече от нея, да обикаля до зори из улиците, да поема дълбоко въздуха на любимия си град, да вдъхва соления му мирис и чистата свежест на снега, да усеща миризмите по Бродуей — на тор, дим и богатства.

Но в крайна сметка се бе окказало, че всичко това не значи нищо за него. В крайна сметка нищо не бе от значение, нищо не бе ценно. Улиците, доковете, ателието... те бяха също толкова безсмислени, колкото и каменните стени на лудницата. Бе изгубил видението си. Бе изгубил страстта си.

Бе изгубил нея.

Затова се бе върнал в ателието си. На масата лежеше скица с нейния образ, едно от многобройните изследвания, които бе направил, преди да нарисува портрета. Постави го върху перваза на прозореца, където можеше да го наблюдава, без да се мърда. Остана така неподвижен; беше му студено. Взираше се в жълтеникавото сияние, което лампите хвърляха по улицата, в очакване нощта да свърши.

Чака дълго. Толкова дълго, че бе изгубил представа за времето, когато чу скърцането на стълбите. Звукът нахлу рязко сред тишината — тих, колеблив, несигурен. Толкова slab, ta в първия момент му се стори, че е само плод на неговото въображение. След това обаче той се усили, превърна се в стъпки. Чу ги да се движат по коридора и зачака да спрат. Пред вратата на Байрон, на Пол Елстън, на Рико. Те обаче не спряха пред нито една от тях. Продължиха да се приближават.

И тогава спряха пред неговата врата.

Настъпи тишина. Тя продължи минути, както му се стори. Достатъчно дълго, за да реши, че все пак действително си бе въобразил тези стъпки. Накрая вратата на ателието се отвори. Бавно, колебливо. Пантите изскърцаха в знак на протест.

С част от съзнанието си младият мъж помисли, че вече е станало сутрин, че хората от лудницата са пристигнали за него. Обхвана го истинска паника. Но след това си спомни, че не те щяха да дойдат тук. Той щеше да отиде там. А и беше все още тъмно. Дяволски тъмно.

— Джонас.

Тогава вече се убеди, че халюцинира. Приличаше на нейния глас, нежен и melodичен, но това не можеше да бъде тя. Дявол да го вземе, не можеше да бъде тя. Беше си тръгнала от изложбата и се бе прибрала у дома. И сега беше в безопасност, в леглото си. Беше прекалено късно, дяволски късно. До зазоряване имаше още няколко часа.

— Джонас.

Братата се затвори. Чу дишането ѝ. „Това е само илюзия“ — повтори си младият мъж. Но не можеше да устои дори на илюзията. Бавно, от страх, да не би да изчезне, ако се движи прекалено рязко, той се обърна. Ателието бе тъмно, но видя очертанията ѝ край входа, видя как слабата улична светлина се отразява по лицето ѝ, гали косите ѝ. Носеше нещо голямо, нещо обемно, нещо като чанта. Когато се обърна да я погледне, тя я пусна на пода и тръгна към него — толкова бързо, толкова грациозно, че не можеше да бъде друго, освен видение. Краката ѝ сякаш не докосваха пода.

Внезапно младият мъж усети, че това е повече, отколкото бе в състояние да понесе. Отстъпи към стената, покри очи с длан. Сърцето му биеше лудо.

— Иисусе Христе — промълви той. — Ах, Иисусе, не ме измъчвай. Не по този начин. Моля те... не по този начин.

Тишината бе пълна. Отпусна ръцете си. Очакваше, че вече си е отишла, очакваше да види празнотата, пустотата на своето ателие, страхуваше се, че ще види точно това. Вдигна поглед.

Тя стоеше там, срещу него. Само на няколко крачки.

Това не беше видение.

Джонас затвори очи. Прободе го внезапна болка, толкова силна и отчаяна, че дъхът му секна. Почти веднага обаче отвори очи, тъй като бе още по-мъчително да не я гледа. Искаше да се наслади на вида ѝ, да запечата дълбоко в паметта си образа ѝ, да не се пита защо е дошла или да си напомня, че трябва да я отпрати. Искаше просто да я съзерцава, да изпие с поглед сенките в очите ѝ, гъвкавостта на тялото ѝ, силата на лицето ѝ. И тя му позволи да я гледа. Дишането бе

единственото ѝ движение. Усети пулсациите на въздуха помежду им. И те му вдъхнаха живот. Накараха го да се почувства слаб. Дадоха му сила.

Младият мъж преглътна, принуждавайки думите да излязат от гърлото му... Боже, как само не отговаряха на онова, което чувствуваше!

— Не би трябвало да си тук.

— Така ли? — Усмивката ѝ бе съвсем слабо движение в мрака.

— Къде би трябвало да бъда в такъв случай?

— Джини...

Тя тръгна към него. Думите му секнаха от изненада. Имоджин спря само на сантиметри от него. Усети натиска на нейната топлина, долови аромата ѝ.

— Обичам те! — рече тя.

Болката го прониза. Той извърна поглед.

— Върви си! — Гласът му бе дрезгав и груб. — Искам да се прибереш у вас!

Тя замръя. Поколеба се едва забележимо. И после отвърна:

— Това е моят дом.

Думите проникнаха право в сърцето му — като обещание, като проклятие.

— Не! — Сърцето му се гърчеше така, че едва дишаше. — Джини, ти не разбиращ. Не можеш да разбереш. Аз... не знам какво става с мен. Не знам... не знам защо. Цял живот — Боже, цял живот — се питам дали това... тази лудост... никога ще си отиде. И сега... — Пое си дълбоко въздух, като се опитваше да събере мислите си, да обуздае нарастващата мъка, която се разпространяваше като смъртоносна болест в него. — Ax, Боже, сега вече знам, че няма да си отиде. Не мисля, че никога ще ме остави на мира.

Чу гласа ѝ — нежен шепот в мрака.

— Не ме интересува.

— Но мен ме интересува — отвърна той. — Интересува ме. Ще ти причиня много мъка, Джини. Мислиш, че няма, но ще ти причиня. Отново и отново. Не мога да те моля за това. Не ме карай да те моля.

— „Не мога да те моля за това“ — повтори замислено думите му тя. — Това означава ли, че би искал?

Въпросът ѝ го прониза. Той я погледна безпомощно.

— Джини...

Младата жена пристъпи напред — не бе нужна повече от половин крачка — и обви ръце около кръста му, плени го в сладкия си затвор. Тялото ѝ прилепна безупречно към неговото. Той усети топлия, сладък мириз на косите ѝ. Опита да се сдържи да не я докосне, но не успя. Искаше да я докосва, изпитваше болезнено желание. Постави колебливо длан върху косите ѝ, усети мекотата и гладкостта им, затвори очи и пое дълбоко аромата ѝ, толкова дълбоко, колкото можеше, и за първи път от дни се почувства... жив. Откакто тя си бе отишла, беше като мъртъв. Мъртъв, откакто си беше отишла.

Въпреки това продължаваше да се бори със себе си. Въпреки това се опитваше да я отблъсне, налагаше си да произнесе думите, които се въртяха в ума му.

— Не можеш да ме спасиш — прошепна той. — Никой не може да ме спаси.

Имоджин се отдръпна, за да го погледне.

— Джонас — промълви тя. — Джонас, нищо от това, което избраи, не ме интересува. Не ме интересува. През целия си живот се жертвах за други хора. През целия си живот се крих по ъглите. Не искам да го правя повече. О, Господи, никога... никога не съм се чувствала жива, преди да те срещна. Никога не съм чувствала... нищо. Моля те, не искай от мен да се откажа от това. Не мога. И няма да го направя. Искам да остана тук... с теб. — Протегна ръка, докосна лицето му, обхвана бузата му в дланта си. — А сега ми позволи да направя нещо за теб. Позволи ми да те спася.

„Позволи ми да те спася.“

Думите проникнаха в него — като благословия, като молитва, като пожелание. И той внезапно осъзна, че ако изобщо някой можеше да направи това, ако някой можеше да го спаси, това бе Джини. Иисусе Христе, тя вече бе започнала. Беше прогонила мрака, бе го накарала да се почувства цял както никога досега. „Позволи ми да те спася.“ Разбра, че самият той желаеше това повече от всичко друго на света. Да бъде спасен, да. Да бъде обичан. Тя го бе виждала в най-ужасния му вид и въпреки това бе останала. Беше го погледнатала в очите и бе видяла ада в тях, беше го докосната и му се бе усмихнала. Тя го обичаше. Въпреки всичко го бе обикнала.

Беше ли го обичал така някой някога? Беше ли предполагал, че може да бъде обичан така?

Усети допира на дланта ѝ в бузата си и той го стопли. Затопли тялото му, затопли душата му. Студът в сърцето му започна да отстъпва, да се разтапя и през гъстия мрак в себе си зърна светлина — надеждата, която му бе дала. Надеждата, която мислеше, че е изгубил завинаги. Тя блестеше пред него, в началото слаба, но постепенно ставаше все по-силна и по-силна. Самотна звезда в непрогледната нощ, фар, към който се обръщаше, от който се нуждаеше. Защото внезапно се убеди, че без нея щеше да изчезне. Без нея щеше да потъне завинаги в мрака. А толкова се страхуваше от него. Иисусе Христе, толкова се страхуваше.

Разтреперан, младият мъж сграбчи китката ѝ, притисна дланта ѝ към лицето си, уплашен, да не би да престане да го докосва, да не би да отстъпи назад. Струваше му се, че тогава щеше да умре.

— Ах, Джини — промълви той. — Не знаеш в какво се забъркваш.

— Не знам ли? — попита шепнешком тя. — Може би си прав. Може би аз не мога да те спася. Но мога да те обичам. Мога да те обичам, Джонас. Това не е ли достатъчно?

Думите ѝ бяха толкова силни, толкова нежни, че отнеха страха и болката му, а вместо тях му дадоха нещо друго. Нещо, което бе желал винаги, нещо, което мислеше, че няма.

Бъдеще.

То трептеше несигурно пред него, слабо и неуверено, но въпреки това бе бъдеще. Бъдеще там, където не бе имало нищо само допреди малко, където нямаше друго, освен... нищо.

Джонас преглътна. Обви ръцете си около нея и я придърпа поблизо до себе си, завря лице в косите ѝ — имаше нужда да почувства нейната сила и реалност, искаше да я притисне така, че всичко, което бе тя, да се превърне в част от него самия. Искаше нейното съчувствие, нейната надежда и спокойствие. Нейната красота и нейната сила. Нейната любов.

Господи, желаеше любовта ѝ повече от всичко друго.

И именно пред нея се предаде в крайна сметка. Не можеше да отрича това повече. Обичаше я. Желаеше я. Завинаги, стига тя да се съгласи. Искаше да я чувства до себе си цяла нощ, всяка нощ, искаше успокоителното ѝ присъствие през деня. Тя бе казала, че той я е накарал да се почувства жива, но истина беше точно обратното.

Истината бе, че без нея за него нямаше живот. Без нея нямаше нито покой, нито бъдеще, нито щастие. Само самота и мъка. Само това.

Притискаше я към тялото си, вкопчен в нея със силата на отчаянието.

— Обичам те! — прошепна той. — Иисусе Христе, Джини, толкова те обичам! Никога не вярвай нищо друго. Моля те, каквото и да се случи, вярвай само на това. Вярвай, че те обичам и — моля те — никога не преставай да ме обичаш.

Имоджин вдигна очи.

— Няма — отвърна тя. — Обичам те!

— Надявам се, че това е достатъчно — рече тихо Джонас.

Тогава тя се усмихна — със своята нежна, прекрасна усмивка — притегли го към себе си и той видя убеждението, което гореше ярко, красиво в очите й.

— Ще бъде — обеща тя. — Ще бъде!

И за първи път в живота си той повярва, че може би наистина щеше да стане така.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В средата и края на деветнайсети век, град Ню Йорк е бил Меката на американските художници. Районите около Бродуей и Гринуич вилидж са били пълни с ателиета и търговци на картини, а богатите спонсорирали и покровителствали хората на изкуството както като доказателство за своя вкус и успех, така и за да инвестираят.

Националната художествена академия е била най-доброто художествено учебно заведение и галерия в Ню Йорк по това време и всяка година в нея се провеждала изключително популярната изложба на творби на местните художници. В действителност тя се е провеждала в края на пролетта, но в моята история аз умишлено я направих през есента — както поради спецификата на заболяването на Джонас, така и поради редица други причини, така че да послужи най-добре на целите ми.

Страданието на Джонас, наричано маниакално-депресивна психоза (или циклофрения), не е чак толкова рядка болест. Засегнатите от нея се мятат между резки промени в настроението, от лека форма на еуфория и депресия, до крайни, опасни за живота епизоди. Макар понякога лекарствата да имат положителен ефект при контролирането на тези циклични промени в настроението, на някои от страдащите не може да се помогне. Или пък е възможно самите те да откажат да бъдат лекувани.

През деветнайсети век болните не са имали избор. Единствените „лекарства“ били алкохолът или злоупотребата с наркотици, затваряне в заведения за душевноболни или самоубийството. Въпреки това, много от засегнатите от болестта оцеляват, за да дарят човечеството с вечни, красиви произведения на изкуството — сред тях са лорд Байрон, Самюъл Тейлър Колридж, Роберт Шуман, Робърт Лоуел и Винсент ван Гог.

Проучванията показват, че процентът на боледуващите от маниакално-депресивна психоза е по-висок сред хората на изкуството, отколкото сред населението като цяло. Редица съвременни изследвания

са насочени именно към изучаването на тази връзка. На онези, които искат да научат нещо повече по този въпрос, препоръчвам прекрасната книга за творческия талант и циклофренията на Кей Редфийлд Джеймисън „Засегнати от огъня“.

Издание:

Меган Чанс. Портретът
ИК „Бард“, София, 1997
Американска. Първо издание.
Редактор: Мая Бъчварова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.